Eric Van Lustbader

Exploziv...exotic şi erotic...
Autorul celebrelor romane: **Jian, Shan, Sirene, Sărutul franţuzesc.**

INIMĂ NEAGRĂ

INIMA NEAGRĂ.

Eric Van Lustbader.

V.1.0

COLOSSEUM.

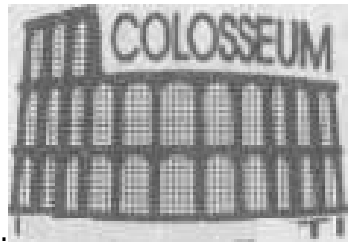

Bucureşti 1995

Eric Van Lustbader.

INIMĂ NEAGRA.

VOLUMUL 1.

Traducere de Radu Petrescu

NEW YORK CITY, ÎN PREZENT.

Din interiorul ochiului lui Buddha pot fi văzute toate lucrurile. Bolta nopţii explodă într-o coroană de lumină. O ghirlandă luminoasă îi arătă drumul. Vălurile nopţii se dădură într-o parte, dezvăluindu-i poteca pe care el trebuia să înainteze pentru a nu fi descoperit.

Sunetele ritmice ale împreunării lor animalice umpleau spaţiul în care intrase el, precum aromele îmbietoare ale unor bucate proaspăt gătite. Auzi suspinul femeii, vocea ei pronunţând numele bărbatului.

— Ah, John! Ah!

Era o voce răguşită, la limita pierderii oricărui control. O voce plină de senzualitate şi promisiuni. Dar el asculta şi memoria lui înregistra totul fără nici un interes de natură pasională; febra aceea nu era pentru el, nu acum şi nici altă dată. Îi învăluia urechile aşa cum face o litanie dintr-o religie străină. Poate că era o rugăciune creştină. Latină.

Se furişă pe burtă, ca un şarpe, fără să scoată un sunet. Analiza totul în minte, cu răceală şi foarte degajat. Amintiri, obiceiuri, disciplină, toate acestea îşi găseau locul din plin în interiorul mintii lui. Toate acestea la un loc alcătuiau fiinţa lui. Acestea şi istoria. Dar el nu avea idee despre asta.

Se lăsă pe spate între canapea şi perete, pregătindu-se. Răsuflările întretăiate şi icnetele umpleau aerul, ţesând în jurul lui o pânză nevăzută de pasiune.

Scoase din buzunar o sticluţă de plastic plină cu un lichid incolor. Cu o mişcare demnă de un magician, îşi mişcă în aer mâna dreaptă în timp ce degetele i se apropiară de podul palmei şi scoase un ac de metal cu un aspect deosebit, pe care Mizo învăţase cum să îl fabrice. La bază era prevăzut cu o bară orizontală şi uşor curbată ca a literei T, ce intra bine între primele lui două degete.

Dintr-o singură mişcare introduse vârful acului în sticluţa de plastic, rotindu-l în lichidul vâscos. Când aprecie că rezervorul este de acum plin, îl scoase şi îşi ridică privirile către tavan, fără să privească la ceva anume.

Le ascultă pentru o vreme icnetele şi suspinele, aşa cum faci atunci când încerci să fixezi mai bine un post îndepărtat la radio. Îşi imagina cum arătau ei acum, pierduţi în vârtejul propriei lor pasiuni şi uitând de restul lumii.

— Moira ... Ah, Moira! Te iubesc *atât de mult*!

Într-un târziu se ridică, apărând din spatele canapelei. Bărbatul era deasupra, precum un taur ce domina trupul supus al femeii. Erau amândoi transpiraţi; bărbatul era roşu la fată din cauza efortului. Nu îi mai trebuia mult timp până când avea să explodeze în ea.

Mai curând decât crezuse el.

Ochiul de chirurg şi mâna lui experimentată aveau acelaşi scop şi ridică acul la nivelul urechii. Simţi cum se umple tot de energie, ca şi cum prin vene i-ar fi circulat nu sânge, ci argint viu.

Bărbatul se mişca în sus şi în jos, călărind coapsele transpirate ale femeii. Ea îşi închise ochii, trăind extazul momentului. Suspină adânc şi îndelungat.

Şi din nou în sus, iar acul se ridică alb în lumina veiozei, înfigându-se ca şi cum ar fi putut avea voinţă proprie, în ceafa bărbatului.

Reacţia acestuia fu instantanee, cu toate că acul a dispărut cu iuţeala fulgerului. Bărbatul îşi încordă muşchii şi începu să respire cu mare greutate. Chiar în acel moment, femeia îşi deschise ochii; erau acoperiţi de ceata dorinţei şi îi venea greu să perceapă ceva. Se sili să îl păstreze cât mai mult în ea, în timp ce fiorul orgasmului începu să o cuprindă, mai întâi în partea de jos a trupului şi apoi peste tot, cu iuţeala focului.

Ea strigă, dar nu datorită extazului. Ceva îngrozitor se petrecea. Începu să urle atunci când trupul transpirat al amantului se prăbuşi peste ea cu forţa unei lovituri de ciocan. Privind-ul îi văzu ochii înceţoşaţi fără nici o expresie în ei. Era încă acolo jos în ea, tare ca piatra.

Ea urlă în continuare.

IULIE, PREZENT.

NEW YORK CITY/KENILWORTH/BUCKS COUNTY/

WASHINGTON/ALEXANDRIA.

UNU.

— Cine naiba te crezi, măi frumosule?

Tracy Richter continua să execute flotările pe parchetul ceruit. În timp ce sergentul detectiv Douglas Ralph Thwaite se proţăpise lângă el, blocând lumina soarelui ce se strecura prin gemuleţele luminatorului şi care scălda *dojo*-ul în zone de intensităţi diferite, el îşi continua imperturbabil flotările în pumni.

— Cu tine vorbesc, frumosule! Ai face mai bine să m-asculţi.

Tracy ajunsese la şaizeci şi cinci şi nu avea de gând să se oprească pentru sergentul detectiv Thwaite; şi nici pentru altcineva. Trebuia ca în dimineaţa aceasta să elimine din el multă mânie şi frustrare, nu trecuseră decât patruzeci şi opt de ore de la moartea lui John Holmgren.

— Frumosule, n-am de gând să pierd cu tine toată ziua. Trebuie să-mi răspunzi la întrebări!

Şaptezeci şi şapte, şaptezeci şi opt. Ceilalţi membri ai clasei conduse de *sensei* deveniseră curioşi, dar erau mult prea bine antrenaţi încât să-şi întrerupă exerciţiile. În definitiv, acum se desfăşurau în *dojo* orele celei mai avansate clase de karate şi aikido.

Optzeci şi unu, optzeci şi doi. *Sensei* începuse deja să se îndrepte ameninţător către străin, dar Thwaite îi flutură insigna de poliţist. Asta spunea totul. *Sensei* îl cunoştea bine pe Thwaite. Şi chiar dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi înţeles semnificaţia prezentei lui aici. Toţi cei de aici auziseră despre John Holmgren. Fusese guvernatorul

statului New York până alaltăieri în jur de orele zece seara.

— Maică-mea, Dumnezeu s-o aibă în pază, obişnuia să-mi spună că n-am pic de răbdare.

Sergentul detectiv Thwaite se aplecă uşor, iar marginea impermeabilului său atinse muşchii puternic reliefaţi de pe spatele lui Tracy.

— Dar cel mai bine ştiu asta prietenii mei.

Tracy depăşise nouăzeci şi muncea în continuare din greu. I se accelerase pulsul, iar datorită efortului depus inima pompa fără încetare adrenalină în trup, până când acesta ajunse într-o stare apropiată de cea din mintea lui, spumegând de frustrarea resimţită. Cât ai clipi din ochi se dusese pe apa sâmbetei toată munca lui de aproape zece ani. Acest lucru i se părea încă imposibil. De neconceput.

— Gata cu distracţia!

Tracy ajunse la o sută şi se ridică în picioare. Un fior de mânie îi cuprinse tot corpul.

— Ce tot vrei? vorbea tăios. Am crezut că ai primit toate răspunsurile la reşedinţa răposatului guvernator. Doar ne-ai ţinut destul acolo.

— Tot ce-am obţinut de la tine, frumosule, a fost o mulţime de ambiguităţi. Dar tipa aia, Montserrat, era deja puternic sedată…

— Devenise isterică. Era cu el când s-a întâmplat.

Pe chipul detectivului se lăbărţa un început de zâmbet.

— Mda, rosti el cu un cinism calculat. Atacul de cord suferit de Holmgren.

Tracy ştia că i se întindea o cursă, dar simţea că nu îi mai păsa de nimic. Era mai mult decât durerea normală pricinuită de pierderea unui prieten; moartea lui John făcea ca întreaga lui viaţă să îşi piardă sensul.

— Ai dreptate, atacul lui de cord.

Ochii lui Thwaite prinseră viaţă; era conştient că lovise bine.

— Uf, Richter, te rog. Termină cu asta. Răposatul tocmai îi făcea bine felul tipei, lui Montserrat. Îi vorbi din nou foarte calm, de data asta cu o vulgaritate vădită. A murit în şa.

— A murit din cauza unui puternic infarct miocardic, spuse cu venin Tracy, aşa cum afirmă şi raportul preliminar

al medicului legist, iar dacă ai de gând să spui altceva în public, m-aş gândi de două ori dacă aş fi în locul tău. Aş avea eu apoi grijă să te fac bucăţele.

— Vezi tu, frumosule, eu tocmai de-aia am venit să te văd.

Thwaite se întunecă la faţă din cauza furiei, punându-şi astfel şi mal mult în evidentă ridurile. Era un bărbat cu umeri largi, având pomeţii obrajilor bine pronunţaţi şi o mare forţă fizică. Dar Tracy putea citi pe chipul lui că, oricât se chinuia să nu răbufnească, resentimentele lui nu mai puteau fi mult ţinute în frâu. Tracy ştia că îl putea învinge fără prea mult efort. Dar asta nu însemna deloc că Thwaite nu era un individ periculos; Tracy ştia că va trebui să fie atent la astfel de gânduri din partea sa.

Thwaite, cu capul lui masiv de dog german, ochi căprui distanţaţi unul de altul şi puternic ridat, se răsuci şi îl fixă pe Tracy.

— Deja mi-ai făcut asta, frumosule. Acum vin de la o discuţie cu căpitanul. Vrei să ştii ce mi-a spus?

— Oricum, o să mi-o spui, Thwaite. Cred că pot să mai aştept până când o s-o faci.

Poliţistul păru că e lovit de ceva şi făcu imediat un pas către Tracy. Era roşu la faţă.

— Voi, ştabii ăştia nenorociţi, sunteţi cu toţii la fel, ştiai? Vă credeţi mai presus decât legea. Ştii al dracu' de bine ce-a discutat Flaherty cu mine, pentru că tu eşti şmecheru' care a pornit totul. Din clipa asta nu mă mai ocup de cazul Holmgren.

— Ce caz Holmgren? spuse Tracy cu tot calmul de care era în stare. Guvernatorul a lucrat până târziu cu asistenta lui, aşa cum făcuse vreme de aproape trei sute şi şaizeci de zile pe an. Eram pe punctul să începem campania pentru nominalizarea candidatului la preşedinţie. Cred că el …

— Nu-mi pasă ce crezi tu, frumosule, îi vorbi obraznic detectivul. Dacă ar fi fost vorba numai de-atât, de ce atâta sprinteneală? De-abia am reuşit în noaptea aia să obţin o declaraţie nu prea coerentă din partea femeii. Şi apoi să aflu că şi-a luat tălpăşiţa. Întreb şi eu, cine a ajutat-o? Tracy Richter, mi se spune. Vreau să dau iar de ea, dar o

declaraţie semnată de medicul familiei Holmgren ÎI asigură pe căpitanul meu că femeia Montserrat se găseşte într-o stare emoţională ce nu-i permite să fie hărţuită prin interogatorii. Îmi amintesc bine fraza. Iar acum mi se spune să uit totul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îşi îndreptă arătătorul gros către Tracy. Ştii ce cred eu, frumosule? Îi zâmbi tăios. De fapt greşesc când spun cred. *Ştiu. Tu* eşti cel ce a compus scrisoarea şi l-ai pus pe doctor s-o semneze. *Tu* ai controlat locul decesului, pentru că după socotelile mele lipsesc patruzeci de minute din povestea însăilată de femeia Montserrat. Patruzeci de minute în care eu ştiu că te-a chemat să faci acolo curăţenie. Şi, capac la toate, presiunea venită de sus ca să stingem cazul. Căpitanul nu vrea să ştie decât că nu mă mai ocup eu de anchetă. Acum tine doar de Albani sau de biroul Procurorului General.

— Solicitarea, rosti Tracy jurându-se că aceste cuvinte civilizate vor fi ultimele pe care i le va mai adresa individului azi, a venit de la Mary Holmgren, văduva lui John.

— Poftim şi a treia sursă de adevăruri din care te adapi, Richter, îl înţepă Thwaite. Dar eu ştiu una şi bună. Nimeni altul decât tine putea să orchestreze totul şi aşa cum am spus mai înainte, tu îl poţi învârti pe şeful Poliţiei pe degete … ca şi pe căpitanul Flaherty, care n-are pic de vână pe sub uniforma lui albastră. Dar cu mine lucrurile nu stau deloc aşa.

— Ascultă, Thwaite, grăi Tracy, cu duritate în glas. Sunt sătul de ameninţările tale. Nu dau doi bani pe ele. Mi-a murit cel mai bun prieten. De moarte bună. Asta e tot. Cred c-ai bătut prea mult străzile. Vezi tot felul de măscări acolo unde nu sunt decât simple umbre.

Thwaite râse cu sarcasm.

— Mda. Asta şi eşti, frumosule. Un măscărici. Eşti ca şi ceilalţi politicieni. Puţin la fel ca orice pisică moartă aruncată la un loc cu altele în coşul de gunoi al politicii.

Thwaite îl împunse pe Tracy în piept cu degetul.

— Oriunde ai fi ascuns-o pe femeia Montserrat, tot degeaba. Dau eu de ea. Şi când o s-o fac, smulg eu totul de

la ea. O fac eu să vorbească, frumosule.

— Ţi s-a cerut să încetezi, Thwaite. Nu te mai băga.

Poliţistul holbă şi mai mult ochii.

— O fac eu să vorbească, Richter.

— Mă faci să râd, Thwaite. Ai intrat la mijloc, între o interdicţie medicală şi un ordin oficial să încetezi şi să te abţii de la orice. Dacă reuşeşti măcar să te apropii de Moira Montserrat, o să fii dat afară din politie şi o să te trezeşti dat în judecată pentru hărţuială. Aşa-zisul tău caz e mort în faşă.

Thwaite se apropie şi mai mult de el.

— Sper să fie aşa, frumosule. Speram ca guvernatorul să fi fost îngropat pentru că altfel, aşa cum mă vezi şi cum te văd, aş fi găsit eu ceva ca să pot da de el.

Îşi folosi din nou arătătorul, dar de data asta îl vârî între coastele lui Tracy ca şi cum acesta ar fi fost o halcă de carne.

— Dar tu ticălosule, ai avut grijă şi de asta. Ai aranjat ca trupul să îi fie ars după o autopsie preliminară.

— A fost dorinţa lui Mary.

— Ah, da, o persoană influentă. Dar eu ştiu cine i-a băgat ideea în cap. *Tu* eşti cel care a făcut ca noi să rămânem cu cenuşa, frumosule, special ca să nu mai poată nimeni să încerce să facă o anchetă serioasă.

Îşi înfipse din nou arătătorul.

Tracy nu mai putea să-l suporte. Simţi cum începe să se înfurie, cum îl cuprinde valul acela de frustrare şi cum se apropie de clipa în care urma să facă un gest necugetat. Deja se pregătea s-o facă, luând milimetric poziţia de atac. Numai disciplina impusă de nenumărate antrenamente îl salvă pe Thwaite. Dar muşchii lui Tracy continuau să joace, ca răspuns la comenzile iniţiale ale creierului.

Thwaite simţi ceea ce era cât pe aici să se întâmple.

— Dă-i drumul, frumosule, îi spuse ridicându-şi pumnii. Dacă vrei să ne batem, o să am grijă de asta. Prea mult m-ai chinuit de vreo câteva zile. Îşi încordă muşchii. Ai dat de dracu', fie că mă ocup sau nu de ancheta asupra lui Holmgren.

— Eu nu sunt genul cu care să glumeşti, Thwaite.

— S-o crezi tu că mi-e frică de tine şi de clasa ta de şmecheraşi!

Tracy preferă să îl ignore.

— Îţi dezvălui un secret. În clipa asta aş simţi cea mai mare plăcere să te distrug. Nu-mi trebuie decât o fracţiune de secundă. Cred că m-ar face să mă simt mult mai bine. Dar asta n-ar rezolva nimic. Mi-am pierdut aproape zece ani din via ă lucrând cu John Holmgren. Mai întâi, până am reuşit să-i vâr în cap ideea de a candida pentru nominalizare în lupta pentru preşedinţie şi apoi organizându-i campania la plan naţional. Am avut mult de furcă şi ne-am confruntat cu un adversar puternic, Atherton Gottschalk, dar sunt convins că reuşisem să-l înfrângem. Iar acum s-a întâmplat asta. Dacă tu crezi că voi permite unui sticlete răzbunător să împrăştie numele noastre în coloanele ziarului *New York Post*, te înşeli amarnic. Orice ar fi făcut în noaptea aceea John cu Moira Montserrat nu e treaba ta şi de fapt a nimănui, în afara lor. Şi să te apere Dumnezeu de mine, Thwaite, dacă ai de gând să faci ceva care să pună în pericol renumele lui John.

Simţi că *sensei* îl priveşte şi îşi dădu seama că era momentul să-şi revină. Se îndepărtă de Thwaite fără să mai scoată o vorbă. Îşi reluă locul din centrul *dojo*-ului, faţă în faţă cu *sensei*. Îşi înclinară amândoi capul şi apoi se făcu linişte.

Thwaite se întoarse şi era pe punctul să iasă de acolo atunci, când *sensei* se mişcă brusc. Făcu un semn către patru discipoli şi aceştia îşi părăsiră poziţiile anterioare.

— Formaţi un cerc în jurul lui Richter-*san*, spuse *sensei*.

Vorbea blând şi impasibil, precum nisipul deplasându-se în deşert. Era mai mult un ordin decât un strigăt.

În timp ce discipolii îşi ocupau noile lor poziţii, un sunet ce semăna cu vântul începu să umple camera. Poliţistul simţi cum i se ridică părul de pe ceafă şi i se întăreşte mădularul. Era ceva animalic în acel sunet, era sigur de asta, asemănător cu semnalul de atac dat de un mare animal de pradă. I se păru că îi pătrunde chiar în creier, ţintuindu-l locului.

Sunetul crescuse în intensitate şi părea că face acum

întreaga cameră să vibreze. Thwaite începu să transpire. Reuşi după un timp să-şi dea seama că sursa acelui efect teribil era gura pe jumătate deschisă a lui Richter.

— Acesta, spuse *sensei* arătând spre pieptul umflat a lui Richter, este *yo-ibuki*, sau respiraţia ventrală puternic folosită pentru mobilizarea energiei în luptă. Aşa cum ştiţi, este opusă lui *in-ibuki*, respiraţia meditativă. Cu toate acestea, amândouă utilizează aparatul respirator obişnuit, dar nu doar la nivelul vârfului plămânilor după cum se procedează în societatea modernă. În acest caz, se încordează întregul trup, inclusiv gâtul şi esofagul, îngreunând trecerea aerului şi forţându-i ieşirea din abdomen.

Sensei făcu un pas înapoi cu o mişcare asemănătoare baletului, eliberând terenul.

— Acum, spuse el, va trebui să îl distrugeţi.

Discipolii se supuseră şi strânseră cercul, utilizând mâinile şi umerii, atacându-l pe Tracy. Thwaite îi observă în special degetele de la picioare, care erau strânse şi încordate, făcându-l să aibă aspectul unei stânci imposibil de urnit. Îşi făcu socoteala că, cei patru cântăreau la un loc între trei sute şi trei sute cincizeci de kilograme.

— Utilizaţi toată forţa voastră! le strigă *sensei*.

Pentru o clipă Tracy păru că cedează un milimetru, dar apoi unul câte unul fură cu toţii aruncaţi, dând impresia că de vină e numai avântul cu care îl atacaseră şi care se întorcea acum împotriva lor. Thwaite avu impresia pe care i-o dădea de fiecare dată priveliştea izbirii valurilor de insula Coney.

— Da! *Sensei* vorbea acum cu o voce care sugera o satisfacţie foarte bine controlată.

— Dai şi primeşti! Asta e lecţia voastră pentru azi. Trebuie să studiaţi asta cu foarte mare atenţie. Acum urmează o oră de meditaţie.

Thwaite constată cu uimire că în timpul demonstraţiei i se încordase tot corpul. Se gândise până atunci la tot felul de răspunsuri pe care ar fi trebuit să le dea la ultima replică a lui Tracy, dar simţi brusc nevoia să părăsească acel loc. Începuse să îl sufoce sentimentul că este izolat şi nu are ce

căuta acolo.

Senatorul Roland Burke avea o pasiune pentru teatral. Presupunea că acesta era şi motivul pentru care îndrăgea semiîntunericul. Locuinţa lui din Kenilworth, cea mai selectă periferie din Chicago, era decorată în întregime cu negru şi alb, iar aplicele şi lămpile de deasupra capului erau în aşa fel încât atunci când erau aprinse creau cascade şi tuneluri din jocul umbrelor şi al luminilor.

Luminile lor nu se stingeau niciodată până când senatorul Burke nu se afla întins în pat, gata de culcare. Iar în acel moment, utilizând un singur buton, comanda stingerea simultană a tuturor luminilor şi învăluirea casei în întuneric.

Seara aceea călduţă de lui ie îl făcu pe senator să fie deosebit de încântat în clipa în care întoarse cheia în broască şi deschise uşa din faţă. Insulele de întuneric şi lumină, ce se îmbinau perfect, îl întâmpinară, reconfortându-l.

Senatorul se întoarse şi închise uşa oftând. Traversă fără grabă holul, trecând dintr-o zonă întunecată într-una luminată şi intrând din nou în întuneric. Era atât de bine acasă!

Era atât de multă linişte în Kenilworth, ca întotdeauna. Doar vântul ce se furişa printre copacii bine tunşi, o pasăre sau două în noapte şi greierii vara o mai tulburau.

Îşi ridică mâna, masându-şi ochii pe sub pleoapele închise. Zgomotele infernale din timpul conferinţei de presă de dimineaţă încă îi mai răsunau în urechi. Odată intrat în camera de zi traversă către bar şi îşi pregăti un whisky amestecat cu apă.

„Doamne”, se gândi el, aruncând câteva cuburi de gheată într-un pahar „ce hărmălaie mai face şi presa atunci când se răzgândeşte un senator! Îţi vine să crezi că s-a declarat război”. Gândul îl făcu să zâmbească. Aşa şi fusese, de fapt războiul purtat de el pe tema economiei americane în declin, dezastruoasa reducere a alocaţiilor bugetare pentru serviciile de asistentă socială acordate săracilor şi persoanelor în vârstă, a fondurilor destinate protecţiei mediului înconjurător.

Sorbi o înghiţitură. Cât de ciudat i se părea acum faptul, de neconceput altă dată, că se hotărâse să se retragă din senat înainte de termen! Banii puteau ajuta la asta, se gândi el visător, ca şi faptul că urma să se bucure de-acum înainte de siguranţa materială oferită de activitatea pe care o desfăşurase în cadrul sectorului particular.

Pufni dispreţuitor. Sector particular! Ieşitul la păşune, ca să pască iarbă, ar fi sunat mai bine.

Pierduse trei săptămâni, într-o stare de agitaţie continuă, până să se hotărască să anunţe asta în public. Nu se mai putuse concentra la activitatea pe care o desfăşura şi nici să doarmă noaptea. Jurământul pe care îl depusese când devenise senatorii ocupa toate gândurile. Cum rămânea cu jurământul făcut alegătorilor săi? Ei meritau mai mult decât acest lucru.

Aşa încât îi pusese ieri pe cei de la biroul său să anunţe o conferinţă de presă şi intra de-acum în cursă pentru a fi realei. Ce efect a avut acest anunţ al său!

Oftă din nou. Începea să se relaxeze şi să simtă cum se îndepărtează de el oboseala îngrozitoare acumulată datorită haosului acestei zile. Căldura provocată de whisky începea să îl cuprindă, îmblânzindu-i încordarea muşchilor şi oboseala mintii.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi traversă camera, încântat să simtă cu tălpile goale moliciunea covorului gros ce se întindea din perete în perete. Îl făcea să îşi aducă aminte de copilărie. Nici atunci nu îi plăcuse să poarte pantofi.

Draperii grele acopereau fereastra şi odată ajuns acolo îşi ridică braţul ca să le dea puţin într-o parte. Putea să vadă acum lacul, apele lui izbind uşor ţărmul. Uneori, noaptea, era în stare să distingă deasupra lacului strălucirea palidă a razelor de lună, ca o scară de vis ce ducea spre ceruri.

— *Vous n'avez pas ete sage*[1]*!*

Burke se trezi brutal din reverie, vărsând pe covor jumătate din conţinutul paharului. Se răsuci în jurul lui şi privi prin cameră. Doar acele alternante obişnuite de spatii

[1] Nai fost cuminte! (în lb. fr. în original – n. red.)

luminate şi umbrite. Nu văzu pe nimeni. Şi nu simţi nici o mişcare.

— Cine e acolo? rosti el cu o voce ce-i trăda neliniştea. *Qu'est ce que vous etes venu faire ic[2]i?*

Îi venea foarte greu să vorbească în franceză.

— *Vous n'avez pas ete sage[3]?*

Privea cu mare atenţie camera. Şi totuşi nu reuşi să distingă nimic. Simţi cum muşchii abdomenului i se contractă în mod dureros. Se hotărî să îl înfrunte pe acel necunoscut.

— *Montrez-vous!* rosti ei pe un ton mai ridicat. *Montrez-vous ou j'appelle la police[4]!*

Tăcere. Făcu un pas în direcţia telefonului de lângă bar.

— NE BOUGEZ PAS[5]!

Senatorul Burke îngheţă. Făcuse armata. Ştia să se supună unui ordin atunci când îl primea. „Dumnezeule!" se gândi el.

— *Pourquoi avez-vous fait ga?* îl întrebă vocea. *Pourquoi avez-vous agi comme ga? On etait pret a vous tout dormer, mais vous n'etiez pas fidele â notre accord[6]*.

Vocea avea nişte inflexiuni suficient de dominatoare, încât Burke să simtă că începe să transpire.

Încercă din nou să distingă ce se afla în zonele de umbră. Îl neliniştea profund să înfrunte vocea unei persoane invizibile.

— Conştiinţa mea, rosti el după o clipă. N-aş fi putut trăi în continuare după ceea ce am făcut. Eu... trebuie să îi apăr pe oameni. Oamenii pe care am jurat să-i apăr.

„Doamne", gândi el îngrozit, „cât de fals sună totul, chiar şi pentru urechile mele".

— Eu... mi-am dat seama că nu aş putea lăsa totul neterminat.

— S-a investit multă încredere în dumneata, senatorule.

---

[2] Ce vrei să faci aici? (în lb. fr. în text)

[3] N-ai fost cuminte! (în lb. fr. în text)

[4] Arată-te! Arată-te sau chem poliţia! (în lb. fr. în text)

[5] Nu te mişca! (id.)

[6] De ce ai făcut asta? De ce ai reacţionat astfel? Eram gata să-ţi oferim totul, dar n-ai fost fidel înţelegeri noastre. (id.)

Tonul semăna cu zgomotul făcut de o pisică atunci când toarce, mătăsos şi foarte calm. Îl făcu pe Burke să se înfioare.

— Bazându-se pe dumneata, s-au pus multe planuri în mişcare.

— Ei bine, nu va trebui decât să schimbaţi acele planuri. În toamnă candidez pentru a fi reales.

— Aceste planuri, continuă vocea, nu pot fi schimbate. Ţi s-a explicat totul de la bun început. Ai fost de acord cu tot.

Vocea aceea aparent înţelegătoare îl înfuria.

— La naiba, nu-mi pasă ce-am spus atunci! Ţipă senatorul. Ieşi dracului de-aici! Dacă voi credeţi că vă sunt dator cu ceva, vă înşelaţi amarnic. Eu sunt un membru al Senatului american.

Începu să zâmbească. Propria sa voce, puternică şi sigură pe ea, făcea să îi crească încrederea în el.

— Nu puteţi să-mi faceţi nimic.

Dădu afirmativ din cap şi se îndreptă către bar.

— Cui i-aţi putea spune aşa ceva fără să vă daţi de gol propriile voastre intenţii? Nimănui.

Ascuns acolo se afla un pistol nichelat, calibrul 22, pentru care avea permis. Dacă ar fi putut ajunge la el, se gândi, ar fi putut controla situaţia.

— Nu îmi puteţi face nimic.

Ajunse chiar acolo.

— Înţelegeţi asta şi plecaţi de aici!

Palma îi alunecă pe tejgheaua barului.

— Vă promit, va fi ca şi cum nici n-aţi fost aici vreodată.

Senatorul Burke îngheţă şi deschise ochii mari. Aerul din faţa lui îi făcu impresia că vibrează şi apoi fierbe, ca şi cum o mie de animale sălbatice ar fi gemut de durere. Simţi că se înăbuşă şi se retrase, şovăind din cauza acelui atac invizibil. Era convins că o forţă uriaşă îl lovise în piept.

— *Vous niez la vie*[7].

— Cum? Reuşi el să îngăime înainte ca încăperea să explodeze într-o mişcare estompată.

O pată întunecată, ce se afla undeva în diagonală faţă de

[7] Negi viaţa. (lb. fr. în text).

el, păru că se însufleţeşte. Avansa cu rapiditatea înspăimântătoare a unui coşmar. El încercă să se mişte, să fugă, dar sunetul acela teribil de straniu îşi făcu din nou apariţia, fixându-l cu spatele lipit de bar şi forţându-l să vadă cum se apropie de el moartea.

Încercă să strige, dar era ca şi cum cineva îi smulsese coardele vocale. Privi cum se apropie umbra şi groaza îl înmuie de tot. Făcu pe el, fără să-şi mai dea seama.

Cu ochii strălucind ca diamantele, reci, inumani şi prevestitori ai unei morţi iminente, venind din negrul întuneric – creatura aceea i se păru că aduce cu ea umbra în clipa în care traversa petele de lumină. Se apropia de el cu o viteză pe care nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată ca fiind posibilă.

Sunetul acela îngrozitor se amplifica, golindu-i creierul. Îşi aruncă în aer braţele a neputinţă şi paharul îi zbură din mână, lovindu-se de canapea şi vărsând lichidul ca nişte lacrimi tăcute. Îşi apăsă palmele pe urechi, în speranţa că va face să dispară acel zgomot teribil, dar aceasta nu îl ajută cu nimic.

Apoi întunericul ajunse chiar în faţa lui, un apus de soare violent, ultimul semiîntuneric ce îi mai fu dat să-l vadă în timp ce iadul adus de mâna atacatorului îl izbi în nas cu o forţă de neimaginat şi în unghiul cel mai favorabil, împingând în creier osul şi cartilajul aşa cum ar fi făcut-o un glonţ.

Trupul senatorului fu ridicat de la pământ de forţe pe care el nu le-ar fi înţeles nici dacă ar mai fi fost în viată.

Singurul lucru pe care şi-l putea reaminti Tracy cu claritate despre noaptea în care murise Holmgren era tonul din vocea Moirei. Îl chemase de la reşedinţa guvernatorului, smulgându-l cu brutalitate din lumea viselor.

— Ah, Doamne, e mort! Cred că e mort de-a binelea!

Sunetul vocii ei îi îngheţase sângele, pentru că ea reuşise atunci să îşi elibereze toată groaza ce-o stăpânea şi o copleşea. El se îmbrăcase şi se dusese acolo.

Cadavrul lui John zăcea întins pe canapea. Un picior îi atârna pe podea, iar degetele şi talpa lui erau uşor

încovoiate ca şi cum în clipa următoare ar fi urmat să-şi lase toată greutatea pe el.

Bineînţeles că era gol, iar pielea, în afară de cea din jurul inimii, de pe gât şi de pe faţă, era foarte albă. Cele trei zone erau însă foarte intens colorate.

El îngenunche lângă trupul prietenului său, întinzând mâna ca să-i atingă pielea rece. Chipul lui semăna izbitor cu morţii pe care Tracy îi văzuse în Asia de Sud-Est. Europeni sau americani, vietnamezi, chinezi sau cambodgieni, nu mai avea nici o importanţă. Violenţa provocată de moarte dădea chipurilor lor o înfăţişare îngrozitor de rigidă.

Oftă în sinea lui. Nu se îndoise niciodată de puterea de percepţie a Moirei; era o femeie cu o inteligentă sclipitoare şi care nu avea nici o predispoziţie spre istericale sau exagerări. Dar confirmarea spuselor ei avu în mintea lui efectul unei uşi blindate ce se închide. Înseamnă că s-a terminat, s-a sfârşit totul. Atâtea vise pe care le împărţiseră! Şi totul s-a terminat acum, luând calea viselor neîmplinite!

Se întoarse s-o privească pe Moira, dar ea îi evită privirile, ca şi cum n-ar fi suportat să-l mai vadă pe John. Avu impresia că John avusese un atac de cord; semnele de pe trupul lui nu lăsau nici o îndoială. Dar el simţea nevoia să audă de la Moira cum se petrecuseră lucrurile.

Tracy se apropie şi se aşeză în scaunul aflat în faţa ei, luându-i mâinile, cu degetele acelea lungi ale ei şi, vai, atât de reci acum.

— Moira, rosti el uşor şi cu multă blândeţe, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Ea privea în gol. Nu putea să-i vadă decât genele lungi şi pleoapele roşii de atâta plâns. Îşi dădu seama că n-o să reuşească să treacă de bariera dintre ei vreme de un minut sau două. Trebuia dat telefon la 911 şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Medicul legist, stabilind ora aproximativă a decesului, putea oferi astfel un punct de plecare pentru poliţişti şi nu se îndoia că aceştia vor întreba de ce a trecut o oră între moartea guvernatorului şi apelul transmis poliţiei.

Aşa că se văzu nevoit să încerce altfel.

— Moira, dacă tu nu mă ajuţi acum, n-o să-l pot apăra pe el.

Ea îşi ridică fruntea şi el văzu din nou acei ochi verzi şi luminoşi, nasul ascuţit, gura ispititoare şi pomeţii înalţi.

— Ce vrei să spui?

Încă îi mai tremura vocea şi el putu percepe efectul devastator al frisoanelor ce nu mai încetau să-i chinuiască trupul.

— Ştii bine ce vreau să spun.

Nu ridică glasul la ea, dar căută să-i sugereze urgenta clarificării situaţiei.

— Trebuie să ştiu, Moira. Acum. Trebuie să sun la 911. Orice minut în plus e în defavoarea noastră. Trebuie să-mi spui.

— Da. Acest cuvânt sună în gura ei ca o umilinţă fără de margini. El… asta este, noi…

Se opri, sufocându-se şi Tracy putu să simtă apăsarea deznădăjduită a degetelor ei.

— Noi eram… făceam dragoste… pentru a doua oară…

Îl privi drept în ochi, parcă înfruntându-l, dar Tracy nu rosti o vorbă, pe chipul lui nu se putu citi nimic şi în aparenţă mulţumită, ea continuă:

— De multe ori… am făcut asta. Adeseori, John părea înnebunit după sex, nu după iubire. Trace, tu poţi să mă înţelegi?

— Da, Moira. Te înţeleg. Continuă.

— S-a ridicat brusc în mijlocul actului sexual. Eu ţineam ochii închişi. Nu eram chiar cu totul acolo. Am crezut la început… că el reuşise.

El observă cum apărură nişte cute între ochii ei, chiar deasupra nasului. Nările desfăcute vibrau uşor.

— Dar în clipa aceea, *ceva* – nu ştiu ce anume – m-a făcut să deschid ochii.

— Ce fel de ceva, Moira? Ai văzut pe cineva în cameră?

— Era ca senzaţia aceea pe care o ai în clipa în care te trezeşti dintr-un coşmar. *Simţi* o prezenţă, dar când te întorci şi priveşti în jur, descoperi că nu e nimeni.

Tracy simţi cum ea îşi înfige unghiile în carnea lui.

— Îi priveam chipul, Tracy şi am crezut că visam în

continuare. Era alb ca varul la faţă. Iar buzele erau negre, dezvelind dinţii. Şi… scrâşnea din dinţi. Arăta precum… vai, Doamne, arăta ca un animali începu să plângă din nou şi Tracy veni lângă ea. O mângâie pe spate, încercând s-o consoleze cu cuvinte pe care nu le credea nici el.

— Pentru mine nu conta cum arăta, îi şopti Moira la ureche. L-am ţinut în braţe ca pe un copil, sărutându-i obrajii, pleoapele, buzele întredeschise, l-am strigat într-una numele. Dar el plecase, Trace. Plecase. Se agăţă de el cu disperare. Şi n-o să-i mai aud niciodată glasul. Şi nici n-o să-i mai simt mâinile lui tandre.

Fără voia lui, Tracy simţi cum se înfioară când îi auzi vorbele, îşi dorea atât de mult să o aline; îi înţelegea mult prea bine pierderea. Dar ce putea el să mai facă? Se urî singur pentru povara pe care urma să i-o arunce dar nu avea ce să facă. Trebuia ca ea să o poarte. Aşa că se folosi de cea mai liniştită şi mai convingătoare tonalitate cu putinţă, punându-şi braţul în jurul ei ca să-i redea căldura şi confortul de care ducea lipsă.

— Dar tu o să fii aici. Ea îl privi în ochi. Nu-i aşa?

El dădu din cap a negaţie.

— Nu. Nu pot s-o fac. Poţi şi tu să îţi dai seama de ce, Moira. Nu vreau să bănuiască cineva că s-ar fi putut ca tu să fi dat un telefon înainte să apelezi la 911. Nu vreau să se creadă că te-a îndrumat cineva sau că se încearcă muşamalizarea cazului. Nu va fi deloc uşor pentru următoarele două săptămâni. Dar după aceea, lucrurile se vor mai linişti.

— Trace… Dar nu pot să rămân aici! Nu în mijlocul a tot ce e aici.

— Nu. Sigur că nu. Am o căsuţă în comitatul Bucks. Nu departe de New Hope. O să-ţi dau al doilea rând de chei şi o să mergi acolo cu maşina mâine dimineaţă. Rămâi acolo. Ai ceva bani?

Ea dădu din cap afirmativ.

— O.K. După ce plec, lasă-mi cinci minute şi dă telefon la 911. Ştii ce să spui şi cum s-o spui.

Moira dădu din nou din cap şi Tracy avu impresia, pentru prima dată după ce primise telefonul ei, că totul o să fie

bine.

— Bine. Acum ajută-mă să-l îmbrăcăm cu ceva pe guvernator.

Zgomot de motor. Fâşâitul unei benzi de magnetofon, venind de la difuzoarele Yamaha înalte de un metru, întrerupse liniştea din cameră. Cuvintele se înşiruiau unul după altul, cu un sunet străin ce se rostogolea de pe bandă, apărând precum bulele de aer ce se ridică la suprafaţa unei ape sălcii: „...dar în clipa aceea, ceva - nu ştiu ce anume – m-a făcut să îmi deschid ochii". „Ce fel de ceva, Moira?" rosti cealaltă voce. „Ai văzut pe cineva în cameră?"

Reproducerea acelor cuvinte era uluitor de bine realizată. Puteai simţi cum o tensiune interioară alimenta schimbul acela de cuvinte.

Vocea Moirei răsună din nou, îngroşată din cauza emoţiei: „Era ca senzaţia aceea pe care o ai în clipa în care te trezeşti dintr-un coşmar". Se simţi cum ea trase puternic aer în piept, tremurând. „*Simţi* o prezentă, dar când te întorci şi priveşti în jur, descoperi că nu e nimeni. Îi..." Vocea femeii fu întreruptă la fel de simplu ca atunci când ştergi cuvintele de pe o tablă neagră, la şcoală.

Nu era decât foarte putină lumină în cameră şi nici un sunet, în afară de fâşâitul imperceptibil ce venea dinspre difuzoare. Peste tot erau umbre, ca un peisaj tridimensional.

— *Je ne crois rien â ce qu'elle dit. Son amant est mort; elle est completement hysterique*[8], spuse tânărul.

Atunci când vorbea franţuzeşte, nu avea nici un accent; dădea impresia că franceza e o limbă mult mai naturală pentru el decât engleza. Era tuciuriu la fată şi trăsăturile chipului erau imposibil de observat în întunericul din cameră.

Vreme de o clipă dădu impresia că vorbea de unul singur, ca şi cum ar fi exprimat cu glas tare gândurile sale. Apoi se făcu auzită şi o altă voce.

— *Non, au contrai re, je crois qu'elle est au courant... de*

[8] Nu cred o iotă din ce spune. Amantul ei e mort; e complet isterică. (lb. fr. în text)

quelque chose[9]*.*

Nu se făcu auzită nici o mişcare în cameră şi vocea aceea dădea impresia că emana chiar din profunzimea spiritului acelui spaţiu. Dar imediat după aceea se mişcă umbra unei persoane ce stătea pe fotoliul capitonat în piele, lângă bărbatul cel tânăr şi profilul unui obraz îşi făcu apariţia în porţiunea ceva mai luminată a camerei. După nivelul la care se afla, se putea trage concluzia că acea persoană era înaltă şi cu siguranţă foarte suplă. Pe profilul luminat nu se vedea nici urmă de grăsime. Lumina reflectată punea în evidentă braţele lungi ce se odihneau pe marginile lustruite, din lemn de mahon ale fotoliului. O combinaţie stranie: unghii lăcuite şi piele bătătorită.

— *Quest-ce qu'elle peut en savoir?* Tânărul traversă camera fără să facă nici un zgomot. *Pensez-y d'une fagon logique*[10]*.*

— Ah, credinţa ta în miturile cambodgiene, rosti persoana din fotoliul cu braţe de mahon, a dispărut sub influenta învăţăturilor *logice* ale radicalilor francezi. Da, logica spune că ea n-a văzut nimic. Cu toate astea, eu o cred atunci când spune că a simţit ceva.

— E imposibil. Tânărul îngenunche în faţa fotoliului. Eram invizibil.

— Invizibil, da. Dar nu imposibil de detectat. Ea te-a simţit, aşa e, deşi nu putem să ne dăm seama cât de bine îşi va putea da seama.

Îşi ridică degetele, arcuindu-le. Vocea lui avea profunzime, făcea să vibreze aerul şi tânărului i se păru că avea un efect deosebit de liniştitor asupra lui. Degetele arcuite începură să se mişte în ritmul cunoscut al exerciţiilor izometrice.

— Mintea omenească e cel mai bun computer din lume, aşa a fost mereu şi aşa va fi întotdeauna. Din acest motiv omul este cel ce îl programează şi nu invers. Dar – unul din degete îşi încetă mişcările şi fu îndreptat spre capul celuilalt

[9] Nu, dimpotrivă, cred că e la curent... cu ceva. (lb. fr. în text).

[10] Ce-ar putea ea să ştie despre asta? Gândeşte logic (lb. fr. în text).

– raţiunea umană rămâne în continuare pentru noi un mister. Pentru oricine dintre noi.

Odată cu terminarea exerciţiilor, degetele acelea lungi şi pricepute se împreunară şi se odihniră.

— Ea s-ar putea să nu ştie nimic *astăzi*. Dar suspectează ceva. Undeva, în profunzimea ei, animalul – acel mecanism al supravieţuirii – ţi-a identificat prezenţa. Iar mâine, sau poate poimâine, ce va fi? Poti oare să-mi răspunzi la asta?

Tânărul privi ochii celuilalt atâta timp cât îndrăzni să o facă. După aceea îşi înclină fruntea. Mirosul de tămâie deveni în acel moment foarte puternic, ca şi cum o adiere de vânt venit dintr-o altă parte a lumii şi dintr-o perioadă foarte îndepărtată s-ar fi furişat pe fereastră ca să umple încăperea.

— Elevul păstrează în continuare respect învăţătorului său, murmură tânărul. „Să i te supui, să îi arăţi preţuire prin cuvânt şi faptă, să îi asculţi cu luare aminte învăţăturile…”

Umbra ce cu greu putea fi percepută se desfăşura, ridicându-se de pe fotoliu, ca un val ce se opune unui vânt nevăzut, ignorând supunerea fată de forţa acestuia. Îl ridică pe celălalt cu violenţă şi acum distanta dintre ei era de numai câţiva centimetri. Păru că îl domine pe tânăr prin masivitatea lui.

— La naiba! mugi el. Să nu îndrăzneşti să-mi bagi pe gât tâmpeniile tale budiste! Dacă poţi să aduci un argument, dă-i drumul. Dar n-am să înghit să te ascunzi în spatele unor prostii pe care vreo meliţă hodorogită ţi le-a băgat în cap când erai un ţânc la Phnom Penh!

Tânărul nu-şi ridică fruntea sub puhoiul de insulte, aşa cum face copilul când se supune sudalmelor justificate primite din partea tatălui.

— *Pardonez-moi*[11]! şopti el, înclinându-se precum trestia în bătaia vântului.

Probabil că tonul vocii şi nu cuvintele lui au făcut să dispară încordarea din trupul bărbatului înalt.

— Ah, Doamne. Îşi ridică braţul şi îl aşează pe umerii tânărului. Ei bine, Khieu, vorbi el cu blândeţe, dispărându-i

[11] Iertaţi-mă (lb. fr. în text).

din glas mânia, spune-mi doar ce crezi tu, numai atât.

Se îndreptară amândoi către perdelele ce acopereau ferestrele tip ghilotină cu o înălţime de cinci metri. Păşeau în ritmul unui metronom invizibil, ca şi cum ar mai fi îndeplinit acest gen de ritual şi altă dată.

Tânărul vorbi într-un târziu.

— Am ascultat amândoi banda asta de multe ori. Dar eu cred în continuare că nu e ceva concludent. Lumina slabă venită de la becurile din stradă de-abia reuşea să-i pună în evidentă ochii săi negri, lăţimea neobişnuită a pometţilor, buzele lui groase şi uşor bosumflate, dându-le acel efect pe care îl dă cea mai luminoasă stea într-o noapte ceţoasă, ca şi cum aceste amănunte erau tot ce exista în realitate sau ceea ce avea într-adevăr importantă. Acel amestec de frumuseţe şi senzualitate pe care îl emana chipul lui ar fi oprit privirile oricui.

— Am fost acolo şi pot să te asigur că ea nu m-a văzut. N-ar fi putut s-o facă. Atunci când am acţionat, ea… era ocupată cu altceva.

Îşi ridică mâinile şi mângâie perdelele bine întinse de culoarea fildeşului.

— După cum ştii, sexul are tendinţa să afecteze simţurile, îndreptându-l pe individ pe un drum foarte îngust.

Bărbatul cel înalt îi sorbi cu luare aminte cuvintele, fiind în continuare obsedat de posibilele semnificaţii ale cuvintelor femeii. Dar în clipa aceea, ceva… m-a făcut să îmi deschid ochii. El ştia că însemna ceva. Dar ea ştia?

Continuă să îl preseze pe tânăr.

— Ai fost departe de mine pentru prea mult timp, Khieu. Vocea lui avea un ton ciudat, mai blând, scurgându-se precum lumina reflectată în apă. Mai întâi Şcoala de înalte Studii Comerciale din Paris, apoi Geneva, Wiesbadan şi în cele din urmă Hong Kong pentru a urma… studiile tale mai puţin ortodoxe. A trecut mult timp de la „Operaţiunea Sultan”, nu-i aşa? Îl privi pe tânăr cu mult drag. Iar acum eşti pregătit… Amândoi suntem pregătiţi. Iar noi influenţăm mersul evenimentelor… Totul fiind la locul lui.

Îşi ridică privirile deasupra capetelor lor. Becurile din stradă luminau tavanul aşa cum apărea flacăra lumânărilor

în ilustraţiile vechi.

— Am citit în ziarul de azi-dimineaţă despre decesul neaşteptat al senatorului Burke. S-a scris că i-a fost jefuită şi locuinţa. E bine. Pedepsirea lui va fi un exemplu şi pentru… foştii săi colegi. Nici unul dintre ei nu va îndrăzni să continue pe drumul pe care mergea el. Aşa că – începu să-şi frece mâinile – nu va mai crâcni nimeni în faţa noastră. Securitatea noastră este din nou totală. Dar, în prezent am impresia că această femeie ar putea să devină o bombă cu explozie întârziată.

— Chiar dacă şi-ar aduce aminte, vorbi Khieu cu înţelepciune şi tot nu ar putea să ne facă vreun rău.

— Poate că nu, căzu de acord celălalt. Dar acest Tracy Richter e cu totul altă poveste. Trebuie să fim amândoi cât se poate de prudenţi în legătură cu el. Privi din nou pe fereastră. Ceaţa ajunsese la nivelul geamurilor, umezind străzile la ordinul Celui de Sus. Khieu îşi dădu seama că ochii celuilalt bărbat nu se uitau la ceva anume.

— Vezi, în clipa de faţă el doarme şi vreau să rămână aşa. Dar dacă va veni momentul ca el să se trezească, va trebui să am de-a face cu el. Eu vreau ca tu să înţelegi că aşa ceva nu vreau, doar în cazul în care situaţia o va cere. Acesta este şi motivul pentru care femeia Monserrat nu trebuie lăsată să îi împuieze capul cu suspiciunile ei, oricât de vagi ar fi ele în clipa de faţă. Lăsă să-i cadă braţul de pe umerii lui Khieu. Acum e cel mai mare risc pentru noi. Acum, când suntem cei mai puternici, e şi clipa în care suntem şi cei mai vulnerabili.

— Nu mă voi lăsa intimidat de noroc, care poate fi schimbător. Eu – noi am intrat de bună voie în asta, o misiune *â ses risques et perils*[12]*.* De-a lungul anilor am învăţat să nu mă bazez pe asta. *Îl faudrait supprimer ce risque*[13].

În acel moment îşi făcu simţită prezenţa în cameră o forţă, o energie ce nu existase acolo cu puţin timp înainte. Era ca şi cum bărbatul cel înalt ar fi şoptit o misterioasă

[12] Cu riscurile şi pericolele sale. (lb. fr. în text).

[13] Trebuie suprimat acest risc. (lb. fr. în text).

incantaţie antică, invocând o beznă mai profundă decât noaptea.

Tânărul cu ochii negri, ochii unui animal de pradă, era în mişcare. Khieu spusese ce avea de spus şi inima lui era de-acum liniştită; decizia finală urma să fie luată de altcineva.

Ochii celuilalt se închiseră, iar pleoapele îi fluturară, ca şi cum ar fi vrut să pună o barieră între el şi fenomenul tulburător ce se petrecea în cameră. Respiră adânc, aşteptând vreme de cinci minute până să-şi golească plămânii printre buzele larg deschise. Dinţii lui imaculaţi străluciră. Prana.

— Ca o pietricică aruncată în apele liniştite ale unui lac. Unde ce se propagă în cercuri din ce în ce mai mari, deformând şi tulburând perfecta reflectare a luminii.

Vocea lui, deşi atât de joasă acum, căută şi găsi nivelul potrivit pentru a lansa în cameră o întrebare. Cine ar mai putea percepe ulterior care ar fi consecinţele?

În liniştea lăsată, fenomenul acela special păru că prinde din nou viaţă, crescându-i forţa şi intensitatea. Aerul dădea impresia că vibrează, eliminând o energie malefică. Khieu ajunsese chiar lângă uşă.

— Puterea nu e răsplata celor timizi. Bărbatul înalt respiră profund şi fără să se grăbească. Singura modalitate sigură de a evita acele unde este eliminarea pietricelei, sursa lor potenţială.

Se întoarse cu faţa către ferestre în timp ce uşa se închise în spatele lui. Simţi cum se instaurează treptat calmul.

Unii bărbaţi se ascundeau prin baruri, alţii dispăreau în locuri pustii de la tară. Dar în clipa în care Thwaite simţea că nu mai era în stare să facă fată durităţii mediului în care se bălăcea în mod deliberat, o vizită pe Melody. Asta echivala pentru el cu dispariţia de pe faţa pământului.

Ea avea o mansardă pe strada 11, chiar la intersecţia cu strada 4. Spaţiul părea imens acolo, la etajul şase. Ea vopsise totul cu email negru. Profunzimea întunericului acelor pereţi şi contrastul lor cu plafonul şi mobila de toate nuanţele posibile de gri şi albastru îl făceau să aibă

impresia unei peşteri şi asta îl liniştea într-un mod ciudat.

Apăsă pe butonul interfonului, ea îi deschise uşa de la holul blocului şi el urcă, cu liftul acela teribil de scârţâitor, ce lăsa să vadă totul în jur prin plasa metalică. Îşi masă şaua nasului cu două degete. Întâlnirea cu Richter nu se desfăşurase aşa cum ar fi vrut el. Nu ştia cum, dar pierduse iniţiativa. Fusese îngrozit de sunetul acela şi de felul în care Richter se debarasase de bărbaţii aceia, ca şi cum ar fi îndepărtat nişte picături de ploaie. Thwaite tremura uşor. Ar fi vrut să risipească un vis neplăcut.

Melody îl aştepta. Stătea în faţa uşii închise, cu un chimono roşu din mătase tras la repezeală peste ea. Era o femeie cu şolduri înguste şi sânii mici. Părul ei negru şi drept îi cădea până la mijloc.

Avea o faţă perfect ovală, o bărbie mică şi un nas ascuţit, cu nări delicate şi ispititoare.

„Nu era deloc o frumuseţe de tip clasic, orice ar fi făcut, se gândi Thwaite, dar se pricepea atât de bine să compenseze totul!”

— Ce cauţi aici, Doug?

Vocea ei ascundea ecouri venind din alte limbi, unsprezece, mai bine zis, inclusiv rusa, japoneza şi cel puţin trei dialecte distincte de chineză; aşa îşi petrecea ea timpul liber. Era un prilej de mândrie pentru ea să poată vorbi principalele limbi din lume.

— Cam ce crezi tu? spuse el tăios. Vreau să intru.

Începu să înainteze, dar Melody îi puse ferm mâna în piept şi clătină negativ din cap.

— Nu e momentul potrivit. Eu…

— Nu există aşa ceva.

I se luase şi cazul, iar acum n-avea unde să se ducă; nu-i păsa. Se lăsă cu toată greutatea pe ea.

Melody se luptă cu el.

— Doug, te-aş ruga să înţelegi…

— Noi doi avem o înţelegere. El nu vroia s-o înţeleagă.

— Ştiu, dar asta nu înseamnă că poţi să vii oricând ţi se…

— Nu-mi pasă nici dacă ai la tine pe prinţul de Wales, îi spuse el în cele din urmă, intrând pe lângă ea în mansardă. Dă-i imediat papucii.

Melody trânti uşa furioasă, holbându-se la el vreme de un minut.

— Doamne, şopti ea. Apoi mai tare: Cel mai bun lucru pentru tine ar fi s-o întinzi acum.

Thwaite traversă sufrageria lungă, îndreptându-se către stânga în căutarea bucătăriei. Îşi băgă nasul prin frigider, după care îşi dădu seama că nu îi era foame. Se trânti pe un scaun, punându-şi braţele pe blatul de sticlă al mesei. Îşi dădu seama că în ultima vreme nu mai era bun de nimic. Ca şi acum. Ce naiba căuta el aici, în apartamentul unei târfe, când ar fi trebuit să fie la birou… sau acasă?

Auzi nişte voci slabe, apoi cum se închide uşa din faţă. Îşi luă capul în mâini şi nu se mai gândi la nimic. Îi era mai uşor decât dacă s-ar fi gândit la ceva anume. Mârâi când o auzi pe Melody intrând în bucătărie. Nu o privi, dar auzi cum trânteşte în jur oale şi cratiţe, aşa cum fac nevestele cu capsa pusă.

— Ai un tupeu nebun, ştii asta? îi adresă ea arătându-i spatele. Nu pricep cum de m-am încurcat cu tine.

— Te culci cu bărbaţii ca să scoţi un ban, ai uitat? îi aruncă ironic Thwaite şi imediat îi păru rău.

Melody se răsuci cu obrajii în flăcări.

— Mda. Şi sunt cea cu care *tu* te culci, Doug. Ce ţi-ar mai conveni să uiţi asta! De ce nu te cari imediat acasă, la nevastă şi copii?

El îşi vârî degetele mari în ochi până când văzu numai puncte albe.

— Îmi pare rău, rosti el cu blândeţe. Nu m-am aşteptat să fii cu cineva, asta-i tot.

— Oh, dar la ce anume te-ai fi aşteptat?

El îşi ridică privirile în tavan.

— Nu m-am gândit la asta. Bine?

— Nu, rosti ea, venind spre el. Nu e bine deloc. Avem acelaşi fel de înţelegere pe care o ai şi cu alţi indivizi din oraş, aşa îmi imaginez, în afara faptului că de la mine nu iei bani. OK, accept asta. N-am de ales. Dar când e vorba să îmi pierd bănuţii, trebuie să trag linie.

— Nu-mi spune mie că tragi linie! zbieră el, sărind în sus atât de repede încât ea se dădu doi paşi înapoi. Eu decid

regula jocului. Sunt stăpânul tău şi dacă te îndoieşti măcar o clipă de asta, atunci ai să afli ce înseamnă să te duc la secţie şi să vezi pârnaia.

— Şi cine te-ar mai ferici? începuse şi ea să zbiere. Mă faci să râd. Ştii că ţi-e bine doar când o simţi. Plăceri pe gratis. Oricum, mai mult decât ai parte la tine acasă!

— Nu te băga în asta! gemu el. A doua oară o să dau în tine.

— M-am săturat de ameninţările tale, Thwaite. M-am săturat de *tine*. Nu vreau decât să mă laşi în pace, de ce nu pricepi? O să-ţi dau mai bine un procentaj din ce primesc. Doar să te culci cu alta.

— Să te ia dracu'! Alergă după ea în jurul mesei.

— Ce nu-fi convine? îl înţepă ea. Îţi ofer o parte din parale. N-ar fi de ajuns să-fi potolească inima dornică să fure pe gratis? Doar la asta vă gândiţi, voi ticăloşii de la secţie, cum să jecmăniţi pe unul şi pe altul.

Probabil că ea nu şi-a dat seama până în ultimul moment cât de profund îl duruseră cuvintele ei. Îi văzu în ochi intenţiile criminale şi se lipi de marginea dulapului, căutând cu disperare în spatele ei cuţitul de tăiat pâine ce aştepta în teaca lungă de lemn.

Dar el era deja lângă ea, lovind-o peste mână şi aruncându-i arma. O pălmui cu sete peste faţă şi ea îşi ridică instinctiv mâinile. El le îndepărtă mânios, aplecându-i partea de sus a trupului spre spate.

— Ticălosule! ţipă ea. Ticălosule! Până când văzu că el plângea în timp ce se lupta cu ea. Doug, spuse ea blând.

— De ce nu încerci să faci altceva cu timpul tău, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el plângând, iar capul lui mare i se lăsă pe sâni în timp ce ea încerca să îi mângâie părul negru, iar în clipa în care simţi cum se zbuciuma, îl îmbrăţişă şi îl lipi de corpul ei cald. Îi sărută fruntea, şoptindu-i:

— Linişteşte-te, gata şi încercând de fapt ca odată cu el să se liniştească şi pe ea.

Numele ei adevărat nu era Melody, un lucru normal. Se născuse sub numele de Eva Rabinowitz, într-o locuinţă cu chirie aflată la mai puţin de doi kilometri de locul unde trăia

acum. Dar numai Thwaite ştia asta. El dăduse peste ea cu ocazia unei anchete foarte dificile privind o crimă şi vreme îndelungată ea fusese principalul suspect, motiv pentru care făcuse verificări amănunţite asupra trecutului ei.

— Ai mers la Barnard, în cadrul universităţii Columbia, îi spusese el odată. De ce faci asta?

— Când mi-am luat doctoratul am rămas doar cu diploma, îi răspunsese. M-am simţit ca împăratul care umbla cu hainele cele noi, adică gol. N-aveam unde să mă duc şi n-aveam ce să fac. Doar ştii că am fost crescută în mari lipsuri. Iar acum câştig mai mult decât îmi trebuie. Ridicase din umeri. Uneori chiar mai mult de atât. Îmi pot permite să-mi ofer tot ce poftesc. Ochii ei spălăciţi îl priviseră fără să clipească. Cât despre tine?

Ea se pricepea să străbată prin toate acumulările de minciuni, identificând adevărul gol-goluţ Thwaite nu avusese nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama ce minte sclipitoare avea ea, dar nu numai legat de limbi străine şi o invidia mult de tot pentru asta.

— Cu ce te alegi pentru că faci pe sticletele?

Thwaite se aşează pe canapea.

— Am aproape douăzeci de ani de când sunt în politie. Aproape zece ani în criminalistică.

Dădu din cap, manifestându-şi nemulţumirea.

— Doamne, dar câte aranjamente murdare! Am auzit de o mulţime, ştii, încă din Academia de politie.

Îi zâmbi, puţin visător, puţin trist.

— Dar m-am jurat că n-o să intru într-un asemenea rahat.

Îi evită privirile.

— Dar atunci eram la şcoală, înţelegi. Şi eram foarte tânăr. N-aveam idee despre ce era de fapt în jurul meu. Dar am aflat foarte repede.

Îşi ridică fruntea şi îşi întoarse privirile spre ea.

— Când l-am arestat pe primul individ de când purtam uniformă, am dat de unul rău de tot. Un ticălos ce distribuia droguri lângă două şcoli, una fiind o şcoală elementară. Eram teribil de nervos, l-am văzut pe puştanii pe care îi momea, a trebuit să chem ambulanta pentru o fetită. Aşa că vroiam să-l termin pe nenorocit. Am pus mâna pe el, am

făcut totul ca la carte, l-am spus ce drepturi are în engleză şi în spaniolă, ca să fiu sigur. Avea marfa la el. Dar bestia a avut destui bani să angajeze un avocat care ştia să se descurce prin tribunale. A reuşit să obţină schimbarea încadrării juridice, iar judecătorul a dovedit o deosebită blândeţe… pe motive de reîncadrare socială şi alte bazaconii. Şmecherul bătea din nou străzile peste şase săptămâni. *Şase săptămâni*. Îţi poţi imagina aşa ceva?

Ridică din umeri.

— Dar asta a fost numai începutul. Şperţul, învârtelile murdare de tot soiul din jur. N-ai fi găsit nici un colţişor curat, unde să nu calci drept în rahat. Am început să mă văd ca pe un şobolan într-un canal. Veneam acasă şi făceam o jumătate de oră duş cu apă clocotită.

— Dar n-ai renunţat, îi spuse Melody fără să-i reproşeze nimic.

— Asta învăţasem să fac. Dacă n-aş mai lucra la poliţie, aş fi un idiot pentru că nu ştiu să fac nimic. Îşi împreună mâinile.

— Şi apoi m-am însurat, nevastă-mea vroia o casă. A apărut copilul. Şi tot aşa. Facturile se înmulţeau… ca şi cum toţi trebuia să plătim în viaţă. Dar într-o bună zi am intrat în secţia de poliţie şi m-am uitat în jurul meu. Erau câţiva băieţi care păreau de treabă, deşi ştiam că erau în aceeaşi situaţie ca mine. Iar lângă ei erau ceilalţi, care păreau că pun spinarea la bătaie tot timpul şi îmbătrânesc înainte de vreme. Eu n-am vrut să fiu aşa. Mă consider în linii mari un băiat de treabă.

Ridică din nou din umeri.

— Şi, cine ştie, poate că asta nu e decât o formă de a mă feri din instinct. Pun mâna tot timpul pe diverşi ticăloşi. Ce e în regulă pentru mine, e în regulă şi pentru ei. Încerc să-mi scot pârleala, pricepi? Am şi eu măcar o mulţumire pentru pedeapsa de a pierde nenumărate ore în hazna. Iar secţia de criminalistică este cea mai împuţită, pentru că zi de zi simţi nebunia ce pune stăpânire pe drogaţi când iau heroina şi metadona, făcându-i să ucidă cu brutalitate şi lipsiţi de orice sentiment. Vorbea de-acum în şoaptă. Şi fiecare zi care trece mă face să-mi pierd orice urmă de respect

pentru mine însumi.

Moira Montserrat plângea. Ajunsese cu maşina la casa lui Tracy în toiul unei ploi torenţiale şi nu reuşise decât să urce scările clătinându-se. Găsind imensul pat dublu, se aruncase cu capul înainte pe suprafaţa aceea ademenitoare. Dormise cu multe întreruperi, trezindu-se în mijlocul nopţii cu un ţipăt ascuţit şi ducându-şi pumnii strânşi către sâni. Răsuflând ca o locomotivă cu aburi şi simţind durerea provocată de bătăile rapide ale inimii. Ce auzise oare? Ce o trezise? O prezenţă. Fragmentul unui vis, ce îşi întinsese tentaculele ca să îi zgârie umărul.

„Ah, John!” se gândi ea. „Unde eşti tu acum ca să mă aperi de mine însămi?”

Vocea lui profundă îi ocupă iar gândurile, aducând cu ea căldură şi viată. *Te cunosc atât de bine!* îi spunea el. *Sper doar... mă gândesc adeseori prin ceea ce treci tu... după ce eu mă întorc la Mary. Eu încă o iubesc, ştii asta.*

Ea zâmbise.

— Într-un fel care nu mă doare. Eşti un om cinstit, John. E una din acele calităţi ale tale pe care o îndrăgesc cel mai mult. Nu mi-aş putea imagina vreodată că-ti vei abandona familia, aşa cum nu mi-aş putea imagina că ai vrea să-mi faci vreun rău.

El o sărutase tandru.

— Dar alături de tine simt că trăiesc. Ştiu că am în mine suficientă forţă să îndeplinesc visul pe care îl construieşte Tracy pentru mine.

Îi zâmbise apoi uşor, mângâind-o drăgăstos.

— Ştii ceva, uneori mă gândesc că el ar fi trebuit să candideze. Da, eu am experienţa necesară. Dar el este cel cu o minte sclipitoare. Este un gen unic de arhitect şi nu greşesc. El se pricepe la oameni într-o manieră care uneori mă înspăimântă. Rareori poate fi păcălit şi nu se înşeală niciodată în aprecieri.

— Bine, dar atunci de ce lucrează pentru tine? După cum vorbeşti despre el, ar putea face curăţenie de unul singur.

— O întrebare bună, Moira şi nu sunt deloc sigur dacă m-aş pricepe să-ţi răspund. Se răsucise puţin ca să se poată

uita în ochii ei. El a fost în Asia de Sud-Est. Dar nu ca un ofiţer de rând. A fost un fel de agent secret cu însărcinări speciale. Înclin să cred că în cadrul Forţelor Speciale. Niciodată nu mi-a vorbit în amănunt despre asta şi nici n-aş încerca să-l trag de limbă. Dar ştiu un singur lucru. Odinioară a avut un rol foarte important, ceea ce îi dădea o foarte mare influenţă.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat?

— Oh, cred că doar Tracy ştie acest lucru. Înclin totuşi să cred că a preferat să se retragă. Poate că a văzut prea mulţi morţi. Contrar tuturor aparentelor, Tracy rămâne un individ impresionabil. Dar asta l-a şi tulburat profund. Acum îmi dau seama că ataşamentul lui faţă de mine a fost gândit cu mare atenţie din partea lui. E suficient de aproape de puterea supremă, e capabil încă s-o manipuleze, chiar dacă nu se mai află în centrul ei. În momentul actual, asta e ceea ce vrea el sau ceea ce simte că are nevoie. Dar atunci când va face bilanţul, s-ar putea ca asta să nu îţi ajungă.

Moira se alarmase.

— Ar fi capabil să se întoarcă împotriva ta?

— Tracy? a râs John. Doamne sfinte, nu. Tracy e mult mai loial şi decât mine, dacă poţi să crezi asta. Nu, noi doi am devenit chiar mai mult decât doi prieteni. Facem parte din aceeaşi familie. Vreau ca tu să fii minte asta.

Iar Moira nu uitase. În clipa în care murise John Holmgren şi când era terorizată de panică, fusese singurul lucru pe care reuşise să şi-l aducă aminte.

Acum, când se afla în bucătăria locuinţei lui Tracy, ştia că John îl apreciase la justa lui valoare.

„O, Doamne, John”, rosti ea în gând. „Ce o să mă fac eu fără tine?”

Încercând să-şi stăpânească lacrimile, deschise ferestrele cu rame din lemn aflate deasupra chiuvetei, făcând să dispară mirosul de mucegai din aer. Îi plăcea casa. Era curată şi emana un aer intim, plină cu mobilă de odinioară, uzată, ce avea parfumul ei, de parcă ar fi vrut să îţi istorisească despre viaţa de familie.

Din bucătăria cu dulapuri din lemn de cedru intrai direct în camera de zi. O masă lucrată în lemn de esenţă închisă la

culoare şi cu picioare torsionate era acoperită parţial cu o împletitură lucrată de mână dintr-un material asemănător bumbacului, cu mici denivelări. Două sfeşnice cambodgiene se aflau deasupra mesei. În sertarele unui cabinet ce se afla într-un coif camerei văzu câteva cutii ce conţineau lumânări lungi albe, pahare şi farfurii, alături de alte obiecte legate de trecutul istoric al Cambogiei.

Moira ştia că una din pasiunile lui Tracy era Cambodgia. Se întrebă ce i se întâmplase lui acolo. Dacă John avea dreptate, probabil că era vorba de ceva groaznic, un secret bine îngropat în trecutul lui.

Pătrunse în zona bine luminată aflată dincolo de masă, lăsând ca atmosfera de acolo să o învăluie. Şemineul înnegrit de fum în mod special conţinea un televizor cu diagonala de 48 cm.

Atât platforma din faţa şemineului, cât şi policioara de deasupra lui, erau placate cu ceramică locală ce formau un joc de şah de culoare verde şi albastră. Pe policioara destul de lată se găsea o statuie destul de mare a lui Buddha. Era aurită, deşi era evident faptul că vechimea statuii făcuse ca lemnul întunecat din care fusese sculptată să aibă nişte firişoare neregulate acolo unde se crăpase.

Moira privi îndelung spre chipul acela enigmatic. I se păru că are înfăţişarea unui chip dintr-o altă lume; nu reuşea să îl asocieze cu un chip uman. Şi totuşi, o frapă ceva anume. Lumina dimineţii ce cădea pieziş peste chipul bine lustruit arunca în umbră cealaltă jumătate a chipului. Începu să distingă şi alte detalii cu cât privea mai mult, până când avu impresia că nu mai avea în fată un obiect lucrat de oameni.

Cu un efort, reuşi să îşi îndrepte atenţia în altă parte. Traversă camera, îndreptându-se spre canapeaua tapiţată cu catifea reiată cafenie şi pernele tocite de atâta folosinţă. Îngenunche pe canapea, luă una din perne şi o strânse la piept. Privi în zare pe ferestrele aflate chiar în spatele canapelei. Dincolo de drumul acela de tară, cu făgaşuri adânci, părea să existe o livadă mare plină cu meri, iar pomii erau aliniaţi perfect, ca nişte soldăţei în mare. În depărtare se zăreau spicele unduitoare ale unui lan de grâu.

Deschise larg fereastra şi închise ochii, simţind adierea

aceea atât de uşoară cum îi mângâie obrajii şi părul. Inhală profund miresmele bogate ale verii.

Ghemuită pe canapea, cu obrazul pe perna aceea atât de pufoasă, începu să plângă cu adevărat, conştientă de durerea teribilă pe care i-o provoca singurătatea, prezenta ei într-o altă casă, sentimentul acela ireal pe care nu reuşea să îl înlăture, ştiind că în locul unde se afla acum şi peste tot în jurul ei exista viată, la care ea nu lua parte.

— E pentru ultima dată că te mai văd.

Tracy tresări.

— Ce vrei să spui?

Mai se uita drept în ochii lui, ochii ei negri părând acoperiţi de un văl.

— Ceva se întâmplă cu tine.

Afară, agitaţia din cartierul Chinatown fluctua fără să înceteze nici o clipă.

— Nu ştiu de ce insişti să trăieşti în continuare aici. Doar ai destui bani ca să…

— Nu cred că asta e treaba ta acum, îi răspunse ea calmă.

Tracy ştia că o rănise prin simplul fapt că intrase acolo. Ce ştia ea oare despre el atunci când el însuşi nu era în stare să-şi dea seama despre ce e vorba? Traversă camera slab luminată şi o luă în braţe. Era micuţă şi delicată, cu un chip plat şi ochi imenşi. Îi făcuse impresia că semăna mai mult cu un animal decât cu o fiinţă umană în clipa în care o văzuse prima dată la dojo, din cauza graţiei şi vitezei uluitoare, a prizei aproape tandre cu care reuşea să îşi arunce adversarii pe podeaua de lemn.

— Vino, Mai, îi zâmbi el. Hai să ieşim. Să mâncăm *dim sum*. Vreau să ne distrăm puţin.

Ea îşi ridică fruntea spre el.

— Pe chipul tău citesc expresia avută azi-noapte.

Îi zâmbi la rândul ei, mai tristă însă, cu expresia aceea stranie şi aproape chinuită ce îi ascundea frumuseţea chipului.

— Nu uita că ştiu bine ce înseamnă. Eu am fost acolo. Ea voia să spună că era vorba de Asia de Sud-Est în timpul

războiului.

— Şi ai acum aceeaşi expresie.

— Eşti nebună.

— Ai avut-o în clipa în care ai intrat pe uşă, insistă ea.

— Haide, îi spuse el din nou. *Dim sum* e mâncarea ta favorită.

— Nu mi-e foame, îi răspunse ea. Şi pe lângă asta, faţă în faţă la o masă într-un restaurant bântuit de muşte nu e deloc imaginea pe care vreau să mi-o reamintesc despre tine. Am deja mult prea multe astfel de amintiri. Rămânem aici în seara asta. I se strecură dintre braţe ca o nălucă şi începu să îşi desfacă nasturii de la rochie.

Urmărind-o din priviri, Tracy îi spuse:

— Nu, Mai. Nu acum.

Ea se întoarse către el şi îi zâmbi. Îşi deschise larg braţele.

— Vezi? vocea ei era triumfătoare. Dar tu vrei „să ne distrăm”, nu-i aşa? Putea să-l imite foarte bine atunci când vroia s-o facă. Se îndreptă spre bufet. Poti să bei ceva şi aici, ştii doar.

Tracy îi întoarse spatele, privind pe fereastră. Mirosul de miriapod prăjit în ulei de susan, aroma îmbietoare de găluşte, parfumul pătrunzător de boia iute. Chiar sub ei, se desfăşura în stradă o ceartă în cantoneză şi el o urmări pentru un timp, nedorind să îşi întoarcă din nou atenţia către discuţia începută în cameră.

— Crezi că nu ştiu de ce ai început să mă cauţi? rosti ea, venind foarte aproape de el. Am început să suspectez asta după primul coşmar. În momentul în care a apărut al doilea şi apoi a dispărut, am fost sigură de asta.

Tracy se întoarse cu spatele către fereastră; ambele discuţii luaseră o turnură urâtă.

— Era ceva cât se poate de simplu, spuse el. Mi-ai plăcut.

— Vrei să spui să ţi-a plăcut ceva ce ai văzut în mine.

— O prostie.

— Semăn atât de mult cu ea, aşa-i? întrebă ea cu suficientă forţă ca să-l facă se ezite.

Era pentru prima dată că o vedea aşa. Până acum ea fusese o fată veselă şi extraordinar de dulce. Îşi dezgolise

dinţii ei mici şi îi percepea prezenta mai mult chinestezic, ca şi cum ei doi s-ar fi aflat acum în *dojo*. Dar nu în sensul că ar fi putut să întreprindă un atac fizic asupra lui, ci pur şi simplu îşi dădea seama că intensitatea emoţiilor ei determina miezul tuturor energiilor ascunse să iasă la suprafaţă şi să năvălească în cameră. Şi era limpede că el era ţinta.

Ea îşi întoarse rapid chipul când într-o parte, când în cealaltă, ca şi cum s-ar fi privit în oglindă.

— Spune-mi, Tracy. Vreau să ştiu. Cât de mult din ea vezi tu în mine? Aş putea să-i fiu soră? Nepoată, verişoară, ce anume?

El era din ce în ce mai încordat pentru să simţea cum cresc în intensitate acele forte interioare şi spera ca ea să şi le poată controla, căci altfel trebuia să intervină el. Nu dorea să facă asta; ar fi putut-o răni.

— Cât anume din Tisah vezi în mine?

— Prea mult.

Poate că adevărul ar linişti-o. Nu schijă nici un gest, ştiind dinainte că ar fi reacţionat imediat, mărind presiunea pe care o exercita asupra lui.

— Nu pot evita ceea ce simt, vorbi el cu precauţie. Dar sunt convins că tu ştii că nu acesta era singurul motiv pentru care te doream.

— Dar a *existat* şi un asemenea motiv.

— Da, răspunse el fără să ezite.

— Bine.

Forţa aceea începu să dea înapoi şi lui îi scăpă un suspin tăcut de uşurare. Fusese cât pe-aci să piardă.

— Trebuie că ea a însemnat foarte mult pentru tine, dacă acum încă mai visezi la ea.

Mai se apropie de bufet ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Dispăruse orice urmă de durere sau de mânie din vocea ei.

— Odinioară, da.

Se întoarse către el, având în mână un pahar pe jumătate plin.

— Dar acum nu.

El nu îi răspunse. Privirile lor se întâlniră.

— De aceea m-ai căutat, de aceea erai atât de atras de mine.

— Era uşor să se întâmple aşa, spuse el cu blândeţe. Eşti frumoasă, inteligentă şi îţi foloseşti trupul cu foarte mare eficientă. Era un lucru cât se poate de normal.

La fel ca atracţia pe care o simţeam fată de John Holmgren, se gândi el. Fusese un om profund rănit în clipa în care îl întâlnise. John fusese colacul lui de salvare, deschizându-i drumul către recuperarea sa ca om. Putuse să gândească şi să facă planuri, beneficiind de securitatea relativă pe care i-o oferea persoana guvernatorului – deşi în acel moment John nu ora decât un consilier – recuperându-şi forţele pierdute ca urmare a mult prea îndelungatelor şi teribilelor încercări prin i are trecuse, până când simţea că e din nou pregătit să îşi întindă propriile sale aripi.

Dumnezeule, avea impresia că totul se petrecuse într-o altă viaţă. Oare ce-i spusese Jinsoku atunci când absolvise cursurile şcolii din Mines? *Se vor folosi de tine până când te vei prăbuşi, dacă le permiţi s-o facă. În inima lor nu există milă. Îşi consumă proprii lor oameni precum bateriile. Nu vreau să ţi se întâmple aşa ceva. Nu ţie.*

Dar el îşi dădu acum seama că asta *păţise* el… fără ca măcar să fie conştient de aşa ceva, obişnuindu-l să acţioneze prea dur şi prea rapid. Cât de mulţumit era că reuşise să scape. Şi că îl întâlnise pe John.

— Gândurile tale sunt atât de departe, şopti Mai şi îşi lipi trupul de spatele lui.

Putea simţi insistenta cu care îl apăsau sânii ei, sfârcurile tari. Avea destul timp acum pentru asta, se gândi. Mai avea dreptate. viaţa lui lua din nou o altă turnură. Contribuise la asta moartea lui Holmgren. Tracy apelase la forţele sale interioare, îi venise atât de uşor să le utilizeze, făcându-l pe consilier să devină guvernator şi apoi… preşedinte. Cel puţin aşa i se păruse lui. Iar acum se alesese praful de toate. Îşi dădu seama că îi lipsea dorinţa de a renunţa pur şi simplu la orice.

— Gândurile tale sunt acum în trecut, spuse răguşit Mai.

Braţele ei puternice se încolăciseră în jurul lui, căutând parcă ceva.

— Nu se mai poate face nimic legat de asta, nu ţi-e de ajuns de clar acest lucru?

— Te înşeli, rosti el şi privi în continuare pe fereastra din faţa lor.

Se făcură auzite dedesubt ţipetele unor copii, pline de o bucurie exuberantă.

— Cheia tuturor lucrurilor se află în trecut.

Mai îşi aplecă fruntea, lipindu-şi obrazul de trupul lui, confirmându-i parcă acest adevăr.

— Fie ca noaptea asta să fie ultima noapte în care să poţi uita totul.

IANUARIE 1963

PHNOM PENH – CAMBODGIA.

— Cărei religii îi aparţii?

— Sunt budist, *Lok Kru*.

— Şi care sunt cuvintele călăuzitoare?

— Călăuza mea în viaţă este Buddha. Călăuza mea în viaţă este învăţătura lui. Călăuza mea în viaţă este ordinul primit.

Pe pervazul aflat chiar deasupra umărului stâng a lui Preah Moha Panditto se afla o cutie veche din lemn. Khieu Sokha încercă să nu se uite la ea dar îi veni foarte greu să nu o facă. Şi asta pentru că era cât se poate de minunată. Lucea din cauza lacului de culoare castanie, iar peste stratul de lac fuseseră pictate nişte înfloriturigraţioase de culoarea şofranului aprins şi de culoarea rece a smaraldelor.

— Cine este Buddha?

În al doilea rând, pentru că fusese aşezată pe pervaz chiar în locul în care cădeau oblic razele soarelui de dimineaţă, luminând-o difuz, parcă dintr-o altă lume.

— Cel care, trăgându-şi seva din propria sa putere, a atins perfecţiunea, sublima iluminare şi eliberare chiar în

timpul vieţii Lui. Sfântul şi înţeleptul care a proclamat adevărul.

Cutia îi fură atenţia aşa cum face un magnet puternic, până simţi că fără voia lui cade într-o stare de toropeală.

— Buddha este un zeu care s-a manifestat pe Sine în faţa oamenilor?

— Nu.

Văzu o mişcare în apropierea cutiei; o umbră ce cădea pe pervazul din piatră.

— Sau El a fost cumva mesagerul unui zeu care s-a pogorât pe pământ ca să aducă oamenilor salvarea?

— Nu.

Ochii negri ai lui Khieu Sokha clipiră în direcţia umbrei ce se mişca, văzând că era un gândac mare ce se târa pe pervaz către cutie. Avea o carapace neagră şi strălucitoare, rotundă ca un butoiaş. Se târa cu încăpăţânare, urcând pe o latură a cutiei, traversând acum înfloriturile acelea galbene şi verzi.

— Asta înseamnă că El a fost o fiinţă omenească?

Pleoapele lui Khieu Sokha fluturară imperceptibil, în vreme ce simţea că îi vine tot mai greu să se concentreze.

— Da, spuse el. S-a născut ca fiinţă omenească; dar o astfel de fiinţă este dat să apară o singură dată vreme de mai multe milenii. Dar oamenilor, cu simţurile lor rudimentare asemănătoare copiilor, aceştia le apar ca nişte zei sau ca nişte trimişi ai zeilor.

Vorbea de-acum cu cuvinte mari, o limbă de lemn.

— Care e semnificaţia cuvântului?

Gândacul se oprise la închizătoarea din alamă. Uluit, Khieu Sokha clipi rapid din ochi. Îl lumina aceea strălucitoare, i se păru că insecta se chinuia ca să pătrundă în interiorul cutiei. Imposibili.

— „Cel ce s-a trezit” sau „Atotştiutorul”, răspunse el aproape mecanic. Această denumire i se atribuie acelei fiinţe care, prin propriile ei puteri, dobândeşte cea mai înaltă înţelepciune şi perfecţiune morală ce stă în puterile unei fiinţe umane.

Preah Moha Panditto se mişcă într-un târziu. Nu avusese acest nume din naştere; numele lui real fusese doar unul

dintre numeroasele lucruri la care renunţase de bună voie atunci când intrase în rândul preoţilor. Noul lui nume respecta terminologia sanskrită: *Preah* însemna şi *rege* şi Buddha şi *zeu*; *Moha* era cuvântul pentru *mare*; iar *Panditto* era cuvântul ce acoperea înţelesul de persoană învăţată. Totuşi, Khieu Sokha i se adresa cu *Lok Kru*, adică *învăţătorul* în limba poporului khmer.

Preah Moha Panditto era un bărbat în vârstă, dar acest lucru era valabil numai în cronologia aplicabilă muritorilor. Atunci când îşi bătea capul să îşi amintească data naşterii, numărând anii ce se scurseseră, lucru care i se întâmpla din ce în ce mai rar pentru că trecerea timpului începea să-i ascundă semnificaţia pe care ar fi avut-o vreodată, era surprins să îşi dea seama că trăise pe acest pământ mai mult de optzeci de ani.

Nu i-ai fi dat mai mult de cincizeci de ani; ochii lui erau strălucitori, plini de viaţă şi de energie, pielea era încă bine întinsă peste muşchi şi peste craniu. Dar în clipa în care cineva se integra pe deplin în Univers, aşa cum făcea Preah Panditto, acesta nu mai auzea bâzâitul insistent al ceasornicului muritorilor de rând, ci tic-tacul lent al metronomului cosmic. Timpul nu îl mai apăsa de mult cu greutatea lui incomensurabilă, trăgând de sufletul lui aşa cum e tras totul de forţa gravitaţiei. De multe ori contemplase el acest lucru, având credinţa că în asta consta adevăratul înţeles al levitaţiei.

— Sokha spuse el cu o atât de mare blândeţe încât atrase imediat atenţia băiatului, când te-ai născut?

— În ziua cu lună plină din luna mai.

Folosea formula consacrată.

— Aceasta a fost şi data naşterii lui Buddha.

Ochii săi atât de cristalini ce îi dădeau lui Khieu Sokha impresia că erau ochii cei mai remarcabili pe care îi văzuse pe pământ şi pe cer, îl priveau pe băiat cu o mare intensitate.

— Sigur că Buddha s-a născut cu mult timp în urmă, în anul 563 înainte de epoca creştinătăţii apusene. Ochii aceia fantastici erau acum închişi. Poate că acest lucru explică marea diferenţă dintre voi.

— Dar nu înţeleg.

Preah Moha Panditto îşi deschise imediat ochii.

— Sunt sigur că nu poţi s-o faci, vorbi el blând şi trist.

Khieu Sokha percepu de îndată dojana din vorbele bătrânului.

— Eşti supărat pe mine, *Lok Kru*.

— Nu sunt supărat pe nimeni, îi răspunse călugărul bătrân. Îşi ridică palma, ţinută până atunci în poală. Dar te rog să fii atât de bun încât să-mi spui ce anume îţi distrage atenţia atât de mult încât îmi reciţi acum lecţiile mai mult din obişnuinţă decât folosindu-ţi inima.

— E adevărat, *Lok Kru*, că nu există nici un secret pe care să nu-l cunoşti?

Preah Moha Panditto râmase tăcut.

— Atunci ar trebui să ştii deja acest lucru.

— Chiar de-ar fi aşa, aş prefera să-l aud de pe buzele tale.

Khieu Sokha se aplecă spre el, dornic să afle răspunsul, lumina oglindindu-i-se în ochi.

— Asta înseamnă că *într-adevăr* ştii tot?

Călugărul zâmbi.

— Poate.

Aşteptă în continuare.

Într-un târziu, băiatul arătă cu degetul şi îi spuse:

— Gândacul acela de pe cutia lăcuită.

Preah Moha Panditto nu se întoarse ca să privească acolo.

— Şi tu ce crezi că vrea el?

Khieu Sokha ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cine ar putea să spună ce e în capul unei insecte?

— Chiar dacă ai fi tu în locul ei? şopti bătrânul.

Băiatul se gândi o clipă, concentrându-se.

— Aş vrea să intru înăuntru.

— Da, rosti călugărul. Dacă ai reuşi se deschizi cutia, asta ai face.

Băiatul se ridică în picioare şi se îndreptă către învăţătorul lui. Când ajunse lângă el, se întinse spre pervaz şi în clipa în care umbra mâinii lui trecu peste capacul cutiei

lăcuite, gândacul negru şi mare o luă la fugă pe marginea ferestrei şi dispăru în lumina soarelui de dimineaţă.

Khieu Sokha rămase în vârful picioarelor, lungindu-şi gâtul în timp ce se căznea să deschidă închizătoarea de alamă. Capacul fu ridicat cu uşurinţă.

— Dar nu văd nimic.

— Adu-mi atunci cutia.

Băiatul făcu acest lucru cu mare atenţie, luând cutia cu amândouă mâinile şi simţind căldura lemnului. Roti cutia în aşa fel încât lumina soarelui să cadă asupra interiorului acesteia. Tresări şi apoi îşi ridică scârbit ochii, privind în ochii lui Preah Moha Panditto.

— Gândaci morţi, şopti el. Văd o grămadă de carapace uscate. Simţi nevoia să se mai uite o dată, fiind atras de curcubeul de culori reflectat de lumina ce cădea pe negrul lucios al carapacelor lipsite de viată.

— Frumos, nu-i aşa?

— Da. Lumina…

— Şi când dispare lumina?

Khieu Sokha schimbă poziţia cutiei, înclinând-o astfel încât să nu mai fie în bătaia directă a luminii ce pătrundea pe fereastră.

— Nimic, rosti el. Un întuneric mai profund decât bezna nopţii.

O linişte stranie se lăsă în cameră. Băiatul ridică speriat privirile. Întoarse capul, încercând să afle izvorul acelei linişti mormântale, dar nu văzu nimic neobişnuit. Îşi întoarse din nou atenţia asupra conţinutului cutiei.

— Dar de ce ar vrea gândacul să intre aici? întrebă el. Aici nu există decât moartea.

— Tu eşti universul, rosti încet Preah Moha Panditto. Consumi universul. Şi atunci când ştii asta, ştii totul.

Khieu Sokha îl privi pe învăţător şi văzu cu surprindere că din trupul lui emana un fel de lumină, o aureolă plină de forţă şi pe care mai mult o simţi decât o văzu. Fu uluit de acest lucru şi îşi dădu seama că tremura. Aşeză din nou cutia pe pervaz, temându-se să nu îi scape din mână.

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi, înfricoşat, deşi nu putea înţelege care era cauza. Se întreba dacă s-ar fi

cuvenit ca un muritor de rând să aibă atâta putere. Dar *Lok Kru* nu era un simplu muritor; el era Preah Moha Panditto. Şi atunci se întrebă cum ar fi dacă la rândul lui ar avea o astfel de putere. Ce ar face el cu ea? La ce ar trebui el să renunţe? Pentru că ştia că întreaga viaţă era făcută astfel. Nimeni nu putea dobândi o asemenea putere dacă nu renunţa la alte lucruri. Lucruri importante. Care anume? se întrebă el.

— Citesc pe chipul tău, îi vorbi cu bunătate călugărul cel bătrân, că mă bucur acum de întreaga ta atenţie.

Şi îşi ridică mâinile, trăgându-l pe Khieu spre el cu multă dragoste.

Fratele lui mai mare, Samnang, îl aştepta afară. Se aflau în parcul din jurul palatului regal al prinţului Sihanouk. Khieu Sokha se opri şi se întoarse să privească în spatele lui la pagoda aurită cu mai multe nivele ce se afla plasată pe acoperişul lui Botum.

Vaddey, templul din care tocmai ieşise. Suliţele soarelui se prăvăleau din ceruri, lovindu-se de Botum Vaddey, orbindu-l cu lumina lor. În stânga lui se aflau rânduri de copaci îngrijiţi aşa cum trebuie, iar frunzele lor susurau un cântec melodios sub bătaia abia simţită a vântului; în dreapta se ridica pe coloane uriaşe chiar structura palatului regal în sine. Khieu Sokha se gândi că el nu reuşise niciodată să înţeleagă adevărata natură a frumuseţii sale.

— Ho, *Own*, micuţul meu, i se adresă zâmbitor Khieu Samnang. Arăţi ca şi cum te-ai fi rătăcit.

Zidul decorativ ce separa acea parte a incintei de grădinile de la intrare îi păru atât de alb, încât îşi feri ochii. Simţi nevoia să ridice braţul şi să-şi apere ochii de aureola ce-l înconjura, dar se stăpâni; nu dorea să piardă acea clipă şi să se bucure de tot ce îi era dat să vadă.

În cele din urmă privirile i se opriră asupra fratelui său şi îi zâmbi la rândul lui.

— Ce te-a mai învăţat azi Preah Moha Panditto? îl întrebă Samnang. Pentru că eşti foarte schimbat.

— Chiar aşa? se minună Sokha. Şi cu cine semăn?

Fratele lui mai vârstnic începu să râdă şi o luară din loc.

— Poftim, rosti el şi îi dădu lui Sokha un pachet. Ţi-am adus prânzul.

— Mulţumesc, Sam.

Primi pachetul şi îl duse la piept. Era fericit să îl primească.

În spatele porţilor înalte reuşi să vadă veşmintele portocalii ale preoţilor budişti ce se plimbau prin curte. Mulţi purtau deasupra capului umbrele albe care să-i apere de lumina puternică a soarelui.

Cei doi fraţi se plimbară prin grădini, mergând pe potecile din cărămidă roşie ce se încrucişau pe peluzele proaspăt tunse, observând straturile rotunde pline de flori şi gardurile vii, îngrijit tăiate. Pretutindeni se puteau zări statuete *naga* din piatră, mitologicele lor capete, şapte pentru fiecare din ele, urmărindu-i la tot pasul pe băieţi.

După un timp întâlniră o bancă din piatră şi se aşezară. Din locul în care se aflau puteau distinge pădurea de *cheddei* din piatră, monumente monolitice care îi comemorau pe cei dispăruţi; urne conţinând cenuşa străbunilor.

Samnang îşi scoase bolul plin cu orez, amestecat cu peşte fiert şi pastă de creveţi. Începu să mănânce. Sokha îşi puse bolul în poală, strângându-l în palme şi simţind răcoarea şi alinarea pe care i-o oferea fundul vasului. Nu îi era foame. Stomacul lui era plin cu ceva ce nu semăna deloc cu mâncarea.

Aproape fără să gândească, spuse:

— Eu sunt universul. Mănânc universul. Ştiu asta; ştiu totul.

Fratele lui îl auzi şi pufni în râs, dar fără răutate.

— Am avut şi eu odată acelaşi sentiment, rosti el, vârându-şi orez în gură. Crezusem că înţelegeam atunci totul.

— Dar e adevărat, spuse Sokha. Ştiu că e aşa. Văzu zâmbetul fratelui său. Te distrează ceea ce spun?

Samnang clătină din cap.

— Nu. Nu râd de cele ce-mi spui, Sok. Pur şi simplu nu pot să cred asta.

Sokha se întoarse spre fratele lui.

— Pui la îndoială asta? Dar cum poţi să pui la îndoială ceea ce înseamnă de fapt viaţa noastră?

Mâncarea lui zăcea uitată lângă el, pe banca de piatră.

— Vorbeşti despre budism ca şi cum e un lucru pe care noi l-am ales, spuse Sokha. Budismul este ceea ce ne face pe noi să fim… noi înşine. Ce am fi noi fără el, spune-mi şi mie? Din clipa în care am reuşit să formez din cuvinte o frază studiez această învăţătură.

Îşi atinse pieptul cu degetul arătător.

— Eu m-am contopit cu el şi el s-a contopit cu mine.

Samnang zâmbi, ciufulind părul fratelui său.

— Cât de înfocat eşti, *Own*. Râse. Dar nu ai decât opt ani. Fiecare khmer începe aşa cum ai început şi tu. Şi mai ai atât de multe de învăţat!

— Da, ştiu asta, răspunse Sokha înfierbântat de-a binelea. Iar Preah Moha Panditto este călăuza mea. Ar fi fost bine să vezi şi tu, Sam! Puterea pe care o are. El s-a întins spre mine. Şi când m-a atins, am simţit cum căldura îmi învăluie tot trupul. *Am simţit-o* ca şi cum ar fi ceva viu!

Fratele lui încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. *Stiap Santesok*. Atingerea Păcii Eterne. Şi e într-adevăr vie. *Own*. Am fost şi eu surescitat la rândul meu din cauza ei, la fel ca şi tine. Dar eu sunt mai mare decât tine; şi văd ceva mai bine.

Ridică din umeri.

— Şi cu ce ne e utilă *Stiap Santesok*? Cum ne poate ajuta într-o lume reală?

— Să ne ajute? Nu înţeleg, răspunse Sokha. De ce ne trebuie ajutor?

— Pentru că, spuse Samnang cu glas coborât, se apropie schimbări. Rene spune că revoluţia este singura cale spre schimbare. El spune că, încet-încet Kampuchia devine ţărână datorită corupţiei lui Sihanouk şi a familiei lui.

Rene Evan era un francez tinerel palid la faţă, unul dintre redactorii publicaţiei *Realites Cambodgiennes*. Venise la Phnom Penh din ţara lui natală via Saigon. Ce făcuse el acolo nu ştia nimeni cu precizie, dar misterul legat de aceasta avea aura unor activităţi clandestine. Sokha avu nevoie de multă vreme până să-şi dea seama că fusese

unul din factorii principali care l-au atras pe fratele lui mai mare către străin. În orice caz, se apropiaseră unul de celălalt pe parcursul ultimului an şi, deşi fratele său încercase să nege de multe ori acest lucru, Khieu Sokha începuse să desluşească la el o schimbare de opinie.

— Rene spune că adevăraţii noştri duşmani sunt vietnamezii, îi mărturisea Samnang şi are dreptate. Orice ar spune Sihanouk, ei sunt duşmanii noştri ereditari. Aşează lângă el bolul gol. Nu trebuie decât să îţi aduci aminte de lecţiile tale de istorie.

Chey Chetha, regele nostru care ne-a adus răul prin căsătoria sa cu o prinţesă vietnameză. Ţi-aduci aminte, Sokha, asta se petrecea înainte să fi existat până şi numele de Vietnam. îi se spunea annamezi, dar oricum ar fi fost, erau un popor perfid. Prinţesa şi-a rugat noul ei soţ să permită poporului ei să trăiască în partea de sud a Cambogiei iar el, slab de minte cum era, a fost de acord. Annamezii au pătruns acolo şi aşa a început lunga istorie a invaziilor pe teritoriul nostru. N-au mai vrut să plece, proclamând imediat că teritoriul le aparţine de drept. Ştii la fel de bine ca şi mine că acea parte a Vietnamului este în realitate Kampuchia. Precum vezi şi tu, e un fapt scris în istorie că nu poţi să ai încredere în vietnamezi. Mă arde ca fierul roşu gândul acesta, când văd familia aceea vietnameză ce locuieşte lângă noi în Chamcar Mon. Ce drept au ei să fie acolo? E din vina lui Sihanouk, îţi spun eu. Acesta stă în Chamcar Mon patru zile pe săptămână împreună cu Monique şi clica ei de linguşitori. Din ce alt motiv s-ar afla ei acolo?

— Dar eu nu văd nimic rău în asta, răspunse Sokha cu logica simplistă a unui copil. Ei nu ne-au făcut niciodată rău; şi nu s-au purtat niciodată urât cu mine, cu tine sau cu vreunul dintre noi.

Semnang se uită la chipul tulburat al fratelui său şi simţi în inima lui scânteia incandescentă a mâniei. Încercă să zâmbească şi să stângă focul din sufletul lui; îl văzuse doar cu puţin timp mai înainte pe Rene. Şi totdeauna Rene reuşea cu cuvintele lui să îi aprindă mânia.

Zâmbind în continuare, îşi puse braţul pe umerii fratelui

său şi îl îmbrăţişa strâns. Dragostea dintre ei doi era un sentiment foarte puternic.

— Nu am pe nimeni căruia să-i spun aceste lucruri, spuse el cu blândeţe, aşa că uneori vorbesc cu tine. Tu eşti tot ce am eu, singurul care mă înţelege.

— Înţeleg, Bawng, rosti Khieu Sokha, dorindu-şi cu disperare să îi fie de folos fratelui său.

Sufletul lui se umplu de fericire pentru că se aflau împreună şi îşi vorbeau.

— Ştii bine că înţeleg, repetă el.

— Da, grăi Khieu Samnang, închizându-şi ochii. Dar acum uită ce ţi-am spus. Nu înseamnă nimic.

În curând, se gândi el. *În curând asta va însemna ceva*.

DOI.

Kim era jos în bibliotecă, luându-şi notiţe cu privire la dosarul TELALUL[14] în clipa în care s-a primit apelul din partea directorului. Bibliotecarul îi transmise mesajul că era solicitat sus.

Kim dădu din cap, uitându-se din nou pe notiţe ca să fie sigur că se afla în cele din urmă pe pista corectă. Apoi închise dosarul, se ridică din scaunul de lemn tapiţat cu piele, îşi luă hârtiile şi se îndreptă spre aparatul de distrus documente, introducându-le în el. Nu era permis să fie scos ceva scris din bibliotecă fără aprobarea a două persoane.

Returnă dosarul bibliotecarului, menţionă data şi ora, punându-şi semnătura chiar sub menţiunile respective. Îl salută din nou pe funcţionarul acela şters şi ieşi pe coridorul îngust.

Peste tot se aflau mochete groase. Era o linişte perfectă la toate etajele, una din condiţiile preliminare impuse de Director înainte de a fi numit. Chiar şi în cadrul primelor două etaje ale clădirii ce adăpostea Fundaţia şi Biblioteca Muzicală Dieter Ives, ambele deschise marelui public şi care ofereau probabil vreo două duzini de burse anuale tinerilor

[14] Telal – negustor de haine vechi. (n.tr.).

compozitori americani – faţada în spatele căreia îşi desfăşura activitatea adevărata Fundaţie – era obligatorie folosirea căştilor atunci când se ascultau pe bandă selecţiuni muzicale. Numai din două în două duminici, atunci când aveau loc recitaluri în sala de concerte din spatele clădirii, puteai auzi şi câte sunet care să depăşească nivelul unui murmur slab.

Pentru Kim, liniştea aceasta profund studiată avea efectul menţinerii în memorie a amintirilor legate de familia lui ce dispăruse de mult timp din lumea celor vii, singurul lucru care îl mai ţinea pe el în viaţă azi. Acele amintiri pline de culoare îi permiteau să nu îşi piardă răbdarea; iar pentru el timpul avea cu totul altă semnificaţie decât pentru majoritatea oamenilor.

În timp ce urca, cu liftul, se gândea la toate avantajele pe care i le adusese răbdarea. Acum era momentul, îşi spuse el, să pună totul în mişcare. Se afla în posesia ultimei piese, cea care făcea ca enigma să poată fi soluţionată şi simţea acea pornire elementară a şoimului ce face ca acesta să îşi fâlfâie puternicele sale aripi chiar atunci când se ridica în văzduh după ce a identificat locul unde se afla victima. Îi luase mult timp până reuşise să descopere această ultimă informaţie. Multe vieţi, se pare.

Când ieşi din lift la ultimul etaj îşi aruncă privirile pe fereastra ce semăna cu gura unei cazemate către strada K, urmărind fluxul pietonal. Către est se găsea piaţa Farragut şi organizaţia catolică feminină YWCA, poziţionate suficient de aproape de Casa Albă ca pe acolo să se învârtă nu numai turişti.

Kim întoarse spatele ferestrei fără să se mai uite într-acolo. Trecu de cele două rânduri de uşi, prima deschizându-se spre el, iar cealaltă în direcţia opusă.

Păşea acum pe mochetă, dar nu îi veni să zâmbească. Directorul nu agrea lipsa de seriozitate. Era ca un urs, reuşind să-l impresioneze şi pe Kim, care fusese special instruit să ignore fizionomiile. În afara ochilor săi duri şi pătrunzători, directorul avea un maxilar ieşit în afară, dominând totul. Lui Kim nu îi plăceau ochii directorului; îi aminteau prea mult de ochii lui Tracy Richter.

— Ai avut vreme bună în Florida? tună vocea directorului.

— Florida e ceva de nesuportat vara.

Kim pătrunse în cameră.

Directorul se ridică din spatele uriaşului său birou, încrucişându-şi braţele pe pieptul lui masiv. Probabil că atunci când te uitai la unul din capetele acelea gigantice de preşedinţi de pe muntele Rushmore ai fi început să te îndoieşti că directorul avea o înfăţişare cât de cât umană.

— Kim, rosti el, tu şi cu mine suntem împreună de foarte mult timp. Te-am angajat în ciuda recomandărilor primite din partea unor oameni fată de care în mod normal am un profund respect. Iar acum mă bazez pe faptul că nu trebuie să-fi mai aduc din nou aminte că tu deţii o poziţie unică în cadrul Fundaţiei. În multe privinţe te bucuri de mai multă libertate de acţiune decât am eu. Atât de mult încât, dacă Preşedintele ar mirosi vreodată asta, mi-ar face viaţa un infern.

— Amândoi ştim de ce permiţi acest lucru.

— La naiba, da şi totuşi… Directorul lăsă un zâmbet să spargă gheaţa de pe chipul său. Dumnezeule, pentru că tu faci o treabă *a dracului* de bună acolo unde ne doare pe noi cel mai mult.

Îşi ridică braţele teatral, dându-i impresia norilor înverşunaţi ce se ciocnesc, dând naştere fulgerelor.

— În vreme ce tot felul de neputincioşi se învârt în jurul cozii prin Asia de Sud-Est, tu ai reuşit să ne pui la dispoziţie dosare groase cât încheietura mânii mele cu privire la cei mai activi lideri comunişti din regiune, continuă el.

Ridică o mână, armându-şi un pistol imaginar.

— Şi după aceea, unul câte unul – închise un ochi, fixând o ţintă – bum, bum, bum, dispar cu toţii în noapte ca nişte flori sângerii.

Îşi ridică mânecile de la cămaşă ca şi cum greul de-abia acum urma.

— Dar ţi-o spun din nou, asta nu e totul.

Kim înţelese acum unde dorea directorul să ajungă, dar se jură că n-o să-i dea nici o mână de ajutor. Tăcu în continuare.

— Kim, rosti directorul cât mai serios cu putinţă, tot

timpul vieţii tale ai lichidat oameni. Faci treaba asta mai bine decât oricine mai e azi în viaţă. Perfect. Doar pentru asta eşti plătit.

Directorul îl privi pieziş şi se întunecă la faţă.

— Cred c-ar fi momentul să presupun că atunci când te întorci acasă din vacanţă te-ai putea gândi să faci şi altceva, preciză el.

— Ştiţi…

— Da, îl întrerupse directorul. Ştiu cine era Lon Nam.

— Măcelarul de copii! strigă Kim. Ucigaşul din pădurile Cambodgiei. N-ar fi meritat execuţia pe care i-am oferit-o.

— Ce merita el sau nu merita, îi spuse liniştit directorul, nu asta e problema. A fost o execuţie pentru care nu aveai aprobare şi eu nu voi tolera asta. Nici măcar când e vorba de tine. Valoarea ta pentru mine încetează din acest moment. Bucurate că nu faci parte din CIA. Findlan ar fi fost atât de furios, încât i-ai fi cerşit mila vreme de şase săptămâni.

— N-ar fi trebuit să afli, îi zise Kim. Doar nu există nici măcar…

— Şi totuşi *am aflat*, pricepi?

Directorul zâmbi fără nici un pic de căldură.

— Nu lăsa ca poziţia ta aici să îţi umfle guşa, Kim, altfel într-o bună zi ai să rămâi cu ochii în soare fără să vezi nimic.

Îi întoarse brusc spatele, semn că interviul luase sfârşit.

— Iar asta să-*ţi* fie lecţie pentru azi.

Khieu lucra trei zile pe săptămână pentru Pan-Pacifica, o organizaţie non-profit având ca obiectiv strângerea legăturilor dintre americani şi asiatici printr-o mai bună înţelegere culturală şi artistică.

Pan-Pacifica ocupa pe la mijlocul anilor ’60 trei etaje dintr-o clădire de birouri situată pe Madison Avenue. Prosperase datorită sponsorizărilor oferite de corporaţii şi persoane particulare şi nu în ultimul rând, ca o consecinţă firească a recentei evoluţii cât se poate de favorabile a legăturilor comerciale cu Japonia, China şi Thailanda.

Dar o mare parte din activitatea pe care o desfăşura nu

era vizibilă celor din jur. Ea cuprindea ajutorarea şi adăpostirea, instalarea şi reeducarea pentru valul de refugiaţi vietnamezi şi cambodgieni ce intrau în America. Organizaţia era deja în mare parte cea care ridicase primele temple budiste cambodgiene de pe teritoriul american: la Washington D.C., Los Angeles, iar cel mai recent era cel din New York City.

În acest domeniu mai puţin vizibil îşi desfăşura Khieu activitatea. Cea mai mare parte a celor trei zile pe săptămână era ocupat cu stabilirea unor contacte cu masa aceea interminabilă de cambodgieni cu ochi lipsiţi de orice expresie şi înfricoşaţi. El simţea că oglinda teribilă pe care i-o prezentau chipurile lor nu era altceva decât o perpetuă aducere aminte a tot ce lăsase el în urmă; lucruri de care tatăl său îl ferise. Iar în fiecare seară în care îşi părăsea biroul simţea o neţărmurită recunoştinţă fată de securitatea ce i se oferise atât de neaşteptat şi atât de miraculos.

Exotismul şi frumuseţea trăsăturilor lui Khieu era adeseori subiect de discuţii ia Pan-Pacifica, ca de altfel pretutindeni unde mergea. O mare parte din personalul organizaţiei era format din albi şi din femei. Directorul executiv, o femeie, prefera să angajeze solicitanţi tineri pentru că ea avea convingerea că aceştia erau mai idealişti şi deci mai entuziaşti.

În ceea ce-l privea pe el, Khieu nu se ferea să flirteze, manifestând un amestec de bunăvoinţă rece şi curiozitate; şi se fot întreba ce vedeau oare femeile la el. Reacţia lui nu reuşea să facă altceva decât să aprindă şi mai mult pasiunile.

Veni însă şi clipa în care se văzu pus în faţa unor manifestări ce depăşeau dorinţa unui flirt inocent. Cam în acelaşi moment În care Kim şi cu directorul erau adânciţi într-o conversaţie la peste patru sute de mii de kilometri distanţă, Khieu îşi ridică privirile şi o văzu pe Diane Samson aplecată deasupra biroului lui.

Era tânără şi, pentru că lucra în departamentul publicitar, era foarte frumoasă. Un atribut la care directorul executiv ţinea foarte mult. Imaginea publică a organizaţiei Pan-Pacifica era un lucru de importanţă capitală pentru ei.

— Da? zise el.

Nu lăsă jos creionul pe care îl folosise ca să conceapă o propunere pentru o a doua enclavă cambodgiană în cartierul Brooklyn din New York.

— Aş vrea să vorbesc cu tine în legătură cu problema refugiaţilor, îi spuse Diane.

Ochii ei albaştri luceau în spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Cred că a venit momentul să lansăm nişte anunţuri publicitare cu privire la această latură a activităţii noastre, continuă ea. Publicaţiile *New Yorker, Business Week* şi *Forbes* par să fie cele mai potrivite pentru început, dar trebuie să vorbesc cu tine despre modul în care ar trebui formulate.

Se aplecă şi mai mult spre el, sprijinindu-se pe marginea biroului şi îi spuse foarte direct:

— Poţi să-mi acorzi puţin timp?

Khieu încuviinţă.

— În regulă.

— Să vedem. Mâine voi lipsi de aici.

Ea îşi ridică fruntea.

— N-am putea încerca acum, ce zici? întrebă ea.

Khieu îşi făcea rareori aranjamente pentru ora prânzului; avea în permanentă de lucru până peste cap şi era conştient că îşi petrecea aici cinci zile pe săptămână. Nu finalizase propunerea pentru acea enclavă dar, ţinând seama de toate aspectele, se gândi că aceasta putea să mai aştepte. Se ridică din spatele biroului şi se întinse ca să-şi mai dezmorţească oasele.

— Te-ai gândit la ceva în mod special?

Urmări cum ea îi sorbea din priviri jocul muşchilor pe sub cămaşă.

— Ce-ai zice să trecem pe la mine? şopti Diane, aplecându-se din nou spre el.

Şi nu glumea. Locuia la mai puţin de cinci blocuri distantă, pe strada East Seventieth, într-o căsuţă îngrijită placată cu imitaţie de cărămidă roşie. Din dormitor puteai să vezi curtea din spate, mărginită de tufişuri decorative în care trona un bătrân ulm american, cu coaja deschisă la

culoare.

O lăsă să îl conducă prin apartament în direcţia dormitorului, privind pe fereastră petele de lumină de pe iarbă, pe care le creau razele de soare când pătrundeau printre ramuri, în vreme ce ea îi scotea cravata şi îi desfăcea nasturii de la cămaşă.

El avu o senzaţie plăcută în clipa în care simţi alunecarea cămăşii pe braţele goale şi îşi întoarse capul să o privească, atunci când buzele roşii se deschiseră şi limba ei micuţă îi înconjură sfârcul.

Acesta începu să se întărească sub delicatele ei sărutări şi ea începu să geamă uşor, atingând cu vârful degetelor muşchii braţelor sale, umerii şi pieptul. Dar el nu simţi nimic.

Khieu nu simţi nimic nici atunci când ea îi trase pantalonii în jos, uluită de dimensiunile mădularului. El păşi lângă pantalonii căzuţi grămadă şi cu o mare uşurinţă o luă în braţe, purtând-o către pat.

Îi scoase bluza şi îl surprinse profunzimea senzaţiilor pe care le simţea ea în clipa în care îşi aplecă fruntea spre trupul ei, alintându-i sfârcul aşa cum făcuse şi ea mai înainte. Fără îndoială că ea simţea acum ceva; o plăcere teribilă, de care el nu ora conştient încă.

Îi împreună şi mai mult sânii, sărutând în sus şi în jos adâncitura dintre ei până în clipa în care freamătul trupului ei şopti să se întoarcă din nou la vârfuri. Ea gemu atunci când el îi luă pe rând în gură, sugându-i la fel ca un copil.

— O simt, şopti ea. O simt cum coboară până acolo jos, între coapsele mele. Pleoapele ei tremurau.

Khieu se întrebă ce anume simţea ea şi aşeză degetele ei pe sfârcurile lui, sperând că va simţi şi el acelaşi lucru. Ea se jucă, rotindu-i şi frecându-i, dar el tot nu reuşi să simtă nimic.

„Şi totuşi sunt tare”, îşi spuse el, uitându-se pentru o clipă la mădularul din ce în ce mai greu de stăpânit. „Mereu sunt atât de tare în astfel de momente. Şi totuşi, ce simt eu oare cu adevărat?”

Simţi o căldură de o clipă atunci când pătrunse în ea. Simţi umezeala ei. Dar văzu în ochii ei cât de mult îl dorea

ea şi nu reuşea să-i înţeleagă pasiunea.

Se implântă adânc în ea şi, ştiind care era locul ce stârnea femeilor cea mai mare dorinţă, înaintă şi mai mult, până la capăt.

Ea gemea şi îl ţinea strâns, desfăcându-şi şi mai mult picioarele şi încolăcindu-le în jurul lui, ajungând cu călcâiele pe fesele lui, împingându-l şi mai mult în ea şi apoi relaxându-se, împingându-l şi relaxându-se.

Khieu simţi cum muşchii ei se încordează şi încep să tremure, încercă să se retragă şi ea îl imploră să continue. Şoldurile ei se ridicau, căutându-l întruna, până când fesele ei transpirate părăsiră patul, lipindu-se toată de el, dar el îşi folosi toată stăpânirea de sine ca să se abţină şi să nu se năpustească nebuneşte în adâncul ei. Începu să se rotească în ea până în clipa în care capul ei căzu şi atunci începu să îi sărute din nou sânii.

— Ah, nu pot…

Valul dorinţei îi acoperea ochii. Făcu un nou efort să se ridice iar spre el.

— Nu pot…

Şi braţele ei îl strânseră nebuneşte, simţind freamătul spatelui lui şi al muşchilor ce jucau.

—… să mai rezist.

Cu un ultim efort, ea reuşi să se ridice toată, frecându-se frenetic de el.

Khieu o răstigni atunci pe saltea, mişcându-se cât putu de rapid în ea ca să-i producă cea mai înaltă satisfacţie.

O auzi cum tresare la urechea lui şi bolboroseşte aşa cum fac copiii când se îneacă în timpul mesei. Muşchii din interior îl strângeau ca într-un cleşte când el intra şi ieşea din ea fără încetare.

Şi dintr-o dată el plonjă într-un întuneric vâscos; simţi dureri în mână, lovituri fulgerătoare ce semănau îngrozitor de mult cu loviturile trase de un mortier. Îi apăreau vâlvătăi în faţa ochilor; se lupta cu ele.

Ea gâfâia ca o maşină ce nu mai putea fi stăpânită şi fu sigur că îi pronunţase o dată numele. Rigiditatea trupului ei îl îngheţă şi simţi cum în momentul final se transferă asupra lui toată acea enormă tensiune acumulată în ea.

El cunoştea acel moment şi îl înţelese ca reprezentând momentul în care penisul lui urma să îşi împrăştie sămânţa. Acea clipă îi oferea şi lui o anumită plăcere. Un glob minuscul de căldură intensă în locul acoperit de părul lui pubian. Elimină cu violenţă aerul tras în piept în vreme ce Diane suspina cu gura lipită de pieptul lui transpirat.

Dar asta era tot. Se întrebă din nou pe când mergea pe jos spre birou ce fel de sentimente stranii o invadaseră pe Diane Samson, copleşind-o prin intensitatea lor. În secunda în care explodase în ea, simţise ceva asemănător unei adieri ce îi aducea aminte de căldura vântului din deşert, o aluzie la creuzetul din care se născuse, dar nimic mai mult.

Iar acesta era lucrul cel mai curios; partea cea mai misterioasă a fiinţei lui. Nu căuta de prea multe ori să se gândească la partea aceea întunecată. Pentru că îi aducea prea mult aminte de sentimentele nedesluşite şi pe care nu putea să le identifice, cu care se scula în anumite dimineţi. Avea impresia că acestea îşi făceau de cele mai multe ori apariţia în ziua ce urma nopţilor în care avea coşmaruri, ce continuau să-l bântuie la intervale regulate de zece sau unsprezece zile, ca un ceasornic.

Cu acele prilejuri se trezea în permanenţă la miezul nopţii, transpirat, gâfâind de parcă tocmai ar fi terminat de alergat cincisprezece kilometri pe teren accidentat, având în minte căldura de nesuportat a napalmului căzut de undeva şi strângându-i spatele precum o chingă, ca şi mirosul de carne de om carbonizată.

Şi atunci se îndrepta spre vechea statuie a lui Buddha, din lemn sculptat, aflată în camera lui, aprindea o lumânare pentru rugăciune şi se prăbuşea în genunchi în faţa chipului acelui atotştiutor. Se ruga îndelung şi cu multă credinţă, aşa cum îl învăţase Preah Moha Panditto. Şi mintea lui se liniştea din nou într-un târziu.

Şi de fiecare dată putea să doarmă bine noaptea următoare, trezindu-se odată cu venirea zorilor doar cu o uşoară tulburare pe care o atribuia din instinct plăcerilor carnale, o strângere dureroasă a vintrelor.

Îl durea atunci mâna dreaptă şi se uita disperat în jur, simţind cum îl învăluie respiraţia caldă a creuzetului acela

necunoscut, îl atinge uşor şi trece milimetric pe lângă el.

La intersecţia dintre Madison şi Fiftieth, un negru cu părul unsuros strâns în codiţe dansa pe loc în ritmul formaţiei jamaicane *Judge Dread*. Având pe urechi căştile minicasetofonului Sony, oferea tuturor bărbaţilor ce treceau pe lângă el foi de hârtie conţinând reclame pentru un salon de masaj aflat la primul colţ de stradă.

Doar la un bloc distanţă de el se încolona o caravană neagră de limuzine bine lustruite, ce veneau dinspre East Avenue şi erau gata să-şi descarce conţinutul în faţa catedralei St. Patrick’s de pe Fifth Avenue.

Catedrala, cu faţada sablată recent, se ridica maiestuos spre ceruri, turlele ei gemene având un aspect palid şi distant în lumina strălucitoare a dimineţii târzii. Câţiva poliţişti aroganţi îi obligaseră pe vânzătorii ambulanţi şi pe trişorii de alba-neagra s-o zbughească spre zone mai liniştite.

Tracy, aflat pe treptele catedralei, văzu cum limuzina pe care o trimisese după Mary Holmgren se pregătea să oprească şi coborî ca s-o întâmpine.

Mary era o femeie cu părul castaniu, o bărbie hotărâtă şi ochi cu care nu era de glumit. Era îmbrăcată în negru, mai ceremonios decât toţi cei de fată, cu o pălăriuţă şi un voal de rigoare.

— Bună, Mary, rosti el cu blândeţe. Cum te simţi?

Mary Holmgren ieşi din maşină şi îl privi. Nici nu băgă în seamă puzderia reporterilor din jur, camerele de televiziune şi aparatele de fotografiat oprite de o barieră din frânghie. Figura ei arăta proaspătă şi sănătoasă.

Îl privi drept în ochi, îşi aşeză mâinile îmbrăcate în mănuşi negre pe umerii unei adolescente ce apăruse în spatele ei.

— Cred c-o ştii pe fiica mea, Anne.

— Bineînţeles.

— Margaret, rosti Mary Holmgren cu o voce energică, te rog s-o duci pe Anne în biserică. O să vin şi eu în câteva clipe.

O femeie înaltă şi cu pielea foarte aibă dădu din cap, o

luă pe Anne de mână, urcând treptele în timp ce camerele de luat vederi înregistrau aceste momente istorice, iar flashurile clipeau intermitent, ca nişte fulgere.

— Cu siguranţă că va ieşi din ea o eroină după toate astea, spuse Mary Holmgren, urmărind ţinuta corectă a fiicei ei.

— Cu ce pot să te ajut, Mary?

Mary Holmgren îl luă de braţ. Primi condoleanţele transmise de trezorierul oraşului şi de preşedintele comitetului districtual din New York City şi înclină uşor din cap către un membru al Camerei Reprezentanţilor pe care îl cunoştea doar din vedere, îi făcu un semn lui Tracy.

— E şi ea aici?

Tracy îşi dădu instinctiv seama că ea se referea la Moira.

— Nu, nu e.

Ea îl bătu uşor pe mână.

— Bine. Ştiam că pot mereu conta pe tine şi că vei proceda aşa cum trebuie, Tracy.

— Mary…

— Nu!

Îi vorbi tăios, fără să ridice tonul; conversaţia lor nu trebuia auzită de nimeni.

— Nu vreau să mai aud de asta, continuă ea. Nici azi şi nici altă dată. Nu mă mai interesează ce-a făcut John. De ce m-ar mai interesa? Doar el nu mai e.

Îl conduse sus pe trepte, fără să se grăbească.

— Mă bucur că m-ai întâmpinat, rosti ea mai blând. Ai fost cel mai bun prieten al lui John. Cred că s-ar fi pierdut dacă n-ai fi fost tu şi pentru asta îţi rămân îndatorată pentru totdeauna.

Se întoarse spre el, răspunzând salutului transmis de primarul oraşului în vreme ce îi adresă lui Tracy următoarele:

— Ea mi l-ar fi luat în cele din urmă, ştiu asta.

El văzu lacrimile din colturile ochilor, tremurând în lumina soarelui ca nişte mici diamante.

— Dar vai, el mai avea atât de multe lucruri de făcut. Atât de multe!

El îi strânse şi mai mult braţul, sprijinind-o treaptă cu

treaptă, ca şi cum fiecare din ele ar fi reprezentat o nouă colină în drumul către ceruri. Ar fi dorit să îi cuprindă trupul cu braţul lui dar el o cunoştea mult prea bine ca să-şi dea seama că ea ar fi considerat acest lucru ca un păcat de neiertat. John fusese cel care în permanentă plânsese pe umărul ei, având nevoie de o alinare şi nu invers. Tracy se gândi că de-acum înainte Mary îşi va găsi probabil mângâierea de care va avea vreodată nevoie mergând în fiecare duminică la biserică.

Odată ajunşi în fa a intrării, se opriră, iar Mary Holmgren, cu un gest cu totul neobişnuit din partea ei, îl lipi de ea. Putu să simtă cum tremura toată.

— Tracy, şopti ea, îţi voi spune ceea ce nu ştie nimeni, deşi poate că John suspecta acest lucru. Mi-am dorit mai mult decât orice pe lume să devin prima doamnă a acestei ţări. Şi eu aş fi putut face atât de mult. Atât de mult!

Îşi deschise ochii şi el înţelese golul din privire.

Intrară prin uşile larg deschise, pătrunzând în interiorul acela sumbru, rece, bântuit de ecou şi dominat de bogăţia de culori dată de vitraliile ce filtrau lumina dimineţii.

— Atunci când ne aducem aminte de John Holmgren, fiecare în felul lui, spuse arhiepiscopul, ar trebui să nu privim în trecut ci la viitorul pe care el ni l-a pus la dispoziţie. Lista faptelor bune pe care le-a făcut John Holmgren pentru statul New York şi pentru acest oraş e mult prea lungă ca să le pot enumera aici. Şi apoi începu să le prezinte.

Tracy, aflat chiar în spatele lui Mary şi Anne Holmgren, se gândi la Moira aproape la fel de mult cât se gândi şi la John. În adâncul inimii se simţi vinovat că nu reuşise s-o strecoare şi pe ea în catedrală. Dar nu probabilitatea înfruntării dintre cele două femei îl împiedicase să o facă; i-ar fi fost destul de uşor să evite acest lucru.

Tracy era îngrijorat în legătură cu Thwaite. Nu dorea să o supună pe Moira la ceea ce avea ticălosul acela în minte despre un interogatoriu. Cât timp ea era departe de oraş, ei nu avea de ce să-i fie teamă de el. Tracy se pricepea foarte bine la oameni şi bănuia că o interdicţie oficială nu era de-ajuns ca să-l descurajeze pe poliţist. Tracy încă nu reuşise

să-şi dea seama dacă asta se datora faptului că Thwaite era suficient de inteligent sau suficient de prost ca să continue ancheta.

Laudele aduse de arhiepiscop nu mai conteneau, făcându-l pe Tracy să se gândească la faptul că până şi John, dacă ar fi fost acum de fată şi-ar fi ridicat braţele spre cer, în semn de dezgust.

Au urmat câteva imnuri de slavă şi după aceea, se îndură cineva de toţi şi ceremonia se sfârşi. Era mai bine că Moira nu fusese de fată, o altă martoră la această farsă. Tracy îşi dădu seama că toată povestea fusese aranjată pentru Mary, dar şi pentru mass-media.

— Domnule Richter.

Tracy se întoarse. Se ridicau şoapte spre plafonul înalt al catedralei. Sicriul fusese scos din biserică cu mare fast şi se coborau treptele, iar Mary şi cu Anne mergeau chiar în spatele lui.

— Da?

Văzu un bărbat de înălţime medie, cu ochelari ce aveau rame aurite şi cu o mutră colţuroasă, înţeleaptă. Purta un costum gri închis, luat de la magazinul Brooks Brother şi pantofi uşori din piele.

— Sunt Stephen Jacks. Nu întinse mâna. Asistentul lui Atherton Gottschalk.

— Gottschalk e prin oraş?

— Bineînţeles. A venit să prezinte un ultim omagiu lui John Holmgren.

Tracy îşi aruncă privirile asupra mulţimii.

— Nu l-am văzut.

— N-ai fi putut s-o faci, spuse Jacks. Din păcate, a fost chemat să ia parte la o întrunire de pregătire a strategiei în alegeri.

Jacks se strâmbă.

— Drumul pe care trebuie să calce un candidat prezidenţial nu e deloc uşor, adăugă el.

— Nu crezi că te cam grăbeşti? spuse Tracy. Şefu’ tău nici măcar n-a fost ales candidatul partidului său.

Jacks zâmbi.

— Nu e decât o problemă de timp. Nu mă îndoiesc că la

convenţia din august o să fie ales candidatul Partidului Republican.

— Aşa că Gottschalk te-a trimis să-ini transmiţi condoleanţe.

— Să zicem că da.

Jacks rânji, arătându-şi dinţii sclipitori.

— Ştim amândoi că el şi cu guvernatorul nu erau deloc gata să se pupe, cu toate că erau amândoi republicani. El avea impresia – un lucru cât se poate de adevărat, aş putea adăuga că John Holmgren devenise o forţă prea puternică şi care punea partidul în pericol.

— Te referi de fapt la direcţia pe care încerca s-o imprime Gottschalk partidului, spuse Tracy. Nu cred că ai fi crezut atât de mult în victoria din august dacă ar mai fi trăit John.

— Orice ar fi, domnule Richter, domnul Gottschalk este încă printre noi, în timp ce Holmgren nu.

— Cară-te, Jacks! rosti Tracy, înfuriindu-se.

— Imediat ce îţi transmit mesajul. Se apropie la un pas de Tracy. Maşina domnului Gottschalk o să vină să te ia de lângă biroul tău după exact – se uită la ceasul-cronometru de aur – douăzeci şi cinci de minute. Vrea să te vadă.

— Nu mă interesează.

— Procedezi prosteşte, domnule Richter. Nimeni n-ar respinge o astfel de invitaţie.

— Uite c-o vezi şi p-asta.

Văzu cum de furie lui Jacks i se îngroşară vinele gâtului.

— Ascultă-mă bine, ticălosule. Eu nu-s din cei care cred că toţi trebuie să se poarte cu tine cu mănuşi.

Vocea îi slăbi în intensitate dar vorbea cu o şi mai mare violenţă:

— Pui într-un mare pericol viitorul partidului nostru. Noi ştim cât de bine îl mânuiai pe Holmgren. Şi n-am de gând să te mint… nu vrem să se mai repete asta.

— Din fericire, asta nu depinde de tine.

— Mai vedem noi, spuse Jacks. Ai intrat într-un joc foarte periculos. Cred că încă nu ţi-ai dat seama de asta. Îşi apropie capul de Tracy. Fă mai bine ce ţi se spune. E vorba de o grămadă de bani! Ochii lui Jacks se holbară în spatele lentilelor ochelarilor, părând asemenea ochilor de peşte.

Tracy, proptindu-se bine, ca să nu fie luat de mulţimea în mişcare, îşi înfipse două degete lipite unul de altul în carnea moale aflată chiar sub cutia toracică a lui Jacks.

— Dă-i drumu', şopti el printre dinţi. Chiar mă interesează ce ai să-mi spui. Dă-i bătaie, bătrâne.

— Ah! Ah! Ah! reuşi să îngăime asistentul.

Îi dispăruse tot sângele de pe figură, devenind pământiu la faţă şi transpirând de durere, iar respiraţia semăna cu cea a unui om bolnav.

— Ce zici? se aplecă Tracy către el. Nu te aud prea bine.

— Eu... nu pot...

Cuvintele încetară cu o explozie a respiraţiei acestuia, pentru că Tracy apăsase din nou în sus cu vârfurile degetelor mâinii sale, ce parcă avea tăria betonului.

— Sigur că nu poţi, râmă scârboasă ce eşti!

Tracy îl apucă pe Jacks de guler, ridicându-i capul. Oricine l ar fi văzut ar fi crezut că unul îi ajuta pe celălalt să îşi recapete echilibrul după ce alunecase.

— Şi asta pentru că eu sunt cel ce-i spune că nu poţi.

— Ah! spuse Jacks, scoţând limba afară de durere.

— Bag seama că începi să pricepi, bătrâne. Ai un creier de maimuţă, primitiv şi unidimensional. Ştiu ce-ţi trebuie ca să fii atent. Lovi din nou, mult mai slab decât înainte, dar Jacks tresări şi i se putea citi în ochi teama.

— Ai priceput ce vreau să-ţi spun? rosti Tracy. Îl bătu pe umăr cu cealaltă mână.

— Iar acum, pentru că ne înţelegem bine, spune-i şefului tău că n-am decât un sfert de oră pentru el. Se uită la ceas. Fix la trei jumătate o să fiu în faţa biroului meu.

Tracy îl zgudui pe Jacks şi acesta dădu din cap.

— Bine. Şi acum putem amândoi să ne vedem de treburile noastre.

Îi dădu drumul lui Jacks. Bărbatul se ghemui de durere, închizând ochii. Nimeni nu-l observă în confuzia din jurul lor.

— O zi bună, îi ură Tracy, părăsindu-l sprinten.

— Mă bucur că te-ai pregătit să primeşti veştile proaste. N-o să fie un şoc prea mare... Vreau să spun, mi-e clar că eşti bolnav de-a binelea şi ar fi o greşeală să te droghezi ca

să te amăgeşti.

— Dar nu-i aşa. Ştiţi bine cât de rău îmi e, febra şi frisoanele ce mă scutură noaptea sunt adevărate. Cred că ultimul diagnostic al doctorului Hardy e cel corect. Înseamnă că a revenit nenorocita de malarie!

— Nu, nu, nu! ţipă regizoarea, ieşind din umbra sălii şi intrând în fosa ce ducea spre scenă.

Era îmbujorată la faţă şi ochii săi negri şi luminoşi scânteiau.

— Domnule Macomber, rosti ea cu o voce metalică ce îi făcu pe toţi să se ascundă, dacă în vreo etapă a vieţii dumitale ai de gând să-ţi spui că eşti *actor*, va trebui să joci cu totul altfel decât acum.

Înaintă spre Eliott Macomber aşa cum face mareşalul când are în faţă inamicul.

— Ţi-am spus-o de atâtea ori. Nu-i de-ajuns *memoria*, mai trebuie şi *sentiment*.

Rupse fraza în silabe, pronunţându-le fără grabă, cu o grijă exagerată, ca şi cum ar fi vorbit cu un handicapat mintal.

— În acest moment până şi o scândură ar fi putut pune la bătaie mai mult suflet în locul tău, continuă ea.

— Dar n-am putea… să mai reluăm o dată? întrebă timorat Eliott.

Transpirase de-a binelea şi asta nu numai din cauza reflectoarelor.

— Sunt sigur că pot s-o fac mai bine.

Regizoarea se uită la ceas şi îi aruncă priviri triste.

— Mă tem că nici unul dintre noi nu are atât de mult timp de pierdut, domnule Macomber. Se auzi un râs batjocoritor venind din întunericul sălii, unde se aflau ceilalţi studenţi şi Eliott simţi cum obrajii şi gâtul îi sunt invadate de o căldură sufocantă.

Directoarea bătu din palme şi se întoarse către sală.

— Bine, ascultaţi-mă acum. Ne vedem vinerea viitoare cu o oră mai devreme pentru că azi am început mai târziu. Se întoarse către el. Iar dumneata, domnule Macomber, te rog să încerci să-i dai bătaie între timp.

El se uita în ochii ei, fără să se poată stăpâni. Semănau

cu ochii mamei lui. Clipi, fiind pe punctul să izbucnească în plâns. Ochii aceia reci pe care îi văzuse în fotografiile pe care tatăl lui i le arătase atunci când socotise că băiatul era suficient de matur pentru aşa ceva, fotografii pe care Eliott le multiplicase. „Ce fel de lume era aceea”, gândi el, „în care fiul nu are dreptul să îşi vadă propria sa mamă?” Uneori, atunci când era foarte supărat, reuşea să se liniştească imaginându-şi repetiţii în legătură cu părinţii săi; că tatăl lui murise în locul ei.

Coborî de pe scenă.

De ce primise tocmai el rolul din *Lungul drum al zilei către noapte*? Doamne şi ştia că nu e pentru el. Se simţea vulnerabil, înfricoşat şi chiar umilit de acel rol.

O văzu pe Nancy, una din studentele de la clasa lui. Era singură. Acum era momentul s-o invite, se gândi el. Se îndreptă spre ea.

— Bună, Nance, rosti el foarte calm. Ai ceva aranjat pentru diseară?

Ea îl privi. Avea părul lung şi negru, ochii verzi şi o piele atât i le albă, ca de fetiţă. Îi zâmbi amuzată.

— Nu, Eliott.

— Ce-ai zice să ieşim la un film?

Ea se prefăcu că se gândeşte.

— Păi, să vedem, răspunse ea. Ar mai fi alternativa de a-mi da cu lac pe unghii.

Zâmbetul nu îi dispăruse de pe chip.

— Cred c-aş prefera să-mi văd de unghii.

Un râs puternic explodă undeva în întunericul din sală şi Eliott îţi dădu seama că fusese victima unui aranjament.

— La naiba! rosti Eliott în clipa în care Nancy dispăru în întuneric. Tremura tot, stăpânit de o mânie neputincioasă. Dacă s-ar fi putut gândi măcar la ceva inteligent, o replică, cu care să-i răspundă. Dar mintea lui era blocată. Îşi dădu cu pumnul în cap, furios pe el însuşi.

— Prea plin de mânie.

Se răsuci în jurul lui, orbit de reflectoarele aflate pe scenă.

Se auzi o mişcare în zona umbrită.

— *Cest moi*,[15] vorbi Khieu cu mult calm.

— Ce dracu' faci aici?

— Am venit să văd cum te descurci, Eliott, zâmbi Khieu. Am venit să mă conving personal cu privire la importanta lucrurilor care te împiedică să îţi îndeplineşti sarcinile.

— nu-ţi face griji pentru asta, rosti înfierbântat Eliott. Îndeplinesc tot ce am de făcut.

Khieu se uită senin în jurul lui.

— Ai renunţat la munca ta de la Metronics pentru *asta*?

Clătină din cap.

— Uram locul acela, îi răspunse Eliott şi tu ştii de ce. Joc teatru pentru că îmi place.

— Bine, dar n-ai talent.

Tonul din vocea lui Khieu era cât se poate de practic.

— Eşti un ticălos, ştii asta?

— Nu fac altceva decât să-i spun adevărul.

Khieu nu înţelegea rostul furtunii pe care o stârnise.

— Nu te-aş putea minţi niciodată, Eliott.

— Hmm, mârâi Eliott şi zici că n-ai nici un interes ascuns ca să mă scoţi de-aici? Te pomeneşti că vrei să te şi cred.

Khieu negă.

— Deloc. Tu ştii mai bine asta. Dar adevărul e că te-ai dovedit foarte capabil în lunile în care ai lucrat la Metronics. Ai fi putut să-ţi dai şi tu singur seama dacă... dacă n-ar interveni şi propriile tale sentimente. Iar adevărul este, spuse el calm, că tu ai putea avea totul. Bani. Putere. Totul. Dar tu simţi că ţi se impune asta.

Făcu un pas către Eliott.

— Să analizăm de exemplu sarcinile tale actuale. Tu cunoşti părţile unui întreg. Să ştii, Eliott, că uneori mă îngrijorează asta. Viaţa pe care o duci mă nelinişteşte. Din ea lipseşte orice urmă de onoare. Cu toate astea, ţi se încredinţează informaţii care, să zicem, sunt vitale.

Khieu se uita cu asprime în ochii negri ai lui Eliott.

— Lasă-mă să-ţi pun o întrebare. Ai fi în stare să spui cuiva ceea ce ştii tu despre *angka*?

---

[15] Eu sunt (lb. fr. în text).

— Nu, răspunse rapid Eliott, bineînţeles că nu. Păru indignat. De ce crezi asta?

— Banii reprezintă motivul care îmi vine acum în minte.

— Ascultă ticălosule, niciodată n-aş face aşa ceva. Tu nu înţelegi deloc situaţia. N-aş fi *în stare*... nu e în firea mea aşa ceva.

Khieu zâmbi din nou.

— Mă bucur să aud asta, Eliott. Suspiciunea e un lucru rău. Îţi mănâncă sufletul. Cercetă cu luare-aminte chipul lui Eliott.

— E de preferat să lămureşti asta deschis şi nu s-o laşi nelămurită, nu crezi?

O figură îşi făcu apariţia din umbră şi Eliott îşi întoarse capul. Îi tresăltă inima. Nancy! Îl privea zâmbind. Înseamnă că se răzgândise; venise să îşi ceară scuze.

— El, rosti ea cu un glas cât mai suav cu putinţă. Dar cine e prietenul tău de faţă?

Şi îşi întoarse capul către Khieu.

Eliott se încordă. Chipul i se schimonosi. Mânia se acumulă în el. Ar fi trebuit să mă aştept, urlă o voce în creierul lui. Mereu aceeaşi poveste, nu-i aşa?

— Un prieten de-al meu, spuse el cu vocea sugrumată. Khieu.

Nancy îl studie cu multă atenţie pe Khieu.

— Eşti chinez? o intriga înfăţişarea lui.

— Cambodgian.

Ochii lui Nancy se înviorară.

— Ai fost acolo în timpul războiului? Ţi-ai pierdut familia? îl luă de braţ, apăsându-l cu sânul ei. Mor de curiozitate să aflu totul despre tine.

Eliott îi urmări cum dispar împreună în întuneric şi simţi cum inima îi bate din ce în ce mai tare.

— Dumnezeu să îl arunce în iad, şopti el printre dinţi. Dumnezeu să îl arunce în flăcările iadului!

Tracy ieşi pe uşa din sticlă şi marmură care dădea în Avenue Americas, de la numărul 1230, exact la orele 15,30. Încercase în zadar toată ziua să dea de Moira şi se hotărâse să încerce din nou după întâlnirea cu Atherton Gottschalk.

Strălucitoarea limuzină Lincoln de culoare neagră îl aştepta la marginea trotuarului. În clipa în care ieşi din clădire, un şofer cu livrea gri coborî din maşină şi o ocoli ca să-i deschidă uşa.

Tracy intră în maşină, dădu din cap către şofer. Se aştepta să-l găsească pe Gottschalk aşezat într-un colţ al banchetei din spate. Şi totuşi, bancheta din spate era goală. Imediat ce luă loc, şoferul porni motorul şi fără nici un zgomot se încadrară în trafic.

Se îndreptau către nord, în continuarea lui Sixth Avenue, în direcţia capătului sudic al Parcului Central. La intrarea dinspre sud, şoferul pătrunse chiar în parc, luând-o spre nord, lăsând în urmă hotelul St. Moritz şi toată linia de hoteluri din apropiere. Copacii erau înfloriţi de-a binelea şi prin parc alergau numeroşi oameni, cu toată căldura de la ora aceea.

Lângă strada Seventy-ninth, limuzina se îndrepta spre marginea trotuarului, oprindu-se acolo.

Tracy ieşi afară şi privi în jurul lui. Îl văzu pe Atherton Gottschalk adăpostindu-se sub umbrela ataşată la unul din cărucioarele ce distribuiau sandvişuri. Purta un costum cu dungi gri şi negre. Pantofii lui gri, cu vârfuri ascuţite, erau bine lustruiţi. Era cu capul descoperit şi vântul îi ciufulea părul lui alb şi puţin cam lung. Mânca un crenvurşt cu o plăcere teribilă.

Pe o colină înverzită, aflată dincolo de aleea pentru călărie, se jucau câţiva copii cu o minge colorată în roşu, alb şi albastru, chicotind şi râzând, fără să bage deocamdată în seamă că trăiau într-o lume plină de griji şi temeri. Un ogar sări la picioarele lor, lătrând, ca şi cum ar fi vrut să ia parte la joaca lor.

— Domnule Richter, începu Atherton Gottschalk, mă bucur că ai venit, de parcă el ar fi fost cel ce fixase ora.

Se îndreptară amândoi spre pământul negru şi moale de pe aleea călăreţilor, iar Gottschalk se chinuia să nu murdărească luciul perfect al pantofilor săi.

— Ştii, lui ie e o lună minunată dacă te afli la New York, spuse el. Mai e destul timp până la zilele toride ale verii, totul e verde în jur şi aerul nu e atât de înăbuşitor precum e

cel din Washington. E cu adevărat o mare ruşine că nu reuşesc să vin aici mai des. Ridică din umeri. Dar ştii şi tu ce înseamnă viaţa unui candidat la nominalizare.

Tracy îl studie cu atenţie pe Gottschalk în vreme ce părăsiră aleea călăreţilor şi se opriră la poalele colinei, privind în voie copiii ce se jucau.

Faţa lui era ascuţită, avea o bărbie proeminentă şi cu gropiţă, o gură mare, sprâncene negre şi stufoase, tenul bronzat şi foarte ridat. Purta părul fără cărare şi pieptănat spre spate. Nu putea avea mai mult de cincizeci de ani, trăsăturile sale trădau tărie de caracter şi avea o ţinută cum rar găseşti la cineva de aceeaşi vârstă. Într-un cuvânt, avea înfăţişarea tipică a unui om de stat, plin de farmec personal şi acel gen de încredere pe care ţi-o sugerează cineva mai în vârstă, capitalul ce stătea la baza succesului unei personalităţi ca a lui Walter Cronkite.

Avusese o ascensiune meteorică în cei şaisprezece ani petrecuţi în Senat, iar în ultimii doi ani lui i se adresase Preşedintele atunci când dorea să obţină un răspuns favorabil la principalele lui iniţiative legislative. Era unul dintre cei mai puternici lobby-işti şi până nu demult fusese preşedintele Comitetului pentru Informaţii prioritare din cadrul Senatului.

Gottschalk întrerupse primul starea lor contemplativă şi spuse:

— L-ai oferit omului meu, Jacks, o primire deosebită, aşa am înţeles.

— L-am oferit ce merita, grăi Tracy. Nimic în plus.

— Într-adevăr. Gottschalk îşi duse amândouă mâinile la spate şi îşi răsfrânse buzele, ca şi cum ar fi reflectat îndelung la vorbele lui Tracy. Ei bine, adeseori Stephen se poartă cam jignitor.

Senatorul chicoti uşor.

— E una din calităţile lui cele mai valoroase.

Tracy nu spuse nimic.

— Să ştii că el nu te admiră la fel de mult ca mine.

— Mă scuzaţi, cum adică?

— Sigur că te scuz. E chiar atât de greu de înţeles?

Îşi întoarse capul spre Tracy, iar ochii lui albaştri aveau

strălucirea safirelor.

— Poate că îl uram pe John Holmgren din adâncul inimii pentru că genul lui de pacifism şi îndreptarea cu precădere a atenţiei spre subiecte de natură umanitară ar fi dus în cele din urmă la o ruptură în partidul nostru. Iar dacă ar fi reuşit să devină Preşedinte, tremur când mă gândesc la dezastrul pe care ni l-ar fi adus pe plan internaţional. Dar la naiba, ştiam prea bine ce ameninţare reprezenta el pentru mine. N-am făcut niciodată greşeala să-l subestimez... şi nici pe tine. Îţi cunosc talentul deosebit pe care-l ai ca să organizezi o astfel de campanie şi cum să menţii trează atenţia mijloacelor de comunicaţie în masă. La naiba, nu-i altul mai bun ca tine. E motivul pentru care am ales această cale ca să-ţi cer să te alături campaniei mele prezidenţiale.

Tracy îl privea. Nu îi venea să-şi creadă urechilor. Atherton Gottschalk reprezenta în ochii lui tot ce-i provoca cea mai mare repulsie şi de care preferase la un moment dat să se ferească.

— Mă tem că ai făcut degeaba această călătorie.

— Nu, aşteaptă. Nu te grăbi să iei o hotărâre. Cunosc foarte bine intenţiile lui Holmgren şi ale tale, încercările voastre de a mă elimina de pe poziţia fruntaşă cu ocazia convenţiei ce va avea loc nu peste multă vreme. Dar mai ştiu că planurile voastre se prelungeau şi dincolo de convenţie. Holmgren n-ar fi dat cu piciorul nominalizării sale de către partid, sunt sigur de asta. De ce nu vrei să te gândeşti la propunerea mea? Programul este deja formulat. N-aş face altceva decât să-l preiau, schimbându-l foarte puţin, bineînţeles. Ce zici?

Îi aruncă lui Tracy un zâmbet larg, tipic pentru alegeri.

— E şansa vieţii tale, Tracy, pentru că *eu* sunt cel ce va fi nominalizat de partid în august. Iar tu vei fi lângă mine. Eu consider că eşti un om foarte valoros. Eşti o combinaţie strălucită de inteligenţă şi curaj. Îmi place asta. Atinge o coardă sensibilă din mine.

— Vorbeşti despre ceva imposibil, rosti Tracy. Tu şi cu mine nu am putea cădea de acord asupra nici unui subiect.

— La naiba, băiete, cui îi pasă de astfel de lucruri? Noi nu suntem doi politicieni angajaţi în aceeaşi competiţie, care

să fie obligaţi să se înfrunte pe viaţă şi pe moarte. Aici nu e vorba de aşa ceva. Vreau să fii *consilierul meu pentru mass-media*. Prin urmare, cu totul altceva.

Privirile lui Tracy spuneau că nu se lăsase convins.

— Eu cred că e foarte important. Eu trebuie să cred în ceea ce fac.

— Atunci te joci cu focul, ţi-o spun cinstit.

Tracy ridică din umeri.

Gottschalk îl privi.

— Pentru că văd că tot n-ai renunţat, cred că ai de gând să lucrezi pentru păduchele ăla de Bill Conley, căci el are intenţia să candideze pentru postul pe care fostul lui şef l-a părăsit mult prea devreme.

— Încă nu m-am hotărât.

— Da, sigur. Ai de gând să joci cartea lui Conley. Se întâmplă ca eu *să ştiu* bine cine-mi eşti.

— Tot ce se poate.

Gottschalk deveni rigid.

— Cursa asta nu mai seamănă deloc cu celelalte şi am de gând să fiu eu cel ce o câştigă şi să nu fac absolut nici o greşeală.

Apariţia bruscă a unei raze de soare din spatele unui nor îl făcu să îşi mijească ochii.

— Ceea ce vreau să-ţi spun este că în clipa în care pe strada unde te afli tu pătrunde cineva mult mai puternic decât tine, i te alături. Fie faci asta, fie te dai la o parte. Şi după cum văd eu lucrurile, singura ta şansă e să mi te alături. O să ai astfel în faţa ta o carieră strălucită.

După ce spuse asta, se îndepărtă, traversând aleea călăreţilor cu paşi mari, plini de încredere. Strălucitoarea limuzină neagră se îndepărtă într-o clipă de lângă trotuar, dispărând prin verdeaţa din jur şi intrând în trafic.

Norii începură să se adune către răsărit, burdufurile lor sumbre prevestind o ploaie iminentă. Aerul deveni apăsător din cauza umidităţii, iar tinerele mame ce împingeau landourile începură să se îndrepte spre adăpostul oferit de copertinele de pe unul din trotuarele lui Fifth Avenue.

Un bărbat purtând un impermeabil verde coborî de pe colina înverzită şi la momentul potrivit se îndreptă spre

Tracy. Îşi ţinea mâinile în buzunare, iar vântul ce începuse să sufle mai tare îi ridică poalele impermeabilului, lovindu-i pantalonii de la costumul la două rânduri de nasturi, cumpărat de la magazinul Sears.

„Chiar şi după atâţia ani”, se gândi Tracy, „tot nu învăţase să se îmbrace cum se cuvine”.

— O carieră nouă într-un oraş nou? i se adresă Kim. „După ce a fost incinerat cadavrul”.

— Credeam că n-am să te mai văd vreodată.

Dar chiar în clipa în care îi vorbise, Tracy înţelese că întâlnirea lor era inevitabilă. Din clipa în care intrase la ea şi Mai îi văzuse expresia chipului, el ştiuse asta. Şi ea avea dreptate, nu se vor mai vedea niciodată. Venise Kim, iar asta însemna Fundaţia. Încă nu terminaseră cu el.

— Aşa am crezut şi eu, ridică Kim din umeri. Ce-ar fi să ne plimbăm? Ca doi prieteni care n-au altceva mai bun de făcut.

— Noi n-am fost niciodată prieteni.

Kim îşi feri capul, ridicându-şi gulerul.

— Măcar în numele vremurilor bune.

Se ţinu la distantă, atent să nu-l atingă pe Tracy.

— A existat un moment în care am crezut că noi n-o să mai avem nevoie niciodată de tine. Ştii, eu te-am considerat în permanenţă un tip fantastic, dar extrem de imprevizibil şi al cărui creier n-o să-i mai slujească în cele din urmă la nimic.

— Dar acum ai ajuns să vezi totul într-o altă lumină.

Tracy nu reuşi să ascundă nota de sarcasm din voce.

Dar Kim nu reacţionă decât încuviinţând cu multă seriozitate.

— Da, ei bine, acum suntem amândoi mai bătrâni. Iar avantajul pe care îl avem, face ca noi să vedem *într-adevăr* lucrurile într-un mod diferit.

Precum nămolul de pe fundul unui lac pe care piciorul unui înotător neatent îl răscoleşte, ridicând la suprafaţă băşici dezagreabile, Tracy avu revelaţia unor amintiri neplăcute.

— Atunci când înaintezi în vârstă îşi face apariţia şi capacitatea de a evalua trecutul cu mai multă obiectivitate.

Îşi aminti chipul transpirat al lui Kim, sub luminile acelea brutale, aplicând asupra unui vietnamez din nord magia aceea teribilă şi atât de specifică lui. Magie, aşa se hotărâseră ei s-o numească la Ban Me Thuot, preferând să ignore cuvântul real.

Delicateţe, precizie, voluptate; arta lui Kim putea extrage informaţia dorită din minţile cele mai recalcitrante.

— Înţeleg acum enorma ta contribuţie faţă de Fundaţie, spuse Kim, ridicându-şi mai bine gulerul impermeabilului în clipa în care începu să plouă mărunt. Deşi, trebuie să recunosc şi eu că m-a şocat puţin când mi-a cerut directorul să vin. Vreau să spun, de ce tocmai eu, pricepi? Şi ştii ce mi-a zis? Nu vreau ca altul să încerce să-l îmbrobodească.

— Orice-ar fi, rosti Tracy rapid, nu vreau să mai ştiu şi să iau parte la nimic. Se opri şi se întoarse către celălalt. Se aflau acum sub coroana unui stejar bătrân, al cărui trunchi era plin de cicatricele celor ce scrijeliseră tot felul de năzbâtii.

— Te cunosc foarte bine, Kim. Magia ta… masacrele din junglă. Obişnuiam să mă gândesc, Doamne, de ce şi-or fi bătut capul să mă trimită tocmai pe mine să-l însoţesc? Iar când aceştia erau Khmeri, deveneai o maşină de omorât oameni.

— Am fost la fel ca toţi cei de la Ban Me Thuot.

Tracy dădu din cap.

— Deloc. Procedai cu o frenezie ce-ti trezea groaza. Iar interesul tău era localizat foarte profund. Era ceva cultural. Îi urăşti pe Khmeri aşa cum îi urăşti pe comunişti. Comuniştii au fost cei ce ti-au lichidat familia, nu-i aşa?

Kim nu scoase o vorbă. Îl urmărea pe Tracy şi asculta răpăiala picăturilor de ploaie, ce cădeau peste tot în jurul lor. Apa pătrunsese deja în pantofi şi îi muiase ciorapii, avea picioarele i umede. Se auzi un zgomot surd şi îşi întoarse capul în direcţia aceea. Tracy văzu cicatricea albă ce se întindea din spatele urechii până jos pe gât. Când Kim îşi întoarse capul, zâmbea.

— Sunt lucruri îngropate demult. Ce mai contează acum?

— Nu mă lua drept fraier. Contează extraordinar de mult. Pentru că te caracterizează, e unica ta motivaţie.

— Mă înţelegi greşit, Tracy. Dar ce rost are să-fi explic? Stăm aici în umezeală şi ne insultăm reciproc, ca nişte ţânci de şcoală.

Totul în jurul lor devenise cenuşiu; frunzele foşneau sub potopul ce nu mai înceta.

— Ai perfectă dreptate, continuă Kim. Familia mea însemna totul pentru mine. Tu, care mă ştii atât de bine. Mult prea bine. L-am spus directorului asta, dar el mi-a zis că şi ăsta era un atu.

— Nimeni nu ar putea vreodată să îl combată, rosti Tracy în încercarea de a mai reduce tensiunea dintre ei.

În definitiv, nu era obligat să preia misiunea. Nu mai făcea parte din Fundaţie şi nu mai asculta de ordine. Nu mai depindea de nimeni.

Kim simţi imediat schimbarea din tonul lui şi se relaxă puţin. Vorbi la rândul lui mai blând.

— Să fiu cinstit, mi-am zis că nu e în toate minţile dacă trimite pe cineva ia tine, l-am spus-o în faţă, că eu nu crea că vrei să mai ai vreodată de-a face cu cineva de la noi.

— Ai perfectă dreptate.

— Apoi am auzit despre ce era vorba şi m-am răzgândit.

Tracy îl privi atent în vreme ce un băiat se plimba cu bicicleta prin ploaie, purtând o pelerină galbenă trasă pe cap. Se auzi un plescăit în clipa în care băiatul trecu printr-o băltoacă şi dispăru apoi în ploaia ce se înteţise, devenind o perdea cenuşie.

„Acum ar fi momentul”, gândi Tracy „când ar trebui să spun la revedere şi să plec”. O parte din el dorea să facă asta, ştia. Dar mai era şi cealaltă parte, cea pe care o văzuse Mai şi la care reacţionase cum reacţionase. Iar acea parte era mai puternică.

— Ce se întâmplă?

Kim înclină uşor capul.

— Ora apelului.

Tăcu o clipă, ca şi cum încerca să îşi ordoneze gândurile, apoi continuă:

— Budiştii au o vorbă. Sănătatea e cea mai mare binecuvântare, modestia cea mai de preţ avere, un adevărat prieten ruda cea mai apropiată. Întoarse capul

spre el. Tu crezi asta?

— Ce mai e şi asta? rosti brusc Tracy, sătul de vorbărie. Simţi cum îl trec fiorii când încercă să ghicească pentru ce venise Kim aici. Simţeam că mă usuc în cadrul Fundaţiei. De asta am plecat. Voi nu aţi înţeles asta în acel moment. V-aţi gândit că poate sunt un laş. Nu-mi pasă ce-aţi gândit atunci sau ce credeţi azi. A trebuit să apară un John Holmgren pentru a mă ajuta să mă însufleţesc din nou.

— Ei bine, e vorba de John Holmgren, spuse Kim cu mult calm. Noi credem că există unele suspiciuni asupra morţii lui.

În momentul în care reveni la birou erau o mulţime de probleme importante ce necesitau o soluţionare rapidă, dar pe Tracy nu-l mai interesa acest lucru. Nimic nu îi mai părea a avea o importanţă din clipa în care Kim îi transmisese informaţiile acelea explozive. Căzuseră de acord să se întâlnească din nou în seara aceea la locuinţa unde murise John, dar informaţiile primite nu îi ieşeau din minte.

Şi dacă ele erau adevărate? Lui îi aparţinuse ideea de a arde imediat cadavrul, iar Mary fusese cu totul de acord cu el. I a nu dorea să învie zvonurile din ultima vreme; nu vroia ca ultimele clipe ale vieţii lui John să fie terfelite cu tot felul de comentarii despre viaţa lor intimă şi dispariţia lui dintre cei vii să constituie sursa de inspiraţie a unor glume nesărate.

Tracy formă numărul de la casa lui din comitatul Bucks. Moira îl răspunse după trei apeluri. Vocea ei i se păru slabă, dar încordată, devenind mai puternică în clipa în care ea îl recunoscu.

— Sunt încă zguduită, spunea ea, dar Tracy, îmi place atât de mult această casă. Nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru că mă laşi să stau aici. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine locul acesta.

— Nu te mai gândi la asta, îi răspunse simplu Tracy.

— Cum rămâne cu sticletele... cu poliţistul? Nu cred că mă simt în stare să-l înfrunt curând.

— S-a terminat cu Thwaite. Un telefon dat procurorului general al ţării şi gata. N-o să te mai deranjeze nimeni.

— Nu reuşesc să mă adun deloc… legat de ce s-a petrecut în realitate.

El auzi tremurul din vocea ei şi cum izbucneşte brusc în plâns, spunându-i printre lacrimi:

— Ah, Tracy… îmi lipseşte… atât de mult.

— Moira, spuse Tracy cât putu de blând, într-o lume perfectă, John s-ar mai afla încă printre noi şi în ianuarie ar depune jurământul de preşedinte. Dar asta nu se mai poate întâmpla. Noi… tu şi cu mine, trebuie să fim tari şi să înţelegem asta. Ştiu cât de greu este, dar noi suntem legaţi de John într-un fel cu totul special. Şi el ne va lipsi în multe privinţe… mult timp de-acum încolo.

— Da, se auzi şi şoapta ei. Eu nu…

Simţi din nou cât de greu putea ea vorbi.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Tracy. Vreau ca tu să ştii asta.

— Ştiu.

— Ştii, când sunt singură în casă noaptea, mă ghemuiesc pe canapea şi mă uit la statueta ta, la Buddha. E atât de frumoasă, Tracy. Mă uit la ochii aceia aurii şi mă simt ceva mai calmă, chiar dacă asta nu ţine mult.

Continuară să-şi mai vorbească încă vreo câteva clipe şi apoi îşi spuseră la revedere. În momentul în care aşeză receptorul în furcă, Tracy îşi roti scaunul, întinzându-şi mâna după o statuetă de piatră ce se afla pe una din etajerele din plastic transparent ale bibliotecii. Era foarte veche, probabil că data din secolul al XVII-lea. Lateralele şi spatele rămăseseră în continuare aspre la pipăit, dar partea din faţă era uşor rotunjită şi netedă, iar muchia se înnegrise datorită grăsimii degetelor şi presiunii exercitate în timp prin frecări repetate.

Partea din fată reprezenta în basorelief imaginea stilizată a’ unui Buddha cambodgian. Purtase în buzunar statueta aproape tot timpul cât se aflase în Asia de Sud-Est.

De multă vreme nu se mai gândise la ziua în care intrase în posesia ei. Dar acum i se păru un moment potrivit ca să îşi reîmprospăteze memoria. El nu credea într-o religie anume – i se păruse mereu că e un lucru ciudat să te rogi – dar atunci când Kim îi recitase în mod special învăţătura

budistă, acesta ştiuse perfect de ce o făcuse. Pentru Tracy, onoarea şi loialitatea erau nişte sentimente la fel de profund înrădăcinate aşa cum era şi ura pentru vietnamezi. Şi era cât se poate de clar pentru oricine că în adâncul inimii lui o parte din înţelepciunea budistă găsise un teren fertil.

La începutul misiunii sale în Asia de Sud-Est, fusese paraşutat împreună cu alţi trei în interiorul junglei cambodgiene. O unitate bine organizată a Khmerilor roşii reuşise să creeze o breşă într-o zonă în care acţionau grupuri compacte ale serviciilor de informaţii americane, lăsând în urma ei mai mult de o duzină de cadavre. Misiunea lui fusese aceea de a elimina de urgentă banda de terorişti.

Petrecuseră primele trei zile din ceea ce crezuseră la început a fi o misiune foarte periculoasă, dar totuşi scurtă, blocaţi în jungla densă şi nemiloasă. Tocmai se sfârşise anotimpul ploios,

Iar înaintarea lor pe jos era cât se poate de dificilă. Dar lucrul cel mai rău era acela că n-au dat de nici o urmă a celor din organizaţia Khmerilor roşii în zona unde se presupusese că îşi aveau principala lor bază.

Tracy hotărâse să caute în continuare. Deşi tânăr şi el, era deja liderul de necontestat al micului lor grup. Nici unul din ceilalţi trei nu împlinise nouăsprezece ani. Tracy tocmai trecuse de douăzeci şi trei.

În a patra zi, pe înserate, băieţii erau pe punctul de a-şi abandona căutările. Tracy le impusese să continue. Se treziră fără nici un avertisment la marginea frunzişurilor dese.

Dincolo se ridicau construcţii tradiţionale, înălţate cu ajutorul unor uriaşe blocuri cioplite în stâncă. Prudent, Tracy le făcu semn să înainteze.

Venirea serii făcea ca părţile umbrite ale acelor structuri stâncoase să ia o nuanţă albăstruie în momentul în care ei se furişau pe lângă ele, cu armele pregătite. Tracy urcă o scară şi se trezi într-un coridor pe care îl aprecie ca având o lungime de cel puţin o sută de metri. În dreapta şi în stânga lui se găseau sculpturi săpate în piatră, cu nişte înfloriturі

uluitor de complicate. Scene mitologice conţinând zei şi oameni, amestecate cu Imagini din alte vremuri. Cultura străveche şi demult pierdută a Kampuchiei îl înconjura, tăcută şi de nepătruns, avându-şi cu toate acestea propria ei viaţă.

Rătăci îndelung prin istorie, uitând de când se află acolo, minunându-se întruna de ceea ce a putut fi odinioară aici. Dar când ajunse la capătul coridorului şi ieşi afară, cicatricele albe ale războiului îl readuseră la realitate. Petele negre, acide, lăsate de napalm poluau briza, iar dincolo, o rafală de mitralieră ciuruise trupurile de piatră reprezentându-l pe Budha, schilodindu-le.

Tracy se întrebă dacă nu cumva dăduse de legendarul Angkor Wat, sanctuarul ridicat de regele Khmer Suryavarman al II-lea între anii 1113 şi 1150 ai erei noastre. Un uriaş templu pentru glorificarea monarhului, dacă îşi amintea el bine. Dar nu reuşi să plaseze Angkor Wat pe harta Cambodgiei.

Auzi un zgomot puternic în stânga lui şi se întoarse. Peters, unul din vagabonzii ce bântuiau Chicago, ridicase patul armei şi mutilase chipul uneia din sculpturile ce mărgineau construcţia.

Tracy alergă spre individ, îl luă cu stânga de cămaşă, rotindu-l cu faţa către el şi îl lovi puternic cu pumnul drept în fată.

Peters se prăbuşi de parcă ar fi dat cu capul într-un sac plin cu ciment. Puşca zdrăngăni când îl scăpă din mâini. Îşi ridică privirile spre Tracy şi îl zise, frecându-şi obrazul însângerat:

— Nu ştiu ce dracu’ ai de te-ai înfuriat aşa.

Reuşi să se ridice.

— Doar nu-i făcut de Michelangelo sau de vreun altul. E o sculptură împuţită şi cu ochii oblici, nu dai doi bani pe ea, zise el ridicând o mână. Vreau să zic, nu-i nici măcar ceva creştin, pentru numele lui Dumnezeu.

— Asta e istorie, se răsti Tracy, clocotind de mânie. Şi nu-i a ta ca s-o desfigurezi sau s-o distrugi.

Îşi întoarse capul, privind dezastrul. Capul statuii zăcea făcut ţăndări pe alee, la picioarele lui. Îşi ridică privirile

către zidul mutilat şi văzu că Peters distrusese imaginea lui Shiva. Care era oare credinţa Khmerilor legată de Shiva? Totul va fi bine sau nu în lume în funcţie de dansul veşnic al lui Shiva.

Îi conduse prudent prin oraşul ruinat, simţindu-se copleşit şi insignifiant fată de măreţia relicvelor ridicate în alte vremuri. În celălalt capăt al oraşului întâlniră o clădire care nu era pustie. Era un templu.

Tracy le făcu semn oamenilor săi să stea ascunşi. Le lăsă lor armele lui şi se apropie de clădire. În comparaţie cu edificiile uriaşe de lângă el, templul era o umilă construcţie în piatră. Tentaculele frunzişurilor dese aflate în faţa singurei intrări deja începuseră să o acopere parţial.

Auzi freamătul palmierilor înalţi aflaţi în bătaia vântului, ecoul ţipetelor scoase de maimuţele ce-i urmăriseră de-atâtea zile. Şi-ar fi dorit să poată rămâne aici şi să exploreze ruinele cu bucuria unui copil.

Îi văzu pe sătenii Khmer cum apar din verdele pădurii. Aşezau mâncare în faţa intrării în templu, pentru că unul dintre principiile de bază ale budismului este acela că preotul nu poate lucra pământul ca să-şi obţină propria lui hrană pentru a nu cumva din neatenţie să ia viaţa unei insecte sau a unui vierme ce nu au nici o vină.

Tracy avea mare nevoie să obţină informaţii. Intră în templu. Era întuneric înăuntru, aerul greu şi mirosea puternic a tămâie. Imaginea aurită a lui Buddha domina camera, ridicată pe un soclu rudimentar din piatră.

Preotul îi spuse că soldaţii veniseră în satul oblăduit de această reprezentare a lui Buddha, care se afla de la bun început în acest templu. Prăvăliseră statuia, scrijelindu-i chipul cu vârful baionetelor ca să vadă dacă era toată din aur.

— Când şi-au dat seama că era doar poleită cu aur, iar dedesubt era piatră, au ars altarul pe care stătuse vreme de două secole.

Preotul vorbise în franceză.

Era un bărbat măruntei, purtând veşminte portocalii ce îi acopereau tot trupul. Craniul lui era ras şi strălucea de parcă l ar fi uns cu ceva. Ici-colo răsărea câte un fir negru,

scurt.

Îl fascina chipul lui. Tracy avu impresia că trăsăturile lui fuseseră modelate de o forţă ce nu avea nici o legătură cu genetica. Părea să facă parte în acelaşi timp din pământul, cerul şi jungla ce îl înconjurau. Părea a fi într-o armonie deplină cu toate acestea.

Însă numai în clipa în care îşi întinse mâna şi îl atinse pe Tracy acesta avu revelaţia întregii sale unicităţi. Simţi o atingere ce avea în ea o infinită blândeţe; mângâierea mamei iubitoare fată de copilul său. Şi cu toate acestea, se afla în ea cea mai teribilă forţă ce îi fusese dat în viaţă s-o cunoască. Tracy avu convingerea că dacă preotul ar fi vrut s-o facă, l-ar fi putut da peste cap cu un singur deget. Părea invincibil, de nestăvilit, etern.

Şi totuşi, nu vedeai nimic dumnezeiesc în el. Era umil, calm şi cu ochi ageri, precum e căprioara lângă un pârâu. Trupul lui nu vădea frică şi nici ostilitate. Îţi dădea impresia că emoţiile acestea puternice îi erau străine. Ca şi cum detaşarea faţă de ele ar fi constituit sursa energiei sale. Renunţi la ceva ca să câştigi la rândul tău altceva.

— Ştiu de ce-ai venit aici, grăi preotul cu blândeţe.

Îi vorbea acum în limba Khmer.

Tracy îşi înclină fruntea.

— Acuma îmi pare rău că am venit, răspunse el în aceeaşi limbă.

— Să nu-ţi pară rău, spuse preotul şi ceva nedesluşit din atingerea lui îl făcu pe Tracy să îşi ridice privirile.

Ochii lui păreau nişte fântâni ce păreau că reflectă o întreagă lume.

— Îţi voi spune ceea ce vrei să ştii, continuă el.

Pe neaşteptate, Tracy simţi cum se acumulează în spatele ochilor săi presiunea fierbinte a lacrimilor. Se întrebă pentru o clipă de ce i se întâmpla asta şi după aceea înţelese. Calmul pe care îl simţea aici era veşnic, dar el nu reprezenta decât o mică oază în mijlocul unui ocean bântuit de sânge înroşit, de moarte şi distrugere şi de ordinea cea nouă pe care Khmerii roşii doreau să o impună, eliminând totul. Şi el înţelese pentru prima dată natura budismului, care era mai mult decât o simplă religie. Era un alt mod de

a trăi.

Tracy reveni la realitate. Degetul mare rătăcea încolo şi încoace peste chipul sculptat al lui Buddha, statueta pe care i-o dăduse preotul acela. Întâlnirea aceea neaşteptată nu-i dispăruse din memorie, iar anii ce au trecut de atunci n-au micşorat cu nimic din strălucirea şi forţa revelaţiei de odinioară. Se întrebă unde se afla acum preotul acela. Spera ca el să fie în viaţă.

Telefonul interior zbârnâi.

— Da, Irene.

— Domnişoara Marshall doreşte să vă vadă.

„Dumnezeule!” se gândi Tracy. „Ce altceva o să mi se mai întâmple azi?” Poate că o să cadă cerul peste el. Sau poate că asta deja se petrecuse. Nu o mai văzuse pe Lauren Marshall… de cât? Să tot fie vreo nouă, zece luni. Din noaptea în care ea îl părăsise. Iar acum venise din nou.

— Bine, Irene, rosti el. Să intre.

În clipa ce-i mai rămânea înainte ca ea să intre, şi-o imagină aşa cum era, mlădioasă, cu acel trup de dansatoare lipsit de orice cusur, mai suplă decât ar fi crezut vreodată că poate să fie vreo fiinţă omenească. Îi văzu gâtul prelung, ovalul fetei, părul lung şi drept de culoarea apusului de soare, adunat la spate într-o lungă coadă. Dar cel mai mult se gândi la felul în care îşi ondula coapsele şi şoldurile. Putea să-l pună pe jeratic chiar şi când traversa camera.

El nu era pregătit acum pentru ea. Primul lucru pe care îl observă era faptul că se mai împlinise la trup. Nu prea mult, dar la silueta ei suplă de atletă nici nu trebuia aşa de mult ca să se vadă. Coapse mai cărnoase şi şolduri ceva mai late, ce-l puseră pe Tracy pe gânduri. Pentru balerine şi o jumătate de kilogram înseamnă o ameninţare.

Văzu cum îl priveşte curioasă din celălalt capăt al camerei, cu ochii aceia îndepărtaţi unul de celălalt. Purta în continuare părul strâns bine la spate, bine că nu renunţase măcar la coadă. Nu era îmbrăcată decât cu un tricou bleumarin mulat pe trup şi o fustă simplă, petrecută. Ceea ce purta ea de obicei la repetiţii. Picioruşele ei micuţe era vârâte în pantofi tip balerin, fără tocuri. Jacheta verde de

satin cu mânecile suflecate îi dădeau un aer vulnerabil de fetiţă, părând mult mai tânără decât cei douăzeci şi şapte de ani ai ei.

Ea îşi deschise gura şi atât de încet spuse „Tracy” încât, dacă el nu ar fi privit-o nici nu şi-ar fi dat seama că îi pronunţase numele. El nu vorbi şi o privi hipnotizat.

Ea făcu doi paşi timizi spre el şi Tracy simţi cum i se accelerează pulsul.

— Mă surprinde… că vrei să mă mai vezi, spuse Tracy.

Vocea ei prinse parcă mai mult curaj. Încercă să îi zâmbească.

— Nu ştiam dacă… la ce să mă aştept.

Trăgea cu amândouă mâinile de cureaua lungă a poşetei ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta.

— Mă bucur că am…

Vocea începu să-i tremure şi îi evită privirile, uitându-se prin cameră.

— Văd că nu s-a schimbat nimic aici.

— În afara faptului că John nu mai e pe-aici.

Îşi întoarse brusc capul şi mai înainta un pas.

— Am auzit de moartea lui, normal. Îmi pare rău, Tracy. Eu… ştiu cât de mult însemna el pentru tine.

— Da. Ştiu asta. Mulţumesc.

Vocea lui părea că are un ton neutru, atât ce distant chiar şi pentru propriile lui urechi. Încercă să se controleze.

— Nu ştiu ce-aş mai putea să spun.

Lauren se învârti în jurul biroului ca şi cum s-ar fi temut că dacă se apropie prea mult, el ar fi răpit-o.

— În faţa… La aşa ceva, cuvintele sunt… de prisos, nelalocul lor.

Schiţă un mic zâmbet curajos, de fapt primul gest cinstit pe care îl făcuse până acum.

— Nu m-am priceput vreodată să vorbesc… despre un sentiment profund între doi oameni. Îmi lipseşte experienţa necesară, înţelegi. Mă pricep doar la un singur lucru: la balet. Şi nu sunt bună deloc la altceva.

Îi luă ceva timp lui Tracy să îşi dea seama că ea nu mai vorbea acum despre moartea lui John Holmgren, ci despre legătura lor sentimentală.

— Am crezut că n-o să renunţi la balet, spuse el încercând să nu se mai dea de gol.

O expresie ciudată pluti peste chipul lui Lauren.

— N-am mai dansat de nouă luni.

Tonul vocii ei era plin de tristeţe.

— M-am lovit la şold după ce eu… după ce ne-am despărţit.

Îşi întoarse pentru o clipă capul.

— Un salt din *Ballo della Regina*. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat de fapt.

Ridică din umeri.

— Nu mă concentram total la ce aveam de făcut.

— Vorbeşti de parcă n-ai fi tu, Lauren.

— Chiar asta e problema, strigă ea. Nu sunt aceeaşi. Şi nici nu ştiu cine sunt oare.

Umerii începură să îi tremure.

— Nu ştiu deloc ce e mai important pentru mine. Mă antrenez în continuare opt ore pe zi. Ar fi trebuit să îmi revin, dar… nu pot.

Ochii ei verzi erau mari şi luminoşi iar Tracy, fără un motiv anume, se ridică şi ocoli la rândul lui fortăreaţa reprezentată de biroul lui. Erau suficient de aproape încât să se poată atinge, dar n-o făcură.

— Dansez, şopti Lauren şi tehnica este fără cusur. Dar lipseşte ceva. Lipseşti tu, spuse, oftând profund. Mi-a luat atâta timp ca să-mi dau seama!

Plângea acum.

— Merg să exersez şi când sunt la spalier mă gândesc la tine. Când îmi pun jambierele, mă gândesc la tine. Pe scenă, în faţa publicului, mă gândesc la tine.

Strânse din pumni până când se albiră, lăsându-şi mâinile pe lângă corp.

— La naiba, strigă ea, acum ştii de ce-am fugit. Am dat bir cu fugiţii când am simţit ce mi se întâmplă… Şi încă nu ştiu…

Încercă să îl privească drept în ochi.

— Dar trebuia să mă întorc, şopti ea. Trebuia să mă conving. Ştiu că nu pot să mai trăiesc în felul ăsta…

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus în seara aceea? rosti Tracy,

privind-o cum închide ochii şi cum se preling lacrimi scânteietoare printre genele ei lungi. „Baletul e singurul lucru pe care îl cunosc în viaţă”, nu sunt astea cuvintele tale, Lauren? „Am învăţat doar asta. Şi trebuie să rămână prima şi ultima mea dragoste”.

Lauren plângea acum de-a binelea.

— Dar nu-i de ajuns, Tracy, Nu pot să mai dansez. Nu în felul în care îmi doresc, în felul în care am dansat mereu. Îmi era bine când tu erai acolo. Dar la un moment dat eu… eu te-am eliminat din viaţa mea. Am greşit, acum ştiu asta. Dar Doamne, eram atât de speriată! Săptămâni în şir după aceea n-am mai putut dormi noaptea, îmi era teamă să adorm.

Ochii ei cerşeau îndurare.

— Şi nu pot s-o mai fac, Tracy. Tu ai avut dreptate, eu sunt cea care a greşit. O recunosc.

El îşi dorea atât de mult să o ia în braţe, s-o îmbrăţişeze şi s-o apere. Dar nu putea s-o facă. Ceva aspru şi necruţător din adâncul lui îi interzicea să ierte ceea ce îi făcuse ea, durerea pe care i-o provocase.

— Nu ştiu, Lauren, spuse el. S-au petrecut atât de multe lucruri…

— Te rog, şopti ea, nu vreau să-ţi cer ceva imposibil. Doar să *încercăm* amândoi s-o facem. Şi să petrecem un timp încercând să ne obişnuim din nou unul cu celălalt.

— Nu sunt sigur că se mai poate, spuse Tracy şi văzu durerea din ochii ei.

— Cred c-am greşit că am venit aici, zise ea. Dar nu mă poţi învinovăţi pentru că am crezut că tu eşti acum suficient de puternic ca să fii de acord cu ceea ce simt eu. Cu toţi greşim, Tracy. Chiar şi tu.

El nu răspunse, urându-se pe sine. Privirile ei se întunecaseră atunci când se feri de el.

— Te vezi cu cineva?

Întrebarea ei era atât de neaşteptată, încât îi răspunse cu sinceritate.

— Nu.

— Atunci poate că o să te mai văd vreodată. Ea încercă să schiţeze din nou acel zâmbet curajos, dar nu reuşi s-o

mai facă. La revedere, Tracy.

Se îndreptă spre uşă, închizând-o încet în spatele ei.

Iar Tracy, rămas singur în cameră, îi pronunţă cu voce tare numele.

IUNIE 1966

PHNOM PENH – CAMBODGIA

Pentru că din familia Khieu făceau parte intelectuali, nu surprindea pe nimeni că Khieu Khemara, tatăl lui Sokha, lucra pentru Chau Seng, şeful secretariatului prinţului Sihanouk.

Când Chau Seng a revenit din Franţa în anii cincizeci, Khemara îl ajutase să elaboreze un raport privind problematica complexă a învăţământului secundar în Kampuchia. Sihanouk citise raportul, îi recunoscuse importanţa şi îl introdusese pe Chau Seng în cadrul cercului său intim. Khieu Khemara îl urmase.

De fapt, tatăl lui Sokha era unul dintre puţinii oameni din Phnom Penh care îl puteau suporta pe Chau Seng. Era un mare progresist, un mare gânditor, dar îl caracteriza şi o personalitate deosebit de neconciliantă. Era un antiimperialist, ca şi prinţul pe care îl slujea, dar nu dovedea în nici un fel toleranţa pe care Sihanouk, din cauza poziţiei sale, era obligat să o practice din când în când.

Era într-o joi, pe la sfârşitul zilei. Khieu Sokha se dusese la palatul regal ca să o ia de acolo pe sora lui, Malis. Datorită poziţiei pe care o avea familia Khieu în cadrul cercurilor apropiate familiei regale, Malis exersa în fiecare zi de joi la Chan Chhaya, pavilionul umbrei lunii, aflat în interiorul acelui palat minunat. Ea făcea parte din baletul regal cambodgian.

Sokha sosise în mod special mai devreme ca să poată

vedea o parte din dansuri. Privi şirurile de fete purtând bluze albe cu mâneci scurte şi acele *samput chawng kben* de culoare roşie, fuste făcute rulou în faţă şi ridicate între picioare.

O văzu mai întâi pe Bopha Devi. Ea era fata lui Sihanouk şi prin urmare era steaua corpului de balet. Nu se îndoia de măiestria cu care dansa ea, dar ochii lui Sokha străbăteau totuşi sala în căutarea lui Malis.

Aceasta dansa în mijlocul ansamblului, cu un picior aflat în aer, cu talpa goală îndreptată lateral. Coatele ei erau uşor îndoite, degetele şi palmele perfect întinse, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de încheietura mâinilor. Un coregraf îi dădea instrucţiuni privind mişcarea mânilor, limbajul folosit în dansurile khmere pentru a comunica.

Sokha o urmărea vrăjit. Arăta minunat şi era de un echilibru perfect. Se mişca la fel de uşor ca un fulg, lipsită parcă de orice greutate sau substanţă. Oare chiar împingea cu picioarele în podeaua din plăci de ceramică cu desen complicat, plutea oare, sau poate numai i se părea lui asta? N-ar fi putut s-o spună şi nici nu vroia să afle. Continuă să o privească până când lecţia luă sfârşit; apoi o aşteptă răbdător.

Ea îl sărută uşor pe fiecare obraz şi îl însoţi spre maşină. În momentele acelea, în care treceau cu maşina pe lângă puzderia de *cyclousses* – ricşele omniprezente în Phnom Penh – traversând oraşul spre cartierul Chamcar Mon, Sokha se gândi la francezi. În acel an, de pe la mijlocul anilor şaizeci, Phnom Penh dădea încă impresia unui mic protectorat francez. Cu toate că în întreaga tară nu erau poate mai mult de cinci mii de francezi, faţă de cei şase milioane de localnici, prezenta lor se simţea foarte mult şi în special în interiorul capitalei.

Personalul de rang superior din cadrul ambasadei Franţei era format în principal din bărbaţi ce avuseseră contacte directe cu prinţul Sihanouk în diversele teritorii pentru care colonialiştii francezi utilizaseră odinioară apelativul „Indochina noastră”. Ministerul de Externe, instituţia de pe Quai d’Orsay şi în special conducătorul aflat în palatul Elysee, Charles de Gaulle, deşi aflaţi de cealaltă parte a

lumii, cu toţii ajutau la menţinerea acestei legături din incinta zidurilor ambasadei. Toţi acordau o mare importantă rămânerii în continuare a statutului iniţial al Cambodgiei: o colonie.

Câteva persoane numai, printre care Samnang şi Rene, aveau impresia că de Gaulle îi servea lui Sihanouk atât de mentor spiritual cât şi politic. Iar ei nu mai puteau înţelege şi nici tolera pentru multă vreme o asemenea situaţie.

Totuşi, în momentul în care se petreceau toate acestea, influenţa galică asupra acelui orăşel destul de provincial era enormă şi pătrunsese peste tot. Khmerii, aflaţi în eşaloanele politice cele mai înalte îşi serveau în fiecare dimineaţă cafeaua filtru cu cornuri în cadrul răcoros şi în splendoarea calmă oferită de restaurantul hotelului *Le Royal*, ca şi cum s-ar fi aflat în inima culturii franceze şi nu în apele stătute ale acesteia de la cincisprezece mii de kilometri distantă.

Chiar şi tatăl lui Sokha obişnuia să ia acolo micul dejun cam de două ori pe săptămână şi de multe ori întreaga lor familie era invitată la reşedinţa lui Chau Seng de pe plantaţia de cauciuc pe care acesta o avea la tară. El ar fi putut să rămână un intelectual, chiar unul progresist; dar asta nu-l oprea să acumuleze bogăţii.

Sokha îşi deschise ochii şi privi pe geamul maşinii. Urmau să Intre în curând în Chamcar Mon. Aici era acea parte a oraşului unde trăia numai elita societăţii. Celor aflaţi în preajma prinţului ÎI se puneau aici locuinţe la dispoziţie; vile mari, ridicate în stilul apusean, având acoperişuri cu olane portocalii, verzi şi galbene ce semănau cu şevaletul unui pictor, împrejmuite de ziduri de piatră văruite şi pe suprafaţa cărora fuseseră aplicate copii de pe basoreliefurile aflate la Bayon, templul principal de la Angkor Thom.

Reşedinţa familiei Khieu avea o grădină în centrul căreia se ridica un smochin indian. În stânga vilei se afla o piscină în formă de floare de lotus, iar pe fundul bazinului fuseseră gravate frunze aşezate radial.

În ziduri erau încastrate plăci care imitau stilul templului Bayon din secolul al XII-lea, cu imagini ce înfăţişau peşti şi diverse animale ca şi scene din viaţa de zi cu zi din acele

vremuri. Sokha ieşea de multe ori dimineaţa în grădină, privind aceste copii în încercarea de a pătrunde cu mintea în trecutul Kampuchiei.

Viaţa şi timpul în care trăiseră regii de odinioară, cum ar fi fost Suryavarman al II-lea nu constituiau obiect de studiu la liceul „Descartes” unde Sokha, fraţii şi surorile lui mergeau la şcoală împreună cu ceilalţi copii ce locuiau în Chamcar Mon. Sokha nu simţea nici o legătură între el şi această parte din trecutul ţării sale. Îşi promise că într-o bună zi o să meargă la Angkor Wat şi la Bayon ca să vadă cu ochii lui blocurile şi sculpturile originale, mărturii ale istoriei şi tradiţiilor. El simţea că era posibil ca lipsa vreunei legături să se datoreze faptului că acele basoreliefuri din grădina lui nu erau decât nişte copii. Dacă ar putea să vadă originalele, dacă ar putea atinge cu degetele lui acele pietre, ştia că ar înţelege totul; ştia că îşi va găsi şi el locul, aşa cum şi Preah Moha Panditto îşi găsise un loc în lume.

Coborî din maşină, ajutând-o pe Malis să coboare de pe bancheta din spate şi îşi dădu seama că era deja cu gândul la cină. Dar când descoperi că oaspetele iui Samnang era Rene Evan, îi dispăru plăcerea. Nu pentru că francezul i-ar fi displăcut, ci îl supăra faptul că acesta era într-un permanent dezacord cu Khemara. Sokha ştia că tatăl lui avea o autoritate absolută, atât în afara casei, cât şi în interiorul ei. Toţi cei care ameninţau autoritatea lui îl făceau să fie deosebit de stânjenit.

Rene era un bărbat slab, cu o piele deosebit de albă şi nişte buze roşii aproape feminine. Avea părul mătăsos şi foarte închis la culoare, ochi căprui şi foarte proeminenţi în spatele lentilelor rotunde ale ochelarilor cu rame metalice. Dar el reuşea să compenseze cu uşurinţă această înfăţişare neplăcută prin retorica lui fascinantă.

— Umblă nişte zvonuri, spuse Rene după ce luară toţi loc ca să mănânce, că Kou Roun simte unele presiuni venite din partea unor alte persoane din anturajul regal.

Rene era în permanentă expus la tot felul de bârfe ce se vânturau invariabil prin anumite cercuri din oraş. Bârfitul şi jocurile de noroc erau principalele distracţii ale momentului şi mulţi străini care trăiau în Phnom Penh spuneau că

singurii care îndrăgeau jocurile de noroc mai mult decât Khmerii erau chinezii, care erau nebuni după aşa ceva.

Rene vorbea acum despre ministrul de interne, un bărbat cu trăsături grosolane, cu o voce puternică şi care părea că e lipsit de umor şi de orice rafinament. Era principalul duşman al lui Chau Seng şi Rene parcă simţea o plăcere să-şi înţepe gazda vorbind despre asta.

— Să luăm ca exemplu incidentul de la cazinoul Kep. Ştiţi cu toţii că prinţul dezaprobă jocurile de noroc în timpul festivalului Chaul Chhnam.

Festivalul se desfăşura între 13 şi 15 aprilie şi era prilejuit de Anul Nou Khmer. Cu numai câteva luni în urmă, Sihanouk a deschis două cazinouri, unul dintre ele în Kep, lângă golful Thailandei.

Faţa lui prindea viaţă numai atunci când vorbea. În restul timpului, culoarea palidă a pielii şi ochii lui bulbucaţi îţi dădeau Impresia că ai de-a face cu un mort.

— Ei bine, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră, monsieur Khemara, întreaga tară cunoaşte bacilul mitei şi al şperţurilor. Şi uite că distracţia continuă, aducând profituri imense celor implicaţi. Dar săptămâna trecută totul a luat sfârşit cât se poate de brusc.

Rene îşi aplecă trupul lui slab în fată, ca şi cum ar fi vrut să fie auzit mai bine.

— Un grup de răufăcători pătrund acolo şi distrug totul. Nu au spart doar oglinzile şi paharele, fiţi atenţi, aşa cum s-ar fi petrecut dacă ar fi fost un simplu avertisment. Nu, ei au distrus chiar totul.

— Am auzit şi noi când s-a întâmplat asta, rosti flegmatic tatăl lui Sokha, încercând să nu îşi piardă cumpătul cu acest străin lipsit de orice respect.

Vorbeau cu toţii în franceză, dar nu din politeţe pentru oaspetele lor, ci pentru că era şi obiceiul lor.

— Citim cu toţii ziarele. Şi ce-i cu asta?

— Ah, Rene îşi ridică în aer un deget subţire, parcă vrând să împungă, dar ceea ce voi cu siguranţă nu ştiţi, e faptul că cel ce-a ordonat distrugerea a fost chiar stăpânul cazinoului.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg cum ar fi cu putinţă aşa

ceva, zise foarte serioasă Hema, mama lui Sokha. Ce motiv ascuns ar fi avut ca să facă asta?

— O întrebare excelentă, madame Khemara, spuse Rene. Şi care ne-a preocupat pe toţi aproape întreaga săptămână ce-a trecut. Într-un târziu, cu ajutorul unei surse neoficiale din ministerul de interne am reuşit să rezolv misterul. Săptămâna viitoare, Kou Roun va ţine o cuvântare în public privind acest subiect. Va anunţa că, cel ce concesionase cazinoul din Kep, un chinez, plătea unei „înalte personalităţi" din Phnom Penh nu mai puţin de două sute de mii de franci francezi pe lună ca să nu-şi piardă licenţa.

Francezul făcu o grimasă, ca şi cum i-ar fi venit să vomite, făcându-l pe Sokha să se foiască pe scaun.

— E o practică destul de normală în zilele noastre, dar când această „înaltă personalitate" a mărit tariful, chinezul a refuzat să plătească; şperţul rămâne şperţ, dar de data asta nu mal putea să facă fată, dădea faliment. Se pare că a fost proferată o ameninţare... poliţia va face un raid la cazinou şi nu numai o dată, ci de câte ori ar fi trebuit, ca să-l oblige pe chinez să capituleze. În loc s-o facă, el a preferat să-şi distrugă propria afacere.

Khieu Khemara făcu un gest larg.

— O prostie, ce nu merită atenţia noastră. Nici nu vreau să mai aud despre aşa ceva, monsieur Evan.

— Dar nu e doar atât, insistă Rene în continuare. Acum vine momentul cel mai important pentru toţi cei de fată.

Făcu o pauză ca să vadă dacă Khieu Khemara îşi menţinea în continuare obiecţia; iar acesta nu o repetă. Întreaga familie îl privea pe francez în tăcere.

— Aşa se face că Chau Seng în persoană, continuă Rene, privindu-l în ochi pe tatăl lui Sokha, a găsit potrivit să îi prezinte prinţului propriul său raport, bazat în principal pe cuvintele chinezului ce avea licenţă pentru cazinou. A făcut-o, se spune în continuare, la ordinul unei „înalte personalităţi burgheze feminine din capitală".

— Monigue! exclamă Khemara.

Vorbea despre una din cele două soţii ale lui Sihanouk; cea de joasă condiţie socială, dispreţuită de mulţi pentru că se înconjurase de ceea ce se spunea a fi o clică de

linguşitori avizi după bani. Sokha nu ştia cât din cele ce se vorbeau despre ea era adevărat. Îşi puse întrebarea dacă şi tatăl lui gândea acelaşi lucru.

— Dumneavoastră aţi spus-o, nu eu, zâmbi Rene viclean. Totuşi, eu ştiu că Kou Roun e foarte supărat pe Chau Seng pentru asta. Nu trebuie să vă spun, monsieur Khemara, că cei doi nu sunt deloc prieteni. Dar acum…

Lăsă cele două cuvinte să-şi facă efectul. Avea acelaşi gust ca atunci când bei vin oţetit.

Hema, speriată, îi expedie din cameră pe cei doi copii mai mici, Sorya şi Ratha.

— Nu cred că e un subiect în care să vă puteţi amesteca, rosti calm Khieu Khemara. Acest gen de scandaluri îşi ridică mereu capul, precum urâtele sculpturi naga. Se va stinge şi acesta. Veţi vedea. Şi în luna august, atunci când vine în vizită de Gaulle, cu toţii vom fi martori la o reluare a evoluţiei favorabile a ţării.

Rene ştia să insiste atunci când era momentul.

— Spuneţi-mi, monsieur Khemara, e adevărat că prinţul pune mare preţ pe vizita lui de Gaulle aici?

— Şi de ce să n-o facă? rosti cu mândrie tatăl lui Sokha. Simplul fapt că unul dintre cei mai importanţi şi mai respectaţi lideri din lume vine în Cambodgia ne va oferi acel statut internaţional pe care îl căutăm de mult timp. Ne-a promis un ajutor substanţial, iar ministrul său de externe, Couve de Murville, se va întâlni cu reprezentanţii Hanoiului. Influenţa pe care o are Franţa poate fi în continuare utilă pentru securitatea noastră.

Rene mimă dezgustul.

— Acest prinţ Sihanouk e un ramolit. Produsul unei generaţii depăşite. El nu pricepe că vremurile s-au schimbat şi că sunt necesare metode *noi* pentru a realiza o independenţă deplină pentru Cambodgia. Mai întâi îi lasă pe *Yuons* să se infiltreze în ţară. Utiliza porecla sub care erau cunoscuţi cei din Vietminh şi din Vietcong. Iar după aceea…

— Scuzaţi-mă, monsieur, spuse Khemara, dar politica prinţului de a oferi un sanctuar în Cambodgia celor din Vietnamul de Nord nu are alt scop decât de a ne asigura propria noastră suveranitate. Recunoştinţa lor…

— Chiar credeţi că Ho Chi Ming, Le Duan sau Pham Van Dong îşi vor mai reaminti vreodată despre această *mare favoare* pe care le-o face azi Cambodgia?

Francezului nu-i venea să creadă.

— Cât timp îi mai trebuie lui Sihanouk până să bage de seamă minciunile şi vicleniile lor şi să înceteze să mai aibă încredere în ei?

Coborî vocea, dar felul în care îi ieşeau printre buze cuvintele, ca un şuierat, îi trăda sentimente.

— Ei sunt *vietnamezi*. Pentru numele lui Dumnezeu, monsieur, ei *îi urăsc* pe Khmeri. Şi dacă aveţi impresia că îngenunchind în faţa lor veţi…

— Nu e vorba de a îngenunchea, rosti calm Khemara. Ei sunt vecinii noştri.

Vorbea mult mai rar, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil uşor handicapat.

— Şi întotdeauna ne vor fi vecini. Noi *trebuie* să facem tot posibilul şi să trăim în pace cu ei. Războiul de două mii de ani pe care l-am purtat cu ei *trebuie* să înceteze ca să supravieţuim şi noi şi ei. *Acesta* este lucrul în care prinţul Sihanouk crede cu o mare intensitate. Ascultaţi-mă, monsieur Evan, chiar şi francezii – chiar de Gaulle – au făcut pace cu Germania. Sunt vecini; s-a terminat războiul. Până şi un erou ai unui astfel de război trebuie să găsească o soluţie.

— Pacea, monsieur Evan, e o soluţie mult mai dificilă decât un război.

— Îmi vorbiţi despre preşedintele francez ca şi cum el ar fi salvatorul Cambodgiei. Eu nu sunt gaullist; nici nu intenţionez să revin în Franţa. Nu mai e demult ţara mea. Au trecut treisprezece ani de când această ţară şi-a câştigat independenţa faţă de Franţa şi ea totuşi doreşte întoarcerea la un statut de protectorat. Nu credeţi că e un lucru cam ciudat?

— Noi avem nevoie de orice ajutor pe care pot să ni-l dea aliaţii noştri, răspunse ferm Khemara. Asta e tot ce vrem.

— Iar eu vă voi spune că vremurile pe care le trăim nu mai acceptă o astfel de povară. Cambodgienii mor foame, cei de la ţară nu găsesc de lucru, în vreme ce „înalte

personalităţi” ce se ascund în vile splendide din Chamcar Mon solicită şperţuri grase obţinute din amuzamentul unora. S-a ajuns la o situaţie de netolerat. Şi deja muntenii…

— Muntenii, îl întrerupse vizibil deranjat Khemara, conform spuselor lui Kou Roun, sunt khmerizaţi. Muntenii erau grupuri formate din diverse minorităţi etnice ce locuiau în zonele înalte de pe teritoriul Cambodgiei şi pe care francezii au încercat să îl catalogheze sub un singur nume.

— Oh, da! râse Rene dispreţuitor. Şi cât de mândru sunteţi de aceste cuvinte în timp ce ei sunt băgaţi ca vitele în ţarcuri şi maltrataţi în mod barbar.

Rene îşi miji ochii.

— Ai auzit de partizani?

— În casa mea nu accept astfel de discuţii! exclamă Khemara.

Începuse să se alarmeze. Înţepăturile francezului îşi atinseseră ţinta.

— Şi de ce nu? insistă Rene. Copiii dumneavoastră ar trebui să ştie, sigur că da, ce le rezervă viitorul.

— Monsieur Evan, mă văd obligat să-ţi cer…

— Să ţineţi mine vorbele mele, monsieur Khemara. Tratamentul barbar aplicat de regimul dumneavoastră vă va duce la dezastru. Va veni revoluţia şi asta se va petrece foarte repede pentru că oamenii aceştia se vor alătura partizanilor. Poate că nu anul acesta, dar la anul sigur.

— Linişte! tună Khemara.

Cei din jurul mesei înmărmuriră. Sokha nu-şi aminti să-l mai fi auzit vreodată pe tatăl său ridicând atât de mult tonul.

Samnang fu primul care îşi reveni, tuşind ca să îşi dreagă vocea. Sokha observase că acesta nu scosese o vorbă pe tot parcursul mesei.

— Cred c-ar fi mai bine să plecăm acum, Rene. Atinse uşor braţul acestuia.

Rene Evan se ridică în picioare. Tremura şi era alb ca varul, îl privea pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Cunoaşterea e un lucru periculos, nu, monsieur?

— Vă rog să părăsiţi casa mea, rosti Khemara cu mult calm.

Nu se uită la francez.

Rene îşi înclină ironic capul, apropiindu-se de un salut cât se poate de protocolar.

— Vă mulţumesc pentru deosebita dumneavoastră ospitalitate.

Samnang îi atinse din nou braţul şi ei plecă de lângă masă. După ce fiul său cel mai mare ieşi după el din cameră, Hema spuse:

— Cina s-a terminat, copii. Sunt sigură că aveţi cu toţii teme de făcut pentru mâine.

Vorbea ostentativ în limba Khmer, ca şi cum ar fi vrut să şteargă din memorie amintirea recentului dialog în franceză. Dar Sokha, poate singurul dintre ei, nu uită nimic.

În clipa în care părăsi la rândul lui camera îşi văzu mama punându-şi braţul pe după umerii tatălui său.

— *Own*, spuse tatăl său, zâmbind tandru.

Sokha avea într-adevăr de lucru, nu numai temele pentru liceul *Descartes*, dar şi cele primite de la Preah Moha Panditto. Târziu, nu băgă de seamă cât era ceasul, Samnang deschise uşa, vârându-şi capul în cameră.

— Încă treaz, *Own*?

— Da. Tocmai terminam. Sokha îşi ridică privirile. S-a făcut târziu?

Samnang încuviinţă din cap şi intră în cameră. Se aşeză pe marginea patului lui Sokha.

— A fost o scenă cam tare în seara asta.

— Ar fi trebuit să înţelegi asta mai înainte, Sam.

— O fac pentru binele lui *tati*.

— Cum?

Samnang dădu din cap.

— Rene are dreptate în tot ce spune. Cred că la anu' lumea noastră o să se schimbe din temelii.

— Nu te cred, spuse Sokha, dar simţi cum i se strânge stomacul, încălzindu-l.

Oare Sam avea dreptate? Atunci ce-o să se întâmple cu ei?

— Ei bine, e adevărat, *Own*. Partizanii din nord încep să se organizeze. Va avea loc o revoluţie, e clar. Se simte în aer.

Sokha simţi că i se face teamă.

— Şi chiar de-ar fi adevărat, *tati* o să ne apere. N-o să permită să se întâmple ceva cu noi.

Sam îşi privi fratele mai mic şi nu mai scoase o vorbă. Tăcerea devenise de nesuportat pentru Sokha şi el vorbi primul:

— Unde ai stat până acum? Cu Rene?

— Nu. El are propria lui maşină. M-a luat cu el până... până la locul unde vroiam să merg. În ochii lui Sam apăru o expresie ciudată.

Sokha îşi ridică semeţ capul.

— La casa unei fete, spuse el cu intuiţia pe care Sam începuse deja s-o cunoască.

Samnang începu să râdă uşor, un sunet liniştitor.

— Da. O nouă cunoştinţă, dar una cu totul specială, *Own*. Cred că m-am îndrăgostit. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

Acum îi veni rândul lui Sokha să râdă.

— Ei bine, în seara asta eu nu i-aş cere permisiunea tatei.

Sam zâmbi, fiind şi el de acord cu asta.

— În vreo câteva luni, după ce se mai linişteşte. Ştii şi tu ce tradiţional e el în unele privinţe. O să vrea să ştie totul despre fată şi despre familia ei.

— Eu o ştiu?

Sam se gândi o clipă.

— Cred că ai întâlnit-o şi tu o dată. La hotelul „Le Royal”, la o recepţie pentru ambasadorul Franţei. Ţi-o aduci aminte?

Sokha şi-o amintea.

— Înaltă şi suplă. Foarte drăguţă.

— Da. O cheamă Rattana.

— Diamantul, spuse Sokha, traducând numele Khmer în franceză. Frumoasă, medită el. Aproape la fel de frumoasă ca Malis a noastră.

Sam râse.

— E bine că îţi place. Eşti prea mic ca să intri în vreun necaz cu o fată reală şi nu imaginară.

— Cum ai făcut tu cu Diep.

Îi scăpase fără voia lui. Diep era fiica cea mare a familiei vietnameze ce locuia la două vile mai jos pe strada lor.

Sokha văzuse expresia de pe chipul lui Sam atunci când ea trecea pe lângă vila lor.

Chipul acestuia se întunecă.

— Orice ţi-ar trece prin cap, *Own*, eu m-aş strădui să uit dacă aş fi în locul tău. N-aş putea simţi ceva pentru Nguyen

Van Diep. Doar e o vietnameză. Ţii minte povestea sărmanului ţăran Khmer care a dat peste un pui de crocodil orfan. Bunătatea inimii lui îl făcu să-l ia acasă şi să-l hrănească zi de zi, deşi nu-i ajungea nici lui hrana de care dispunea. Aşa cum era şi normal, crocodilul se făcu tot mai mare. Ţăranul îl hrănea cu carne de iepure şi de maimuţă, în timp ce el se mulţumea cu resturile de fructe şi legume rămase de la crocodilul care adormea repede de îndestulat ce era. Dar într-o zi, crocodilul se plictisi de monotonia hranei şi la ora mesei renunţă la maimuţa proaspăt vânată şi îl înfulecă pe bietul ţăran dintr-o singură înghiţitură.

Se ridică.

— Crocodilii şi vietnamezii… seamănă atât de bine!

Ieşi din cameră şi traversă holul întunecat. Vila era atât de tăcută şi se auzea doar cântecul greierilor şi bâzâitul insectelor în vreme ce umezeala atârna în aer precum rufele proaspăt spălate.

Sokha îşi închise cărţile şi începu să se dezbrace. Despuiat până la brâu, se furişă pe hol fără să facă zgomot în direcţia băii. În drumul lui trecu pe lângă camera lui Malis. În seara asta uşa era întredeschisă puţin şi el se opri în dreptul ei.

Simţi zgomotul surd al bătăilor inimii. Nu se putu gândi la nimic. Ascultă şi auzi numai zgomotul provocat de propria lui respiraţie. Apoi îi trecu prin minte un gând care îl făcu să piardă tot aerul ce mai rămăsese în plămâni. Făcu un pas către uşă înainte să se mai poată opri. Ca prin vis, îşi văzu mâna ce se întinse şi împinse uşa întredeschisă.

Gândurile lui erau pline doar de imaginile în care Malis dansa în clipa în care uşa se deschise mai mult, într-un arc de cerc îndreptat spre dreapta către patul ei.

Îşi lungi gâtul. Simţi cum i se usucă gura la ce avea să urmeze. Se sprijini şi mai mult în uşă, făcând-o să se deschidă şi mai mult.

Reuşea acum să vadă o treime din cameră. Patul. Şi pe el, Malis. Dormea cu picioarele îndreptate către el. Aruncase cuvertura subţire şi trăsese perdelele astfel încât noaptea să poată circula în voie aerul.

Sokha se căzni să vadă în semiîntuneric şi în timp ce ochii lui se acomodau cu lipsa luminii, îşi muşca buza inferioară ca să-şi poată reţine tresărirea ce începu să se manifeste. Malis zăcea pe pat despuiată.

Îi văzu curbele sânilor ce începuseră să-i crească, pântecul arcuit iar acolo dedesubt, ascuns în întuneric, ce putea să fie?

În timp ce se uita la ea, o văzu cum se zvârcoleşte şi se întoarce pe o parte. Îşi deschisese oare ochii? Se trezise? Îl trecu un fior. Ar fi dorit să se întoarcă cu spatele spre ea şi să fugă, dar rămase ţintuit locului. Nu-şi putea dezlipi ochii. Ce s-ar fi întâmplat dacă ea era *trează* şi l-ar fi văzut? Încercă să-şi umezească gura uscată. Nici nu avea curajul să se gândească la aşa ceva.

Ea se mişcă în somn, îşi desfăcu picioarele uşor şi mâinile ei se furişară către moviliţa aceea întunecată ce părea că se ridică chiar sub pântecul ei. Şi fu luat prin surprindere atunci când ea se întoarse brusc pe burtă. Ambele ei mâini erau acum jos între picioarele ei şi Sokha avu impresia că îşi mişca şoldurile în sus şi în jos, într-un ritm ce avea un efect hipnotic asupra lui.

Fesele ei rotunde se vedeau clar în lumina lunii, încordându-se şi relaxându-se apoi din nou. Adâncitura dintre ele era foarte întunecată; privirile lui erau parcă atrase ca de un magnet. Simţi cum îl învălui o căldură ciudată şi văzu că mâna lui întinsă tremura ca o ramură bătută de furtună. Picioarele i se înmuiară şi simţi că se petrecea ceva neobişnuit cu mădularul lui în clipele în care privea acolo, devenind mai mare şi mai greu. Îşi duse mâna liberă în jos şi simţi un fel de masă tare ce întindea stofa pantalonului. Un fel de presiune care în acelaşi timp îl durea şi îl făcea să se simtă bine.

Malis îşi arcuise trupul, repetând într-una o mişcare ce făcea ca pubisul să se frece de degetele ei şi apoi de salteaua patului. Sokha nu era prea sigur, dar avu impresia

că aude o respiraţie grea însoţită adeseori de gemete uşoare.

Fesele i se mişcau într-un ritm fascinant, desfăcându-se şi apropiindu-se în mod dramatic. Coapsele ei erau acum larg deschise şi începu să-şi tragă genunchii sub ea, permiţându-i să vadă foarte clar cum îşi introduce degetele adânc în ea. Sokha nu avea nici cea mai mică idee în legătură cu ceea ce făcea ea; reuşi doar să-şi dea seama că orice ar fi fost acel lucru, îl ajuta să se simtă bine într-un mod cât se poate de senzual.

Reuşi să distingă bine gemetele ei, ce semănau cu un oftat uşor şi care îl făcură să-i tremure tot trupul. Erecţia îl făcu să se aplece puţin şi fără să se mai gândească la ceva se căzni să se deschidă la pantaloni într-un efort de a descătuşa tensiunea enormă ce se acumulase acolo. Se ţinu de mădularul său atât de umflat, făcându-i o deosebită plăcere acea umezeală caldă şi senzaţia de catifea pe care i-o oferea acesta.

Malis îşi desfăcuse atât de mult picioarele încât el putu să-i vadă pubisul acoperit de părul umed. Degetele ei de la o mână ţineau îndepărtate acele cute tainice de carne mătăsoasă şi le frecau frenetic. Cealaltă mână coborî pe spinare, îndepărtând fesele încordate. Degetele îi pătrunseră în crăpătura aceea întunecată şi Sokha avu impresia că visează.

Simţi că îl cuprinde acolo jos o senzaţie de umezeală şi i se înmuiară picioarele. Căzu pe podea fără să facă nici un zgomot, urmărind uluit cum îi zvâcnea mădularul, dar ciulind în continuare urechile la sunetele guturale uşoare ce se făceau auzite în spatele uşii parţial deschise.

Era mânjit pe mâini de un lichid vâscos şi cald; măruntaiele îi dădeau senzaţia că trecuseră printr-o furtună de nisip. Zăpuşeala nopţii îşi făcea simţită propriul ei ritm, sincronizat cu bătăile accelerate ale inimii lui.

Pe fereastra deschisă de la hol pătrundeau trilurile măiestre ale unei păsări de noapte.

TREI

Atunci când Thwaite îşi părăsi biroul în după-amiaza aceea, toţi cei aflaţi pe acelaşi etaj cu el răsuflară uşuraţi. Ceva îl scosese din sărite şi azi fusese cât se poate de scârbos. Toţi vorbeau că impasul din povestea cu Holmgren îl făcuse să îi nebunească de-a binelea.

Şi de fapt zvonurile nici nu erau departe de realitate.

Adevărul era că Thwaite nu reuşea să-şi scoată din minte întreaga poveste. După el, moartea guvernatorului era cusută cu aţă albă.

Thwaite era de părere că femeia Montserrat îl sunase mai întâi pe Tracy şi nu la 911, aşa cum afirmase. Aşa s-ar fi putut explica şi diferenţa de patruzeci şi nouă de minute pentru care ea nu reuşea să găsească nici o justificare. Nu dispunea de nici o dovadă care să fie un motiv de continuare a anchetei, dar intuiţia, sau mai bine zis flerul pe care şi-l formase după zeci de ani de meserie îl făcea să simtă că e vorba de o înscenare. Dorea să pună mâna pe Tracy, mirosind că e amestecat în asta. Îşi dorea foarte mult s-o poată face.

Acest gând îl rosese toată ziua, făcându-l să ţipe la toţi cei ce avuseseră ghinionul să-i treacă prin faţă. Tot el explica şi motivul ce-l împinsese să-şi ia haina şi să părăsească mai devreme secţia de politie. Avea de gând să-l sâcâie din nou pe Tracy.

Parcă ilegal pe Sixth Avenue, punând la vedere pe parbriz ecusonul cu „Anchetă în curs a politiei” şi intră imediat în clădirea ce adăpostea biroul lui Tracy.

Acesta tocmai ieşea din birou în clipa în care se deschise uşa liftului şi îşi făcu apariţia Thwaite.

Tracy tresări când îl văzu pe poliţist.

— Thwaite, rosti el, ai nimerit cât se poate de prost. Am întârziat deja la o întâlnire. Ce vrei?

— Pentru început aş vrea s-o interoghez câteva ceasuri pe femeia Montserrat ca să-i mai verificăm iarăşi depoziţia.

— Tot n-ai renunţat la asta?

— Şi de ce s-o fac? Treaba mea e să aflu adevărul.

— Ştii foarte bine ce ai de făcut şi cred că ar trebui să-l informeze cineva pe căpitanul tău că nu te ţii de ce ţi s-a ordonat să faci. Oraşul ăsta e plin de delincvenţi, Thwaite. Mai bine fă ceva cu ei în loc să te înfigi aici şi să-mi faci zile fripte.

— De ce te iriţi aşa dacă nu-i nimic la mijloc? Dacă, după cum spui tu, totul s-a petrecut aşa cum a declarat femeia Montserrat, ce rău ar fi dac-aş vorbi iar cu ea?

— Să ştii că tocmai am vorbit eu cu ea, îi răspunse Tracy. Dă apă la şoareci la fiecare frază. Cinstit vorbind, nu cred c-ai putea obţine ceva coerent de la ea. Asta te mulţumeşte?

Thwaite se uită urât la el.

— Şi de ce mă rog? Doar pentru că mi-o spui tu? Vreau s-o văd cu ochii mei. E singurul martor în toată povestea asta.

— Ce te deranjează, Thwaite? Guvernatorul a murit dintr-un atac de cord şi tu îţi fierbi creierii în continuare.

Thwaite înaintă spre el un pas.

— Dac-ai uitat cumva, frumosule, orice-i legat de guvernatorul statului New York e foarte important, inclusiv faptul c-a murit. Trase puternic aer în piept. Aşa că, acum ce mai ai de zis?

— Ţi s-a interzis accesul la Moira Montserrat. Şi basta.

— O.K! Cum zici tu. Dar vreo câţiva reporteri de la „*New York Post*" ar găsi nimerit să-şi noteze bănuielile mele şi să le pună în scris.

— E sinucidere, Thwaite şi tu ştii bine asta. Poliţia te-ar azvârli pentru aşa ceva în vreun loc prăpădit, în drum spre Cleveland.

— Numai dacă s-ar dovedi că vine din partea mea. Şi cine o să le spună lor asta? Eu? Reporterii nu îşi divulgă sursele de informaţii. Ar fi vorba de cine e mai credibil, eu sau tu.

— Am destulă influenţă, îl repezi Tracy.

Se gândi în acel moment la Mary Holmgren. Ştia că trebuia să apere cu orice pret renumele lui John şi liniştea lui Mary. Era de datoria lui s-o facă.

— Te vor da afară, să fii sigur de asta, adăugă el.

— Te cred, răspunse îndărătnic Thwaite. Dar vrei să ştii ceva? Nici nu-mi mai pasă. Vreau să aflu adevărul din povestea asta şi ţi-o jur c-aşa va fi.

— Indiferent de cine ar avea de suferit?

— Vrei să pariem, frumosule?

Intuiţia îi spunea lui Tracy că Thwaite îi trăgea o cacialma. Din câte ştia despre el, nu era decât un poliţist dornic să-şi menţină slujba. Ce-ar mai fi rămas din el dacă l-ar fi dat afară? Ar fi devenit paznic la vreo întreprindere pentru 125 dolari pe săptămână, pierzându-şi dreptul la pensie. Tracy se baza de multe ori pe flerul lui, dar de data asta trebuia să se gândească şi ia alţi oameni. Dacă ar fi existat chiar şi o şansă dintr-o mie ca Thwaite să se fină de cuvânt, atunci nu avea de ales.

— Bine, spuse el. Dacă-mi laşi două zile, o să văd ce pot să fac. N-am glumit legat de starea ei sufletească.

— Nu vreau să aştept, Richter.

Tracy simţi cum se încordează din nou fără să-şi dea seama, luă o poziţie agresivă.

— Ei bine, va trebui s-o faci, Thwaite, pricepi? Asta e tot ce-ţi pot oferi. Acceptă sau zi că nu.

Nu mai era de joacă acum.

Thwaite mârâi.

— Să nu dureze mult, spuse el întorcându-se cu spatele, după care traversă coridorul, dispărând în interiorul liftului.

Sixth Avenue începuse deja să fie intens circulată. Aerul devenise de nesuportat din cauza gazelor eliminate de ţevile de eşapament. Thwaite trecu pe roşu şi viră imediat spre vest. Îşi ţinu respiraţia în clipa în care un autobuz reuşi să se strecoare cu greu pe lângă el.

Se îndrepta spre ţipătorul Broadway, plin de reclamele nonstop ale teatrelor şi de afişele publicitare gigantice. Între Eighth şi Ninth Avenue, văzu casele de la începutul secolului cu treptele de la intrare pline de crăpături sub straturile de vopsea ieftină. Muzica rock şi cea spaniolă răsunau prin ferestrele larg deschise, bruindu-se reciproc, iar grupuri de tineri musculoşi în tricouri fără mâneci glumeau şi se înfruntau în spaniola de maidan ce domina tot cartierul, visând ziua în amiaza mare la maşini de curse şi la femei de moravuri uşoare.

Cu puţin înainte să ajungă la blocul respectiv, Thwaite traversă pe jos strada. Trecu printr-o intrare plină de

gunoaie şi urcă treptele murdare ce duceau la următoarea clădire.

Înaintă rapid pe holul îngust şi lung. Îi mirosi a varză împuţită şi a ardei iute. Un bec chior de patruzeci de waţi ce atârna mult deasupra capului dădea o lumină nesănătoasă.

Ciocăni la ultima uşă din dreapta. Prin lemnul subţire putu să distingă un schimb scurt de cuvinte ce încetară brusc. Se uită la ceas. Venise cu o jumătate de oră mai devreme, dar nu-i păsa. Înfruntarea de mai înainte cu Tracy Richter îl făcea să se simtă frustrat şi nervos. Leonard Codoşul era o persoană cât se poate de potrivită ca să-şi verse pe el furia, se gândi Thwaite; de fapt, meseria lui se preta chiar foarte bine la aşa ceva.

Uşa se deschise puţin, ţinută în lanţul de siguranţă, iar Thwaite îşi vârî piciorul în spaţiul liber.

— Deschide, Lenny.

— Cam devreme, omule.

Thwaite vârî mâna sub haină şi îşi scoase reteveiul de lemn pe care şi-l făcuse singur. Îl puse în aşa fel ca să-l vadă şi celălalt.

— Vezi asta bătrâne?

Îl legănă încolo şi încoace aşa cum face un metronom.

— Îmi zice că timpul n-are importanţă.

— Hei, hei, slăbi vocea lui Leonard Codoşul, ajungând o şoaptă. Ai prins-o pe nevestica mea fără chiloţi.

Iar când Thwaite nu-i răspunse nimic, el continuă:

— Am la mine o târfă, băiete. Îi fac felu', pricepi? Lasă-mă să respir o cli…

Braţul ridicat al lui Thwaite deja cobora cu mare viteză. Reteveiul izbi lanţul ieftin, smulgându-l din perete cu şuruburi cu tot. Îşi lăsă puţin umărul în jos şi se aruncă în spaţiul creat, pătrunzând cu forţa în apartament.

— La naiba! reuşi să îngăime proxenetul, pierzându-şi echilibrul.

Se prăbuşi pe spate, împleticindu-se pe covorul uzat. Aşa cum şi spusese, era gol până la brâu. Îşi pusese în grabă pantalonii, cu fermoarul încă desfăcut şi nasturele descheiat la betelie. Se ţinu cu o mână de pantaloni ca să nu-i piardă şi să-i scoată la vedere mădularul. Pieptul lui osos, lipsit de

păr, lucea din cauza transpiraţiei.

— Adună-te de jos, Lenny, îi spuse Thwaite. Arăţi ca un tâmpit.

Aşteptă până când negrul reuşi să se ridice şi să se încheie la pantaloni, apoi întinse o mână şi îl prinse de gât.

— Bagă-ţi bine în cap, spuse Thwaite, dar ameninţarea din tonul lui era evidentă. Mie să-mi deschizi când vin. La orice oră, ai înţeles? Să ţii minte asta, Codoşule – îi arătă reteveiul – că altfel am de gând să te aranjez atât de frumos că o să trei flască să-ţi găsească o altă poreclă.

Îl dădu drumul proxenetului; îşi frecă degetele.

— Dă-i încoace.

Leonard Codoşul mormăi ceva, îndreptându-se spre celălalt coif camerei şi aplecându-se spre salteaua de la canapea.

— Cât se poate de original, comentă Thwaite când acesta se întoarse la el.

Se opri în faţa lui Thwaite şi numără câteva bancnote de o sută de dolari. Când ajunse la cinci sute încetă să numere, le împături şi i le puse în palma lui Thwaite.

— Simplu ca bună-ziua, rosti Thwaite şi îşi vârî banii în buzunar.

Văzu mutra spăşită a proxenetului.

— Doamne, spuse el ironic, ar trebui să sari în sus de bucurie, Lenny. Pentru o amărâtă de înţepătură pe care ţi-o fac lunar, nici tu şi nici fetiţele tale nu sunteţi hărţuiţi de cei de la moravuri, îţi cresc profiturile şi iau şi eu o bucăţică. De ce te superi? Doar ne merge la amândoi un pic mai bine.

Avu impresia că banii îi frigeau buzunarul. Îşi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni, acoperindu-i. Era ceva ce îl împiedica să se simtă la fel de bine ca în trecut.

— Hai, fruntea sus.

Auzi în clipa aceea cum se trage apa în toaleta aflată în spatele uşii ce ducea la baie; o dată, de două ori, de trei ori.

Îl privi pe proxenet.

— Fetiţa are diaree, Lenny?

Celălalt transpirase de-a binelea; i se bulbucaseră ochii şi îi rotea într-una.

— S-o fi spălând şi târfa.

Dar Thwaite nu mai avea de gând să-l cruţe. Făcu trei paşi mari şi ajunse la uşă.

— Deschide! strigă el şi se aruncă în uşă cu umărul.

Aceasta cedă imediat şi văzu o tânără albă stând în genunchi în faţa toaletei. Trăgea în continuare de mâner şi apa se tot învârtea.

Privise până atunci cu mare atenţie în interiorul vasului dar, în clipa în care el intră cu forţa, îşi întoarse capul. Pe chipul ei ciupit de vărsat se putea citi teama. Dinţii ei mici erau dezveliţi.

El făcu un pas spre vasul de WC şi ea mârâi. Se arunci asupra lui, cu degetele strânse ca nişte gheare, încercând să-l scoată ochii cu unghiile. El lăsă imediat în jos reteveiul, lovind-o cât putu de uşor în ceafă. Ea scoase un suspin slab şi se prăbuşi lângă peretele acoperit cu faianţă.

Thwaite o ignoră, aplecându-se ca să salveze de la dispariţie mărunţişurile ce se învârteau odată cu apa. Scutură apa de pe ele: două pliculeţe de plastic. Desfăcu unul cu mare atenţie şi gustă puţin din pudra aceea albă. Tuşi.

— Rahat!

Se întinse după fată, care începuse să se mişte din nou. Îşi aruncă o privire peste interiorul braţelor ei şi apoi spre interiorul coapselor. În acest din urmă loc dădu de urme. O puzderie de înţepături de ace.

— Rahat împuţit!

O forţă pe fată să se ridice şi începu s-o tragă afară din baie.

— Ce tot faci, Thwaite? i se plânse proxenetul. Ea e cea mai bună târfă a mea. Doar te plătesc. Fără hărţuieli.

— Asta ţine de cei de la moravuri, îl repezi Thwaite.

Îi făcea rău imaginea nenorocitei de lângă el. N-avea mai mult de şaptesprezece ani.

— Dacă te ţii de treaba ta, Lenny, n-ai necazuri cu mine. Dar în clipa în care te bagi în asta – începu să-i joace proxenetului prin faţa ochilor punguţa ruptă din plastic – atunci trebuie să plăteşti vârtos. Ţi-am spus de la bun început că nu obţineai decât o poliţă de asigurare pentru riscuri limitate.

O trase în faţa lui pe fata pe jumătate ameţită.

— Nu-i decât o biată puştoaică, Lenny. Pentru numele lui Dumnezeu, am şi eu acasă o fată de aceeaşi vârstă. Ce dracu' ţi-a venit, n-ai chiar nimic în cap?

— Dar *ea* a venit la *mine*. Hei, hei, aşa fac toate, pricepi? N-au pe nimeni şi nici unde să meargă. Vor să câştige un ban. Şi pot să-l scoată aşa. Se învârti nervos în jurul lui. Dar bine, omule, să nu mi-o iei acum. Vreau să spun, la naiba, târfa asta mi-aduce o mie pe săptămână, bani curaţi.

Thwaite ajunsese lângă uşă.

— Ai mare noroc că nu te iau şi pe tine, Lenny.

Thwaite deschise uşa cu mâna rămasă liberă.

— Dar adevărul e că tu nu eşti decât un simplu gunoi. Nu i iau nici doi bani pe tine şi pe cei ca tine din haznaua asta în are trebuie să înot.

O aruncă pe fată pe unul din umerii lui spătoşi.

— Cred că te-ai născut într-o zodie norocoasă, băiete. E ultimul şi singurul avertisment pe care i-l dau.

O scoase pe fată de acolo. Părea uşoară ca un fulg. În centrul oraşului, la secţie, o predă celor de-acolo împreună cu probele şi apoi aşteptă lângă ea până când îşi făcu apariţia matroana de la brigada delincvenţilor minori.

Privind cu atenţie chipul acela prelung şi plin de semnele bătăliilor purtate în viaţă, reuşi să distingă frumuseţea ascunsă dedesubt şi încă neînvinsă. Îl atrăgea sălbăticia ei; ce putea să însemne, în definitiv? Totul se datora influentei cruzimii străzii. Dar el ştia că acea sălbăticie putea să fie înlăturată precum o pojghiţă superficială, lăsând în urmă ceea ce îi era ei de fapt specific.

Nu era decât o fetiţă, o fiinţă mică şi înspăimântată, fără un cămin, fără familie şi fără vreo legătură în viaţă. Ea n-o să-i spună numele ei real, iar Leonard Codoşul îi spusese că nu ştie decât că-şi spunea Nina. Cu toate acestea, Thwaite îi dădu descrierea celor de la „persoane dispărute", poate că – cine ştie? Aceştia nu reuşiră s-o identifice, dar asta nu însemna nimic.

Undeva, poate în Ohio sau în Michigan, Nina avea o familie. Dar ce mai conta asta? Ei erau ca şi morţi pentru ea şi ce-i mai rămăsese? Acul din care ţâşnea somnul plin de

vise şi apoi moartea. S-ar fi purtat mai bine cu ea dacă ar fi ţinut-o într-o grădină zoologică.

Se ridică în picioare în momentul în care apăru matroana. Îi dădu detaliile, privind-o tot timpul pe Nina. Fata se uita în pământ. Părul ei blond era ciufulit şi şuviţe îi acopereau neglijent fruntea latră. I se păru foarte docilă acum.

Aceea fu ultima dată când o mai văzu. Îşi luă la revedere de la ea, dar fata, fie că nu-l auzi, fie că nu-i mai păsa. Nu primi nici un răspuns.

Îşi dădu seama cât de obosit era. Combinaţia dintre fata aceea, demnă de toată mila şi forţa uriaşă ce radia din Tracy Richter îl storseseră de puteri. Înfruntarea cu Richter echivala cu lupta de unul singur cu o armată întreagă, atât de puternic i se părea acesta.

Îşi luă Chevrolet-ul şi se îndreptă spre tunelul Brooklyn, gândindu-se pe drum la confruntarea dintre ei doi. Îşi dădu seama cu surprinderea că nu glumise cu Richter. Era în stare să-şi pună în joc şi slujba! Uluitor! Dar de ce oare cazul ăsta însemna atât de mult pentru el? De ce n-ar fi putut să uite de toată porcăria aia şi să-şi vadă de viaţa lui, extorcând de nişte bănişori câţiva proxeneţi şi pariori clandestini de duzină?

Door asta îi era meseria pe care o ştia cel mai bine, nu-i aşa? El nu era decât un nenorocit care călca în strâchini şi pe care rutina îl transformase într-o epavă, aşa cum o păţeau de altfel toţi. Nu era deloc treaba lui să-şi vâre nasul într-o asemenea poveste.

Dar ăsta, îşi spuse el, era chiar motivul pentru care dorea s-o facă. Era vârât până peste gât în mocirla ce invadase totul şi tânjea ca măcar o dată să-şi lungească gâtul şi să respire puţin aer curat. Să fie măcar o dată în stare să cureţe puţin putregai decât să intre şi mai mult în el.

În fiecare zi aresta tot felul de drogaţi ce posedau arme cu care făceau rău celor din jurul lor. Respecta riguros procedura de punere a cazurilor la dispoziţia procuraturii şi se trezea că acuzaţiile se subţiau, transformându-se subit într-o pledoarie pentru un cap de acuzaţie minor sau o bătaie pe umăr din partea unui judecător „fără prejudecăţi”, care habar n-avea de degradarea calităţii vieţii străzilor.

Dacă ar fi fost după el, i-ar fi luat pe toţi judecătorii ăştia nenorociţi din districtul lui şi i-ar fi aruncat în stradă timp de o lună sau două. Era convins că în momentul revenirii în scaunul de judecător ar fi avut o altă comportare.

Odată ieşit din tunel, intră pe autostrada Brooklyn-Queens şi se îndreptă în direcţia Park Slope. Luminile Manhattan-ului licăreau în amurgul ce începuse să se lase, estompate de ceaţa provocată de caniculă.

Uite că reuşise să facă un caz din povestea cu Holmgren.

Adevărul. Vroia să afle adevărul şi să se purifice cu asta.

Pe partea apuseană a colinei Park Slope, autostrada făcea o curbă largă spre sud-vest. Fără voia lui, începu să fredoneze o variantă proprie, aiurea, a şlagărului „Bărbatul pe care-l iubesc”.

Văzu în depărtare luciul blând al apei, canalul Narrows, valul inserării ascunzând petele vineţii de pe suprafaţa lui. Intră în golful Ridge, adică acasă.

Ieşi de pe autostradă puţin la sud de parcul Owls Head, mergând pe varianta Shore Road ce îl aducea înapoi pe strada Sixty-ninth. Casa lui, albă şi acoperită cu şindrilă, ce semăna leit cu celelalte din zonă, era nu departe de un bloc de apartamente. În faţa casei se afla un arţar ce făcea încercări disperate să nu se usuce.

Opri maşina şi rămase acolo, fără să vadă ceva anume în faţa ochilor. Era încă prea devreme ca să intre în casă. Văzu luminile aprinse ici-colo, luminile de un albastru metalic ale televizoarelor în funcţiune, transmiţând ştirile zilei. Bineînţeles, numai nenorociri.

Începu să se plimbe de-a lungul aleii Bliss Terrace, ce mergea spre nord către parcul Owls Head. Se opri la intrarea în parc, întrebându-se încotro s-o ia. Era miercuri, ziua ciubucurilor lui săptămânale, ceva ce ajunsese să considere drept un lucru normal în viaţa lui. Şi totuşi, în seara asta se simţea parcă altfel. Poate că din cauza poveştii cu Holmgren şi a perspectivei pe care o intuia; sau poate pentru că începea să se schimbe şi el.

Era pe punctul să se întoarcă, dar când îşi aruncă privirile în parc zări ceva mişcându-se şi se gândi imediat: „La naiba, întotdeauna prind bine nişte bani în plus”. Coborî pe

potecă fără nici o grabă, făcându-şi socoteala că asta o face pentru ultima oară. Se simţea ca şi cum ar fi urmat să abandoneze o piele zbârcită şi jegoasă, aruncând-o pe terenul aflat în spatele lui.

Sirenele vapoarelor vuiră într-un concert fantomatic în clipa în care părăsi poteca cu dale de piatră şi se aplecă peste balustrada joasă de fier. Zări în spatele unui stejar uriaşa silueta familiară a lui Antonio, cu pălăria cu boruri late şi cămaşa cu mânecile largi. „Golan spilcuit”, se gândi Thwaite, scârbit de el însuşi. Dar nu se simţea în stare să se oprească şi să se întoarcă de unde venise.

Le zări şi pe cele două fete: spaniole, cu sânii mari, şolduri late, adică genul acela de senzualitate animalică pe care le găsea tipic la ele.

— Hei, Thwaite, îl salută proxenetul. Ai cam întârziat. Ai avut şi altă treabă?

— Ca întotdeauna, ’Tonio, îi răspunse Thwaite. Am treburi mai importante de făcut.

Antonio îi aruncă un rânjet acru.

— Mda, Thwaite. Ai mai bine grijă la ce spui, bătrâne. Eu te hrănesc.

Îi înmână un teanc de bani.

Thwaite îi spuse, în timp ce-i număra:

— Doar cu atâţia bani nu poţi să fii nici măcar o hoaşcă bătrână ce trăieşte din asistenta socială.

Proxenetul îşi deschise larg braţele, ridicând din umeri.

— Aşa-i, Thwaite. Ce-aş putea spune, bătrâne? Treaba merge prost.

Thwaite îşi ridică privirile.

— Sper că nu mă tragi în piept, sau da, Tonio? Ai măcar atâta minte să n-o faci, căci altfel eu…

— Nici o mişcare!

Thwaite îşi întoarse capul. Una din fete, proţăpindu-se pe picioarele purtând pantofi cu toc cui, îşi îndreptase un pistolet calibrul 32 către stomacul lui.

Antonio rânjea şi i se vedeau dinţii galbeni cum clănţăne de mulţumire.

— Da, Thwaite. Să vedem acum cine e şef aici. Începu să se apropie de Thwaite, păşind cu arogantă. Purta cizme cu

vârfuri ascuţite. Aşa zic eu, aici eu sunt stăpân. De prea mult timp m-ai stors de bani, pricepi? Am terminat cu tine, frăţiore.

Întinse mâna.

— Acum fii băiat bun şi dă-mi toţi banii.

— Te-ai scrântit, îi spuse Thwaite. O să-ţi pierzi pâinea, dacă faci asta.

— Asta-mi arată cât de tâmpit eşti, bătrâne. Celor de la departamentul de politie nu le-ar place să audă despre aşa o porcărie, pricepi? Tu ce crezi oare despre mine, că sunt un ignorant sau cam aşa ceva? Văd şi eu ştirile la televizor. Ei nu suportă o presă defavorabilă; poliţai corupţi, ideea îi face să transpire, n-am dreptate? Ajunge să suflu despre înţelegerea noastră şi eşti un om terminat, frăţiore.

Îşi frecă rapid degetele.

— Acu' dă banii! Mişcă!

Thwaite îşi întinse braţul spre proxenet şi îşi deschise degetele larg. Hârtiile mototolite îi căzură fluturând din mână.

Antonio se mişcă cu iuţeala fulgerului. Îşi ridică într-o clipă piciorul drept şi îşi înfipse vârful ascuţit al cizmei în vintrele lui Thwaite.

— *Puerco*! urlă el.

Thwaite simţi că i se taie respiraţia şi se cocoşă. În faţa ochilor îi jucau scântei. Îl duru îngrozitor şi gemu fără să se mai poată controla.

— Crezi că m-aplec eu s-o fac?

Antonio urmări din priviri cum se ghemui celălalt. Rânji din nou.

— Hei, în nici un caz eu, frăţiore. Acuma ştii cine e stăpân aici.

Se aplecă spre el, coborând căuşul palmei.

— Dă-mi părăluţele alea împuţite, bătrâne!

Se putea distinge ameninţarea din tonul vocii cu care i se adresa.

— Ţine! îi spuse Thwaite, revenindu-şi.

Reteveiul lustruit ţâşni în sus, pleznindu-l pe proxenet între coaste. Thwaite simţi efectul loviturii în încheietura mânii şi în braţ, auzind simultan cum i se rup nenorocitului

oasele.

Antonio gemu şi se prăbuşi pe loc, vizibil surprins de cele petrecute. La jumătatea drumului, Thwaite îl lovi cu genunchiul în obraz. Antonio se roti în aer, făcând o piruetă.

Thwaite era conştient de mişcarea ce avu loc în dreapta lui şi se lăsă în jos, ţinându-l pe Antonio drept scut. Proxenetul gemu în vreme ce Thwaite se folosea de trupul lui.

Nu se mai vedea nici urmă de fete şi Thwaite îi şopti celuilalt la ureche:

— Mai bine te-ai ruga ca ele s-o fi întins de-aici, frumosule.

— *Madre de Dios!* zvâcni Antonio de durere.

Thwaite studie împrejurimile centimetru cu centimetru. Undeva în spatele său se auzi sirena unui vas, îndepărtându-se. Şi se lăsă liniştea. Vântul încetase parcă să mai bată şi numai greierii îşi mai făceau simţită prezenţa. Strigătul de jale al vaselor ce treceau prin canalul Narrows.

Şiruri de copaci şi tufişuri se aliniau în faţa lui, părând stranii în lumina puternică împroşcată de lămpile cu halogen. Se afla în mijlocul unui vast poligon şi el era pe post de vânat. Îşi aruncă reteveiul şi îşi scoase pistolul. Îl vârî între ochii lui Antonio.

— Ascultă-mă, dacă n-ai rahat în loc de creier, îţi ofer şansa să scapi teafăr de-aici înainte să fie cineva rănit.

— N-am de gând să fac pârnaie, bătrâne.

Antonio scuipă sânge. Lumina artificială făcea ca sângele să pară negru la culoare. Tuşi şi i se zgâlţâi tot trupul.

— La dracu’, m-ai rănit rău de tot, frăţiore.

Thwaite se uită din nou în jurul lui.

— N-ar fi trebuit să fii atât de lacom, ’Tonio. A trebuit să-ţi dau o lecţie.

— Ultimul care-a încercat să-mi dea o lecţie, frăţiore, a fost babacu’.

Scuipa din nou cu sânge.

— Şi l-am spintecat, bătrâne.

Thwaite nu scoase o vorbă. I se păru că zăreşte ceva mişcându-se şi lucind printre arţari.

— Bine, strigă el. Am un pistol în mână. Apropie-te cu mâinile în sus şi nimeni n-o să aibă de…

Se feri şi îl înşfăcă pe proxenet cu o mână de cămaşă. Praful ţâşni în aer în apropierea lui.

Antonio începu să chicotească uşor.

— Ai încurcat-o, frăţiore. Sonia, ei nu-i plac *puercos*. Are de gând să-ţi facă felu', bătrâne.

Dar Thwaite văzuse flacăra portocalie făcută de pistol. Un al doilea glonţ lovi pământul lângă el, de data asta şi mai aproape.

— 'Tonio, pe tine o se te-asculte, spuse el calm. Spune-i să lasă frumuşel şi repede şi o să uităm toată povestea asta.

Proxenetul se întoarse spre el. Era plin de sânge la gură şi la nas şi se ţinea de locul unde reteveiul lui Thwaite îi rupsese coastele. Ochii îi luceau.

— O, nu, bătrâne, zise el, încercând să schiţeze un zâmbet, în nici un caz. Ţi-e frică, Thwaite. Se vede asta.

Thwaite îi dădu drumul şi, concentrându-şi privirile asupra locului unde se afla Sonia, începu să se târască spre stânga. Ea se adăpostea în stânga copacului şi încercă să-şi schimbe poziţia ca să-l poată ţinti mai bine. El îşi ridică arma în aceeaşi clipă, folosindu-şi ambele mâini pe care şi le întinse în faţă, ca să tragă de două ori la rând. Zgomotele îl asurziră.

— Sonia! *Andale! Andale!* Era vocea stridentă a lui Antonio. Târfă proastă! Fugi!

Thwaite se ridică în picioare.

— E prea târziu acum, 'Tonio. Începu să meargă în direcţia copacilor, fără să-şi slăbească atenţia din cauza celeilalte fete.

— Puerco! urlă proxenetul, chinuindu-se să se ridice. Maică-ta a fost o târfă, nenorocitule!

Thwaite se aplecă asupra cadavrului. Îşi puse arma fetei în buzunarul de la haină. Nici urmă de cealaltă fată. Moarta rămăsese cu picioarele desfăcute, ca şi cum el ar fi fost următorul client. Simţi bătăile accelerate ale inimii; cât de mult îşi dorea acum să se fi întors când ajunsese la intrarea în parc şi să se fi dus imediat acasă.

Auzi zgomotul făcut de Antonio, care se apropiase.

— Madre de Dios! Se prăbuşi lângă ea, îi atinse chipul. *Muerto*! Îşi ridică fruntea. Ai ucis-o, *puerco*!

Thwaite simţi cum se înfurie. Îşi vârî degetele în părul slinos al proxenetului şi trase violent de el.

— Ascultă-mă, dobitoc obraznic ce eşti, doar te-am avertizat!

Îi venea să plângă.

— Ai fost atât de tâmpit încât să nu pricepi că te jucai cu focu'!

Îl aruncă cât colo cu duşmănie pe proxenet şi îi spuse, ignorând privirile pline de ură pe care le zărea în ochii aceia căprui:

— O iei pe cealaltă şi dispăreţi imediat din ochii mei. Pentru că dacă te mai văd vreodată, 'Tonio, îţi zbor creierii şi n-o să se mai întrebe nimeni de ce-am făcut-o!

Respira greu. Se roti pe călcâie şi se îndepărtă, simţindu-şi picioarele de lemn. Când ajunse în stradă, sună la 911 dintr-o cabină, dându-le informaţia.

Apoi se îndreptă spre casă, intră pe aleea ce ducea într-acolo, trecu pe lângă iarba uscată pe alocuri, ce ar fi avut nevoie de mai multă atenţie din partea lui, ca în cele din urmă să se aşeze în pat şi să doarmă lângă soţia lui.

— Ucide-mă!

Tracy rămăsese nemişcat şi îl privea pe bărbatul aflat în faţa lui. Lumina pătrundea prin ferestrele lungi, îmbrăcându-i pe amândoi în lungi fâşii albe.

— N-ar trebui să-ţi repet.

Liniştea domina încăperea. Tracy îşi putea auzi respiraţia, dar nu şi pe cea a bărbatului ce-l înfrunta. Îşi înfipse şi mai bine vârfurile degetelor de la picioarele lui goale, în pânza rogojinei din pai de orez.

— Nu crezi că eşti în stare s-o faci?

— Nu.

Privirile pe care i le aruncă *sensei* erau întunecate.

— Ce te face să eziţi?

Tracy nu îi răspunse.

Higure, *sensei*-ul, se pregăti să vorbească.

— Ceea ce facem noi aici nu necesită un proces conştient de gândire… Asta s-ar interpune între noi şi funcţiile pe care trebuie să le îndeplinească trupurile noastre… deci trebuie să acţionăm *fără* să gândim. Higure îl privi pe Tracy. nu-ţi spun nimic nou.

Trupul lui Tracy începu să vibreze, în vreme ce anumiţi muşchi reacţionau la stresul impus de situaţie.

— Sunt sigur, îi spuse *sensei*, că te-ai supune unui ordin dat de Jinsoku.

Ochii lui erau în aparenţă nepăsători, dar îl urmăreau cu foarte mare atenţie. Identifică într-o fracţiune de secundă ceea ce urmărea de fapt să vadă şi apoi se înclină conform ceremonialului, obligându-l şi pe Tracy să facă la fel, încheindu-şi astfel cele două ore petrecute împreună pe *tatami*[16].

— Ceai, cred că a venit momentul.

Tracy se duse după el în camera din spate, ştergându-se de transpiraţie.

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă până nu se aşeză pe tatami şi începură să soarbă ceaiul verde înspumat şi atât de amar încât te făcea să strângi din dinţi.

Higure îşi puse jos cu mare atenţie ceşcuţa fără toartă.

— Trebuie să ajungem la rădăcina tuturor lucrurilor. Ştii bine asta.

Tracy dădu uşor din cap şi bătrânul păru mulţumit.

— Poţi să-mi spui, întrebă el foarte rar, care a fost motivul pentru care ai plecat la război?

— Eu n-am mers să mă războiesc, îi răspunse imediat Tracy.

— Nu, sigur că nu. Iartă-mă.

Se făcu din nou linişte; lumea înconjurătoare păru că se estompează şi dispare undeva în timp.

— Am mers ca să mă eliberez, rosti Tracy după multă vreme.

Dar Higure clătină din cap dojenitor.

— Nu. Ascultă-ţi bătăile inimii… ascultă-ţi pulsul. Ai mers pentru că ai vrut să mergi. Tu…

[16] Tatami – Rogojină din paie de orez. (n.tr.).

— Nu!

Parcă scosese un *kiai*, căci pereţii începură să vibreze.

— Ai *intenţionat* să ucizi.

Tracy făcu ochii mari.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Şi cum poţi s-o negi? Doar este în natura ta aşa ceva.

Tracy se ridică şi se întoarse. Lângă el era o ferestruică ce dădea într-o grădiniţă minusculă aflată în spatele clădirii. O veveriţă se agăţa disperată cu ghearele de coaja arţarului, ca şi cum ar fi fost în joc propria ei viaţă. Dispăru într-o fracţiune de secundă, ascunzându-se în coroana copacului, la ea acasă.

— Poate că tu crezi că e ceva nefast.

— Sigur că e ceva nefast.

— De ce? îl întrebă Higure.

Tracy reuşi cu greu să vorbească.

— Războiul.

— Dar ţi-ai făcut datoria…

— Nu îţi dai seama? rosti el, întorcându-se către *sensei.* Mi-a făcut plăcere.

Higure se ridică în cele din urmă; o făcu fără nici cel mai mic efort.

— Te obsedează în continuare acest lucru, deşi a trecut atâta timp de atunci.

Tracy îl privi cu multă prudentă. Ştia că nu reuşea să îi ascundă adevărul. Începu să transpire din abundentă.

— Vine şi dispare, rosti el, într-un târziu.

— Da, spuse Higure cu voce blândă, vine ceva.

— Da. Vorbise în şoaptă. Şi a început din nou. Simt chemarea.

Higure se apropie de el; umbra îi acoperea chipul, nu intrase în zona luminată.

— Ei te doresc din nou.

— Adevărat.

— Şi ce vei face?

Tracy închise ochii pentru o clipă. Inima îi bătea de parcă ar fi vrut să i se smulgă din piept.

— Vreau s-o fac… un prieten e amestecat.

— Te laşi pătruns de sentimentul datoriei.

— Da.

— Atunci aşa să faci.

Higure îşi miji ochii.

— A fost o crimă, spuse Tracy. Îşi încordă pumnii şi braţele deveniră rigide.

— O simt, deşi nu ştiu cum s-a petrecut şi nici cine a făcut-o.

— Să nu te îndoieşti de asta, grăi Higure. Suntem amândoi conştienţi de forţele pe care le stăpâneşti.

— Şi vor mai fi şi alte crime.

Tăcerea se prelungi, netulburată de nici unul dintre ei.

— Cred că acum vorbesc despre mine.

— Ştiu că asta faci acum. Higure îşi întinse braţul, apucând cu multă blândeţe mâna lui Tracy.

— Dar călătoria ta nici n-a început. Fă ceea ce ai de făcut şi nu opune nici o rezistentă. Trebuie să înveţi să ai din nou încredere în tine, aşa cum ai procedat odinioară în jungla cambodgiană.

Îşi lăsă braţul în jos întrerupând contactul cu el.

— Să ai încredere în tine, aşa cum am şi eu.

Se încordă şi îl salută, înclinându-se ceremonios.

— Iar acum, îi spuse el, vino şi ucide-mă.

Lauren se prăbuşise pe banca îngustă şi lungă din sala de repetiţii. Umărul ei stâng era luminat difuz de razele de soare ce se strecurau pe gemuleţele luminatorului. Îi tremurau mâinile.

Purta costumul de gimnastică, jambierele pentru încălzire peste colanţii albi şi o pereche de poante Capezio. Părul ei roşu era legat la spate într-o coadă lungă şi ridicat în coc deasupra capului.

Îşi privea fascinată mâinile care îi tremurau. Cam la un metru depărtare de ea. Martin Vlaskyli aruncă o privire îngrijorată, în vreme ce vorbea unei perechi de debutanţi ce executară *entree,* venind după un *pas de deux* pe care îl creaseră cu mai bine de cincizeci de ani în urmă.

— Nu, nu, dragii mei. Sunteţi prea crispaţi.

Se apropie de ei, corectând unghiul exagerat în care tânăra îşi ţinea capul.

— Nu trebuie să interpretaţi un rol… *ci să dansaţi*.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru partenerul ei.

— Să nu vă fie teamă în ceea ce priveşte tehnica voastră. Cu ajutorul ei veţi reuşi să stăpâniţi timpii pentru întregul *pas de deux*. Asta reprezintă lucrul cel mai important, de acord?

Fata – nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani – îşi aplecă supusă capul în semn de aprobare, dar cu toate încurajările lui rămăsese la fel de şocată. Martin oftă în sinea lui. Aşa se întâmplă mereu cu debutanţii. Trebuie să insişti să le elimini prejudecăţile ca să reuşeşti să obţii expresia de care ai nevoie.

Îşi întoarse puţin capul în timp ce le făcu celor doi semn să execute din nou *entree*. Gândurile îi zburau din nou la Lauren. Se întreba care putea să fie motivul pentru care suferea atât de mult, împiedicând-o să se concentreze la ceea ce avea ea de făcut. De când o cunoştea Martin – erau deja cinci ani dedicaţi vieţii de balerină, un timp atât de concentrat, uitând complet de sine – ea nu trăise decât pentru un singur lucru: baletul. Şi asta ar fi trebuit să fie şi în continuare.

Dar acum, odată cu accidentul acela soldat cu un şold rănit, atitudinea ei se schimbase pe nesimţite. Martin cunoscuse în viaţa lui mulţi balerini a căror întreagă personalitate fusese afectată în urma unor accidente grave. Îşi pierdeau încrederea în ei; începeau să lenevească. Iar această inactivitate avea efecte dezastruoase asupra personalităţii lor interpretative. Dar nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui Lauren Marshall.

Se simţi profund îngrijorat, aşa cum face un părinte când fata lui se întristează. Iar la mijloc nu era numai talentul cu totul remarcabil de care dădea dovadă Lauren, se gândi el. Era conştient de faptul că avea o slăbiciune aparte pentru ea, deşi trupa lui de balet avea şapte soliste şi era un lucru binecunoscut că el nu încuraja tratamentul special pe care îl acordau alte trupe unor vedete de prim rang. Crease mai multe spectacole cu gândul la posibilităţile ei şi nu-şi dorea s-o piardă.

Lauren, nebăgând de seamă atenţia pe care i-o acorda

maestrul coregraf, se chinuia să îşi retină lacrimile pe care le simţea că se adună în spatele ochilor săi machiaţi pentru spectacol. Îşi încleştă dinţii şi îşi şopti în minte: „N-ai să plângi. N-ai să plângi!”

Avusese nevoie de mult mai multă voinţă decât credea că are ca să reuşească să intre în biroul lui Tracy şi să-l vadă din nou. Să-i spună ceea ce îi spusese. Nici nu-i trecu prin cap să-şi controleze expresia fetei, reuşind doar să recunoască acel frison interior, stomacul ce i se contracta şi toate acele senzaţii ce încă nu încetaseră.

Se ridică şi cu mare greutate reuşi să exerseze vreme de patru ore, uitând complet de cele petrecute în sală în clipa în care se întoarse acasă, în micul apartament cu camere înalte din strada Seventy-sixth, în primul bloc la vest de Broadway.

Se aruncă pe burtă în pat, fără să-şi mai scoată hainele. Vreme îndelungată nu se gândi la nimic, lăsându-şi trupul învăluit de acea căldură ce emana din saltea, ca în timpul copilăriei. Se simţi profund liniştită în clipele acelea.

Dar pentru ea nu mai exista în realitate linişte. Dacă nu mai era în stare să exerseze, asta însemna pentru ea sfârşitul. Ce altceva în viaţă ar fi mai putut face, dacă nu se putea ţine de balet? Răspunsul la întrebare era cât se poate de simplu şi cu atât mai înfricoşător: nimic.

Îşi vârî capul în pernă, ridicându-i un colţ şi presându-şi obrazul. Ah, Doamne, ce avea să facă de-acum înainte?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adele, nu trebuie să o laşi.

Lauren nu uitase cuvintele tatălui său, ce se strecuraseră atunci din camera de zi. Era aproape de miezul nopţii şi părinţii săi crezuseră că ea era demult în lumea viselor. Avea doar şase ani.

— Cu baletul. Vreau să zic... e o nebunie! N-are nici o logică; nu e ceva practic. Nu-i văd rostul nici în ruptul capului!

— Dar ea asta îşi doreşte, spuse mama lui Lauren cu mult calm. *Şi asta o să aibă*.

— Dar tu de unde ştii că se pricepe?

— Ştiu asta la fel de bine pe cât ştiu că te iubesc.

— Dar bine. Adele, tu ştii foarte bine ce înseamnă pregătirea pentru aşa ceva. Va trebui să renunţe la copilărie. Va trebui să renunţe la tot.

— Dar dacă vrei să reuşeşti, spuse Adele Marshall, *trebuie să te sacrifici pentru asta. Aşa e în viaţă. Şi ea e mult mai disciplinată decât va fi vreodată Bobby*.

— Bine, dar Bobby n-are decât patru ani şi jumătate.

— Şi uneori se poartă de parcă ar avea numai doi, continuase Adele. *Şi va rămâne aşa, o să vezi. E prea copilăros; Lauren are toate motivele să-l tachineze. El trebuie să se maturizeze.*

Tatăl lui Lauren nu răspunse nimic. Ea auzi foşnetul ziarului şi apoi zgomotul cadenţat al pantofilor cu toc cui, lovind parchetul din hol. Plonjase sub cuvertură, îşi închisese ochii şi se prefăcu că doarme.

Auzise scârţâitul uşor al balamalelor de la uşă în momentul în care o deschidea cineva şi foşnetul slab făcut de rochia mamei sale în timp ce se apropia, păşind pe mocheta groasă.

Simţise cum patul cedează uşor în clipa în care mama ei se aşezase pe margine şi cum o mângâia drăgăstos, cântându-i la ureche: „tu, tu, tu”, ca şi cum ar fi spus o rugăciune magică.

Laura clipi repede din pleoape, revenind în apartamentul ei micuţ. Era un studio într-o clădire destul de murdară. Şi-ar fi putut permite o garsonieră dublă, luminoasă, dacă ar fi acceptat banii pe care mama ei a vrut să-i dea acum cinci ani, în clipa în care a fost primită în trupa de balet. Dar ea nu acceptase oferta ei. Şi, deşi se folosea de bancnotele de zece dolari pe care i le strecura tatăl ei atunci când le făcea câte o vizită, ea n-a luat niciodată bani de la mama ei. Nu ştia de ce şi nici nu-şi propunea să afle. Poate, se gândi ea acum, poate că avea o legătură cu rugăciunea aceea magică; poate că deja primise mult mai mult.

Kim avea ca obiectiv principal să se folosească de tot ce era legat de sentimente. Astfel proceda atunci când avea loc o şedinţă de interogatoriu complex. Aşa se programa singur când trebuia să plece într-o misiune; era singura

modalitate prin care putea să îi răpească pe cei de care avea nevoie. Aşa se purta cu toţi, ca un individ afectat psihic care alterna perioadele bune cu cele proaste. Un lucru straniu la cineva care ar fi trebuit să fie cât se poate de calm. Poate că acest lucru se datora cicatricei.

Privindu-l pe vietnamez, în drumul lor spre căsuţa guvernatorului, Tracy se gândi îndelung la asta. Kim fusese odinioară trădat. Pornind într-o misiune foarte importantă, după ce trecuse frontiera cambodgiană, intrase într-o ambuscadă organizată de Khmerii roşii. Aceştia îl cunoşteau, ştiau despre tot sângele pe care Îl vărsase.

N-aveau nici un motiv să-l ţină în viaţă, dar asta au făcut.

Poate că devenise atât de mult un obiect al urii lor încât nu se puteau despărţi de el atât de repede; poate că prin el doreau să dea o lecţie tuturor. Oricare ar fi fost motivaţia lor, nu l-au executat aşa cum obişnuiau s-o facă cu alţii.

L-au legat şi l-au răstignit pe pământ, în mijlocul taberei lor seminomade, crestându-l. Nu era o tortură sistematică, nimic profesional din partea lor; doar câte o crestătură aici sau dincolo, la intervale neregulate, atunci când le trecea lor prin cap sau n-aveau ceva mai bun de făcut. Îi crestau coapsa sau braţul, sfâşiindu-i uniforma neagră din bumbac.

Dar pentru Kim, felul în care îl tratau era mult mai umilitor decât dacă l-ar fi supus unor interogatorii complexe. Aşa, ar fi trebuit măcar să înfrunte un profesionist, ar fi fost o luptă între două inteligenţe diferite, ar fi putut simţi o oarecare mândrie. Dar Khmerii roşii îi distruseseră mândria şi odată cu ea, bărbăţia. Kim era un luptător şi ei îl tratau ca pe un animal care nu merita nici măcar să fie scuipat.

Când Tracy reuşise să afle unde îl ţineau, pătrunsese în tabăra Chet Khmau, îi tăiase lui Kim legăturile şi după ce-l aruncase pe umăr, îl dusese în ascunzişurile întunecate şi potecile întortocheate ale junglei.

În momentele acelea, pe gâtul lui Kim nu existase nici o rană. Pe drum, Kim ţipase în permanenţă, forţându-l să se oprească şi să-l lase jos. Îi ceruse lui Tracy cuţitul „ca să-şi taie din zdrenţele ce îmi mai acopereau trupul”. După ce-l luase, pătrunsese vreo câţiva metri în junglă. Tracy se

întorsese cu spatele spre el, concentrându-se să nu fie luaţi prin surprindere de duşman în vreme ce aşteptau acolo.

Kim, ţinând cu o mână cuţitul, cu lama spre interior, îşi dădu capul către partea dreaptă cât putuse de mult. Simţi în gură gustul amar al fierii şi i se uscă propria-i salivă. El era un luptător şi ei îl bătuseră; animalele acelea de cambodgieni. În mintea lui nu mai era decât ură.

Nimeni n-ar fi putut să afle acele ofense pe care i le aduseseră; dar Kim simţea că pierderea reputaţiei echivala cu moartea. Rănile pe care i le făcuseră erau acum cât se poate de minore, pentru că fusese salvat la timp. Dacă ar fi trecut mai multe zile, fără pic de asistenţă medicală, ele s-ar fi infectat, s-ar fi umflat şi s-ar fi înnegrit după generalizarea infecţiei. O moarte prelungită în timp şi care s-ar fi datorat celor o mie de crestături cât se poate de mici. Pentru că asta plănuiseră Khmerii roşii pentru el. Kim n-o să-i ierte niciodată pentru asta. Dar era prea devreme ca să stabilească modul în care se va răzbuna; timpul îl va lumina cum să procedeze, aşa cum o floare minunată îşi întoarce petalele în creştere către soare.

Dar în prezent el trebuia să-i dovedească lui Tracy şi tuturor celor de la baza Ban Me Thuot că fusese supus unor torturi groaznice; ei nu trebuiau să se îndoiască de faptul că fusese tratat ca un luptător.

Îşi întoarse privirile spre Tracy care se uita undeva departe, cu spatele către Kim; el n-are cum să vadă, n-are cum să ştie. Şi în momentul acela, o mare parte din ura lui Kim fată de cambodgienii care-l capturaseră trecu pe umerii lui Tracy. În definitiv, el fusese cel care urma să-l ducă pe Kim înapoi şi văzuse cu ochii lui umilinţele la care fusese supus Kim. El era de fapt cel ce îl obligase pe Kim să facă acum ceea ce trebuia să facă şi pentru asta Kim nu putea şi nu-l va ierta niciodată.

Privi în depărtare, fără să vadă decât umbrele învăluitoare ale nopţii ce începuse să se lase. Kim îşi închise ochii şi se concentră, cu întreaga lui experienţă de luptător. Se gândi ia zilele şi la nopţile captivităţii sale, la felul în care fusese răstignit pe o roată a batjocurii. Ura începu să îl cuprindă cu forţa pe care o are apa zăgăzuită care se

năpusteşte printr-un baraj spart.

Fără să se mai gândească la ceva anume, acţionând sub impulsul dat de mintea lui de luptător, mâna lui dreaptă se mişcă fulgerător şi vârful lamei pătrunse în carne. Kim îşi muşcă buzele simţind durerea, îşi impuse voinţa ca să-şi mişte mâna cu toate că aceasta părea că-i amorţise. Amorţise totul, totul, dar numai mâna cobora inflexibilă în jos, tot mai jos, din spatele urechii stângi şi până la baza gâtului: o rană ce urma să se cicatrizeze oricum, un semn pe care urma să-l poarte toată viata, un prilej de mândrie măcar în aparenţă. O cicatrice pe care urmau s-o comenteze toţi cei de la Ben Me Thuot, descriind cu admiraţie cum suferise vietnamezul Kim pentru fraţii săi albi. Şi cum reuşise el să supravieţuiască.

Kim simţi cum începe să tremure în clipa în care îşi scoase lama cuţitului din carne. Sângele curgea, fierbinte şi sărat, acolo unde îşi muşcase buza.

Îl privi din nou pe Tracy, fiindu-i frică pentru prima oară în viaţă. Dacă acesta l-ar fi văzut, dacă l-ar fi suspectat de ceva, cum ar mai fi putut trăi Kim cu această ruşine? Răspunsul era simplu: n-avea cum s-o facă. Urma să-şi curme singur zilele aici, terminând ceea ce Khmerii roşii nu reuşiseră să facă, asta pentru că n-ar fi putut să îndure să mai ştie cineva de fapta lui ruşinoasă. Kim nu dorea să moară; nu era chiar atât de nebun. Dar, în ceea ce-l privea, viaţa nu putea fi trăită decât într-un singur fel, cu o reputaţie neştirbită; căci altfel ceea ce ar fi urmat n-ar mai fi fost viată, în orice caz n-ar fi fost o viaţă onorabilă pentru un luptător, ci doar o existenţă banală, aşa cum îndură animalele.

Kim se aplecă prudent, simţind un val de ameţeală cum îl învăluie în clipa aceea. Sângele, umed şi cald, începu să se prelingă de pe rană. Vârî de mai multe ori lama mânjită de sânge în frunzişuri, curăţând-o de orice urmă posibilă.

— Kim!

Tresări când auzi şoapta disperată a lui Tracy; sângele începu să-i inunde capul aşa cum zvâcneşte un banc de peşti.

— Trebuie s-o pornim. Aud cum se apropie Khmerii roşii.

— Da, reuşi să spună Kim printre buzele uscate.

Se ridică şi avu impresia că totul se rostogoleşte cu el, umbre şi lumini amestecându-se într-un fel de caleidoscop. Îşi întinse icnind disperat o mână, agăţându-se de trunchiul păros al unui copac şi având impresia că se bălăngăne în jurul lui ca o maimuţă.

— Kim! şoptise Tracy. Nu mai e timp! Vor fi aici din clipă în clipă!

Scrâşnind din dinţi, Kim se depărtă de ancora lui. Se împiedică într-o rădăcină ieşită din pământ, fiind pe punctul să-şi rupă dinţii din faţă. Reuşi să se ridice din nou şi se împletici spre Tracy. Simţi cum acesta îl prinde cu forţă şi se lăsă în grija lui ca să-l ducă mai mult mort decât viu prin jungla pe care el o cunoştea atât de bine. Acasă, sub privirile admirative ale celorlalţi. Acasă, ca erou.

Ceea ce n-avea de unde să ştie Kim era faptul că Tracy simţi imediat cum se prelinge sângele celuilalt pe degetele lui în clipa în care reuşi să-l prindă pe Kim în braţele lui, ghidându-l după aceea prin jungla întunecată. Puternica stăpânire de sine a lui Kim reuşise să anestezieze noua rană; altminteri, n-ar mai fi fost în stare să trăiască. Din acest motiv, Kim nu simţise cum îi exploraseră trupul degetele lui Tracy şi nu îşi dăduse deloc seama de descoperirea pe care o făcuse acesta, reuşind în timp să ajungă la concluzia justă privind cele întâmplate. Şi astfel, teribilul secret al lui Kim mai era cunoscut şi de altcineva; de omul pe care îl ura şi care începuse să-l urască la rândul lui.

În timp ce urcau acum treptele ce duceau la căsuţa guvernatorului şi arătau poliţiştilor de pază permisele de liberă trecere, semnate de căpitanul Michael C. Flaherty. Tracy privi din nou cicatricea roz şi îşi puse întrebări cu privire la bărbatul de lângă el. Cum reuşise el să îl convingă şi să-l aducă din nou sub influenţa Fundaţiei? Kim îl lovise în punctul lui sensibil, aşa cum se folosea întotdeauna de sentimentele celorlalţi. Holmgren era cheia la care răspundea Tracy. Kim ştia asta la fel de bine ca şi Tracy, dar acesta din urmă se simţea incapabil să intervină în vreun fel.

„La dracu’ cu Kim!” se înfurie Tracy atunci când intrară în locuinţă. „Pentru mine o fac, nu pentru el”. Dar nu putu să alunge acel gând care i se furişa în minte, că urma să păşească într-un abis întunecat a cărui natură n-ar fi putut-o desluşi nici măcar Higure.

În clipa în care Atherton Gottschalk ieşi din hotelul Capitol Hilton, după ce ţinuse un discurs prilejuit de întrunirea principalilor lobby-işti pe linie de sindicate şi care mişunau zilnic pe colina Capitoliului făcând viaţa imposibilă tuturor senatorilor, el ştia foarte bine ce trebuia să facă.

Dădu drumul maşinii şi şoferului său şi, cu toate că era urmărit în permanenţă de iscoadele din Washington ale liderilor sindicali, reuşi să ia un taxi care să-l ducă mult în nordul oraşului, la adăpost de privirile lor indiscrete. Coborî brusc din el, spunând şoferului că se răzgândise.

Traversă strada şi luă un autobuz ce mergea spre sud, apărând după patruzeci de minute în vechiul oraş Alexandria de peste râul Potomac. Restul drumului îl parcurse pe jos, intrând în ritmul rapid, dar totuşi relaxant pe care-l avusese în zilele petrecute la colegiu.

Era infernal de cald şi umed la Washington, dar nu-i păsa. Doamne, ce bine se simţea în seara asta! Discursul său mersese destul de bine, ţinând cont că se adresase unor oameni care, dacă nu ostili de-a dreptul, erau cât se poate de reci faţă de nominalizarea lui drept candidat. Şi poate că unii dintre ei or să se mai gândească la spusele lui.

Dar principalul sentiment ce-l stăpânea azi, îşi dădu el seama, era faptul că moartea lui John Holmgren reuşise să-i ia o mare greutate de pe umeri. Holmgren făcuse parte din politicienii consacraţi de pe coasta de est şi din acest motiv era practic imposibil de atacat. Cât se mai temuse Gottschalk de el! Ştia prea bine în ce încăierare ar fi intrat cu ocazia convenţiei naţionale a Partidului Republican şi nu aştepta deloc cu bucurie acel moment. Ar fi preferat să suporte o intervenţie chirurgicală vitală.

Dar acum totul dispăruse în urma lui. John Holmgren era mort de-a binelea. Adio şi n-am cuvinte! Cel mai nimerit lucru pentru acel ticălos.

Nici o lumină în întunericul din zonă. Pătrunse pe aleea pentru autovehicule care ducea la locuinţa cu patru dormitoare ce se ascundea printre copacii înalţi şi boschete dese. Un gard de bambus, înalt de vreo cinci metri, bloca privirilor indiscrete cea mai mare parte a parterului şi întreaga suprafaţă bine îngrijită a peluzei. Două coloane înalte din piatră mărgineau o poartă arcuită din fier. Pe coloana din stânga era prinsă

O placă discretă de alamă pe care stătea scris: CHRISTIAN.

Folosi cheia pe care o păstra pe un inel separat în buzunarul de la învelitoarea calculatorului Casio. Nu se uită în jur în clipa în care deschise uşa mică ce făcea parte din poarta de fier; cel mai apropiat vecin se afla la o distantă de o sută de metri.

Intră pe poteca pavată cu plăcile de gresie octogonale, trecând pe lângă şirurile de salcâm şi de magnolii. Balconul dublu se sprijinea pe coloane ce-i aminteau de Sudul tradiţional. Îi plăcea asta. Fusese şi motivul pentru care cumpărase această proprietate pentru Kathleen. O, dar avusese grijă să o cumpere cât se poate de discret, pentru ca nimeni să nu afle că era implicat şi el în treaba asta. În nici un caz nu trebuia să se afle aşa ceva. Şi aşa trebuia să şi rămână în continuare. Gottschalk îşi iubea soţia. Dar îi făcea o enormă plăcere şi ceea ce îi oferea Kathleen.

Traversă holul lung, placat cu gresie italienească şi intră în dormitorul principal. În clipa în care coborâse din autobuz, apăsase pe butonul pager-ului pe care-l purta asupra lui, Acesta emise un semnal intermitent, către un al doilea aparat ce se afla în fundul poşetei lui Kathleen. Oriunde s-ar afla şi orice ar face ea în acel moment, ar şti. Şi ar veni.

Se dezbrăcă, traversă camera către un dulap încastrat în perete, luând de pe un umeraş din lemn un trening negru, bun pentru jogging. Se întoarse, aruncă o ultimă privire spre hainele lui de oraş, pe care le întinsese frumos pe pat, împăturindu-le aşa cum fusese învăţat de mic. Se îndreptă apoi către o uşă închisă.

Intră într-o cameră mare, lipsită de ferestre şi plină cu

oglinzi. Conţinea un set complet de echipamente Nautilus, pentru menţinerea sănătăţii prin exerciţii fizice. Podeaua era acoperită cu cauciuc negru dur, de uz industrial. O reţea de difuzoare atârna ca o pânză de păianjen, în celălalt colţ al camerei, acolo unde pereţii întâlneau tavanul.

Gottschalk păşi plin de încredere prin labirintul de oţel cromat. Aerul mirosea uşor a transpiraţie. Ajunse într-o porţiune liberă a camerei şi începu cu nişte exerciţii de gimnastică, întinzându-se chiar pe podeaua de cauciuc, icnind atunci când făcea un efort ceva mai mare. Transpiră din belşug şi fu cât se poate de mulţumit de asta. Apoi se ridică în picioare şi începu exerciţiile cu echipamentele Nautilus, lucrând mai întâi cu partea de jos a trupului şi trecând după douăzeci de minute la dotările pentru partea superioară. Lucră vreme de alte douăzeci de minute, terminând cu echipamentul pentru pectorali. Acesta era amplasat ceva mai în spatele camerei, chiar în faţa unei oglinzi ce nu semăna deloc cu celelalte.

Gottschalk se uită la suprafaţa ciudată a acesteia în momentul în care urca pe postament şi se instala. Fixase deja greutăţile la zece kilograme, mult sub obişnuitele lui greutăţi de şaizeci de kilograme. Nu făcu un timp nici o mişcare, simţind cum un flux fierbinte de energie îi străbate tot corpul. Simţi pulsaţiile inimii. Muşchii începură să se încordeze, părând că emană o aură ce pulsa odată cu bătăile inimii sale.

Îşi concentră privirile treptat către oglinda din faţa lui, a cărei suprafaţă semăna cu cea a unui lac liniştit, plină de umbre în permanentă mişcare, plină de viaţă sub undele sticloase. Corpul lui lucea din cauza transpiraţiei şi era alunecos de parcă s-ar fi uns cu ulei. Putea să-şi simtă acum mirosul propriului său trup.

Auzi cum se deschide şi se închide uşa de la intrare. Nici nu-şi puse măcar întrebarea cine ar fi putut să fie.

Exista în el o faţetă pe care nu i-o cunoştea nimeni şi de care îi spusese numai ei. Publicul lui nu trebuia să ştie, nici aliaţii săi politici sau duşmanii săi… nici măcar soţia lui. Kathleen era singura fiinţă ce îi putea satisface acea plăcere perversă ce îl umplea în acelaşi timp de ruşine şi de

exaltare. Presupunea că semăna cu dorinţa de a fi bătut de o femeie. N-avea de unde şti despre asta. Tot ce ştia era faptul că se apropia acel moment şi că îi ia foc trupul.

Îşi începu exerciţiile şi imediat simţi cum încep să-i tremure muşchii. Privea drept înaintea lui, ca şi cum ar fi putut vedea prin întuneric cu raze X şi reuşi să vadă până în adâncul lacului, chiar fundul apei. Şi dintr-odată, aşa cum luminează un fulger totul, chiar *putu* să vadă în clipa în care se aprinseră luminile în camera ce se afla alături.

Kathleen! Privirile lui se delectară cu trăsăturile fine ale chipului ei, ce păreau cizelate de un sculptor, ca şi trupul ei subţire. Pe trupul femeii nu exista nici urmă de grăsime. Picioare zvelte şi lungi, incredibil de lungi, un gât de lebădă, chipul de forma unei inimi şi ochii atât de albaştri, iar deasupra, un strălucitor păr negru, tăiat foarte scurt, băieţeşte, ca blana unui animal. Era atât de suplă şi părea atât de depravată! Râse cu poftă. Da, asta o caracteriza foarte bine pe Kathleen, chiar aşa.

Purta o rochie bleumarin din poplin, culoarea punându-i în valoare strălucirea pielii. Gulerul înalt şi semicircular îi punea în valoare gâtul. Un diamant solitaire strălucea în adâncitura umbrită de unde începeau să-i înflorească sânii. În picioare avea pantofi din piele de crocodil, cu tocuri cui şi decupaţi în faţă, de aceeaşi nuanţă cu rochia. Nu purta inele, dar încheietura mâinii stângi era acoperită de o brăţară lată de aur, bine strânsă.

În spatele ei putea distinge conturul mobilierului. Îi aducea aminte de dormitorul mamei lui din casa bătrânească de la tară, din Virginia. Ţinutul armăsarilor de rasă.

Transpiraţia începu să-i curgă din abundentă pentru că lucra deja de ceva timp la aparat. Îşi linse buzele în vreme ce, dincolo de bariera străvezie a oglinzii ce permitea să se vadă în ambele direcţii, Kathleen stătea în faţa lui. Reuşea să vadă trei sferturi din ea şi era întoarsă cu spatele la el. Nu privi niciodată în direcţia lui; era ca şi cum el n-ar fi existat.

Mâinile ei se ridicară şi începură, fără ca el să poată vedea, să desfacă nasturii de la rochie. El privi, fără să

clipească, alunecarea mâinilor în jos, cât mai jos, de-a lungul trupului, până când ea îşi desfăcu uşor buzele şi Gottschalk ar fi putut să jure că auzise suspinul ei. Acum îi vedea capul din profil. Îşi ridică un umăr, atingându-şi uşor bărbia în timp ce celălalt îi căzu alene şi ca dintr-o pură întâmplare, rochia de poplin alunecă de pe umărul aflat mai jos.

Kathleen părea acum drapată şi Gottschalk avu impresia că privirile lui străbat timpul şi că are în faţa ochilor pe Afrodita în faţa oglinzii. Îi putea vedea cât se poate de clar rotunjimea umărului gol şi acea umbră arcuită ce sugera prezenta osului acolo. Şi dintr-odată, fără să dea impresia că ar fi făcut vreo mişcare, Kathleen reuşi să lase rochia să cadă şi de pe celălalt umăr.

Era goală din talie în sus şi pe spatele ei se vedeau jucând muşchii. Îşi coborî mâinile şi se întoarse cu faţa spre el. Gottschalk fu luat prin surprindere şi îi scăpă un şuierat ascuţit.

Degetele lui Kathleen dăduseră la o parte rochia în aşa fel încât o fâşie verticală era complet goală, până la rădăcina coapselor. Doar centura din jurul taliei îi ascundea buricul într-un mod erotic, ca şi cum acolo s-ar fi aflat comoara ei cea mai intimă şi cea mai tainică.

Părul pubic al lui Kathleen era la fel de negru ca şi cel de pe cap. Apărea dintre coapsele ei, formând buclişoare groase, ridicându-se spre pântec în firişoare de culoarea abanosului, reuşind parcă mai mult să pună în evidentă decât să ascundă tatuajul aflat acolo.

Vreme îndelungată, dându-i impresia încetinirii timpului, ea nu făcu nimic, stând doar în picioare, cu mâinile în şolduri, un genunchi uşor îndoit şi cu capul înclinat în direcţia lui. În copilărie, când se întorcea acasă transpirat şi mirosind puternic a armăsar, după o zi petrecută călare, o zărise de multe ori pe maică-sa într-o asemenea postură, discutând fără îndoială cu tatăl său în vreme ce se îmbrăcau ca să ia parte la o reuniune ce se ţinea în cercurile cele mai selecte din Washington.

Şi după aceea, cât se poate de discret, coapsele musculoase ale lui Kathleen începură să se depărteze, mai

mult, din ce în ce mai mult, până când i se îndoiră genunchii în aşa măsură încât avu impresia că urma să stea pe vine. Şi odată cu această mişcare, se roti foarte lent, oprindu-se chiar în faţa lui. Brusc, pelvisul ei ieşi în afară şi începu să se ridice, ca şi cum acea comoară ascunsă între coapsele ei i se oferea buzelor lui, ce începură să-i tremure.

În acel moment, toate zilele acelea întunecate, cu cerul acoperit de nori ce prevesteau furtuna din Virginia, zile ce-i aduceau dureri ascuţite de vintre, neştiind motivul şi care îl împiedicau să doarmă, cu tot felul de coşmaruri ce îl învăluiau, cu nişte picioare acoperite de ciorapi şi organe genitale feminine acoperite de dresuri, toate acele zile explodară în creierul lui ca nişte artificii, eliberându-l într-un mod dramatic; toate acele dureri de cap teribile ce-i afectaseră adolescenta încetară să se mai strecoare în memoria lui. Pentru că el nu se mai uita acum la Kathleen, ci ia o femeie frumoasă din Virginia: mama lui.

Parcă se năştea din nou, odată cu dansul ei primordial. Nu mai era nimic altceva în afară de sânii ei ridicaţi, sfârcurile ei tari, alintate de propriile ei degete. Pântecul ei brăzdat de sudoare, buzele ei întredeschise, strălucind, limba ei roz şi micuţă, şfichiuind aerul. Ochii ei albaştri care exprimau dorinţa şi pendularea senzuală a muntelui lui Venus.

Depuse un şi mai mare efort la aparat, simţind cum îi ia foc pieptul, cum încet să-l doară tendoanele aflate în interiorul coapselor şi cum începe să îl înţepe un loc aflat între clavicule.

Dar şi durerea asta era ceva aproape ireal. Trebuie să plătească într-un fel pentru plăcerea ce avea să urmeze, pentru acel extaz suprem ce avea să-i învăluie tot trupul nu peste multă vreme. Cu cât îl durea mai mult, cu atât mai mult plătea... şi cu atât mai mare avea să fie plăcerea din final.

Din difuzoarele agăţate peste tot în cameră auzi scâncetele şi şoaptele ei pasionate, cum cresc în intensitate în timp ce şoldurile ei se tot roteau şi îi ofereau în continuare sânii aceia, cu sfârcurile tari, mângâindu-şi coapsele cu unghiile.

Ah, dar nu putea să mai reziste mult! Dar trebuia s-o facă, trebuia! Pentru că ştia ce avea să urmeze şi nu avea de gând să-şi irosească sămânţa înainte de clipa aceea. Dar dansul lui Kathleen devenise atât de frenetic, scâncetele şi suspinele ei erau acum atât de insistente încât el simţi cum orice efort al voinţei sale începe să se dizolve în trombele de foc atât de plăcute ale nevoilor sale.

Cu un strigăt, îşi smulse mâinile din legăturile de cauciuc ale maşinii, umede din cauza efortului, desfăcându-şi pantalonii. Dedesubt, penisul excitat la maximum se chinuia într-un mod dureros să iasă din spaţiul îngust al suspensorului.

Şi chiar atunci, ca şi cum ar fi putut percepe ce se întâmplă în spatele barierei subţiri aflate între ei, Kathleen se învârti fulgerător şi se aplecă din nou din talie, îşi desfăcu bine fesele şi le lipi de oglindă.

Lui Gottschalk nu-i rămase timp decât ca să-şi poată elibera din închisoare penisul şi să înceapă să folosească degetele lui tremurânde, în combinaţie cu imaginile pe care le sorbeau cu nesaţ ochii săi, valorificând totul înnebunit.

Zvâcni puternic, gemând întruna şi ţintind cu sămânţa în cercul roz vizibil aflat între fesele lui Kathleen. După un suspin prelung, îşi dădu drumul de pe aparat şi căzu în genunchi în faţa imaginilor în continuare în mişcare, lăsându-şi bărbia în pieptul plin de transpiraţie şi care se agita neîncetat.

— Ştii, mereu am avut de gând să o citesc.

Kim îi arătă coperta subţire, cartonată, a romanului *Marinarul pe care marea l-a respins* şi pe care tocmai îl scosese de pe unul din rafturile bibliotecii lui John Holmgren.

— Yukio Mishima, aşa spun mulţi, a fost un adevărat geniu literar. Tu ce crezi? Îşi ridică privirile spre Tracy.

— Kim, răspunse Tracy în vreme ce ochii săi cercetau în continuare conţinutul biroului guvernatorului, eu n-am nici vreme şi nici răbdare ca să răspund întrebărilor tale retorice.

— O, nu, spuse Kim ca şi cum ar fi fost şocat de cuvintele

lui Tracy. Nu sunt deloc retorice. Nu. Şi niciodată n-am citit o asemenea carte.

O deschise şi se opri la întâmplare.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce e vorba. Ce zici?

Tracy privea canapeaua pe care murise sau fusese asasinat prietenul său. Se uita la creta combinată cu benzile de leucoplast ce urmăreau conturul ultimei poziţii cunoscute a mortului; poziţia în care se presupunea că acesta murise. Dincolo de ea, văzu măsuţa pentru cafea, lucrată într-o esenţă tare, cu tava de argint ce conţinea ibricul din argint gravat, două ceşti de porţelan, farfurioare şi linguriţe. Cunoscuta sticlă pătrată ce conţinea coniac din pere se afla alături, pe jumătate goală, iar fructul miniatural zăcea zbârcit şi lipsit de viaţă în sedimentele maronii ce acopereau fundul. Imaginea îl făcu pe Tracy să se gândească din nou la cadavrul prietenului său, de-acum o simplă amintire a unei existente frânte.

Se auzi un răsfoit de pagini.

— Într-adevăr, spuse Kim cu o voce calmă, acest Mishima e cât se poate de enigmatic.

— E vorba de o persoană ce seamănă cu tine, Kim, grăi Tracy. Un tradiţionalist care o ia razna. Un om care îşi încălca propriile sale jurăminte şi e trădat în cele din urmă de martorii propriului său destin tragic.

Kim se uită brusc la el, închizând cu zgomot cartea.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta? rosti el, vorbindu-i în franceză.

Tracy îi vorbise fără să se gândească la ceva anume, pur şi simplu din cauza enervării. Tâmpeniile lui Kim reuşiseră să îl irite. Nu era deloc un semn bun. Cădea într-un întuneric pe care nu-l putea defini. Se afla într-un loc în care era obligat în permanenţă să caute să-şi coreleze toate simţurile ca să poată detecta chiar şi cel mai nesemnificativ lucru ce nu-şi afla rostul aici. Când te găseşti într-un sector problematic, cel mai bun lucru e să te asiguri de la bun început că eşti în cea mai bună formă, pentru că nu ţi se va mai oferi vreo altă şansă.

— Nimic, îi răspunse calm Tracy, tot în franceză. Vroiam

doar să-ţi spun ceea ce doreai să afli.

Kim puse la loc cartea.

— Tu crezi că eu îmi calc jurămintele? Trecuse din nou la engleză.

— Nu ştiu decât ceea ce ştiu eu.

Kim se depărtă de bibliotecă.

— Cât de mult te urăsc! Vorbise foarte slab, dar tonul lui era cât se poate de ameninţător.

Tracy îşi reluă din nou activitatea. În dreapta lui, lipită de perete, se afla o vitrină din bronz şi sticlă ce avea trei rafturi şi pe care se afla probabil cam o duzină de pipe de diverse forme, gata pregătite pentru vreun amator.

Pe unul din capetele raftului vitrinei se afla o vază înaltă de cristal în care se găseau lalele roşii şi liliac mov. În permanenţă erau aici flori proaspete, pe care le schimba zilnic Anna, camerista. Florile erau acum ofilite, culorile îşi pierduseră prospeţimea şi păliseră, emanând un miros tipic de descompunere.

Tracy începu să umble, uitând de Kim, ca şi cum ar fi fost singur, intrând cu multă precauţie prin toate celelalte camere din casă, pe rând, prin cele patru dormitoare, cele două băi, bucătăria, camerele de serviciu, camera de zi, pivniţa. Se întoarse în locul de unde plecase, fără să fi aflat mai mult. Îşi închise ochii, instinctul îl avertiza că adevărul asupra morţii lui John Holmgren trebuia să se afle, cu siguranţă, în camera în care acesta murise.

Kim îl urmărea din priviri, cu ochii cârpiţi de somn.

— Măcar dacă am fi avut cadavrul, n-am mai fi fost obligaţi să luăm parte la acest ritual grotesc.

Ochii lui Tracy deveniră brusc atenţi şi îl ţintui din priviri pe Kim.

— Bag de seamă că te irită faptul că trebuie să apelezi la mine, nu-i aşa? Mă refer la ce se ascunde acolo, în inima ta. Asta e specialitatea mea şi în nici un caz a ta. Din cauza asta mă urăşti.

Kim nu-i răspunse nimic.

— Ei bine, noi ne aflăm aici, iar corpul a fost incinerat. De ce să nu ne dăm silinţa să ne mulţumim cu ce avem la dispoziţie?

— Bineînţeles.

— Atunci taci din gură şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Tracy nu tăie nimic, cel puţin, nu vizibil. Dar verifică toate cusăturile de la tapiţeria cu care erau îmbrăcate canapeaua şi scaunele, ca să vadă dacă fuseseră deschise sau se umblase la ele.

Urmară pernele şi apoi se apucă să cerceteze partea de dedesubt a întregii mobile, verificând şi acolo cusăturile, dar încercând cu foarte mare atenţie să dea peste vreun firicel de umplutură rămas pe dinafară sau de rumeguş căzut pe covor: semne sigure ce ar fi confirmat că cineva pătrunsese acolo recent.

După aceea, luă la rând biroul şi conţinutul de prin sertare, biblioteca, vitrina, mărind treptat cercul din jurul locului unde murise guvernatorul. Dar după o oră şi un sfert se aşeză din nou pe scaunul aflat lângă canapea şi lângă măsuţa de servit cafeaua. Kim îşi turnase un păhărel de brandy şi îl sorbea fără nici o grabă, ca şi cum nu s-ar mai fi gândit decât la o masă îmbelşugată şi la un somn bun.

— Nu-ţi vine să renunţi încă, nu-i aşa?

Îi vorbise cu un ton uşor ironic.

— Dar cine spune aşa ceva?

Kim îşi desfăcu braţele teatral.

— Ai cotrobăit peste tot, ai văzut totul. Ce-ţi mai rămâne de făcut?

Tracy era furios; el făcuse toată treaba, în vreme ce Kim stătuse deoparte, vorbise despre Yuki Mishima şi băuse brandy.

— De ce nu vrei să încetezi să te umfli în pene?

— Eu?

Kim îşi ridică sprâncenele, surprins.

— Tot insişti să-ţi dovedeşti înclinarea spre orientalism.

Un val de mânie îl făcu să se aplece spre acesta.

— Kim cel de nepătruns. Aruncând aluzii, debitând aforisme pe care eşti convins că nici un alb n-ar fi în stare să le priceapă cum trebuie. Îţi oferă un sentiment al continuităţii, nu-i aşa? Da. Asta îţi dă o senzaţie deosebită când te găseşti în lumea apuseană.

— N-ai nici cea mai mică idee despre mine, mârâi Kim.

Nici nu-mi pasă cât de multe lucruri ştii despre Khmeri, îşi strânse el buzele, sarcastic. Ce mult îi iubeşti tu! Dar ce poate simţi cineva care vine din apus? Eşti doar un individ venit din afară. Nu ştii nimic din agonia pe care o purtăm în sufletul nostru, ca o a doua inimă, care ne doare la fel de mult.

— Asta e adevărat, îi răspunse Tracy înfierbântat. Numai că tu te porţi de parcă ai fi singurul care a avut de suferit.

Întoarse imperceptibil capul, nescăpându-l însă din ochi.

— Sărmanul Kim. Unicul vietnamez a cărui familie a murit în timpul războiului.

O imagine insistentă, un model derutant îşi făcu loc în mintea lui.

— Doamne, reuşeşti să mă faci să…

Tracy îngheţă în clipa în care îşi întoarse capul spre dreapta. Creierul lui avusese suficient timp ca să se concentreze, să identifice, să clasifice şi în clipa aceea zbârnâi un clopoţel, avertizându-l.

— Ce s-a întâmplat?

Kim uitase de duelul lor verbal de până atunci.

Tracy se aplecă foarte lent spre sticla de brandy. Bănui că momentul în care Kim o ridicase îi provocase totul. Para aceea miniaturală de pe fundul sticlei îşi schimbase poziţia, răsturnându-se puţin şi arătându-şi astfel partea de jos. Iar ceea ce văzuse Tracy acolo îl interesa în cel mai înalt grad.

— Mergi sus în baie, ordonă el şi adu-mi un prosop mare. Apoi du-te în bucătărie şi adu-mi un cuţit obişnuit.

— Peste ce-ai dat?

— Haide odată!

Privirile lui Tracy erau fascinate de partea de jos a fructului. O studie cu atenţie în timp ce lipsea Kim, dar prin grosimea sticlei, a lichidului şi sedimentului de pe fund îi era imposibil să descifreze însemnătatea acestui lucru.

Ridică surescitat sticla, desfăcându-i dopul cu mâna rămasă liberă. Ridicând capacul ibricului de cafea, turnă acolo tot brandy-ul, fără să verse o picătură.

Kim revenise în cameră şi Tracy luă prosopul moale din mâna lui ca să împacheteze cât se putea de bine sticla goală.

O aşează pe covor şi, ridicându-şi piciorul drept, respiră adânc, apoi alungă cu zgomot aerul din piept şi cu o mişcare fulgerătoare lovi cu forţă chiar în centrul obiectului aceluia cilindric. Sunetul astfel amortizat nu-l depăşi în intensitate pe cel făcut atunci când rupi o frunză uscată.

Se aplecă şi despacheta cu o infinită precauţie sticla, stăpânindu-şi pornirea de a înlătura prosopul dintr-o singură mişcare. Luă cuţitul oferit de Kim şi cu vârful ce lucea în lumină se apucă să înlăture cu o mare dexteritate cioburile sparte ce intraseră în fruct.

Kim îl urmărea atent în clipa în care Tracy se întinse după o linguriţă şi o folosi ca să pună fructul zbârcit pe tava de argint.

Se uită cu atenţie vreme de o secundă. Zări o linie mai întunecată pe partea de jos a fructului. Nu putea fi zgârietură sau o pieliţă ruptă, ci o tăietură, o linie perfect dreaptă şi pe care natura nu putea să o provoace.

Cu multă precauţie, aşeză vârful cuţitului pe tăietură. Distanţa dintre el şi pară era acum atât de mică încât putea să inhaleze mirosul ei parfumat. Aroma de brandy invadase camera. Cu o infinită răbdare strecură vârful cuţitului în tăietură, încercând s-o mărească fără să jupoaie pieliţa moale.

Vreme de câteva minute se chinui s-o facă, transpirând şi muşcându-şi buza de jos datorită concentrării nervoase. De îndată simţi că accesul îi era blocat de ceva, ceva solid şi aprecie că era vorba de ceva foarte mic, nedepăşind în lungime doi centimetri. Dar n-avea o idee clară asupra formei obiectului şi de aceea îi luă atâta timp ca să afle. Nu dorea să tragă afară doar o parte din ce se ascundea acolo, dacă obiectul s-ar fi rupt accidental sau l-ar fi tăiat.

În cele din urmă reuşi să parcurgă conturul obiectului şi acum se chinui să-l scoată la lumină. Reuşi să-l piardă o dată când bisturiul său improvizat îi scăpă, tăind tangenţial prin fructul moale şi umed şi trânti o înjurătură cumplită. Îl găsi din nou şi fu recompensat în final.

Lumina căzu pe rotunjimile strălucitoare ale metalului şi apoi, poc! Obiectul căzu pe suprafaţa tăvii de argint aşa cum iese un copil din pântecul mamei.

— Dumnezeule mare! rosti Tracy în timp ce Kim se aplecă la rândul lui.

Tracy se aşează din nou pe canapea, contemplând obiectul lucitor. Poziţia chinuită în care stătuse atâta timp îi provocase cârcei la muşchii spinării; nici nu-i băgă în seamă. Nimic nu depăşea în importanţă ceea ce vedea acum.

Niciunul nu scoase o vorbă. Dar Kim îşi vârî mâna în buzunarul de la haină, scoţând o batistă de un alb imaculat. Tracy o luă şi se folosi de o linguriţă ca să aşeze obiectul în nou său adăpost. Îl înveli bine, punându-l în buzunarul lui.

Se uită la Kim.

— Ai fi crezut vreodată că s-ar fi putut afla aici aşa ceva?

Cu toate că în momentul acela nu mai era nici un pericol, aveau încă tendinţa de a vorbi în şoaptă.

Kim clătină dezaprobator din cap.

— Fi-am spus tot ceea ce ştiam noi. N-a fost prea mult, dar trebuie să recunoşti acum că făcea toţi banii.

Se uitară îndelung unul la celălalt. Apoi Kim spuse:

— Ştii la cine ar trebui să mergi să-l analizeze.

Tracy ştia. Dar nu văzu nici el o altă soluţie, deşi n-ar fi vrut să îl implice în asta şi în special nu acum.

— E bolnav, rosti el ca prin vis.

Implicaţiile pe care putea să le aibă obiectul pe care tocmai îl găsise îi jucau în minte.

— N-am ştiut, rosti Kim. Cât de rău?

— Cât se poate de rău.

Kim se ridică în picioare.

— Directorul o să fie furios.

Tracy dădu din cap absent. Atenţia lui era atrasă în continuare de discul plat ce zăcea în buzunarul lui ca un bumb de la uniforma unui general. Dar el ştia că acesta nu era un simplu bumb. Era un microfon miniatural.

Khieu ştiu asta în clipa în care Tracy dădu peste microfon. Era pe punctul să iasă pe uşă atunci când auzi alarma. Aceasta fusese dată chiar atunci când vârful cuţitului lui Tracy atinsese discul minuscul plat ce fusese introdus în fructul conservat.

Se întoarse din nou şi urcă pe scara amplă ce ducea la al doilea etaj al locuinţei din Gramercy Park South, înaintă pe coridor şi intră în dormitorul lui. Lângă statueta aurie a lui Buddha, cu chipul înnegrit şi uzat de timp, lângă şirul ordonat de cărţi de astrologie şi de atlase, se afla o cutiuţă maronie pe care o confecţionase chiar el. În interiorul ei se aflau câteva microcipuri. Deasupra se zărea un led rubiniu. Nu era vorba de un ceas, deşi indicatorul arăta 21:06. Sub placa de deasupra se afla un casetofon.

Khieu apăsă un buton ascuns de pe o latură a cutiei. O casetă îi căzu în palmă. Tăcut, o luă cu el, ieşi pe coridor şi intră în birou; acolo, un al doilea bărbat stătea în picioare. Era înalt şi hotărât.

— Am crezut că ai plecat.

Îşi privi ceasul de aur.

— Au descoperit microfonul, spuse Khieu fără nici o introducere.

Era deja în mişcare, introducând caseta din plastic într-un casetofon ce se afla pe un raft al bibliotecii. Se întoarse către celălalt, obţinu din partea acestuia o aprobare mută şi apăsă pe tasta „play”.

— …*Te urăsc*, auziră ei din difuzoare.

— *Nu pe mine mă urăşti, Kim*, spuse o a doua voce. *Pe tine te urăşti. Dar pentru ce, n-am nici cea mai mică idee.*

Bărbatul înalt făcu un gest scurt şi vocea aceea dispăru. Se îndreptă către ferestrele înalte şi începu să tragă de perdelele crem, bine întinse.

— Kim, da? Asta înseamnă că s-a implicat şi Fundaţia.

Se întoarse în mijlocul camerei şi ochii săi albaştri se fixară asupra lui Khieu.

— Dar noi ştim că acest lucru e imposibil, nu-i aşa?

— Bine, dar ce căuta Kim în asta?

Bărbatul înalt mormăi ca pentru sine.

— Poate că nu asta e problema cea mai importantă în clipa de faţă. Ştiu că ei doi au lucrat un timp împreună la Ban Me Thuot şi în Cambodgia înainte ca Richter să se retragă într-un mod cât se poate de misterios.

— Vrei să rămân aici? îl întrebă Khieu.

Bărbatul înalt îl dezaprobă.

— Nu. Sigur că nu. Ceea ce ai de făcut în noaptea asta nu mai poate fi amânat. Tu eşti cel care înţelege cel mai bine de ce. Acţiunile noastre sunt influenţate de aştri. Continuă cu ceea ce trebuie să faci. Avem acum această înregistrare şi avem în continuare un avantaj.

Îi zâmbi.

— În timpul în care lipseşti de aici o să mă gândesc la modul în care urmează să acţionăm legat de cei doi.

— Cred că ştim amândoi ce-o să facă Tracy acum cu microfonul.

Mizo îl povestise lui Khieu despre bărbatul din New York şi îi arătase câteva realizări ale acestuia.

— A, da, grăi bărbatul înalt. Nu mă îndoiesc de asta. Singura întrebare ce rămâne fără răspuns este dacă lui Tracy ar trebui să i se permită să ajungă atât de departe.

SEPTEMBRIE 196 – APRILIE 1967

PHNOM PENH – CAMBODGIA

La fel ca apa plină de gunoaie, aruncată înapoi de elicea unei barje, consecinţele mult trâmbiţatei vizite efectuate în Kampuchia de preşedintele de Gaulle îi aruncară într-o tristeţe adâncă pe cetăţenii din Phnom Penh care erau mai bine informaţi în legătură cu dedesubturile afacerii. Acea euforie ce îi molipsise pe parcursul zilelor festive ale prezentei lui dispăru pe nevăzute, aşa cum fuge hoţul în bezna nopţii.

Ajutorul mult promis anterior de general luă forma asigurării de fonduri pentru un al doilea liceu, propunerea pentru realizarea unei fabrici de fosfaţi şi punerea la dispoziţie de uniforme noi pentru armata Khmer ce era atât de prost echipată. Şi asta a fost tot.

Întâlnirea dintre ministrul francez de externe şi reprezentanţii aleşi de Hanoi nu avu nici un rezultat palpabil. Iar prezenţa propriu-zisă a lui de Gaulle nu contribui cu nimic la înduioşarea sentimentelor nici în rândul celor din Vietnamul de Nord şi nici al americanilor.

Într-un cuvânt, le era tot mai clar tuturor că zilele prinţului Sihanouk erau numărate. El încercase să opună rezistenţă, oricât de jalnică i-ar fi fost încercarea, dar nu reuşi să arate poporului decât poate o nouă şcoală, care urma ca în timp să creeze alţi tineri, mai bine educaţi, dar la fel de şomeri ca şi ceilalţi. În curând aceştia urmau să devină nemulţumiţi de regimul care îi ajutase, deşi sprijinul primit fusese destul de îndoielnic.

Aşa cum începuse să se schimbe atmosfera în oraş, acelaşi lucru se petrecea şi în interiorul zidurilor ce împrejmuiau vila familiei Khieu. Violentele confruntări pe plan politic dintre Chau Seng şi Kou Roun îi împărţiseră pe toţi în două tabere şi n-aveai nevoie de un ghicitor în stele ca să afli cine urma să iasă învingător din toată povestea asta.

În timpul acelor zile zbuciumate, pline de nelinişti şi dezacorduri, Sokha avusese suficiente prilejuri să-şi reamintească acel conflict fugar din seara în care Rene Evan cinase împreună cu ei în iunie şi când, în momentul în care părăsea sufrageria, îşi zărise tatăl punându-şi braţul pe umerii mamei sale şi spunându-i cu un zâmbet destul de enigmatic: „Own”. Când îşi aducea aminte de asta, întâmplarea aceea i se părea cu atât mai deprimantă cu cât prevestea într-un mod subtil felul în care urmau să se desfăşoare ulterior evenimentele, cu o rapiditate uluitoare.

Sokha simţi cum e din ce în ce mai copleşit de mersul evenimentelor. În aer plutea o tăcere de rău augur. Aproape toţi cei din jur ştiau că urma să se întâmple ceva, dar nu puteau să spună ce anume avea să fie. Sam spunea să avea să aibă loc o revoluţie, dar Sokha nu era atât de sigur. De multe ori se ducea la Preah Moha Panditto să-i ceară părerea, după ce se terminau orele de curs.

Călugărul bătrân îl privea şi spunea:

— Eu nu cred în astfel de lucruri; politica nu e de nasul

nostru,

În anii ce aveau să urmeze, Sokha avea să întâlnească multe situaşi în care să-şi aducă aminte de cuvintele acelea şi să verse lacrimi amare pentru *Lok Kru*.

Spaima nu îl slăbea niciodată, plutind în mintea lui ca un teribil *kmoch. Ce avea să ni se întâmple*? Fraza aceasta îi revenea obsedant în minte, ca un vânt rece, iar nopţile erau pline de zbucium, trezindu-se de zece-douăsprezece ori în interval de câteva ore.

În tot acest timp, singura lui consolare rămânea Malis sau mai bine zis, comuniunea lui sexuală cu ea, rămasă neîmplinită. Aproape în fiecare noapte şi în special atunci când neliniştea pe care o simţea devenea de nesuportat, se furişa fără să facă zgomot pe holul întunecat şi deschidea uşa de la camera ei. Apoi se îmbăta cu mirosul ei şi imaginile senzuale ce i se ofereau, făcându-l să se simtă descătuşat, precum un zmeu luminos ce se înălţa şuierând în aer.

Într-o seară, Sam veni acasă împreună cu o fată înaltă şi suplă. Era Rattana, o fată plină de zâmbet şi fericire în priviri.

Sam nu scoase o vorbă în tot timpul cinei, lăsându-i pe Khemara şi pe Hema să discute politicos cu prietena lui.

Dar Sokha văzu în ochii fratelui său mai mare cum creşte o anumită tensiune. În cele din urmă, Sam începu şi el să vorbească. Povesti familiei de sentimentele lor unul faţă de celălalt; le ceru părinţilor permisiunea să se căsătorească.

Mai târziu, după ce o condusese la casa ei, Sam îşi făcu apariţia în camera lui Sokha.

— Nu-mi place deloc, *Own*, vorbi el cu blândeţe. Nu şi-au dat imediat consimţământul.

— Ah, dar tu ştii cum sunt ei. Şi în special, *Pa*. Ai spus şi tu de multe ori că e mult prea conservator.

Dar cuvintele lui nu reuşiră să facă să dispară tulburarea ce se putea citi pe chipul lui Sam.

— Au de gând să consulte un cititor în stele… Să ştii că am nişte presentimente urâte despre asta.

— Nu te îngrijora, încercă să-l liniştească Sokha. E starea de agitaţie de dinaintea nunţii. Totul va fi în regulă.

Dar, aşa cum s-a şi întâmplat, nelinişstea lui Sam fusese îndreptăţită. Cititorul în stele pe care-l consultaseră Khemara şi Hema le spusese că el nu e de acord cu acea căsătorie şi Sam se mânie teribil la auzul acestor cuvinte.

— Vreţi să-mi spuneţi că din cauza faptului că eu m-am născut în anul şoarecelui iar ea în anul şarpelui, noi nu putem să ne căsătorim?

— Astrologul şi-a spus foarte clar părerea, aşa mă tem, îi spuse Khemara. Şi din cauza asta, nu există o compatibilitate între voi doi. Nu pot să-ţi dau consimţământul.

— Bine, dar noi ne iubim.

— Te rog să înţelegi, Sam, e spre binele tău.

— *Pa*, nu vrei să pricepi ce ţi-am spus acum?

Khemara îşi puse drăgăstos braţul în jurul umerilor săi, încercând să-i zâmbească.

— Am auzit, Sam. Dar după spusele astrologului, nu e ceva care să dureze. Şarpele trebuie să devoreze şoarecele. Aşa se desfăşoară lucrurile. Trebuie să accepţi asta.

— Nu!

Sam se smulse din braţele tatălui său.

— Samnang!

Totul se linişti ca prin farmec. Khemara ridică tonul, iar Sam tăcu din gură şi îşi plecă supus capul.

— O să vezi, Sam, îi spuse Khemara, totul va trece. O să găseşti o altă fată, cu care să te potriveşti după cum se cuvine.

În noaptea aceea, Sokha văzu pe fereastra din hol cum se furişează Sam afară din casă şi se îndreaptă ca umbra tremurătoare a unei păsări nocturne uriaşe în direcţia vilei lui Nguyen Van Diep. Vreme de o secundă, Sokha se depărtă de la uşa lui Malis în încercarea de a-şi urmări fratele, dar acesta fusese înghiţit de frunziş şi el nu putu să fie sigur dacă destinaţia lui era într-adevăr vila vietnamezilor sau dacă se strecurase afară ca s-o vadă pe Rattana sau pe Rene.

Sokha se urcase în pat, simţind căldura reconfortantă a ejaculării şi deja aţipise în clipa în care s-a întors Sam.

La început Sokha avu impresia că visează, dar Sam se

aplecă deasupra lui şi îl sărută pe amândoi obrajii.

— Unde ai fost? Vorbea greu, pe jumătate adormit.

— N-ai să spui nimănui că m-ai văzut?

Sokha îşi roti capul în stânga şi în dreapta.

— *Bawng*... Era o alintare pe care o folosea foarte rar cu Sam. Mi-e frică. Nu ştiu ce o să se întâmple.

Sam îngenunche lângă el şi îşi aşează braţul lui puternic peste pieptul lui Sokha.

— Hei, *Own*, nu ziceai tu că *Pa* o să aibă tot timpul grijă de noi?

Se priviră lung în ochi şi atunci, poate că pentru prima oară, Sam înţelese că Sokha ştia ce avea să aibă loc peste puţin timp. Îşi apropie fruntea de Sokha şi îi şopti:

— Acum nu e momentul să-ţi fie frică, *Own*. Tu eşti cel ce urmează ca de-acum înainte să ai grijă de familie.

Sokha se răsuci spre el, făcând ochii mari.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eu plec. Nu pot să mai rămân aici. Nu suport să văd tot ce se întâmplă în jur. În curând vor fi alegeri. Adunarea Naţională îl va desemna prim-ministru pe Lon Noi.

Sihanouk va rămâne în continuare şeful statului, sigur că da, aşa cum a fost şi în ultimii şase ani. Generalul Lon Noi va dispune de o putere mult mai mare şi eu cred că acesta e începutul sfârşitului pentru noi. Deja generalul a început măcelărirea a sute de oameni în zonele rurale. Situaţia se va înrăutăţi şi mai mult în clipa în care va prelua puterea.

— Dar ce poţi tu să faci?

— Pot să mă alătur partizanilor. Rene are nişte contacte ce-mi pot fi utile, cu o unitate aflată în nord-vest, în zona Battambang. Într-acolo mă îndrept eu.

— Bine, dar de ce?

— Pentru că, Sok, e singura modalitate de a elibera Kampuchia. Regimul Sihanouk se prăbuşeşte din cauza corupţiei. Mirosul de putrefacţie ne înconjoară. Lon Noi e un ticălos teribil, o se încerce să ne şteargă de pe faţa pământului dacă i se oferă posibilitatea. Noi nu putem permite aşa ceva. Din cauza asta trebuie să plec.

Sokha simţi cum se înfioară.

— Dar de tine simt că mă apropie mai mult o simplă legătură de sânge, Sam, rosti el slab. Eşti prietenul meu cel mai bun. Ce m-aş face fără tine?

Sam se ridică; îi strânse uşor mâna fratelui său.

— Să trăieşti, Sok. Să trăieşti.

Traversă camera. Sokha îi văzu profilul conturat în întunericul de pe hol.

— *Bawng*…

— Da, micuţul meu.

— Îmi pare rău… în legătură cu Rattana. Pentru că nu vă puteţi căsători.

Sam nu-i răspunse nimic, dar după un timp îşi duse mâna la ochi şi se şterse.

— Poate că tot răul e spre bine. Vocea lui avea acum o intensitate stranie, aşa cum sună adierea vântului ce face să foşnească frunzele. Mă cheamă revoluţia.

Acestea au fost ultimele lui cuvinte şi a trecut mult, mult timp până când Sokha reuşi să adoarmă din nou.

Sam nu spusese că pleacă nici lui Khemara, nici lui Hema şi nici celorlalţi membri ai familiei. Cu toţii erau nebuni de durere şi Khemara l-a căutat mai întâi la vila familiei fetei.

Khemara le spuse că Rattana îi declarase că nu-l văzuse şi nici nu mai auzise ceva despre el din seara în care cinaseră cu toţii. Le-a spus că o credea pe fată. Nu ar fi dorit să meargă la poliţie. În atmosfera de atunci, cine ştie la ce concluzie ar fi ajuns poliţiştii?

Sokha nu le destăinui secretul său, chinuindu-l gândul la suferinţele prin care treceau părinţii lui pentru că nu ştiau nimic. Dar nu se simţea în stare să le spună nimic. Sam nu dorise ca ei să ştie, pentru că altfel le-ar fi lăsat un bileţel. Şi Sokha presupuse în mod corect că ei erau în mai mare siguranţă dacă nu ştiau ce făcuse Sam.

Noaptea următoare el nu reuşi să adoarmă şi, simţind nevoia unei mângâieri, se dădu jos din pat, strecurându-se tăcut pe holul întunecat spre locul comuniunii sale intime, în faţa uşii întredeschise ce ducea la camera lui Malis.

Îşi scosese deja mădularul care, anticipând imaginea trupului gol al surorii sale, începuse să crească rapid în dimensiuni, întinse mâna ca să deschidă şi mai mult uşa.

Era o noapte deosebit de caldă, iar aerul era plin de umiditate şi te sufoca. Erau deschise larg toate ferestrele şi perdelele fuseseră trase în speranţa că avea să intre în cameră şi mai mult aer proaspăt.

Cuvertura uşoară fusese împinsă la o margine a patului, făcută rulou. Trupul despuiat al lui Malis părea că străluceşte din cauza unei radiaţii venite de undeva din interior.

Sokha se apucă de mădular şi începu să se mângâie singur. Acum îi venea şi lui rândul; începu să se liniştească, simţind cum îl cuprinde un fel de pace adâncă.

Avu impresia că într-un colţ percepe mişcându-se o umbră, îşi întoarse capul spre dreapta, către fereastră. Da, era adevărat! Chiar lângă jaluzelele deschise, reuşi să observe o mişcare. Mai întunecată decât bezna nopţii. Acolo se afla cineva.

Era pe punctul de a face un zgomot ca să-l înfricoşeze pe celălalt şi să plece, când văzu că sora lui îşi ridică fruntea de pe pernă, privind în direcţia ferestrei. Se ridică în vârful patului, cu sânii pendulându-i delicios şi nu-i veni să creadă, dar fata îi făcu umbrei semn cu degetul îndoit să vină înăuntru!

Sokha rămase uluit. Un bărbat pătrunse în cameră şi începură să se îmbrăţişeze. Bărbatul o luă în braţe pe Malis şi o aşeză cu blândeţe în mijlocul patului. Se urcă şi el în pat. Îngenunche deasupra ei, călărind-o. Braţele ei lungi se ridicară cu mişcări hoţeşti şi se încolăciră peste spinarea lui musculoasă, trăgându-l spre ea.

Mădularul lui Sokha se înmuie brusc în palma transpirată. „Ah, Buddha!” se gândi el. I se făcu rău de la stomac. Vraja se destrămase şi văzu brusc că tot ce făcuse el până atunci era numai să o spioneze. Şi asta noapte după noapte. Cum reuşise el să facă aşa ceva? Cum oare?

Fugi din acel sanctuar numai al lui, un sanctuar ce reprezenta acum doar prilejul unor amintiri josnice şi cât se poate de greţoase. Ajuns în camera lui, se aruncă pe pat, vârându-şi degetele de la mâna dreaptă între perete şi piciorul patului, împinse cât putu de tare patul, folosind în acest scop toată greutatea corpului, încercând să-şi

zdrobească degetele şi scrâşnind din dinţi odată cu durerea din ce în ce mai puternică. Senzaţia creştea în intensitate, ca un spectru înfiorător, învăluindu-i trupul, dar nu se opri. Sângele apăru acolo unde îşi rupsese carnea, prelingându-se pe jos, în vreme ce imaginile acelea îl asaltau în continuare până când îşi dădu seama că n-o să mai reziste.

Leşină.

Îl treziră ţipetele unor voci speriate. Îşi întoarse cu mare greutate capul. Mâna lui dreaptă îi tremura îngrozitor. Clipi din ochi, devenind brusc conştient că în cameră licărea o lumină purpurie.

Gemu de durere şi privi pe fereastră, ţinându-şi mâna rănită în poală. Cerul părea în flăcări. Cenuşa zbura în aer şi era atât de cald, încât începură să i se prelingă broboane de sudoare pe spinare şi de sub braţe.

— Sok! Mama lui intră în cameră. Eşti teafăr?

— Da, *maman*, răspunse el automat. Îşi ascunse mâna rănită de privirile ei cercetătoare.

Hema îşi puse braţul pe după umerii lui.

— Ieşi de aici, spuse ea. Vreau ca toţi copiii mei să iasă din această aripă. Pompierii au zis că nu e pericol ca incendiul să se răspândească, dar eu nu vreau să risc. Astă-seară tu vei dormi cu tatăl tău şi cu mine.

— Dar ce s-a întâmplat, *maman*? Care din vile a luat foc?

Hema nu-i răspunse nimic, împingându-l înaintea ei. În sufragerie o văzu pe Malis, ţinându-i strâns pe Ratha şi pe somnoroasa Sorya, zgâindu-se pe ferestre pentru că tatăl lor le închisese ca să-i ferească de căldura, fumul şi cenuşa care umplea aerul.

Sokha o evită, învârtindu-se în jurul ei şi încercând să dea de tatăl lui. Îl găsi la uşa de la intrare.

— Nu te duce prea aproape, auzi cum îi striga mama, neliniştită. Khemara!

Tatăl lui se întoarse imediat către Sokha. Jumătate din chipul lui părea că arde. Flăcările îi dansau într-unui din ochi.

— Fă aşa cum îţi spune mama ta, Sok. Vorbea cu blândeţe.

— Ce arde, *Pa*? îl întrebă Sokha.

Chipul lui Khemara era plin de o imensă tristeţe, la care se mai adăuga ceva: teroarea.

— E vila familiei de vietnamezi, Nguyen Van Chinh.

La sfârşitul acelei săptămâni, cu numai o lună înainte de alegeri, au venit şi l-au luat pe Khemara. Ofiţerii de la ministerul de interne au sosit la vilă fără nici un avertisment, găsindu-i când se pregăteau cu toţii să se culce.

Sokha nu mai văzuse la nimeni o privire asemănătoare celei pe care o avusese mama lui în seara aceea.

— N-ai nici un motiv de îngrijorare, *Own*, îi spuse Khemara în vreme ce se îmbrăca sub privirile ofiţerilor. Sunt un sprijinitor credincios al prinţului. Gândeşte-te la toţi aceşti ani în care l-am servit cu credinţă. E o simplă greşeală, atâta tot.

Hema izbucni în lacrimi; nu era în stare să scoată măcar o vorbă. Khemara veni şi îşi luă la revedere de la toţi copiii, sărutându-i. Atunci când se apropie de Sokha, îl sărută pe obraji şi îi şopti ia ureche:

— Să ai grijă de familie până când mă întorc.

Târziu în noapte, Sokha îşi reaminti cuvintele lui Sam: „*Tu eşti cel care urmează ca de-acum înainte să ai grijă de familie*”. Să fi ştiut el oare ce urma să se întâmple cu *Pa*? se întrebă el. Şi dacă da, cum de-a fost în stare să-i abandoneze pe toţi?

Într-un târziu, reuşi să aţipească, dar mintea lui neliniştită fu bântuită de un vis cât se poate de zbuciumat. Se făcea că el stătea la masa din sufragerie şi Hema se afla lângă el. El îşi punea braţul în jurul umerilor ei şi îi spunea cu blândeţe, zâmbindu-i: „Own”.

În lunile dificile care au urmat după aceea, Sokha începu să se întrebe tot mai des ce rost mai avea el la Phnom Penh. Aşa cum prevăzuse şi Sam, generalul Lon Noi fusese ales prim-ministru şi peste tot se făcuse simţită mâna de fier a influenţei sale în creştere.

În decembrie, rezulta din ce în ce mai clar din toate rapoartele că începuse să slăbească din ce în ce mai mult

controlul guvernamental asupra populaţiei rurale. O dată cu începutul noului an, Lon Noi a preluat şi sarcina naţionalizării recoltei de orez. Soldaţii erau trimişi să preia de la ţărani o parte cât mai mare cu putinţă din recolta proaspăt obţinută, plătindu-le drept compensaţie o sumă îngrozitor de mică.

Operaţiunea de „ramassage du paddy[17]" aşa cum o denumea cu stângăcie noul regim, întâmpina o rezistenţă tot mai mare din partea populaţiei şi în semn de represalii, s-a trecut la o campanie caracterizată printr-o brutalitate şi o înfocare şi mai mare. Zilnic pătrundeau în oraş informaţii despre atrocităţile ce aveau loc în zonele rurale din jur.

Asta îl făcu pe Sokha să devină şi mai agitat. Devenise clar pentru el încă după prima săptămână că tatăl lui n-avea să mai revină niciodată acasă. Dar mama lui n-ar fi crezut aşa ceva nici în ruptul capului. Îşi petrecea tot timpul la palatul regal, încercând să afle veşti despre soţul ei. Dar nimeni din cadrul regimului Sihanouk nu o băgă în seamă şi în momentul în care veni la putere Lon Noi, cabinetul lui o ignoră complet.

Odată, soldaţii au bătut-o atât de rău încât nici n-a mai putut să meargă şi, temându-se pentru viaţa ei, Sokha a plecat s-o caute. A adus-o înapoi la vilă şi a chemat un doctor. Şi cu toate astea, ea s-a întors înapoi în clipa în care s-a mai înzdrăvenit ca să stea pe la uşile instituţiilor guvernamentale, în aşteptarea unui răspuns.

Dar nu află nimic altceva în afară de dispreţ, aşa că într-un târziu, albă ca varul la faţă şi înfrântă, se întorsese la vilă şi de atunci nu mai pusese niciodată piciorul afară.

Sokha încercase s-o îmbărbăteze, dar îşi dădu seama că nu mai poate ajunge la ea. Îl văzuse odată pe Rene, lângă piaţa centrală.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, îi spuse francezul. Am încercat să-l previn. Am făcut tot ce-am putut.

Sokha ştia că Rene îi spunea adevărul, dar el nu găsi suficientă tărie sufletească pentru a-i mulţumi sau să-i confirme măcar justeţea remarcii acestuia.

[17] Ramassage du paddy – recoltarea orezului.

Venise primăvara şi, o dată cu ea, febra războiului. Preah Moha Panditto plecase din Botum Vaddey. Ca şi pădurea de cheddei, urnele funerare ce se aflau în spatele lui, templul era deja considerat o relicvă a trecutului nefericit al Kampuchiei.

Phnom Penh începuse să se prăbuşească. Sokha avea din ce în ce mai mult impresia că viaţa pe care o dusese odinioară el şi familia lui era doar rodul propriei sale imaginaţii, un simplu vis pe care îl inventase singur. Pentru că prezentul era doar un coşmar.

Încercă să-i spună mamei sale de ce dorea să plece, ce îl împingea s-o facă. El trebuia să se ridice şi să lupte pentru tatăl său, pentru ea, pentru Preah Moha Panditto. Legile străbune erau eliminate pe rând, luate de un torent irezistibil. Iar liniştea universală şi înţelegerea şi învăţăturile primite în trecut, Buddha, trebuiau să aştepte să le vină din nou rândul. Dar el n-avea să uite niciodată; i-a spus-o şi mamei lui.

Hema nu auzi nimic din spusele lui. Ea privea pe fereastră, către smochinul acela bătrân, fără să clipească, cu capul tremurând uşor pe gâtul acela atât de firav. Ochii îi deveniseră lăptoşi, precum orbitele goale ale unui orb.

Sokha o sărută pe amândoi obrajii, şoptindu-i în continuare la ureche şi cerându-i permisiunea să plece şi fără să-i lase nici o vorbă lui Malis, care se dusese să le ia pe Sorya şi pe Ratha de la şcoală, se furişă pe uşă, ieşi din Chamcar Mon, ieşi şi din Phnom Penh, dispărând în jungla dinspre nord-vest, luând acelaşi drum pe care îl luase mai înainte şi fratele lui, urmând să se intersecteze cu revoluţia.

PATRU

Sirenele vapoarelor se tânguiau în depărtare, aducând parcă aerul umed cu ele. O căldură înăbuşitoare acumulată în timp iradia din trotuarele şi zidurile clădirilor şi, cu toate că nu mai era mult până la miezul nopţii, aveai impresia că e aceeaşi zăpuşeală din timpul zilei.

Tracy era cât se poate de obosit când se îndreptă spre apus, ieşind de pe strada Thirtieth. Apartamentul lui era la etajul doi al unei vile curăţele, placate cu faianţă maronie, ascunsă la o mică depărtare de clădirea turcoaz ce se ridica pe First Avenue, adăpostind Morga Centrală şi medicii legişti.

Pe dinafară, clădirea unde locuia el era împodobită cu paravane negre zăbrelite ce protejau ferestrele cu gemuleţe numeroase aflate la fiecare dintre cele patru etaje. Înfloriturile acelea ornamentale dădeau clădirii un aer bizar ce semăna cu locuinţele din New Orleans. Umbrele lăsate de toată feroneria aceea atât de complicată îi cădeau pe umeri ca nişte ciucuri, ondulându-i spatele şi dându-i parcă viaţă o dată cu trecerea lui pe acolo. Îşi vârî cheia în broască şi deschise uşa principală.

Îşi adună corespondenţa, urcând apoi pe treptele abrupte. Oboseala corpului nu se transmise şi către creier. În minte i se învălmăşeau tot felul de gânduri legate de microfonul minuscul pe care îl găsise în biroul lui John.

Ajunse pe palierul de la etajul doi. Se afla la capătul opus al holului faţă de apartamentul său, dar vedea foarte bine uşa acestuia.

Zări pe carpeta din hol o dâră de lumină ce se strecura pe sub uşa lui. Nu uitase lumina aprinsă atunci când plecase la lucru în dimineaţa aceea.

Păşind în vârful picioarelor, traversă tiptil şi cât putu de repede coridorul. Se aşeză de o parte a uşii, introduse cheia în broască şi o roti. Îşi duse rapid mâna către clanţă şi deschise violent uşa.

Se lipi cu spatele de peretele dinspre hol în timp ce uşa se legăna în balamale. Îşi ţinu respiraţia. Nu se întâmplă nimic.

Lumina se năpustea acum pe coridor, fără să o stângă nimeni. Nici o umbră nu trecu prin faţa uşii. Îşi încordă auzul, dar nu auzi nimic.

Intră în apartament furişându-se pe lângă perete şi ieşind imediat din cadrul uşii. Apartamentul era la fel cum îl lăsase dimineaţa, cu excepţia faptului că pe masa din sufragerie se găsea un pahar pe jumătate gol. Vin alb. Şi stând lângă

pahar, holbându-se la el, era Lauren.

— Doamne sfinte, reuşi el să pronunţe, trântind uşa în spatele lui. Nu-mi spune nimic. L-ai mituit pe portar.

Ea încercă să schiţeze un zâmbet.

— I-am spus cine sunt. Cred că i-a plăcut ideea.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Cum adică?

Tremura de încordare.

— Balaban e un bătrân afemeiat; crede că toate balerinele sunt virgine. Probabil că-l ajută să viseze frumos.

Lauren izbucni în râs, cu toată nervozitatea ei.

— Mă bucur că nu ştie atunci adevărul. S-ar fi putut să nu-mi dea drumul.

Tracy simţea dorinţa să-i spună că are un tupeu uluitor. Preferă însă să îşi întoarcă spatele.

Uitându-se la el, încordată ca un arc, Lauren reacţionă instantaneu.

— Nu-ţi pare rău, nu-i aşa?

Făcu un pas spre el atunci când văzu că el rămăsese în continuare întors cu spatele.

— Mi-a fost dor de tine. Vorbise în şoaptă, căutându-l peste prăpastia pe care timpul o crease, aşa cum face un râu năvalnic, despărţindu-i.

— Mai mult decât aş putea exprima prin cuvinte.

De ce m-ai părăsit? tânjea el să-i spună. *De ce m-ai rănit atât de tare?*

Deşi ea îi spusese, nu era de-ajuns.

— De ce ar trebui să te şi cred în clipa asta? îi spuse el.

Lauren începu să tremure, ca şi cum un vânt rece s-ar fi strecurat printre ei. De asta se temea ea cel mai mult, era motivul pentru care mâinile îi erau atât de crispate. Cu toate astea, ea continuă.

— N-ai avea nici un motiv să mă crezi, îi spuse ea adevărul, în afara faptului că lucrurile stau cu totul altfel acum. Eu am… nu ştiu, dar am dat de tine în sufletul meu.

Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji şi ochii îi luceau în lumină.

— Dar ce-ar putea să însemne toate astea pentru tine? Presupun… nişte simple cuvinte. Cuvintele pot minţi sau pot

spune jumătăţi de adevăruri, cine poate şti?

Se îndreptă tăcută către el, îndemnându-se să nu-şi piardă curajul. Gândul că el urma să-i facă ceea ce ea îi făcuse deja lui o copleşea; frica aceea o avea de foarte multă vreme şi asta o dobora şi mai tare. Dar se lupta cu ea.

— Dar tu ce, rosti ea suav, ce simţi atunci când eu fac asta?

Şi ea îl atinse, folosindu-şi mai întâi vârfurile degetelor şi apoi întreaga palmă, trecând peste braţul şi apoi peste pieptul lui. Ştia bine ce face; ştia că niciodată nu atinsese un alt bărbat în acest fel, cu atâta dragoste şi atâta tandreţe.

Tracy se întoarse când simţi natura atingerii ei. Îi aducea într-un fel aminte de revărsarea aceea de afecţiune din partea preotului Khmer. Un străin într-un teritoriu străin şi ostil. Fusese şocat în acel moment de tihna miraculoasă şi în acelaşi timp de forţa acelei atingeri. Acum, cu Lauren, atingerea ei îl făcea să simtă peste ani aceeaşi senzaţie.

— Am trecut amândoi prin prea multe războaie, nu-i aşa?

Ea îl aprobă în tăcere, bucuroasă că el se hotărâse să-l vorbească.

— Ne-am minţit unul pe celălalt, ne-am înşelat, am reuşit să transformăm mânia noastră în ură.

El încă nu o atinsese.

— Iar ura în durere.

Tăcerea lui o înspăimânta în continuare şi din instinct se apropie de el, lipindu-şi şoldul de şoldul lui. Purta pantaloni fini de mătase, de un gri foarte închis şi o cămaşă bărbătească în dungi. O panglicuţă purpurie îi ţinea părul roşcat bine strâns la spate, într-o coadă ce lucea în lumină. Nu avea decât o umbră de ruj şi puţină culoare în obraji. Ochii ei n-aveau nevoie de machiaj, numai când era pe scenă. Purta cercei de diamant.

— Dar eu sunt aici.

Vocea ei era uşor nesigură, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.

— M-am întors.

Lumina din cameră îi arunca umbre pe chip, ca şi cum ea

s-ar fi adresat altcuiva. Îi luceau obrajii.

— Şi mă simt ca şi cum sunt acasă.

Ea ştia că reuşise să-i spună ceea ce venise în mod special ca să-i spună. Nu făcuse nici o repetiţie şi nici măcar nu se gândise dinainte ce să-i spună; era mult prea înspăimântată ca să se poate gândi cu luciditate la aşa ceva. Viaţa ar fi fost imposibil de suportat în continuare dacă nu ar fi venit. Ar fi dansat, iar în pauze şi s-ar fi uitat ţintă în podea în timp ce ar fi ascultat zbuciumul inimii ei sterpe, ca şi cum ar fi fost aruncată pe un ţărm străin şi crud.

Simţi un frison şi văzu cât de subţire era legătura dintre ei în clipa de faţă, ca o flacără a unei lumânări ce pâlpâie stingheră sub bătaia nemiloasă a vântului în noapte. Cine ar fi putut şti oare când urma ca o rafală bruscă să o înghită şi să o stângă pe vecie? Ea suspecta că acel moment era periculos de aproape. Îşi ţinu răsuflarea, lăsând ca numai bubuitul teribil al inimii sale să numere secundele. Timpul păru că se dilată. Ca într-un vis, ea pierdu socoteala şi nu mai ştiu unde se afla şi de cât timp era acolo. Minute, ore, zile, nu mai contau acum pentru ea. Tânjea atât de mult după el, fiind conştientă că nu dorea să-l mai părăsească şi o înspăimântă fragilitatea acelui moment comun al lor.

Intrată în panică, îşi puse disperată întrebarea ce urma să facă dacă el ar fi respins-o. Ar fi supravieţuit, desigur, dar, se întreba ea, ce rost ar mai fi avut?

Îi privi ochii, încercând să vadă în ei un semn şi văzu acolo un licăr. Neliniştea o făcu să se mişte şi firul acela de păianjen, atât de subţire şi de vulnerabil se rupse, iar el îşi întinse braţele ca să o ţină la distanţă.

— Ce este? reuşi ea să îngăime.

Plămânii uitaseră care le era rostul.

— Doar… dă-mi un moment de răgaz, spuse el. E prea mult, prea devreme. Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru aşa ceva. Clătină din cap. Sunt prea multe lucruri între noi ca să-i putem da dintr-o dată drumul, chiar aşa; prea multe sentimente acumulate în decursul unui timp mult prea îndelungat.

— Vrei să plec?

Cuvintele îi scăpară înainte ca ea să reuşească să le mai reţină. Îi veni să plângă, întristându-se şi supărându-se pe ea însăşi.

El nu-i răspunse nimic şi ea traversă camera în direcţia combinei stereo, alegând un album la întâmplare. Apăsă pe butoane, aşeză acul pe disc şi mări volumul.

O melodie de la începutul activităţii lui Bruce Springsteen, *Spirits în the Night*, începu să învăluie camera aşa cum face ceaţa ce vine dinspre golful Hudson, aducând odată cu ea parfumul trecutului lor apropiat, inocenţa acelor clipe, aducerea aminte a liniei melodice, vocea răguşită a lui Bruce, trăirea de pe scenă şi ritmul, ritmul acela… Alesese bine.

Ea îi zâmbi, stăpânindu-şi teama şi îşi înclină puţin capul, aruncându-i pe buze un „haide, vino” tăcut.

Muzica era molipsitoare şi ei dansară la fel cum dansaseră la început, înainte să înceapă acea durere. Lauren dansând întreaga zi şi întreaga noapte, schimbând doar ritmul. *Rock-n roll*, muzica ce-i dădea puteri învăluind-o în întuneric, venind după disciplina de fier din timpul zilei.

Muzica îi făcea pe amândoi să se mişte, împingându-i pe ringul de dans al tuturor cluburilor de noapte, cu atmosfera aceea atât de trepidantă şi strălucitoare; ea nu-şi mai amintea nici un nume de local. Poate că toate îşi schimbaseră numele sau poate că, lucru mai aproape de realitate, ea era cea care se schimbase.

Ruperile de ritm influenţate de jazz, intrările saxofonului ce îi plăceau lui atât de mult se revărsară la sfârşitul unuia din versurile lui Springsteen şi ea se gândi, e bine, dragul meu, lasă muzica să te pătrundă şi să te aducă acolo unde a început totul, de cealaltă parte a durerii şi a nopţilor nedormite.

Tracy o strângea în braţele lui şi simţi fiorul ce i se răspândea în trup, rostogolindu-se şi înaintând năvalnic, aşa cum face furtuna în timpul verii. Un sărut fierbinte sub haloul de lumină al felinarului de pe strada aflată undeva în Soho sau mai departe, târziu în noapte şi simţind că zorii nu-s departe. Ochii lui se îmbătau privind-o, cu pometii aceia înalţi, cu ochii depărtaţi unul de celălalt şi cu colturile

ridicate ca la o asiatică, gâtul acela de lebădă, buzele-i cărnoase, dându-şi seama că ea reuşise să sfărâme betonul acela de nepătruns cu care îşi blindase inima. Acea durere profundă din sufletul lui se făcuse nevăzută şi odată cu ea dispăruse şi senzaţia de uscăciune, a cărei existentă nici n-o bănuise până în acel moment.

O învârti, redevenind cel de odinioară şi apoi o trase către el. Ea îşi ridică mai întâi un picior, apoi pe celălalt şi făcu o piruetă. El o prinse în aer, cu un braţ în jurul taliei ei subţiri şi cu celălalt de sub genunchii ei.

— Lauren, şopti el şi ei i se păru că aude o melodie, ridicându-şi imediat chipul către el, strălucind din cauza luminilor aprinse, deschizându-şi uşor buzele. Nu îşi dezlipi privirile de ale lui până în clipa în care el se afla atât de aproape încât ea nu-şi mai putea concentra privirile, iar în momentul acela ea simţi cum buzele lui o ating pe gât.

Limba lui Tracy simţi cum zvâcneşte sângele sub pielea ei catifelată. Simţi cum degetele ei îl mângâie pe ceafă, pătrunzându-i în păr. Şi avu impresia că lipit de el era nu un trup ci o maşină înfierbântată şi simţi cum i se înfioară şira spinării. Parfumul ei era puternic şi dulce, aducându-i fulgerător în minte toate acele intimităţi numai de ei ştiute, aşa cum ţi se întâmplă când găseşti ascunse într-un sertar o mulţime de fotografii de preţ – îşi reaminti ce îi plăcea ei cel mai mult şi buzele lui coborâră în unghiul ascuţit format de nasturii deschişi de la cămaşă, în timp ce ea îşi lăsă capul pe spate, coborându-şi pleoapele tremurânde.

Pe canapea, ea încercă să îi scoată pantalonii, dar el o împinse pe spate cu blândeţe şi atunci când ea încercă să deschidă gura ca să protesteze, el o sărută cu atâta pasiune încât îi tăie respiraţia şi în clipa în care simţi că ameţeşte, îl lăsă să îi deschidă şi ultimii nasturi de la cămaşă.

Limba lui fierbinte îşi croi drum către sânii ei. Îi înconjură cu buzele până când ea începu să se arcuiască spre el. Sfârcurile ei tari ardeau de dorinţa să fie atinse. Ea suspină dirijându-i capul.

El îi ridică fesele de pe pernă şi o dezgoli de tot. Îi desfăcu coapsele, auzindu-i freamătul dorinţei ce semăna atât de bine cu un murmur aprobator al inimii. Îşi întinse

mâinile peste pântecul ei şi începu să îi frământe sfârcurile, coborându-şi capul către pubisul ei bine pronunţat.

Începu să o sărute, la început cu blândeţe şi apoi din ce în ce mai puternic, cu o pasiune crescândă, până când Lauren începu să se înfioare şi să geamă sub gura lui. Simţi cum muşchii ei se încordează şi abandonă umezeala ei ispititoare, începând din nou să îi sărute sănii.

Repetă într-una acest drum până când ea începu să zvâcnească, pierzându-şi controlul, împreunându-şi cu tărie degetele cu degetele lui şi trăgându-l adânc, cât mai adânc în ea.

Lauren începu să-i strige numele şi, abandonând orice reţinere, îşi ridică picioarele şi mai sus. El auzi cum ea începe să tragă din ce în cea mai mult aer în piept. Şi atunci începu să-şi mişte cât putu de repede vârful limbii, frecându-i buzele mătăsoase.

— Ahhh… Ah, izbucni ea năvalnic, ridicându-şi şi mai mult şoldurile, încercând parcă să-i înghită cu un gest suprem. Ah, ah, ah, dragul meu! Îi strângea capul acum cu coapsele, împingându-l înainte-înapoi în bucuria extazului, gemând de plăcere.

Şi plângând în clipa în care îl chemă spre ea, şoptindu-i: „Dragule, dragule, dragul meu” şi sărutându-i ochii, obrajii şi buzele. Degetele ei începură să traseze pe sub obstacolul pantalonilor conturul tare şi fierbinte al penisului lui. Începu să urce şi să coboare, mângâindu-i toată lungimea lui, cuprinzându-i testiculele şi strângându-le uşor, folosind unghiul format de degetul mare şi arătător şi presându-i vârful penisului până când el începu să răsufle greu. Se ridică, cu ochii mari şi luminoşi, cu pielea acoperită de sudoare, nedezlipindu-se de el şi, desfăcându-i ca prin farmec pantalonii, îi lăsă să cadă în timp ce îi mângâia picioarele aşa cum numai o maseuză ştie.

Îl sărută pe abdomenul tare şi apoi se trase puţin în spate ca să îi poată săruta sfârcurile, aşa cum îi făcuse şi el mai înainte. Îi cuprinse cu o mână mădularul jos la bază şi începu să urce şi să coboare pe el, menţinând acelaşi ritm cu repiratia lui.

Se trase din nou şi se desfăcu din nou, unul excitându-l

pe celălalt. Buzele ei erau foarte aproape de penisul gros şi lung care pulsa în permanentă. Se depărtă puţin, atât cât îi trebuia ca să poată ajunge acolo jos, între coapsele ei şi să-şi umezească degetele în umezeala ei. Cu aceeaşi mână îi umezi mădularul şi i-l cuprinse din nou, ca vrăjită, urcând şi coborând ca mai înainte.

Îşi deschise gura şi suflă în direcţia penisului, un jet de aer cald şi puternic. Nu se atinsese până acum de vârful mădularului şi o mişcare uşoară a capului îi dădu impresia că urma s-o facă, făcându-l să se arcuiască spre spate pentru a-i uşura contactul.

Dar Lauren avea de gând să facă altceva. Îi cuprinse testiculele cu gura, fredonând parcă o melodie drăgăstoasă şi făcându-l să simtă vibraţiile buzelor ei şi să-şi închidă ochii.

Tracy simţi că inima îi bate cu atâta forţă, izbindu-se de coşul pieptului cu o violenţă ce îl făcu să creadă că îl va sparge, rupând carnea şi pielea ce îl mai despărţeau de ea. Tendoanele coapselor începură să se întindă, lungindu-se atât de tare încât îi provocau o durere plăcută şi îl duceau spre apogeu, dar mai lipsea parcă ceva.

Şi în acel moment, Lauren îşi apropie capul de el, înghiţindu-l şi gemând înfundat de plăcerea pe care i-o oferea gustul şi fineţea pielii lui. Reacţiile produse în trupul lui de prelungirea acelui extaz o stârniră şi pe ea atât de tare încât o fulgeră gândul că în clipa exploziei lui urma să reuşească şi ea. Nu crezuse că s-ar putea aşa ceva fără o încălzire erotică fizică anterioară actului în sine, dar i se păru că asta avea să se întâmple.

Simţi cum i se umflă şi mai mult mădularul iar buzele detectară întărirea testiculelor şi în aceeaşi clipă fu martora începerii pulsaţiilor familiare ale muşchilor de la rădăcina propriilor sale coapse, răspândindu-se apoi în tot corpul. Îşi strânse picioarele, rotindu-se în aşa fel încât pubisul ei să se frece mai bine de ţesătura aspră a pernei de pe canapea.

— Ah! Ar fi vrut să strige, înghiţindu-şi exclamaţia în clipa în care Tracy explodă în ea. Iubi atingerea lui şi plăcerea pe care ea i-o oferea după durerea aceea atât de mare.

Şi îl dori din nou. Din nou. Era pentru prima dată în viaţă

când dorea să facă dragoste atât de mult, să ofere şi să primească cu atâta frenezie sexuală. Simţea de parcă pentru prima dată îşi trăieşte din plin viaţa.

S-ar fi putut ca el să fie un animal, dar nu era, deşi în păduri se simţea în largul lui. Se afla în zona unde se schimbau formele de relief, dar şi copacii; stejarii şi arţarii cei bătrâni se contopeau la o mică distanţă de rău, dispărând treptat în hăţişurile ce se aflau la capătul dealului îndepărtat, acolo unde începea lanul de porumb.

În timp ce pătrundea în întunericul pădurii, pe drumuri şerpuitoare, nici o pasăre nu-şi luă zborul din faţa lui şi nici nu tulbură somnul vreuneia; nici un animal nocturn, iepure sau şoarece, veveriţă sau hermină nu ţâşni din faţa lui. Îl acceptau cu toţii şi, drept urmare, îl ignorau.

Prin bezna nopţii mai putea încă să vadă imensitatea lanului de porumb, tăcut, îndreptându-se spre cer. Mirosi urmele jilave ale ploii în vreme ce-şi croia drum prin pădure. Găsi un loc mai plăcut şi se aşeză pe pământ, încrucişându-şi picioarele. Chiar deasupra capului, o bufniţă încetă să-şi mai aranjeze penele şi îşi roti capul său maiestuos, ochii ei mari urmărindu-l cu o curiozitate pasivă.

Lumina palidă a lunii alunecă deasupra lui ca şi cum el ar fi fost o creastă de val. Era de-acum bine ascuns în cadrul oferit de natură, ca şi cum bezna nopţii l-ar fi învăluit cu mantia ei.

Simţi cum îl învăluie o linişte interioară, ca şi cum s-ar fi contopit cu pădurea. Se gândi la *Lok Kru*, Preah Moha Panditto, în momentul în care îşi lipi întregul trup de pământ. Simţi cum i se infiltrează umezeala solului prin ţesătura subţire a pantalonilor, moliciunea stratului din frunze împrăştiate de vânt, depuse peste licheni şi ghinde. Se simţi una cu natura ca şi cum aici era noua lui casă. Începu să se roage, ca să-şi limpezească mintea şi ceea ce era mai important acum pentru el, să-şi cureţe sufletul. Îi invocă pe *vinyheanakhan*, spiritele strămoşilor săi să vină şi să se adune în jurul lui, să-i dea şi lui din enormele lor puteri. Le simţi prezenta atunci când începu să se destindă, ieşind din sine şi îndreptându-se către nemărginire,

sărutând cu fruntea bolta cerului. Murmură:

Namo tassa Bhagavato, Arahato, Samma-
Sambuddhassa!
Namo tassa Bhagavato, Arahato, Samma-
Namo tassa Bhagavato, Arahato. Samma-
Sambuddhassa'ti!
şi înconjură întreaga lume.

Dincolo de lanul de porumb se zăreau luminiţele gălbui ale unei case, două cerculeţe luminoase, o a doua boltă cerească noaptea.

De sub bluza neagră de bumbac îşi scoase două coli de hârtie transparentă. Pe fiecare din ele era desenat un cerc împărţit în douăsprezece părţi egale. Fuseseră desenate simboluri magice într-unele din ele; alte simboluri umpleau marginea din dreapta a hârtiilor.

Netezi hârtiile cu foarte mare atenţie şi le aşeză una lângă alta. Erau horoscoape, pregătite de el cu câteva zile înainte. Cel din stânga era al lui. Îi arăta mersul vieţii, creste de valuri şi pârâiaşe, văi largi şi crăpături înguste. Asemănător hărţilor, nu-i prezicea viitorul ci îl contura mai mult tendinţele lui personale. Şi asta trebuia să aibă grijă să nu uite. Fusese prima lecţie pe care o primise de copil atunci când se apucase să înveţe această artă deosebit de dificilă. Iar dificultatea se datora în primul rând faptului că totul depindea atât de mult de o interpretare corectă. Era nevoie de mulţi ani de studiu şi, în afară de asta, de o sensibilitate cu totul deosebită, pentru a putea interpreta aşa cum trebuie semnificaţia acelor simboluri.

Îşi îndreptă privirile asupra celei de-a doua hârtii. Bărbatul cel înalt obţinuse pentru el data şi locul naşterii Moirei Montserrat. Aceste unice informaţii erau singurele de care avea nevoie. Utilizând ambele hărţi putea să descopere ziua şi clipa în care drumurile lor urmau să se intersecteze.

Îşi adună rapid hârtiile, dându-le foc şi sfărâmând cenuşa între vârfurile degetelor. Întoarse capul simţind prezenta cuiva în apropiere. Un iepuraş brun se ridicase pe picioarele din spate în labirintul lanului de porumb. Urechile lui lungi zvâcneau în clipa în care privea cu nervozitate într-o parte

şi în alta. Tremura din tot trupul, gâfâind de parcă ar fi alergat o bună bucată de drum.

Şi noaptea îşi continuă tăcută lungul drum spre ziuă. Nici măcar o adiere nu se strecura prin văioaga ce se zărea dincolo de deluşor, ca să tulbure somnul neclintit al lanului de porumb.

I se umflară nările atunci când vulpea roşie se strecură printre păpuşoi. Întoarse capul ca şi cum ar fi căutat ceva; în clipa aceea îţi dădea impresia unui orb, a unui ascetic purtând veşminte umile ţesute dintr-o pânză murdară.

Vulpea îşi ridică imperceptibil capul său inteligent. Îi străluci un ochi în clipa în care adulmecă aerul. În secunda următoare ţâşni ca din puşcă. Iepuraşul încetă imediat să-şi mai spele capul mişcând din lăbuţele din faţă. Coastele i se încordară şi îşi coborî fulgerător lăbuţele pe pământul moale.

Zvâcni brusc, aruncat în aer de brutalitatea atacului vulpii. Un ţipăt ascuţit al cărui efect semăna cu cel al unui fulger incandescent sfâşiind bolta, răsună în aer, repetându-se o dată şi apoi încă o dată peste întregul câmp.

El rămase nemişcat, ascultând în continuare. În lanul de porumb nu se mai afla nimic. Doar bâzâit de insecte şi o băltoacă întunecată pe care pământul însetat o absorbi curând.

Primele rafale inegale în intensitate ale unui vânt rece ce sufla dinspre nord îi atinseră obrajii şi îi ciufuliră părul negru, aşa cum îşi mângâie o mamă copilul. Ridică fruntea la fel ca vulpea dinainte. Frunzişul estompa lumina lunii. Şi dispăru şi luna. Simţea scăderea rapidă a presiunii atmosferice şi ştia că avea să plouă în curând.

Privi dincolo de lanul de porumb către bolta cerului de noapte pe care străluceau cele două luni. Luminile casei licăreau, semănând izbitor cu ramura unui arţar japonez de pe o pajişte, care se leagănă în bătaia vântului. I se păru că îi făcea semn să se ducă într-acolo. Universul ştia ce urma să se întâmple.

Picăturile de ploaie izbeau în geamurile ferestrelor, şiroind ca nişte lacrimi. Vântul se înteţea, icnind ca un ogar

alergând după vânat, cerul era ameninţat de furtună.

Moira zăcea întinsă pe patul înalt, după ce renunţase la cuvertură. Cu toate că se schimbase vremea, îi era foarte cald şi nu se simţea în largul ei. Nereuşind să adoarmă, se chinuise să înghită un somnifer şi se întinsese în aşteptarea efectului. Dar acesta nu reuşise să o relaxeze, iar somnul era încă departe.

Moira coborî din pat. Din cauza oboselii şi a emoţiilor prin care trecuse îi tremurau picioarele şi simţi bătăile puternice ale inimii. Uşor ameţită, păşi nesigură în direcţia ferestrei, trase perdelele şi privi afară.

Întuneric. Umbre şi iar umbre, fugărindu-se odată cu rafalele de vânt. Sunetele nopţii şi răpăitul ploii îi umplură urechile. Doar atât.

Se răsuci şi coborî la parter; gândul la somn o îndurera, iar patul acela răvăşit, atât de mare şi de gol o făcu să-şi amintească de John.

Buzele ei se deschiseră şi îi pronunţară numele, ca şi cum l-ar fi implorat.

— De ce? şopti ea. De ce m-ai părăsit?

Şi apoi îl urî, mai mult decât pe oricine în viaţa ei. Dar forţa acelui sentiment o făcu să şovăie, primind-o ca pe o lovitură fizică ce o făcu să se prăbuşească în genunchi. Se aşeză pe trepte, copleşită de durere, simţind lemnul rece. Îşi luă capul în mâini şi îşi plimba degetele prin părul ei des.

— Ah, Doamne, şopti ea.

Sigur că nu îl ura; cu siguranţă că nu. Îl iubea, pierzându-şi orice urmă de mândrie ar mai fi avut, aşa cum ţi se întâmplă în adolescenţă când te îndrăgosteşti pentru prima oară; şi cum cel drag lipsea de lângă ea, simţi cea mai profundă durere.

Îşi cuprinse trupul cu mâinile şi începu să se legene uşor, înainte şi înapoi. Ea i se oferise cu totul, îşi deschisese larg inima, iar el îi răspunsese la toate acestea cu o faptă de o cruzime insuportabilă: o părăsise, lăsând-o singură şi cu toate dorinţele neîmplinite.

— O, Doamne, o. Doamne! începu să plângă cu tristeţe. Ce se va întâmpla de-acum cu mine?

— Bine. Ajunge, spuse Atherton Gottschalk, răsucindu-se în scaun. Vino la mine.

— O clipă doar, îi spuse soţia.

Se juca, cu o mare dexteritate la comenzile de pe o consolă Atari. Pe monitorul TV cu diagonala de 65 cm, aflat la piciorul patului explodară şi ultimele trei nave duşmane ce aparţineau Invadatorilor Spaţiali.

— Roberta, îi spuse Gottschalk.

Era târziu, cu mult trecut de miezul nopţii, dar ca şi altădată avu impresia că serile lui erau la fel de lungi ca şi zilele. Treburile nerezolvate se adunau într-una atunci când o vizita în secret pe Kathleen şi n-avea ce să facă.

— Îţi ajunge.

Amândoi ştiau că el nu vorbea serios. Lui Gottschalk îi făcea plăcere să ia parte la jocurile video. Îl încuraja faptul că generaţia nouă era pasionată de astfel de jocuri ce exprimau tendinţe militariste.

Dar îl făcea să simtă lipsa soţiei. Şi dacă n-ar fi trebuit să mai şi doarmă! Şi-ar fi putut lua porţia de tort şi ar fi mâncat-o până să adoarmă. O voce interioară îl admonestă. Aşa gândeşte un viitor Preşedinte al Americii? Doar nu tânjeşti cu inima, ci în cu totul alte domenii, mult mai productive. Începu să râdă. Şi dacă o astfel de plăcere a fost destul de bună pentru nemernicul ăla de Jack Kennedy, fir-ar el să fie, ce dacă s-ar fi bucurat şi el puţin de ea? Lui Kennedy i s-a tras necazul şi Gottschalk ştia asta, de la faptul că nu şi-a văzut de treburile ce îi reveneau. Căci altfel, încurcăturile din Golful Porcilor în Cuba şi în Vietnam n-ar mai fi avut loc. Dacă acţiunile acelea ar fi fost plănuite aşa cum trebuie, cine ştie în ce situaţie ne-am fi putut afla acum, se gândi Gottschalk. În orice caz, întregul glob s-ar fi aflat mult mai în siguranţă decât azi, era sigur de asta.

Îşi privi soţia cum se târăşte în pat şi se apropie de el. Era o mare diferenţă între ea şi Kathleen, asta din toate punctele de vedere. Trup fleşcăit exact acolo unde pielea era perfect întinsă pe Kathleen, părul lung castaniu şi ochii negri.

— Era cam timpul să termini şi tu, îi spuse ea cu o voce răguşită. E două şi un sfert. Ora când oamenii de treabă se

află demult în pat.

Se întinse brusc spre el, râzând.

— Dar nu ca să doarmă!

Palma ei îl lovi chiar deasupra inimii în clipa în care buzele ei îi acoperiră gura şi, fără să vrea, îl trecu un frison.

Odată, în mijlocul unui teribil muson ce bântuia coasta Asiei de Sud-Est, viitorul senator crezuse că făcuse un atac de cord. Tatăl lui murise de un puternic accident coronarian, la fel şi bunicul său, datorită unei inimi foarte slăbite. Gottschalk auzise că astfel de lucruri erau ereditare. Şi totuşi, pentru că nu avea curajul să discute problema cu doctorul său personal, îi rămăsese mereu o teamă ascunsă şi cu atât mai groaznică.

Acel gest al ei, ce-i dovedea o puternică dorinţă sexuală, îl făcu din nou să simtă vulnerabilitatea acută ce bănuia că i se ascunde în inimă. Era o frică animalică, pe care nu şi-o putea stăpâni şi pe care n-ar fi fost în stare s-o mărturisească nimănui, nici măcar propriei sale soţii.

Gottschalk o luă în braţe, rostogolindu-se cu ea în pat. Se hârjoniră ca nişte adolescenţi, chicotind, în timp ce lângă ei, ignorate complet, armele laser ţâşnind la întâmplare au fost distruse de desantul forţelor reprezentând Invadatorii Spaţiali.

Roberta îl atinse la rădăcina coapselor şi el gemu uşor, relaxându-se. În clipa aceea sună telefonul.

Gottschalk înjură cu năduf, se eliberă din braţele soţiei şi rostogolindu-se pe o parte ridică receptorul.

— Cine e? mârâi nervos.

— E târziu, ştiu. Dar m-am gândit că e ora cea mai potrivită.

Recunoscu vocea lui Eliott.

— O, tu eşti.

Vocea i se îndulci imediat.

— Ce veşti ai?

— *Vampirul* începe să zboare.

— Excelent.

Totul era conform graficului lor.

— Într-o săptămână-două îţi pun la dispoziţie un material despre cum a mers testul. Vrem doar să strângem cât mai

multe date. Dar pot să-ţi confirm neoficial că aparatul e total operaţional.

— Sub toate aspectele?

— Da.

Gottschalk se gândea la LITLIS. Incredibil. Se gândea deja la o nominalizare cu o majoritate zdrobitoare.

— Să înţeleg că sunt veşti bune? îi spuse Roberta când îl văzu că pune receptorul în furcă.

— Cele mai bune posibile, răspunse el, zâmbind.

Apoi se întinse după ea. Invadatorii Spaţiali se adunară din nou, coborând pe ecran.

Moira, pe jumătate adormită, avu impresia că se prăbuşeşte într-o gaură neagră. Meditase până atunci la sfârşitul lumii, fără să se mişte de pe trepte. O obosise să tot urmărească dansul firişoarelor de praf. Plana deasupra prăpastiei trecerii timpului, îngrozindu-se.

Fără John, se întreba dacă îi mai rămăsese ceva de făcut în viaţă. Şi chiar dacă ar mai fi găsit pe cineva, ce rost ar fi mai avut? Moartea stătea la pândă în fiecare coif, dornică să răpească nu numai viaţa ei, ci şi bucuria şi speranţa o dată cu acestea.

Moira simţi că toate îi fuseseră luate.

Şi dintr-o dată i se păru că până şi această casă plăcută de la ţară nu mai era atât de prietenoasă faţă de ea. Se simţi străină aici, la fel cum străine îi erau şi toate celelalte lucruri. Simţi cum o înconjoară noaptea, ameninţător. Voia cu disperare să se ridice şi să aprindă toate luminile, să alunge întunericul din casă, dar era atât de istovită, încât nu reuşi să se convingă să o facă.

Ploaia răpăia în geamuri, lovind cu furie în acoperiş, iar vântul urla într-un mod straniu, strecurându-se prin cele mai înguste crăpături ale casei, intonând parcă un bocet jalnic, pe care îl simţea cum începe să-i umple întreaga fiinţă.

Cu un efort considerabil, reuşi să se târască la parter. Toate luminile erau stinse şi când ajunse acolo auzi un zgomot ciudat. La început avu impresia că se prăbuşiseră jaluzelele din cauza furtunii, dar când se uită în direcţia lor

îşi dădu seama că erau la locul lor. Înmărmuri pe loc, despuiată şi tremurând într-una, cu pielea de găină. Ascultă.

Telefonul începu să sune şi porni în direcţia lui. Transpiraţia începea să i se prelingă pe buza superioară, pe sub braţe. Se simţi foarte expusă. Intră în bucătărie şi întinse mâna către receptor.

Şi atunci văzu că uşa din spatele bucătăriei era deschisă. Se bălăngănea în aer, lovindu-se de zid odată cu rafalele de vânt.

Făcu un pas ca s-o închidă. Tălpile goale simţiră umezeala de pe podea şi ploaia răbufni spre ea, udându-i picioarele.

Moira tresări, întorcându-şi brusc capul în clipa în care simţi cum gâtul şi talia îi sunt strânse cu dibăcie ca într-o menghină, făcând-o să respire din ce în ce mai greu.

Urechea ei stângă reuşi să distingă şoapta unei intonaţii şi un miros exotic pe care nu reuşi să-l identifice. Se căznea cu disperare să ţipe, dar, aşa cum se întâmplă în cele mai teribile coşmaruri, îşi dădu seama cu stupoare că nu poate s-o facă. Încercă să îşi regăsească glasul, îi fu imposibil. Se îneca, de parcă trupul ei dorea să vomite ca să poată elimina obstacolul din gât.

Nu văzu nici un chip, nici o personificare a acelei fiinţe care o chinuia astfel. Era ca şi cum propria ei teamă, dorinţa ei de a muri ar fi prins contur şi se silea acum să o distrugă. Şi ca prin minune, ca o lumină puternică ce îi revela totul, Moira văzu că ea nu voia de fapt să moară. Sub aripa grea a morţii, se lupta din toate puterile şi cu tot sufletul ca să trăiască. Îşi deschise gura, închizând-o cât putu de tare şi apucând carnea ce i se opunea. Simţi cum se rupe carnea şi cum o mare cantitate de sânge cald îi inunda gâtul, făcând-o să se sufoce.

Hotărârea sa de a trăi îi dădea noi puteri. Plăcerea de a respira, de a privi un răsărit de soare, de a se bucura de dragostea oferită de un prieten, de chipul nevinovat al unui copil, de picnicul petrecut într-o după-amiază, alternanta zilelor şi a nopţilor, toate acestea se derulară prin faţa ochilor săi. Bucuria oferită de căldura propriului tău copil,

râsetele cristaline ale nepoţilor tăi şi tot ceea ce înseamnă că vei îmbătrâni la rândul tău în astă lume, adică să trăieşti, să trăieşti! După toate aceste lucruri şi multe altele tânjea acum cu o pasiune ce i se părea că nu o avusese niciodată.

Îşi mişcă înainte şi înapoi capul, muşcând în carne tot mai profund şi reuşind în cele din urmă să se elibereze. Îşi dorea să poată ţipa, dar nu fu capabilă decât să scoată un horcăit puternic, în vreme ce plămânii ei sugeau cu disperare cât mai mult oxigen din aer.

Deşi pe jumătate buimăcită, simţi apropiindu-se ceva de ea şi din instinct îşi ridică braţele ca să-şi apere faţa. Auzi un fluierat scurt, aşa cum face un bătrân în parc atunci când cheamă porumbeii.

Moira urlă. Se retrase brusc. Avu impresia că fusese lovită de un trăsnet şi că luase foc. Osul încheieturii îi fusese sfărâmat. O flacără ţâşni de-a lungul nervilor braţului cu o asemenea intensitate a durerii încât începu să-i tremure întreaga mână.

O zgudui o altă lovitură şi se roti ameţită în aer, prăbuşindu-se pe podeaua bucătăriei. Ploaia o stropea dar ea nu o mai simţea. Sângele i se prelingea pe frunte, Trecându-i ochii. Clipi, clătinându-se pe un genunchi. Acelaşi fluierat se făcu auzit din nou, parcă la fel de blând, lovind-o chiar în ceafă, deasupra urechii, făcând-o să creadă că îl explodase capul într-o puzderie de scântei de foc.

Buzele ei sparte se deschiseră şi se închiseră, dar singurul lucru pe care mai putea să-l facă era să gâfâie ca un câine. Şi loviturile veniră din nou, urmând parcă un ritm anume, atingându-i creştetul capului, fruntea. Se prăbuşi pe spate, cu un picior vârât sub ea. Nu se mai putea mişca. Privea tavanul. Era însufleţit parcă de nişte umbre ce îi dădeau impresia că o cheamă. Una din umbre le domina pe toate celelalte, mare ca un munte ce se afla deasupra ei şi singurul ei ochi teafăr reuşi să distingă un fulger argintiu. Semăna cu degetul lui Dumnezeu, era îndreptat spre ea şi cobora acum năprasnic într-o lovitură. De data asta nu mai auzi acel fluierat uşor, durerea amorţindu-i simţurile. Dar ea ştiu că urma să moară şi că toţi oamenii pe care dorise să îi întâlnească şi că toate lucrurile pe care îşi dorise să le facă

erau de-acum departe de ea. Un gol imens se ridică spre ea, învăluind-o, înlocuind întunericul cu lumina şi în acel moment se gândi la John şi la şansa pe care o avea ca să îl vadă din nou.

Khieu se dădu înapoi, privind măcelul pe care-l provocase, în mintea lui erau imaginile oribile ale războiului: ţara lui în flăcări, sora lui smulsă violent, zbătându-se şi urlând, trasă în ţeapa zvâcnind a cuceritorului. Tăcerea era o artă pe care Khieu o stăpânea la perfecţie, pentru că moartea planase tot timpul în jurul lui. Dacă ar fi atras în vreun fel atenţia cuiva, ar fi coborât asupra lui mânia păsării negre, a Khmerilor roşii. Pielea lui simţi presiunea forţei acelor imagini şi le simţi mirosul aşa cum îţi umple nările aroma unui condiment. Miros de isterie în masă, un amestec mirosind a vaselină pentru arme, combinat cu o frică deosebit de puternică.

Khieu clipi din ochi, întorcându-se cu spatele la masa inertă de sânge şi oase ce zăcea pe podea la picioarele lui. Totul era în regulă, misiunea lui fusese îndeplinită... aproape integral. Mai erau nişte lucruri de distrus, mărunţişuri de luat cu el.

Pătrunse în sufragerie şi văzu şemineul placat cu faianţă de tip Mercier. Văzu deasupra un Buddha de lemn şi îngenunche imediat lângă şemineu.

— *Buddham soranam gacchami, Dhamman saranam gacchami, Sangham saranam gacchami*, se rugă el. Mă îndrept spre Buddha în căutarea refugiului.

Şi amintindu-şi de lecţiile primite, continuă:

— Fericiţi sunt cei ce nu urăsc. Fă ca noi să putem trăi fericiţi, liberi de ura ce se lasă între cei ce urăsc. Fericiţi sunt cei curaţi. Aceştia sunt precum zeii cei strălucitori, ce trăiesc în fericire.

Era cuprins de o linişte profundă, plutea într-o stare de detaşare, armonizându-se cu pulsul etern al universului. Şi în clipa aceea, închizându-şi ochii, ignorând sângele de pe mâinile lui, nici măcar nu mai simţi dorinţa de a cunoaşte bucuriile cerurilor, înţelegând că aşa cum fusese învăţat de mic copil, numai atunci când reuşea să-şi stăpânească toate

dorinţele şi înclinaţiile sale urma să ajungă la adevărata fericire.

APELUL
IULIE. ÎN PREZENT

COMITATUL BUCKS/NEW YORK CITY/ALEXANDRIA/SHANHAI/WASHINGTON

UNU

Moira. N-au fost de acord să-l lase s-o vadă. Presupuse că nu-l credeau în stare să suporte aşa ceva şi o să-şi verse maţele pe podeaua curăţată de ei. Dar Tracy văzuse nu numai o moarte la viaţa lui. Fusese martor la nişte incidente atât de oribile, de inumane, că i-ar fi făcut pe sticleţii ăştia să viseze urât nopţi în şir.

Atunci de ce şovăi să ridice cearceaful şi să o privească?

Medicul legist se uita cu subînţeles la ceas.

— Ştiţi ceva? le spuse el. În douăzeci de minute trebuie să fiu la tribunal.

Şeful poliţiei, Lanfield, îşi întoarse capul.

— E la o aruncătură de băţ, Hank, rosti el calm. În cinci minute ai şi ajuns în oraş. Lasă-l şi pe băiatul ăsta să se liniştească. Are dreptul s-o vadă şi e de datoria ta să fii de faţă.

Medicul legist tăcu mâlc. Lanfield îi transmisese lui Tracy vestea morţii Moirei. Lanfield era şeful poliţiei din orăşelul Solebury şi la el se prezentase Tracy atunci când sosise acolo.

— Aşa ceva n-am văzut în viaţa mea, îi spusese Lanfield când dăduse cu ochii de el.

Nu mai scosese o vorbă până când Martha, o femeie respectabilă ce completa efectivul celor cinci poliţişti pe care îi avea în subordine, le turnă cafea şi le umplu

stacanele.

— Bine, dar de când sunt eu aici n-am prea avut parte de crime.

Îşi amestecă în cafea după ce adăugă nişte lapte condensat.

— Solebury e un orăşel liniştit în cea mai mare parte a timpului.

Linse picăturile de cafea de pe linguriţă, punând-o jos. Avusese decenta să iasă din spatele biroului său metalic vopsit în verde în clipa în care îşi făcu Tracy apariţia. Stăteau acum faţă în faţă pe două scaune vechi din lemn, cu spătarul dat puţin pe spate.

— La naiba, rosti Lanfield, ultima crimă pe care am avut-o aici s-a petrecut acum unsprezece ani şi a fost de fapt o sinucidere. Mă aflu aici de multişor şi ştiu bine asta.

Ochii lui albaştri îl priveau pe Tracy cu prudenţă. Era un bărbat uscăţiv şi înalt, cu numeroase riduri pe faţă, şaten, cu părul lins şi puţin cam lung, pieptănat după urechi. Vorbea pentru că nu ştia ce ar fi fost mai bine să facă. O asemenea poveste îl depăşea şi îi mulţumi lui Dumnezeu că îl ferea să priceapă aşa ceva; văzuse cadavrul, sau mai bine zis ce mai rămăsese din el. Observă imediat chipul împietrit al lui Tracy şi se gândi că ar fi fost mai bine să vorbească el în continuare.

Lanfield tuşi ca să-şi dreagă glasul şi se înjură singur. Ar fi fost mai bine să nu-l audă nimeni, îi trecu prin cap.

— Nu v-am chemat imediat, domnule Richter, pentru că ne-am gândit să îi verificăm noi singuri identitatea. Aveam portofelul ei cu acte, desigur, dar nu conţinea nici o fotografie. Am încercat o identificare prin folosirea informaţiilor privind lucrările dentare. Şeful poliţiei se feri să îl privească în ochi.

— Lucrări dentare? repetă Tracy. Se aplecă spre el. Bine, dar se recurge la aşa ceva doar când…

Pe chipul lui Lanfield se citi durerea.

— N-aţi fi putut-o identifica, domnule Tracy. Nici măcar mama ei n-ar fi fost în stare.

Tracy nu mai stătea decât pe marginea scaunului.

— Ce s-a petrecut cu ea? La telefon mi-aţi spus doar că a

fost omorâtă.

— În acel moment n-am socotit necesar să…

— Spuneţi-mi!

Lanfield clipi, împietrindu-şi inima.

— Aş prefera să nu o fac, domnule Richter, spre binele dumneavoastră.

Văzu expresia de pe chipul lui Tracy şi renunţă.

— Dar, pe de altă parte, aveţi dreptul să ştiţi.

Inspiră adânc, golindu-şi imediat plămânii.

— A fost omorâtă în bătaie, domnule Richter. Dar un asemenea sadism nu mi-a mai fost dat să văd până acum.

Clătină din cap.

— Un lucru îngrozitor, ceva de necrezut, aşa s-a procedat cu ea. Până şi faţa ei *şi în special* faţa ei a avut de suferit.

Tracy rămase stupefiat când îl auzi.

— Cât de rău ar putea să fie?

— Medicul legist crede că i-au fost zdrobite toate oasele. Unele din ele de trei şi chiar de patru ori. Faţa ei e de nerecunoscut, aşa cum v-am spus.

Îşi puse mâinile pe coapse, masându-le prin ţesătura pantalonilor. Azi ar fi trebuit să fie o sâmbătă liniştită în Solebury, departe de puzderia de turişti ce invadau New Hope. O auzi pe Martha cum bate la maşină într-o cameră alăturată. Ed trăncănea din nou la telefon cu Bill Shirley. Beţivanul său de fiu, înnebunit după bere, începuse să-i facă tot felul de necazuri. Iar cei ce mai populau încă primăria, aflată la etajul clădirii, nu aveau practic nici o ocupaţie.

Dar aici, în biroul lui, atmosfera începuse să ia o turnură cât se poate de tulbure.

— Vreau s-o văd, izbucni Tracy brusc.

Îl făcu pe Lanfield să trasară.

— Ascultă-mă, băiete…

— Vă rog să-mi aranjaţi asta, spuse Tracy, sculându-se în picioare.

Lanfield oftă, se îndreptă către biroul său, rupse o coală albă de hârtie şi i-o înmână lui Tracy, împreună cu un pix cu pastă.

— Şi în vreme ce eu mă ocup de asta, aş aprecia dacă

mi-ai da o declaraţie cu privire la locul în care te aflai în noaptea crimei.

— Am fost cu cineva, grăi Tracy.

Lanfield dădu din cap. Îi puse lui Tracy o mână pe umăr şi îl strânse uşor.

— O simplă formalitate.

Tracy se afla acum în subsolul spitalului Doylestown, un complex de clădiri noi şi frumoase din afara orăşelului, într-o zonă rurală, care îţi dădea impresia că n-are nici o legătură cu îngrijirea bolnavilor şi cu moartea. Se aplecă pentru a vedea mai bine.

— Poate ar fi mai bine să fac eu asta, băiete, spuse Lanfield cu blândeţe în glas, trăgând linţoliul.

Tracy avusese impresia că ştia ce avea să urmeze, dar se înşelă. Ceea ce se afla în faţa ochilor lui îl făcu să îngheţe. Lanfield avusese dreptate; în grămada aceea informă de oase şi carne, ce-ti sfâşia sufletul când o priveai, nu mai exista absolut nimic care să aibă vreo legătură cu fiinţa omenească ce fusese odinioară Moira Montserrat. Cel ce fusese în stare să-i facă aşa ceva reuşise să o reducă la ceva ce nu mai avea nimic uman în ea, un simplu obiect, esenţa unui coşmar de neimaginat.

Şi în clipa aceea o auzi spunându-i la ureche:

— Nu-ţi pot mulţumi de-ajuns pentru că mă laşi să stau aici.

— Vă mulţumesc, domnule poliţist şef, vorbi el cu o voce îngroşată de durere.

Îi fusese suficient.

— O clipă, vă rog. Aş vrea să mă uit şi eu.

Se întoarseră amândoi şi văzură silueta masivă a sergentului de poliţie Thwaite, aflat în pragul uşii.

— Ce naiba cauţi tu aici? îl repezi Tracy înfuriat.

Thwaite îl ignoră şi pătrunse în cămăruţă, aruncându-şi privirile pe lespedea mortuară ce era acoperită doar pe jumătate.

— Mă tem că este vina mea, băiete, spuse Lanfield şi îi privi pe amândoi cu un aer vinovat. Numele domnişoarei Montserrat nu-mi era chiar necunoscut. Citesc şi eu ziarele. Azi noapte, după ce te-am anunţat, l-am informat şi pe

comandantul secţiei de poliţie douăzeci şi şapte şi asta pentru că – aşa am presupus eu – era secţia de poliţie de care aparţinuse.

Dădu din cap în direcţia celuilalt poliţist.

— M-au pus în legătură cu sergentul Thwaite, aflat acum de faţă.

— Aţi greşit, din păcate.

Tracy se îndepărtă de grupul aflat în jurul cadavrului mutilat al Moirei. Thwaite îl ajunse din urmă la parcare.

— Stai o secundă, frumosule.

Tracy îşi întinse mâna şi îl prinse de braţ

— De data asta nu-mi mai scapi.

Era congestionat la fată de atâta furie şi aveai impresia că tremură, în efortul supraomenesc de a se controla.

— Ai de dat socoteală pentru nişte lucruri al dracului de importante.

Îl împunse cu degetul.

— Amândoi am văzut aici ce-a putut să mai rămână dintr-o fiinţă omenească, îl fulgeră el pe Tracy din priviri. Şi amândoi ştim de ce. Atât de catâr eşti, încât ai avut impresia că poţi să-ţi permiţi orice: să mă obstrucţionezi pe mine şi să te ocupi singur de femeia Montserrat şi de povestea morţii guvernatorului. Află că din punctul meu de vedere, ai reuşit să încurci totul. Tocmai când eram pe punctul să mă dezmeticesc, am aflat că aranjaseşi incinerarea cadavrului, iar după asta te-ai şi grăbit să-mi dai de veste să mă şterg pe bot de o afacere aşa grasă.

Ceva se întâmpla cu Tracy. Thwaite făcu fără să vrea un pas înapoi. Avea impresia că fusese lovit de o forţă supranaturală. Se uită urât la chipul înspăimântător al lui Tracy; deschise gura, dar nu reuşi să scoată un cuvânt. I se păru că fusese aruncat într-un vid şi îi cedară plămânii. Cu toate acestea, se luptă să nu se prăbuşească, se clătină puţin, dar nereuşind să se apropie din nou de Tracy.

— Ce zici că vrei să-mi spui? Vorbi Tracy şi pe Thwaite îl trecu un fior rece pe şira spinării, făcându-l să transpire. Să-mi mărturisesc păcatele tocmai ţie?

Thwaite încercă de două ori să spună ce-l frământa.

— Da, reuşi el să pronunţe cu greu. Iar dacă în felul ăsta

mă pot lămuri, va trebui s-o faci.

Efortul făcut îl costă scump pentru că se albi la faţă.

Tracy ştia foarte bine ce face, cel puţin până la un punct, deşi era conştient de faptul că n-ar fi trebuit să folosească tehnica *kiai* cu o atât de mare lipsă de discernământ, dând frâu liber propriei sale furii şi sentimentului de vinovăţie. Dar nu reuşi să se abţină. Ştia că Thwaite avea dreptate. Era vina lui că Moira nu mai era printre cei vii. Se mustră singur pentru că nu o interogase cu mai multă insistentă cu privire la sentimentul ce o copleşise în clipa în care murise John. Din punct de vedere raţional, ştia că ea nu reuşise să fie prea departe de o comportare isterică şi se îndoia că ar mai fi fost în stare să-i poată spune mai mult. Poate. Furia lui fată de Thwaite nu era altceva decât manifestarea exterioară a faptului că era atât de furios pe el însuşi.

— Ce vrea să însemne cruciada asta a ta privind cazul John Holmgren, Thwaite? Ce naiba ar fi putut el să însemne pentru unul ca tine? El nu era decât un politician ca mulţi alţii, nu-i aşa? Şi ştim bine ce gândeşti despre politicieni, fii sigur.

Tracy se apropie la rândul lui de Thwaite.

— Şi ce naiba ti-ar mai păsa dacă ai şti că John Holmgren a murit făcând dragoste cu Moira Montserrat?

— Ce?

— Se iubeau.

Tracy continuă, ignorându-l pe celălalt. Trebuia să îşi descarce nervii într-un fel.

— N-a fost nimic jenant sau murdar în treaba asta. Dar tu ai crede oare, fie şi pentru o singură clipă, că lumea şi-ar mai aduce vreodată aminte de toate lucrurile bune pe care le-ar fi putut realiza, dacă s-ar fi aflat aşa ceva?

— Stai pu…

— Sunt sigur că nu. Tracy clătină din cap. Cât s-ar mai fi bucurat presa! L-ar fi terfelit numele prin noroi, ce palmă ar fi fost asta, Thwaite, pentru omul care şi-a dedicat viaţa pentru ca învăţământul public din statul New York să înflorească, să fie aplicate reforme pentru cei în vârstă, cel care a reuşit să elimine în cea mai mare parte a lor mahalalele din Albany, Buffalo şi din sudul Bronx-ului,

pentru că a reuşit să convingă marile firme să se întoarcă în acest stat! Ce rost mai are să dai în vileag nişte vicii mărunte ale unui singur om, pornind într-o astfel de cruciadă, ştiind acum toate astea?

Dar expresia de pe faţa lui Thwaite era acum total diferită.

— Doamne sfinte, rosti el, e mai mult decât ce-mi spui. Mie nici nu-mi păsa cu cine se culca guvernatorul, frumosule. Las asta pe seama târâturilor de la moravuri. Vrei să-mi dai de înţeles că toată mascarada asta pe care am bănuit-o avea drept scop să ascundă idila dintre Holmgren şi asistenta lui?

— Crezi c-aş fi făcut-o, dacă n-ar fi fost aşa?

Thwaite făcu şi el un pas.

— Dar femeia Montserrat a fost omorâtă, frumosule. Şi nu de un beţivan care a spart un geam şi a intrat să şterpelească ceva bănuţi. Cel care i-a făcut felul ştia bine ce face şi a făcut-o premeditat. Asta îmi spune că ea ştia ceva ce n-ar fi trebuit să ştie.

Îl privi dur pe Tracy.

— Avem de-a face cu un individ foarte inteligent şi *deosebit de periculos*, care zburdă liber acum, iar dacă tu ştii ceva despre asta ar fi mai bine să-ţi dai drumul repede la gură.

Văzu expresia de pe chipul lui Tracy şi clătină din nou din cap.

— Nu-mi pasă dacă îmi faci din nou şmecheria aia. O să m-adun de jos şi tot o să vin după tine. Gândeşte-te bine la asta, frumosule şi asta fă-o câtă vreme *obiectul* acela măcelărit e încă proaspăt în mintea ta, pentru că ea e cea care urlă acum… cât o ţin puterile. Trebuie să punem mâna pe nenorocitul care a putut să-i facă aşa ceva. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-l prindem repede, pentru că e nebun de-a binelea. Nu-mi dau seama cât de mult te-a impresionat văzând ce e capabil, dar eu sunt speriat de moarte.

Tracy începu să vadă în ce situaţie intrase. Îl orbise atât de mult dorinţa de a apăra reputaţia lui John încât contribuise cât se poate de eficient la a-l face scăpat pe

ucigaşul prietenului său. Iar Thwaite avea tot dreptul să fie înspăimântat. Modul în care fusese ucisă Moira semăna foarte bine cu atrocităţile la care fusese martor în jungla din Asia de Sud-Est. Cel ce fusese capabil să facă aşa ceva era un individ cu totul special, era sigur de asta.

Îl privi pe Thwaite şi îşi dădu brusc seama de ceva: în faţa lui se afla un bărbat în care putea să aibă o încredere mult mai mare decât în Kim.

— Nu pot să mi-o scot din minte pe Moira, rosti el cu blândeţe. E vorba de ceva ce mi-a spus în noaptea în care a murit John.

— Vrei să spui când *a fost omorât* John.

Tracy dădu din cap şi Thwaite se scutură puţin, ca şi cum ar fi înlăturat ultima urmă a năucitorului efect al tehnicii *kiai*.

— Moira mi-a spus că a simţit ceva ce semăna cu… ei bine, cu *o prezenţă*, pentru că nu găsise un cuvânt mai bun, în clipa morţii lui John.

— E chiar cuvântul pe care l-a folosit ea: *prezenţă*?

Tracy încuviinţă din cap.

— Da.

— N-a putut să-ţi explice mai clar? Ai întrebat-o?

— Dar, dar ai văzut şi tu în ce stare era în noaptea aceea. Ea e… a fost o femeie deosebit de inteligentă. Avea o afecţiune deosebită, în special când era vorba de John. Şi aflându-se acolo în momentul morţii lui John… Clătină din cap. A afectat-o profund.

Thwaite îl privi cu atenţie.

— Ştiu la ce te gândeşti, îl spuse Tracy. Am vorbit cu ea la telefon de câteva ori după aceea. Era coerentă un timp după care izbucnea din nou în plâns. Şi în situaţia aceea, nu m-am gândit că m-ar fi putut ajuta cu ceva. Acum îmi pare rău că nu am insistat.

Thwaite nu făcu nici un comentariu. Îl privea în continuare pe Tracy.

— Mai e şi altceva, nu-i aşa?

Tracy inspiră adânc. Era pe punctul să trădeze înţelegerea pe care o avea cu Kim. Ei bine, la naiba şi cu Kim!

— Am lucrat în trecut pentru, să-i zicem, o reţea de securitate naţională. I-am abandonat cam brusc. Mă săturasem până peste cap de genul acela de viată. Se mişcă uşor stânjenit; Thwaite nu suflă o vorbă. Recent, un agent al lor şi pe care îl cunoşteam de atunci – numele lui e Kim – m-a contactat. Mi-a spus că ei doreau să mă întorc acolo, cel puţin temporar. Când i-am spus nu, mi-a spus că e vorba de ceva legat de John Holmgren. Am mers împreună la locuinţa guvernatorului şi am cercetat-o cu atenţie. Îşi vârî mâna în buzunar, scoţând batista ce conţinea microfonul miniatural. Şi iată ce am găsit, ascunsă cât se poate de inteligent într-o pară ce se afla pe fundul sticlei cu coniac de pe măsuţa de servit cafeaua. Un aparat cu ajutorul căruia poţi fi ascultat de la distanţă.

Thwaite îşi holbă bine ochii atunci când Tracy desfăcu batista şi scoase la iveală pacheţelul acela minuscul. Nu scoase nici unul vreo vorbă până când obiectul nu fu bine ambalat şi pus la loc.

— Dumnezeule, şopti Thwaite. Ce naiba se petrece aici?

— Şi eu aş vrea să ştiu asta.

— OK, ascultă-mă. Ar fi mai bine să-mi dai mie obiectul ăla. Îl dau celor de la laborator ca să-l examineze şi să…

Dar Tracy nu fu de acord.

— Nu trebuie să procedăm aşa. Gândeşte-te şi tu. Oficial, nu te mai ocupi de cazul ăsta. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa, dar acum nici eu şi nici tu nu mai putem face ceva legat de asta. Pe lângă asta, cel ce a reuşit să pună microfonul în pară e un tip foarte priceput. Am motivele mele să mă îndoiesc că băieţii de la laboratorul vostru au mai văzut aşa ceva până acum, în timp ce eu am acces la un expert.

Asfaltul din parcare dogorea, cu toate că nu mai era mult până la căderea serii. Razele soarelui păreau nişte cioburi de sticlă ce se reflectau în acoperişurile caselor şi de pe carcasele maşinilor. Cei doi bărbaţi erau acum foarte aproape unul de celălalt; dispăruse acel antagonism profund ce marcase până atunci relaţia lor.

— De acum înainte, spuse Tracy, trebuie să avem încredere unul în celălalt. Nu cred că mai e vreo altă soluţie.

Thwaite îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Privi dincolo de Tracy, către linia orizontului. În clipa în care vorbi, îi dădu lui Tracy impresia că mârâie, din cauza încărcăturii emoţionale ce se ascundea în spatele vocii sale.

— Adevărul în problema asta contează foarte mult pentru mine, Richter. E foarte important. Te trezeşti într-o bună zi, după douăzeci de ani şi constaţi că tot timpul ăsta ai trăit în mocirlă. Te întrebi cum dracu' ai reuşit s-o faci. Şi în clipa aia ştii că trebuie să ia sfârşit, că *tu* trebuie să acţionezi în aşa fel încât să ia sfârşit. Vreau să spun că zilele astea mă uit în oglindă şi nu mai ştiu cine sunt. Mă întreb singur dacă tipul din oglindă e acelaşi cu ticălosul care s-a învăţat să-i scuture de bani pe proxeneţi şi pe pariorii ilegali din tot oraşul.

Îşi întoarse capul şi îl ţinti cu privirile pe Tracy.

— Ceea ce încerc să spun e că eu ştiu că şi pe tine te interesează foarte mult să lămureşti povestea asta. Vreau ca tu să ştii acum, că şi eu sunt la fel de interesat ca şi tine.

— Faptul că forţele noastre armate au crescut cu douăzeci şi cinci de mii de oameni peste cifra cunoscută în general în legătură cu anul 1982 n-ar trebui să ne facă pe nici unul dintre noi să credem că a crescut în vreun fel securitatea noastră, spuse Atherton Gottschalk. Clătină din cap, îndreptându-şi privirile pătrunzătoare către o persoană sau alta din rândul liderilor centralelor sindicale AFL-CIO, căutând să le menţină atenţia trează.

— Vremurile pe care le trăim în prezent sunt cât se poate de periculoase şi ar trebui să ne fie foarte clar faptul că nivelul forţelor armate, pe care foştii noştri preşedinţi l-au considerat adecvat pentru a proteja ţara, a fost în realitate insuficient ca s-o poată face cu succes. Noi suntem de părere că ele nu corespund necesităţilor mult mai mari, impuse de situaţia actuală. Pentru că acum, mai mult decât oricând în trecut, suntem o putere *globală* şi avem responsabilităţile unei puteri globale. Este esenţial pentru bunăstarea noastră actuală, dar şi pentru cea viitoare, să mărim nivelul trupelor din forţele de intervenţie rapidă, care să poată acţiona în Golful Persic atunci când situaţia de

acolo impune prezenţa lor. Naţiunea aceasta funcţionează cu ajutorul energiei, iar aceasta este reprezentată în cea mai mare parte de petrol – petrol din import – indiferent că vrem sau nu să recunoaştem asta. Iar acei critici care nu văd în mod clar responsabilitatea pe care o avem în menţinerea stabilităţii în acele zone petrolifere din lume, sunt la fel de inutili ca şi struţul care îşi vâră capul în nisip. Problemele nu vor dispărea doar ferindu-ne să recunoaştem existenta lor!

Gottschalk făcu o pauză în vreme ce se simţea învăluit de aplauzele celor din sală. Asta îl făcea să se simtă bine, cu atât mai mult cu cât confederaţiile sindicale AFL-CIO erau în mod obişnuit greu de convins.

Sorbi putină apă cu gheată şi continuă.

— Până în 1987, armata americană trebuie să fie aptă să trimită în teren o forţă de minimum nouă sute de mii de oameni. Aceasta e cifra finală minimă, reţineţi. Dar, aş dori să precizez, aici nu sunt incluse forţele de intervenţie rapidă şi nici propriul meu plan pentru crearea unei unităţi antiteroriste de elită care să facă faţă situaţiilor neprevăzute ce ar putea să apară chiar pe teritoriul Statelor Unite. Vreme de ani de zile, am văzut cum se extinde continuu un val de terorism internaţional. Chiar şi noi am fost atraşi pe această arenă, cel puţin parţial, în timpul ruşinoasei crize privind ostatecii din Iran. Cu toate acestea, până în prezent ne putem considera norocoşi. În Anglia, Italia, Germania, suntem martori în mod repetat la escaladarea coordonării între teroriştii care acţionează la nivel internaţional. Există probe concludente că o mare parte dintre aceşti terorişti sunt antrenaţi fie pe teritoriul Uniunii Sovietice, fie în tabere controlate de sovietici. Doresc să vă arăt că în acest sector există un pericol evident şi cât se poate de actual, pentru că eu sunt convins că aşa-numitul război rece dobândeşte o dimensiune cu totul nouă şi cu atât mai înfricoşătoare.

Se lăsă şi mai mult pe pupitrul de la care vorbea.

— Vreau să vă cer acum, în calitatea dumneavoastră de reprezentanţi ai acestei naţiuni, să-mi răspundeţi la o întrebare de o importantă arzătoare. În cazul în care

terorismul internaţional s-ar infiltra pe teritoriul american, suntem noi pregătiţi să facem faţă cu succes la o situaţie care se poate solda cu numeroşi morţi? Eu spun că nu. Administraţia actuală este din nefericire cât se poate de ignorantă în ceea ce priveşte acest aspect. În clipa de fată, doamnelor şi domnilor, America este vulnerabilă la un astfel de atac. Este un imperativ să pregătim şi să menţinem nişte forţe speciale antiteroriste, dar şi să începem, acum, să mărim nivelul tuturor forţelor noastre armate. O astfel de creştere va necesita adoptarea unor programe militare speciale, care să includă o mărire semnificativă a numărului de voluntari. E vorba de o noţiune a cărei semnificaţie nu s-a perimat niciodată.

Dar în momentul în care îşi terminase discursul iar aplauzele încă nu încetaseră, Gottschalk îşi dădu seama că nu epuizase ceea ce avea de spus. Trebuia să tină cont şi de reporteri şi acordă o mare importantă întrebărilor acestora.

— Domnule Gottschalk, spuse Ross de la postul de televiziune NBC, în legătură cu aceste programe militare speciale privind nivelul trupelor americane despre care aţi vorbit. Trebuie să credem că sunteţi partizanul întoarcerii la sistemul serviciului miliar selectiv în cadrul unor recrutări obligatorii?

Gottschalk zâmbi.

— Cred că ar fi de preferat să spunem că dacă aceste cifre de care dispunem necesită recurgerea la o creştere numerică dramatică a forţelor armate, nu m-aş opune unei asemenea politici.

— Domnule Gottschalk, îl întrebă Adams de la CBS, nu credeţi că printr-o astfel de acţiune aţi plasa ţara într-o situaţie deosebit de periculoasă, pe picior de război? Ultima oară când s-a recurs la recrutări obligatorii a fost în perioada războiului din Vietnam. Cu siguranţă că nu aveţi în vedere un scenariu atât de groaznic.

— Sigur că nu, răspunse Gottschalk, folosind un ton deosebit de conciliant. Scenariul de care vorbiţi dumneavoastră nu are nici o legătură cu adevărul. Politica pe care o propun eu nu are decât scopul de *a apăra* această

naţiune şi nu de a ne implica în războaiele altora. În prezent, libertatea noastră de manevră este tot mai limitată. Uniunea Sovietică consideră că a sosit clipa în care îşi poate permite continuarea războiului rece la un alt nivel, cu totul diferit de cel precedent. Acum, sarcina noastră – e vorba de o sarcină imperativă – este de a combate reţeaua internaţională a terorismului înainte ca aceasta să devină imposibil de ţinut sub control. Iar acţiunile teroriste, domnilor şi doamnelor, reprezintă o invazie. Un plan perfid bine calculat, pentru a submina pe plan internaţional securitatea Statelor Unite. Un lucru pe care noi nu ni-l putem permite.

Îşi înclină capul în direcţia reporterilor, amuzându-se în sinea lui sub chipul acela inflexibil.

— Vă mulţumesc tuturor. Noapte bună.

Deşi ştia că nu servea la nimic să se învinovăţească singur, chiar asta făcea Tracy acum. Pentru că acum era prea târziu. Cadavrul lui John Holmgren nu mai era la dispoziţia medicului legist. Iar dacă el fusese omorât, le era acum imposibil să mai poată verifica acest lucru prin controlarea amănunţită a cadavrului. Singurul lucru de care mai dispuneau era acel obiect minuscul pe care îl rostogolea acum Tracy în cutele batistei lui Kim, bucăţica din metal şi plastic ce îl lega de asasinul lui John.

Îşi parcă maşina Audi pe Greenwich Avenue. O luă pe jos spre est până când întâlni strada Christopher şi o coti la dreapta.

Pătrunse printr-o intrare unde se afla o uşă de lemn şi sticlă, vopsită în negru. Se afla acum într-un mic vestibul, iar pe jos erau plăci crăpate de marmură alb-negre dispuse ca într-un joc de şah. Apăsă pe butonul interfonului marcat „9F” şi după ce trecu de o uşă interioară, ajunse în hol.

Un lift vechi, ce scârţia din toate încheieturile, îl purtă la etajul dorit. Îl năpădiseră gânduri legate de Moira, încercând să alunge amintirile fantomatice de care se apropia acum. O figură umană îl aştepta în umbră, dar trăsăturile acelea cunoscute lui erau cât se poate de evidente. Avea peste

şaptezeci de ani şi asta se vedea. Părul alb începuse să i se îngălbenească şi să i se răărească şi se putea vedea bine rotunjimea calotei craniene osoase semănând teribil cu un craniu. Ochii săi negri semănau cu ochii lui Tracy, adânciţi în orbite de parcă s-ar fi consumat toată carnea aflată între organele vitale şi os. O reţea fină de vene albăstrii îi brăzda obrajii.

Era în continuare un chip puternic, dar pe Tracy îl îngrozi din nou aparenta aceea sfârşită. Ei şi tu, se gândi el, la ce te-ai mai fi putut aştepta? Dar totuşi, totuşi. Niciodată nu îşi imaginase că avea să-l vadă aşa pe acest bărbat. Tracy îşi imaginase întotdeauna că el era un bărbat de neînvins.

— Bună, tată, salută el, îmbrăţişându-l spontan. Îmi face bine să te văd.

În clipa în care lumina felinarului din stradă se reflectă de pe uşa interioară a locuinţei din Cristopher Street pe spinarea lui Tracy, bărbatul care moţăise până atunci ostentativ în maşină se îndreptă în scaun. Privi o clipă intrarea, ca să fie sigur că Tracy nu era cumva pe punctul de a ieşi. Apoi se întinse şi coborî din maşină, traversând strada oblic. În coltul străzii găsi un telefon public şi formă un număr special pe care calculatorul companiei Bell nu îl avea în memorie şi pe care deci nu-l putea pune sub urmărire. Ascultă cum suna la celălalt capăt, fredonând mulţumit o melodie.

— Da?

Nu recunoscu vocea.

— A intrat la bătrân.

Legătura se întrerupse brusc şi bărbatul traversă agale strada.

De mai bine de o oră tânjea după o îngheţată la cornet.

— Ţin foarte mult la obiectul pe care-l ţii în mână, spuse Tracy şi tatăl său îşi ridică privirile.

Cu lupa aceea de bijutier legată la ochi îţi dădea impresia unui monstru marin cu un ochi bulbucat.

Îşi studie fiul vreme de o secundă cu aceeaşi intensitate cu care s-ar fi uitat la un gândac.

— Ai o inimă de piatră. Trace. Am avut eu grijă de asta.

Se întoarse la treburile lui, încovoindu-şi din nou spinarea până când claviculele lui ascuţite îi dădură lui Tracy impresia că nu peste mult timp aveau să străpungă pielea subţire ce le acoperea.

— Mama a ştiut că aşa se va întâmpla. Ea a urât mereu această trăsătură a mea. Ea ar fi vrut ca eu să fiu într-un fel, iar tu m-ai dorit să fiu altfel. Am uneori impresia că am devenit un fel de hibrid.

O lumină fluorescentă învăluia camera, scoţând la iveală dintr-un câmp de umbre un pătrat orbitor ce emitea o lumină intensă şi care pulsa puternic cu nişte raze alb-albăstrui.

— Ceea ce i s-a întâmplat guvernatorului a fost o tragedie.

Se uită din nou la obiect.

— Hmm, mârâi ei. Examină microfonul, ţinându-l cât se poate de atent cu ajutorul unei pensete lungi şi ale cărei braţe erau curbate precum dinţii unei vipere. Îşi scosese limba printre buzele strânse şi emitea acum şuieratul acela ciudat de înalt pe care şi-l amintea Tracy încă din copilărie. Îi văzu vinele groase de la ceafă, întinse zdravăn precum odgoanele marinarilor ancorându-i capul, ce se clătina, de trupul lui slăbit.

Tracy întoarse capul, privind pe fereastră către întunecimea castanului ce se ridica înalt şi puternic în curtea din spatele casei. De câte ori se căţărase el în copacul acela când era copil? De câte ori îşi auzise mama strigându-l să se dea jos.

— E periculos, Tracy. Mult prea periculos!

Lumea ce o înconjura era prea periculoasă pentru ea, dar ea dorea ca el să trăiască şi să fie sănătos, iar ca s-o mulţumească, atunci când ştia că ea îl urmărea din ochi, Tracy îşi călărea tatăl în loc să se caţere în copac, nebănuind vreodată că unul avea să-l lase pe celălalt singur.

„Tatăl meu, invincibilul”, se gândi Tracy.

Îşi încordă mâna ce-i atârna de-a lungul trupului, iar falangele i se albiră în timp ce unghiile lăsau dâre roşii în podul palmei.

— Bine măcar că ai venit mai întâi la mine.

Tracy ştia că tatăl lui se gândea acum la microfon.

— Dacă dai obiectul ăsta primului aşa-zis expert în electronică luat de pe stradă, habar n-ar avea la ce se uită.

Louis Richter îşi ridică privirile, scoţându-şi lupa.

— Eu ştiu ce e.

„Cât era de mândru de priceperea lui”, se gândi Tracy. Aşa fusese întotdeauna.

Bătrânul Richter ridică în aer microfonul, ţinându-l cu vârful pensetei.

— Aparatul acesta minuscul, rosti el, poate să prindă şi un pârţ din camera asta – şi vreau să spun că din orice punct al camerei – şi să emită un semnal cu o fidelitate aproape identică, de la 20 Hz până la 20.000 Hz, acoperind practic toată gama sunetelor perceptibile urechii umane, în direcţia unui receptor aflat la o distanţă de până la opt kilometri.

Începuse să transpire, o transpiraţie nesănătoasă, cu broboane mari, cel nelinişti pe Tracy.

— La dracu’, se minună el, aş fi putut concepe şi eu aşa ceva cu zece ani în urmă. De ce n-am făcut-o? Făcu el un semn larg cu mâna în aer. Şi cu toate astea, aş mai putea s-o fac.

— Noi l-am găsit în interiorul unei sticle ce conţinea coniac de pere, spuse Tracy.

Nu vroia să-şi lase tatăl să fabuleze cu plăcerea cu care mestecă un cal iarba.

— Într-o pară mumificată, aflată pe fundul sticlei.

— Ticălosul! rosti Louis Richter. Trebuie să aflu cine a fost nenorocitul care a făcut aşa ceva.

— Asta vreau şi eu, îi spuse Tracy.

— Şi când oare s-a întâmplat, îi vorbi Louis Richter cu mândrie în glas, ca eu să nu-ţi ofer ceea ce îţi doreşti?

Când Khieu ieşi din cabina liftului la penultimul etaj al clădirii de pe Gold Street, situată în partea de sud a insulei Manhattan, domnişoara Crawford îi sări imediat în întâmpinare.

Traversă mocheta gri cu paşi mari, plină de încredere,

întinzându-i mâna. Khieu îi luă mâna şi i-o ridică elegant, sărutându-i-o.

— *Mergi beaucoup*, murmură ea.

Ochii ei luceau în spatele lentilelor de la ochelari. Purta un costum elegant, dintr-un material uşor. În jurul ei plutea mirosul unui parfum discret. Faptul că ea venise în întâmpinarea lui Khieu arăta importanţa de care se bucura acesta, în caz contrar putând fi preluat de una din numeroasele secretare ce populau acel etaj.

Madeleine Crawford, deţinătoare a mai multor doctorate, era o femeie remarcabilă; printre însuşirile ce o făceau să fie de nepreţuit era şi aceea că nu se amesteca în domeniile care nu o priveau. Khieu reprezenta un astfel de domeniu. Cu toate acestea, în vreme ce îi spunea: „Vă aşteaptă. Urcaţi la el imediat”, ea se gândea: „Ah, ce n-aş da pentru a rămâne numai câteva ore în compania trupului acesta”.

Khieu îi mulţumi şi urcă scările în spirală, cu trepte din marmură de culoare gri închis. Priveliştea ce se deschidea din acel birou, care ocupa de fapt un întreg etaj, era în deplină armonie cu fundalul. La nord, sud şi vest, zgârie-norii din Manhattan se ridicau grupaţi sau stingheri, creându-ţi impresia că te afli într-o grădină din metal şi sticlă de proporţii pantagruelice. Centrul comercial internaţional, primăria cu arcada ei din piatră şi mortar şi dincolo de ea, Police Plaza, răul Hudson, New Jersey şi chiar şi o bună parte din Staten Island, toate aceste se etalau prin panourile mari de sticlă ce se întindeau practic din podea şi până în tavan, dându-ţi iluzia că făceau parte din colecţia de bijuterii a unui pasionat.

Bărbatul înalt se ridicase deja în picioare şi începuse să ocolească biroul masiv de onix negru. În spatele lui, umbrele acopereau cartierul Wall Street. Avea în mână un telex străveziu ce contrasta vădit cu marginile bătătorite ale palmelor şi cu luciul unghiilor.

Lumina te ajuta săli distingi bine trăsăturile ce-l caracterizau: ochii albaştri distanţaţi, maxilarul lung şi puternic al unui bărbat obişnuit să comande, nasul ascuţit cu nările desfăcute. Mustaţa impecabilă se potrivea perfect cu albul părului lui des şi care – asta în ultimii trei sau patru

ani – începuse să dea înapoi, lăsând în urmă o porţiune îngustă de piele pistruiată.

Îi dădu lui Khieu telexul străveziu chiar în clipa în care ţârâi telefonul.

Apăsă o tastă discretă.

— Da, Madeleine.

— Mesajul dumneavoastră a ajuns la Harlan Esterhaas, domnule Macomber. Puteţi vorbi cu el pe linia trei.

— Domnule senator! Ce mai faceţi?

Vorbea cât se poate de cordial.

— Mulţumesc, bine.

— Aud că urmează să veniţi mâine în oraş. M-am gândit că am putea folosi prilejul ca să încheiem tranzacţia.

— Îţi admir sursele de informaţie. Nici măcar proprii mei asistenţi n-au aflat despre asta decât în urmă cu o oră. Râse. Sunt de acord să ne vedem mâine.

— Să zicem pe la trei şi un sfert, la muzeul de artă modernă. Ştiţi unde e?

— Nici o problemă. Ne vedem atunci.

Macomber se întinse, întrerupând legătura. Zâmbi.

— Sistemul inventat de tine e chiar mai bun decât utilizarea telefoanelor publice. Astfel de convorbiri nu trebuie să poată fi interceptate.

Khieu terminase de citit telexul, dar Macomber nu se putu abţine să nu-i mai recapituleze conţinutul.

— *Vampirul* e un mare succes! S-a ridicat în aer pentru a douăzeci şi şaptea oară la Hungry Horse.

Se referea la aeroportul companiei, aflat într-o zonă pustie din nord-vestul statului Montana. Motorul ceramic toarce de minune, chiar şi în cele mai grele condiţii atmosferice.

— Imaginează-ţi – reuşi să ocolească tot biroul şi să ajungă în faţa lui Kim – douăzeci şi şapte de zboruri de încercare în mai puţin de opt zile! Nesuferitul ăsta de motor e de patru ori mai uşor decât un motor turnat din aluminiu şi nici n-are nevoie de un sistem de răcire!

Chipul îi radia de entuziasm în vreme ce vorbea; iar Khieu simţi enorma lui încântare.

— Am avut dreptate! Un avion de vânătoare pe care-l

putem înarma cu de trei ori mai multe sisteme defensive şi ofensive decât orice avion de mărimea lui.

Khieu îşi ridică privirile. Era şi el încântat.

— Şi ce rezultate a dat LITLIS?

Acesta era codul lor secret pentru sistemul logic de transmitere a luminii, adică nucleul forţei teribile ce caracteriza cel mai bine Vampirul. Toate circuitele electronice implantate în computerul de la bordul de comandă, controlând sistemul avansat de ghidare nocturnă şi tot armamentul ofensiv nu se mai bazau pe cipuri electronice, mult depăşite azi, ci pe cipuri acţionate prin semnale laser. Iar asta însemna că factorul timp, necesar computerului pentru luarea unei decizii nu mai depindea de viteza limitată a impulsului electronic printr-un circuit, putând ţâşni cu viteza luminii. Asta făcea ca *Vampirul* să fie avionul cu cea mai mare putere distructivă din lume, pentru că putea întrece sub aspectul rapidităţii decizionale, manevrabilitate şi armament la bord tot ce exista în acel moment în aer, inclusiv rachetele balistice.

— Cei de la Hungry Horse au ridicat în aer nouăsprezece machete la intervale de câte trei secunde. Machetele reprezentau rachete ce acopereau întreaga lor gamă, având viteza şi manevrabilitatea unor rachete adevărate dar fiind lipsite de explozibil. LITLIS le-a distrus. Pe toate. Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu pilotul. Zice că n-a văzut aşa ceva în toţi cei douăzeci de ani de când zboară pe avioane de vânătoare. Era cât se poate de încântat. Toţi cei ce lucrau la Hungy Horse locuiau în incinta aeroportului; era imposibil să se scurgă vreo informaţie de acolo.

— Am reuşit, rosti bărbatul înalt. Ne-am încadrat în timp şi nici n-am depăşit nivelul maxim al cheltuielilor prezise de sistemul principal de computere.

Khieu se uită din nou pe telex înainte să-l pună pe biroul din onix.

— Motorul ceramic a fost cheia, spuse el. Ideea lui Takakura de a modifica proiectul NASA privind motorul navetei spaţiale a reprezentat un mare risc, dar care a dat rezultatele scontate. Dar tu eşti cel care i-ai dat ideea. Ţi-ai dat seama că nu vom putea construi un avion de vânătoare

din generaţia a şasea precum *Vampirul*, utilizând motorul convenţional din aluminiu.

— Nu, fu şi Macomber de acord, sigur că nu. Mi-am dat imediat seama, în clipa în care am dispus de LITLIS, că semnalele laser generate de computer nu vor avea nici un efect într-un avion de genul acela – pentru că blestematul de motor s-ar fi încălzit după primele minute de luptă aeriană.

Îşi frecă mâinile.

— Excelent. Sunt mulţumit de rezultate. În câteva zile vom face publice aceste informaţii şi după asta vor curge comenzile.

— În situaţia asta presupun că o să accepţi oferta Comisiei Trilaterale.

Macomber dădu din cap afirmativ. Comisia, un conglomerat ce cuprindea oameni de afaceri importanţi şi o puzderie de politicieni din New York, îl invitase să-i însoţească în călătoria ce urma să aibă loc în China.

— Pentru că în clipa de fată, se potriveşte ca o mănuşă cu încercarea de a întări relaţiile comerciale cu guvernul Chinei Populare. Zâmbi. Şi în plus, reprezintă un paravan ideal pentru ceea ce trebuie să fac în Orientul îndepărtat. La începutul săptămânii viitoare. Mă voi afla la Shanghai. Se apropie momentul să aprind fitilul.

Khieu zâmbi la rândul lui.

— Dar astă-seară, spuse bărbatul înalt, trebuie să sărbătorim.

— O să ieşi în oraş cu Joy, îi răspunse optimist Khieu.

— Nu cred.

Macomber se îndreptă spre cuierul din bronz, aflat într-un colt al camerei; cârligele acestuia erau de fapt coarne de elan, bine şlefuite. Prezenta femeilor nu este apreciată în interiorul clubului – chiar şi soţiile membrilor – şi chiar dacă n-ar fi aşa, mă aflu într-o dispoziţie teribil de comunicativă. Iar Joy mă inhibă.

— Ar mai fi şi Findlan, se pronunţă Khieu, plus unul sau doi senatori care ar trebui convinşi.

Macomber făcu o pauză.

— Khieu, problema ta este aceea că, indiferent cât de

mult te străduieşti, te abţii în continuare să pui bază pe cuceririle moderne ale ştiinţei. Ai văzut prea bine ce a făcut calculatorul atunci când a fost vorba de selecţionarea unor anumiţi reprezentanţi. Nu numai că ne-a pus la dispoziţie numele lor, afilierile de partid, dar pe lângă asta – după o cercetare minuţioasă timp de trei zile – a fost în stare să tipărească orice mic păcat al lor. Şi pentru că natura umană este aşa cum este, hârtiile produse de calculator ne-au pus la dispoziţie cheia fiecăruia din aceşti indivizi. *Angka* a pus acum stăpânire pe ei, pe trupul şi pe sufletul lor. Acest lucru e valabil pentru şapte dintre senatorii cu adevărat importanţi pentru noi.

Îmbrăcă o haină uşoară pufoasă din lână cu firul lung.

— Da, mai rămân Findlan şi cu ceilalţi doi.

Când trecu pe lângă Khieu, îi strânse uşor umărul.

— Ai încredere. Lasă-i pe seama calculatorului. O să-mi dea destule informaţii utile. Şi nu-ţi face griji în legătură cu Findlan. Ştiu că are reputaţia unui dur. O să-l dau şi pe el gata.

— Nici unul din ei nu mă îngrijorează atât de mult cât o face Tracy Richter, rosti Khieu pe un ton foarte serios. El a fost cel care a găsit microfonul în clipa în care le scăpase tuturor. Iar tu i-ai dat voie acum să-l ducă la tatăl lui.

— Uită de Louis Richter, spuse bărbatul înalt sigur de el. Individul e cu un picior în groapă. Ţi-o spun cinstit, mă miră că Tracy s-a dus la el. Bătrânul s-a retras de mai bine de cinci ani şi e atât de grav bolnav încât mă tem că nu mai are nici mintea întreagă.

— Nu fac altceva decât să-ţi amintesc ce-am auzit despre el.

Macomber îşi ridică o mână în semn că ignoră cuvintele lui Khieu.

— Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Din partea lui nu mai trebuie să avem de ce ne teme.

Khieu nu era atât de sigur de asta.

— Şi totuşi…

— Bine, se resemnă bărbatul înalt. Am învăţat să ţin seamă şi de instinctele tale. Fii atent la ce se întâmplă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, fii cât se poate de prudent în

ce-l priveşte pe Tracy. Nu vreau ca el să bănuie măcar de existenţa ta. Pe vremuri era ca o nevăstuică a naibii de isteaţă, reuşind să simtă duşmanul de la o foarte mare distantă. Să nu îl subestimezi.

Khieu dădu din cap, mulţumit pe moment.

Macomber era pe punctul să iasă din birou în clipa în care târâi telefonul. Se îndreptă către birou şi apăsă pe butonul ascuns. Vocea domnişoarei Crawford, deşi se auzea slab, era cât se poate de clară când răsună în cameră.

— Regret deranjul, domnule Macomber, dar fiul dumneavoastră se află aici.

— Ah, Dumnezeule! Delmar Davis Macomber îşi privi ecranul ceasului de aur. Băiatul n-a întârziat decât trei ore. Cât mi-am dorit ca el să aibă simţul tău de răspundere, Khieu. De fapt, tu ai multe trăsături pe care aş fi dorit ca să le aibă şi el. Khieu îşi lăsă în jos fruntea.

— El e fiul tău. Face şi el tot ce poate.

— Nu înţeleg de ce îţi dai atât de mult silinţa să îl aperi, având în vedere şi comportamentul lui permanent faţă de tine.

— El nu reuşeşte să vadă dincolo de propria lui vină. Lucrul acesta e cât se poate de evident, cel puţin pentru mine.

— Vină?

Macomber era pe punctul de a izbucni în râs.

— Şi de ce naiba să se simtă vinovat?

Khieu îi vorbi cât se putu de blând.

— Nu trebuie să uiţi faptul că prima ta soţie, Ruth, a murit când l-a născut pe Eliott. Iar asta e o grea povară pentru orice copil şi în special pentru un fiu. Există o legătură cu totul specială între mamă şi fiu. Rupând-o nemilos chiar în clipa în care începea să se formeze…

— Ah, ce prostie! Nu am răbdarea necesară pentru a asculta asemenea tâmpenii de natură psihologică!

— Interesant, murmură Khieu, ţinându-şi în continuare capul în jos. Psihologia reprezintă una dintre principalele tale arme, atât în domeniul afacerilor cât şi în… în angka. Mi se pare curios faptul că tu respingi de la bun început importanta ei atunci când e vorba de propriul tău fiu.

Macomber se aplecă peste birou.

— Nu vreau să spun, spuse el fără să ridice tonul, că băiatul e lipsit de voinţă. Şi nu pot să suport aşa ceva la nimeni. Mă chinuieşte gândul că asta îl caracterizează pe propriul meu fiu.

Macomber nu se mişcă din loc.

— Trag nădejde, Khieu, că tu înţelegi bine că libertăţile de care te bucuri tu nu le-aş permite nimănui.

Khieu încuviinţă din cap.

— Da.

Privea în mod deliberat mocheta.

— Pentru că eu nu-ţi pun la îndoială loialitatea. Dragostea ta.

În uriaşa cameră se lăsă liniştea. După un timp, Macomber îşi închise ochii şi îi spuse:

— Coboară cu celălalt lift. Nu e nevoie ca Eliott să dea cu ochii de tine aici.

Khieu dădu din cap şi dispăru din cameră fără să mai spună vreun cuvânt.

— Domnule Macomber? Pot să-l las pe Eliott să urce?

Macomber se scutură puţin, ca şi cum ar fi vrut să îşi revină din visare.

— Da, Madeleine. Aşa să faci. Şi după aceea, atât tu cât şi ceilalţi puteţi pleca. S-a făcut deja târziu.

— Da, domnule. Noapte bună.

— Ah, Madeleine... Se auzeau deja paşii ce urcau pe scările în spirală.

— Domnule?

— Ai făcut o treabă foarte bună punând cap la cap toate informaţiile primite de la Hungry Horse. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu erai tu.

— Vă mulţumesc, domnule. Suntem cu toţii mândri de *Vampir*.

Macomber întrerupse legătura şi traversă camera în direcţia barului. Îşi turnă într-un pahar înalt gin cu apă tonică. Simţea nevoia să se răcorească puţin. Doar Eliott reuşea să îl aducă în starea aceea.

Îşi întoarse spatele către persoana ce tocmai ajunsese la nivelul biroului său, găsindu-şi de lucru cu tăierea unei felii

groase de lămâie pe care o stoarse în paharul aburit.

— Ei bine, auzi vocea fiului său. Iată-mă aici. Ce doreşti?

Macomber se roti pe loc şi pe chip i se putea citi duritatea.

— „Ce doreşti”? îl imită el. Trei ore întârziere faţă de ora fixată şi asta e tot ce ai de spus? Nici o explicaţie, nici o scuză?

— Nu îţi datorez nici una, nici alta, îi răspunse înfierbântat Eliott.

— O, ba da, îl repezi Macomber, da, ai şi aşa ceva, chiar dacă preferi să ignori ospitalitatea mea şi să pleci de acasă. Ai răspunderi… faţă de mine şi faţă de *angka*.

— Îmi trăiesc cum vreau viaţa.

— Şi ce mai viaţă! Macomber se repezi să ocolească biroul şi să traverseze camera. Îşi abandonase paharul pe tejgheaua cu oglinzi a barului.

Din ochii lui Macomber scăpărară scântei.

— Eşti un tânăr care s-a aflat în permanenţă printre cei elogiaţi de decan în decursul celor patru ani petrecuţi la universitatea Columbia. Ai fost ales şef de promoţie înaintea absolvirii, în timp ce tu nu numai că nu te-ai prezentat la ceremonia alegerii tale, dar ai lipsit şi de la festivitatea organizată în onoarea tuturor absolvenţilor. Poţi să îţi imaginezi stânjeneala pe care mi-ai produs-o? Ce urma să le spun eu tuturor celor care m-au întrebat unde erai atunci? N-aveam nici cea mai mică idee. Pentru că tu nu mi-ai spus niciodată nimic. Ai lucrat timp de şase luni aici, la Metronics, perioadă în care ai dovedit că dispui de un potenţial şi de un spirit de iniţiativă mai mare decât trei sferturi din personalul meu actual. Şi cu toate astea, ai dat şi de aici bir cu fugiţii.

Făcu un gest teatral.

— Şi pentru ce? Ca să joci teatru şi asta şi fără prea mare succes, după rapoartele pe care le-am primit.

— Cine ţi-a spus asta? Khieu? Câinele pe care-l ţii în lesă?

— De ce îmi faci toate astea?

Macomber ajunsese acum în faţa fiului său.

— Ce naiba se petrece cu tine? Ai talent, eşti inteligent. Ce ai de gând să faci cu aceste calităţi? Nimic! tună el.

Eliott se dădu un pas înapoi clătinându-se.

— Ce importanţă are dacă eu am de gând sau nu să fac ceva cu ele? spuse Eliott. Asta nu reprezintă decât concepţia ta despre viaţă, ideea ta despre ceea ce crezi tu că e bun pentru mine.

— Tu nu ai nici măcar cea mai mică idee despre ce înseamnă valoarea banilor şi ce înseamnă să munceşti ca să trăieşti, i se adresă Macomber cu amărăciune în glas. În câteva cuvinte, nu înţelegi ce înseamnă să fii bărbat. Îmi trezeşti dezgustul.

Eliott simţi cum încep să-l podidească lacrimile, dar se forţă să nu plângă în faţa tatălui său.

— Perfect! Tu ai spus-o. Eu nu vreau dragostea ta. Făcuse ochii mari şi aceştia deveniseră extraordinar de luminoşi. Eu nu vreau să fiu precum Khieu. Tu îl iubeşti numai pentru că el se pleacă în faţa ta. Eşti un ticălos, ştii asta? Un ticălos nenorocit!

Macomber făcu efortul de a se smulge tentaţiei de a riposta violent.

— N-am de gând să stau aici şi să ne azvârlim reciproc insulte, Eliott. Timpul meu e mult prea preţios ca să îl irosesc aşa. Intenţia pe care am avut-o în momentul în care te-am chemat aici a fost să-ţi pun la dispoziţie un mesaj pe care va trebui să îl transmiţi mai departe.

— Atunci dă-mi-l, îi spuse Eliott, strângând din buze.

Macomber îi înmână o bucăţică de hârtie.

— Memorează-l.

În vreme ce fiul său se pregătea s-o facă, îi spuse:

— Khieu e îngrijorat în legătură cu rolul pe care îl ai în cadrul *angka*, să ştii.

Eliott nu-şi ridică privirile spre el. Macomber aşteptă până când acesta termină de citit şi îi înapoie hârtia.

— El te iubeşte, dar nu crede că se poate pune bază sigură pe tine pentru activităţi atât de delicate şi deosebit de importante. Ca şi mine, ar fi mulţumit dacă ai lucra pentru Metronics.

Eliott schiţă un zâmbet fătarnic.

— Asta ar însemna că n-aş putea să mai fac asta, nu-i aşa, tată? Faptul că eu nu am nici o legătură cu Metronics

îmi e deosebit de util în misiunea mea de intermediar.

Îşi vârî mâinile în buzunare.

— Dar voi doi n-ar trebui să vă faceţi griji din cauza asta. Ştiu bine că dacă dau greş, nu-mi rămâne decât să lucrez aici. Şi nici în ruptul capului n-aş vrea aşa ceva.

Rosti ultima frază cu o mare ură, ştiind câtă durere îi provoca tatălui său spunându-i asta.

Macomber se mulţumi să-i spună.

— Cunoşti procedura.

— O ştii şi tu prea bine, rosti Eliott, dându-i de înţeles tatălui său că asta nu era decât o discuţie măruntă ce ascundea resentimente.

Privirile lor se întâlniră vreme de o secundă şi între ei se petrecu ceva cu totul special, un lucru pe care nici unul dintre ei n-ar fi putut să-l identifice ca atare.

Eliott îşi întoarse apoi capul şi legătura aceea aparte se rupse.

— Duminică am de gând să merg la cimitir, spuse el fără să-şi privească tatăl. Mi-ar face plăcere dacă ai merge şi tu uneori acolo.

— Eu cred că tu mergi mult prea des, grăi Macomber. Un lucru care nu e deloc sănătos.

— Nu e sănătos să îţi cinsteşti propria ta mamă? Cum poţi chiar şi numai să gândeşti aşa ceva?

— Ea nu mai e, Eliott. Macomber vorbea acum cât se poate de rece. De ce îl tulbura atât de mult această slăbiciune manifestată de propriul său fiu? Trebuie să te resemnezi şi tu cu gândul. Joy e soţia mea azi. Tu te înţelegi bine cu ea. Ştiu că ea te iubeşte, deşi sunt sigur că nici ea nu te vede suficient de des. Viaţa trebuie să continue.

— Tu n-o iubeşti pe mama, îi spuse Eliott cu o voce răguşită. Şi niciodată n-ai făcut-o! Simţi cum îl cuprinde o furie oarbă.

Dintr-o mişcare rapidă, Macomber reveni din nou lângă el. Îşi ridică brusc mâna. Îşi pălmui fiul.

— Dacă ai fi încă copil, te-aş forţa să-ţi clăteşti gura cu săpun.

— Dar e adevărat! Eliott ţipă, ferindu-se de mânia tatălui său. Ştiu asta. E adevărul gol-goluţ!

Se întoarse pe călcâie şi coborî treptele în spirală ale scărilor. Odată ajuns jos, aflat în penumbră, privi spre golul casei scărilor. Nu zări decât o siluetă neagră şi înaltă, ce stătea cu picioarele desfăcute în capătul scărilor.

Şi în acel moment, avu senzaţia că figura aceea impunătoare se putea întinde, traversând toată distanta dintre ei şi să-l intuiască locului cu o putere năprasnică, ce i-ar fi putut zdrobi chiar şi oasele. Da. Credea din tot sufletul că i se putea întâmpla aşa.

Plângând, fugi din locul acela.

Tracy era acasă în clipa în care Lauren intră pe uşa din fată. Vorbea la telefon cu Kim, punându-l la curent cu ultimele evenimente. Încheie rapid discuţia în momentul în care o văzu pe Lauren.

Aceasta era înfăşurată într-un impermeabil lung. Se pare că începuse să plouă la puţin timp după ce venise el acasă, pentru că ea începu să-şi scuture în baie umbrela lăcuită din hârtie de orez.

— Cum a mers la spectacol?

Ea îi zâmbi.

— Mai bine.

Lauren traversă bucătăria, turnându-şi într-un pahar apă gazoasă.

— Vrei şi tu ceva?

— Nu.

Îşi făcu din nou apariţia, sorbind din pahar, apropiindu-se şi luând loc lângă el pe canapeaua gălbuie de lângă fereastră.

— Îmi place să dansez în *Visătorul*. Mă simt atât de uşurată că am scăpat de părţile mai uşoare pe care mă obligase Martin să le exersez în perioada în care trebuia să îmi întăresc din nou şoldul. Lumina felinarului din stradă se strecura filtrată printre jaluzele, aruncând pe trupul ei fâşii luminate şi întunecate ce semănau cu unduirile făcute de vânt pe nisip atunci când traversează un deşert. Îşi lăsă capul pe o parte.

— La ce te uiţi?

— La tine.

Era pe punctul să spună ceva dar, când îi văzu expresia ochilor, cuvintele îi rămăseseră în gât şi nu reuşi decât să scoată un sunet teribil de slab. Tracy o luă în braţe şi ea i se supuse, topindu-se în căldura şi liniştea pe care i le oferea trupul lui, închizându-şi ochii, deschizându-şi buzele până când acestea simţiră atingerea uşoară a limbii lui. I se tăie respiraţia. Oftă şi îşi lăsă capul pe umărul lui, răsucindu-şi cât mai bine cu putinţă trupul subţire ca să se poate lipi de el şi întinzându-şi pe canapea picioarele ei lungi.

Tăcerea domină camera vreme îndelungată, întreruptă doar de fâşâitul maşinilor ce alergau pe stradă.

— Cu puţin timp înainte să începi să dansezi, rosti într-un târziu Lauren cu glas coborât şi care parcă plutea prin aer, gândurile tale încep să rătăcească. Tensiunea creată de anticiparea celor ce aveau să urmeze, combinată cu inerţia produsă de aşteptare. Şi bineînţeles că odată pe scenă, totul diferă. Totul e numai concentrare şi nu mai rămâne timp pentru altceva. Dar înainte... Ea îşi întoarse capul, făcându-l să simtă cum părul ei lung, despletit, îi atinge pielea de pe gât. Gândurile cele mai stranii îţi pătrund în minte... Amintiri.

— Ca de exemplu?

Ea îi strânse şi mai mult mâinile, lipindu-le de trupul ei, ca şi cum ar fi încercat să primească şi mai multă căldură din partea lui.

— Mi-am dat brusc seama că mă gândesc... la funeraliile lui Bobby. (Tracy tresări). Tu ai însoţit sicriul pe aeroportul Dulles. Am văzut medalia aceea şi faldurile unui drapel american.

— Îmi amintesc, spuse Tracy cu glasul înecat de emoţie. Dar cum de ţi-ai adus din nou aminte? Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă.

— Mă gândesc mult la Bobby, şopti Lauren. Chiar şi acum.

Nu făcu nici un efort ca să-şi şteargă lacrimile ce îi brăzdau obrajii.

— Îmi lipseşte uneori atât de mult încât aş vrea să ţip. Vreau să spun, el era fratele meu mai mic. A murit atât de tânăr! Nu reuşise să devină bărbat.

— Avea nouăsprezece ani. Tracy încercă să nu îşi aducă aminte. Era deja bărbat.

— Nu. Tu nu ştii ce vreau eu să spun. Noi ne ştiam unul pe celălalt că suntem nişte copii… care cresc. Noi niciodată…

Simţi cum se înăbuşă, renunţă şi îşi ascunse capul, frecându-şi în cele din urmă ochii cu podul palmei.

— Dar ce rost are să scoţi din nou la iveală toate astea? Rosti Tracy cu tandreţe.

I se făcuse frică. Se simţea tot mai încercuit.

— Îmi amintesc de felul în care arătai atunci când ai coborât din avion cu sicriul… lui Bobby.

Ea vorbea în continuare ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Erai alb ca varul. În cea mai mare parte a timpului n-ai fost în stare să te uiţi la mine. Îţi fereai în permanenţă ochii de noi… de părinţii mei şi de mine… privind parcă spre Virginia.

Lui Tracy îi reveniră în faţa ochilor acele momente. Directorul îl însoţise cu ocazia acelui prim zbor către casă. Îl însoţise un timp pe Tracy în teren, încercând să detecteze sursa unor presupuse scurgeri de informaţii de la baza Ban Me Thuot. Nu găsise nimic, dar fusese cel care aprobase promovarea lui Tracy la gradul de locotenent pentru merite deosebite în îndeplinirea a şapte misiuni deosebit de periculoase.

Directorul – un colonel din rândul forţelor speciale – îşi desfăşura activitatea în mod independent. Pentru toţi cei din jur, directorul conducea o unitate specială pentru efectuarea unor misiuni secrete, care primea ordine direct de la Pentagon. Aceasta nu era de fapt decât un paravan ce servea unei dezinformări deliberată, pentru protejarea intereselor atât ale celor din forţele speciale, cât şi ale directorului, personal. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit toţi ar fi fost acela de a-i confunda pe cei subordonaţi directorului cu ageamiii ce la CIA.

— Ne-am cunoscut prin intermediul lui Bobby, spuse acum Lauren.

El nu putea să vorbească de fierul acela roşu, îndepărtat, ce îi ardea inima şi îl împingea să caute – prin intermediul

tatălui său – Fundaţia.

Se ridică în picioare şi se uită pe fereastră, în întunericul nopţii, în vreme ce începu să îi vorbească.

— Prima mea permisie, petrecută în Hong Kong, este cea de care îmi aduc cel mai bine aminte. Într-o zi, am pătruns cu maşina într-o zonă rurală aflată chiar la nord de oraş – Noile Teritorii. Am dat de un templu taoist. Sunt nişte oameni interesanţi taoiştii – perfect armonizaţi cu natura şi cu spiritul omenesc; ei îngrijesc de bătrânii şi de infirmii din oraş. Grădinile erau frumoase, pline de bonsai, arborii pitici atât de frumos tunşi şi de statui ale unor personaje din mitologia chinezească, ce au rolul de a aduce sănătate şi noroc vizitatorilor. Prin intrarea larg deschisă ce ducea în templu, am văzut o chinezoaică ce îngenunchea în faţa altarului, ţinea în mâna dreaptă un recipient rotund din lemn în care se afla ceva ce semăna cu o grămadă de beţigaşe lungi şi pătrate. Dar fiecare beţigaş avea scris pe o latură un şir de caractere chinezeşti. Era foarte mare linişte. Îmi amintesc că puteam să aud foşnind copacii bătrâni şi noduroşi. Păsărelele cântau şi puteam simţi mirosul puternic de tămâie.

Se îndreptă către Lauren, luând loc în celălalt capăt la canapelei.

— Femeia se ruga. Agita în fa a ei în permanentă cutia aceea de lemn, ţinând-o aplecată în aşa fel încât beţişoarele erau pe punctul să iasă afară. Şi la un moment dat unul din ele căzu cu zgomot pe jos. Ea încetă să se mai roage şi duse beţigaşul unei bătrâne ce şedea în spatele unei băncuţe rahitice aflate pe o latură a templului. Bătrâna citi ce era scris pe beţigaş şi, după ce consultă o carte plină cu tabele, scrise ceva pe o bucăţică de hârtie. Femeia îi plăti şi pătrunse printr-o arcadă într-un alcov unde se afla un bărbat foarte bătrân. Auzisem despre renumele de care se bucurau taoiştii ce puteau interpreta viitorul şi m-am hotărât să fac şi eu acelaşi lucru pe care îl făcuse femeia. Am repetat aceleaşi mişcări. Bătrâna nu schiţă nici un gest de surprindere când i-am înmânat beţigaşul meu, dar nu acelaşi lucru se petrecu când am ajuns la cel ce interpreta viitorul. Îşi ridică privirile de pe bucăţica de hârtie pe care i-

o dădusem, spunând: *Soldat. Tu participi la război*. Eram curios. Nu purtam uniformă. Ţi-am spus deja, noi niciodată nu purtam uniforme din cauza specificului… activităţii noastre.

Lauren zâmbi.

— Da. Dinţi ce conţin cianură de potasiu şi alte lucruri asemănătoare.

Ea dorise să spună o glumă, bineînţeles, dar Tracy îşi mişcă limba în interiorul gurii fără să vrea, atingându-şi măseaua de minte din stânga. Acum cincisprezece ani, i se găurise conţinutul când fusese la şcoala specială din Mines şi i se pusese o plombă sub care se ascundea o capsulă insolubilă de cianură de potasiu. Nu trebuia decât să muşte într-un anumit punct cu suficientă presiune.

— Ceva în genul ăsta, răspunse el. „Războiul e ceva străin pentru mine”. Bătrânul îi vorbise fără ostilitate, cu o mare tristeţe. M-a întrebat dacă înţelegeam natura interpretării viitorului în funcţie de elementele naturale. *Feng shui*, acesta fu numele folosit de el. L-am răspuns că nu. Iar el mi-a explicat:

— Elementele naturii constituie ţesătura lumii în jurul nostru: pământul, apa, aerul, lemnul. Unul din ele e aliniat alături de celelalte sau unul luptă împotriva lor. Din experienţa pe care o am, cei ce trăiesc în lumea apuseană nu înţeleg importanta acestor lucruri.

— Bătrânul s-a oprit aici, cel puţin aşa cred eu, ca să vadă după cum bănuia el dacă şi eu mă voi supăra şi îl voi părăsi. Dar când a văzut că n-am făcut-o, a continuat:

— „Feng shui” are o importantă primordială. Tu îmi dai impresia unui străin cât se poate de deosebit. Undele ce emană din tine sunt deosebit de intense. Un lucru curios pentru un apusean. Spune-mi, vii cumva din junglă?

L-am spus că da.

— Nu din junglele Chinei, sigur. Dar aproape.

— Destul de aproape, i-am spus.

— Tu eşti acolo un conducător. Alţii ţi se adresează pentru a lua o decizie.

— Corect. Pentru că multora le e teamă de junglă.

— Dar ţie nu, a spus el. Nu. Pentru că la tine găsesc o

aliniere perfectă cu lemnul şi pământul. Tu eşti în largul tău acolo.

Tracy îşi încheie povestirea şi privi din nou pe fereastră.

— Atunci nu e de mirare faptul că Bobby se baza atât de mult pe tine, spuse Lauren. El era cât se poate de sensibil la asemenea lucruri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am putea oare înceta să mai vorbim despre fratele tău?

Lauren îşi trase picioarele sub ea.

— E important pentru mine să ştiu dacă el a ales bine atunci când… a plecat de acasă. Şi că era fericit.

— Fericit? o întrerupse Tracy. Cum Dumnezeu ar putea cineva să fie fericit într-un asemenea mediu?

Se ridică brusc de pe canapea.

— Dacă vrei opinia mea, ar fi fost mult mai bine pentru el să fi rămas acasă.

— Să te ia naiba! ţipă ea. Cum poţi vorbi aşa despre el? Era prietenul tău.

— Pentru că, răspunse el, forţându-se să vorbească calm, ar trăi şi acum dacă…

— Nu vreau să aud aşa ceva!

Ea scosese un adevărat urlet, făcându-l să se oprească.

— Vreau să ştiu dacă el era mulţumit! Şi că nu era acolo un dezrădăcinat. Că cel puţin avea o casă pe care o putea numi căminul lui înainte… Doamne… înainte să fie măcelărit!

— Hei, Lauren…

— Ei bine, asta s-a petrecut cu el. Mă înşel? Măcelărit!

— Acolo nu s-a murit uşor. Ţi-am mai spus asta.

— Dar cu el a fost ceva special – ea simţi nevoia să se oprească între două hohote de plâns – ceva anume pentru Bobby!

El o strângea acum în braţe în vreme ce ea izbucni în plâns la pieptul lui, trupul ei suplu zguduindu-se la fiecare suspin.

Mai târziu, în vreme ce îşi ştergea dârele lăsate de lacrimi pe obraji, ea îi spuse:

— Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare.

— Cred c-am făcut-o, rosti el cu blândeţe. Vino acum în

pat.

Ghemuiţi unul lângă celălalt sub cearceafuri, el aţipi cu bărbia în adâncitura din dreptul umărului ei. Ea îi mângâie părul des şi privi petele de lumină care traversau plafonul atunci când circulau maşini pe strada aflată dedesubtul lor.

În cealaltă parte a camerei se aflau două statuete din piatră, amplasate fiecare într-un colt. Scurgerea timpului făcuse ca ici-colo să apară unele mici crăpături, în timp ce altele nu mai erau atât de pronunţate. Cea din dreapta era naga, şarpele cu şapte capete prezent în mitologia cambodgiană. În stânga se afla *garuda*, un bărbat cu cap de pasăre. Ele nu simbolizau nici binele şi nici răul, dar între ele exista o ură la fel de mare. Şi aşa cum se întâmplă adeseori în mitologia Khmer, nimeni nu era capabil să-şi aducă aminte care era cauza acestei rivalităţi.

Ea nu avea de gând să-i spună acum lui Tracy aşa ceva, dar cu mare greutate reuşea să-şi amintească cum era de fapt fratele ei. O, da, existau multe amintiri din vremea când fusese un copil şi un adolescent stângaci. Dar el murise ca bărbat şi

Lauren nu-l cunoscuse deloc în această ipostază.

Lacrimi tăcute începură să-i curgă pe obraji şi ea întoarse capul, nedorind ca ele să-l atingă pe Tracy şi să-l trezească. Poate că mişcarea aceea imperceptibilă îl făcu să simtă ceva, pentru că el se agită în somn şi începu să dea din picioare. Se gândi că s-ar fi putut ca el să viseze în acel moment.

Şi atunci el se arcui brusc, scăpându-i din braţe şi scoase un singur cuvânt clar.

Îşi deschise brusc ochii şi atunci simţi braţele ei protectoare, legănându-l.

— E în regulă, îi şopti ea din apropiere. N-a fost decât un vis.

— Nimic din toate astea nu sunt un simplu vis, rosti el fără să gândească. Vorbea în continuare greu. Cambodgia.

Plimbându-şi mâinile pe o piele imaginară, buzele lui căutând în disperare o gură de aer, căldura aceea tipic feminină pe care o reprezenta atmosfera aceea impregnată de umezeala din Asia de Sud-Est. Junglă, obuze explodând

şi flăcări de napalm ce mistuiau totul, sânge ţâşnind şi ţipete înfiorătoare, viaţa ce se scurge nemilos şi e înghiţită de pământul negru mocirlos, chipul lui Bobby, schimonosit şi alb ca varul din cauza durerii, ochii în care se simţea trădarea, totul arzând şi vocea mustrătoare a lui Mai, *Cât de mult din ea vezi tu în mine?* Angajamentele încălcate. *Aş putea să fiu sora ei?* Angajamentele luate faţă de Fundaţie.

— Spune-mi acum, Tracy, se auzi vocea lui Lauren. De ce te-ai dus?

— Vroiam să fiu acolo.

Era atât de aproape de somn încât nu mai avea timp ca să se gândească aşa cum trebuie.

— Să ucizi.

— Nu, scuturã el din cap. Nu ca să ucid.

— În toate războaiele se ucide. Nu mai e nici un secret.

— Am mers pentru că… acolo era ceva anume şi pe care trebuia să mi-o dovedesc mie însumi. Numai mie!

Ochii lui erau acoperiţi de un văl; privea în gol.

— Mamei mele i-a fost întotdeauna teamă că o să mor, Această teamă îi pătrunsese adânc în inimă. M-am trezit într-o bună zi şi m-am gândit că fusesem la rândul meu molipsit de această teamă; mi-am dat seama că trebuia să lupt împotriva ei şi m-am întors atunci către tatăl meu, cerându-i ajutorul.

— Şi el te-a dus în locul unde lucra el.

Tracy dădu afirmativ din cap.

— Şi te-ai îndrăgostit de… nu ştiu, de ceea ce făceau ei acolo.

Tracy o aprobă.

— Voiam să îmi elimin teama. Şi ca să o pot face, a trebuit să mă arunc în situaţia cea mai periculoasă pe care am putut-o găsi.

— Dar tu nu erai vulnerabil… aşa cum era Bobby.

— Nu, eram de mult mai mult timp în armată. Locul… acela m-a fortificat cum trebuie.

— Iar acum ţi-a dispărut într-adevăr *orice teamă*.

El nu îi răspunse nimic, dar respira în continuare cu dificultate.

— Ai vorbit în somn.

— Ce-am spus? începu să-l cuprindă un fior rece.
— Ai strigat un nume.
Ah, Doamne! Nu numele lui Bobby!
— Cine este Tisah? întrebă ea.
Iar el o minţi.
— Nu ştiu.

Khieu stătea în poziţia floare de lotus pe covoraşul aflat în mijlocul camerei, studiind horoscopul pe care tocmai îl terminase. Deşi s-ar fi putut ca Preah Moha Panditto să nege o legătură directă, legătura dintre învăţăturile budiste Theraveda şi ritualurile astrologice era cât se poate de evidentă pentru Khieu. Pentru el, amândouă erau un mod de viaţă, credinţe ce treceau dincolo de capacitatea sa de a se întreba sau chiar dincolo de o gândire raţională. Ele reprezentau o continuitate, o afirmare permanentă a sincronismului dintre individ şi tot ce este în viaţă; o scurgere continuă. Un cămin.

În rândurile celor din *Khmer rouge*, Khieu fusese obligat să renunţe la toate aceste lucruri. Pentru ei, călugării budişti, prostituatele şi astrologii erau băgaţi de-a valma în rândul „căpuşelor societăţii”. Şi toată perioada în care a fost alături de ei, trebuia să creadă şi el acest lucru.

Acele aspecte, fazele de regres, configuraţia stelelor… şi într-un mod curios, ceva nu se încadra corect în sistem. Dar cu cât studia mai mult harta, cu atât părea că se depărtează de el acea tulburare. Ca şi cum o forţă nevăzută acţiona asupra evenimentelor. Aici nu se putea întrezări decât o aluzie cât se poate de vagă, dar dacă ea se adeverea, se simţea obligat să intervină într-un anume fel de unul singur.

În afară de asta Khieu era legat sub toate privinţele de Macomber. I se supunea în toate. Dar astrologia era cu totul altceva. Pentru că ceea ce Macomber nu putea să înţeleagă, nu îi era de nici un folos.

Khieu puse jos hârtia şi creionul, închizându-şi ochii. Simţi în jurul lui prezenta casei, iar singurătatea lui Joy, aflată în interiorul casei, o percepu ca pe o durere ascuţită în inimă. Ea era cea care reuşea să tină căsătoria lor fără să se

sfărâme, dar cu toate acestea, ea şi Macomber reuşeau de foarte puţine ori să se conecteze la un nivel pe care să-l poată percepe Khieu. Tristeţea ei interioară i se părea un lucru incorect, o cruzime într-un mod ce semăna vizibil cu propria lui copilărie, la fel de crudă şi nedreaptă. Începu să îi zvâcnească mâna aşa cum i se întâmpla atunci când coşmarurile în care era prezentă Malis îl alungau somnul. Se simţi copleşit de propriul său kmoch.

Purta o bluză şi pantaloni largi din bumbac negru, cu o simplă sfoară în loc de curea, iar marginea pantalonilor nu ajungea decât deasupra gleznelor sale goale. Era uniforma Khmerilor roşii. Deşi fusese spălată de multe ori de atunci, îşi păstra mirosul zilelor acelora de foc şi moarte din Cambodgia. Oricât de mult detergent modern ar fi utilizat, mirosul acela nu dispărea.

Şi cu toate astea, el refuza să o arunce. Mai mult decât atât, prefera să o îmbrace în anumite ocazii. Curios, avea impresia că uniforma aceea îi dădea o anumită forţă întunecată suplimentară care îl ajuta să activeze în continuare în momentele în care zilele şi nopţile lui erau invadate de coşmarurile înfricoşătoare ce îi bântuiau mintea adormită.

În alte ocazii, atunci când deschidea sertarul de jos de la lada lui de campanie şi dădea de ea spălată şi împăturită frumos, era sigur că aparţinea unei alte persoane; se lupta să îşi aducă aminte cui îi aparţinuse în trecut.

Se aşeză chiar în mijlocul camerei din subsol. Începu incantaţiile rituale: *Merg la Buddha în căutarea unui refugiu*, armonizându-se cu Universul în momentele în care privea fără să clipească la mica statuetă în bronz a lui Buddha, înconjurată de douăsprezece beţişoare subţiri care ardeau încet, mirosind a tămâie, în vreme ce coloanele de fum se înălţau ca nişte degete ce arătau Calea. Începu să alunece pe coridorul lung ce şerpuia în mintea lui şi care îl lega ferm de secolele Timpului. Ochii minţii sale îl ajutară să se vadă: o cioară neagră, ţara care arde în jurul lui, vibrând sub tunete, valuri de sânge. Deveni peştele ce înoată în pârâu, tigrul din tufişuri, şarpele ce se încolăceşte în jurul trunchiului aspru al unui copac. Şi se prefăcu chiar în copac,

în peticul de iarbă ce îi cuprinde rădăcinile, în vântul cald ce suflă printre ramurile copacilor pădurii. Şi în cele din urmă se aboli pe sine, plutind liber, lipsit de propriul său ego, întrupându-se într-un om sfânt.

Dar nu dură mult. *Malis.* Îşi deschise ochii şi se ridică. Se simţi greu ca plumbul în timp ce traversa camera în direcţia unui scrin sculptat din lemn de trandafir care avea în partea de deasupra un altar. În centrul scrinului se afla o închizătoare cu totul aparte, lucrată în alamă. În jurul gâtului purta o cheiţă de alamă. O introduse în închizătoare şi o roti, deschizând-o.

Scoase din întunericul de acolo un obiect metalic cu mâner învelit în piele. Avea o lungime de circa treizeci de centimetri. Era rotund şi de mânerul lui era agăţată o cureluşă din piele. Khieu îşi vârî degetele în interiorul cureluşei, trăgând de ea. Parcă avea pe mână o mănuşă de fier. Îl învălui calmul, într-un fel în care rugăciunile sale n-ar fi putut s-o facă şi nici n-o făcuseră.

Traversă camera ca o umbră, fără să scoată un sunet. De plafon era agăţat un singur bec, ce răspândea o lumină slabă. Se mai afla o canapea hodorogită lipită de perete, un televizor din anii ’50 cu un ecran rotund şi grămezi de tot felul de zdrenţe.

Un sac greu de box înalt cam de 1,50 m acoperit cu piele neargăsită era atârnat de plafon. Părţile laterale ale sacului de box erau pline de zgârieturi oblice, ca şi cum o pisică s-ar fi folosit de el ca să-şi ascută ghearele.

Khieu păru că priveşte oriunde în afară de sacul de box în momentul în care traversă întreaga cameră. Când se apropie la o jumătate de metru de el, îşi mişcă fulgerător piciorul stâng, atât de repede încât cel care ar fi fost martor ar fi crezut că are o vedenie.

Dar talpa piciorului lovise perfect marginea sacului, făcându-l să se balanseze şi să descrie un arc mare de cerc, îndepărtându-se de Khieu şi apoi revenind spre el. Odată ajuns în partea cealaltă, Khieu ridică în sus şi înapoi obiectul metalic, rotindu-şi brusc încheietura mâinii. Fără nici un zgomot, unealta se lungi deasupra capului său, devenind telescopică la o lungime ce depăşea un metru.

Arma aceea scoase un şuierat puternic în clipa în care el o roti în aer şi o împlântă în sacul ce conţinea o sută de kilograme de nisip. Khieu lovi din nou şi încă o dată, înconjurându-l, jupuind-l metodic de piele. Lanţul gros ce ţinea sacul începu să scoată sunete stridente şi în cele din urmă să vibreze, preluând cadenţa impusă de forţa constantă a loviturilor.

O mânie colosală îi pătrunse în inimă. Zvâcnea ca o rană lăsată neîngrijită timp îndelungat, lăsată să supureze, să se infecteze şi să se înnegrească precum întunericul înfricoşător al unei nopţi străine.

Îşi ţinea ochii închişi şi muşchii lui încordaţi jucau în timp ce se legăna pe tălpi, simţind din nou aerul umed şi fierbinte din Phnom Penh, privindu-se cum stătea pe podea în poziţia florii de lotus şi o urmărea pe Malis dansând, cu lumina în plete, mişcările sinuoase ale mâinilor şi braţelor ei şi în cele din urmă, senzualitatea animalică, fluidă, a trupului ei atunci când traversa podeaua şi venea spre el.

Nu, nu, nu, nu... Aceasta era incantaţia lui de acum, în timp ce pendula din nou, iar picăturile de transpiraţie alunecau pe trupul neted, trecând peste fibrele arcuite ale muşchilor săi.

„Respins, respins, respins”, se gândi el, „şi Joy e la fel. Un lucru atât de trist pentru noi”.

Sunetul venit din spate şi de deasupra lui îl făcu să se răsucească. Ochii lui întunecaţi şi goi erau aţintiţi asupra siluetei ce se afla în capul scării şi care pentru un timp nu schiţă nici o mişcare, parcă nehotărâtă să coboare sau nu în subsol. Khieu aştepta cu picioarele larg deschise, cu arma ridicată deasupra capului, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească.

În cele din urmă, umbra începu să coboare alene treptele. Joy Trower Macomber îl văzu doar în momentul în care ajunse aproape de podeaua subsolului.

— Oh, rosti ea, mă întrebam de ce era lumina aici aprinsă.

Khieu îşi continuă antrenamentul. Faţa îi lucea din cauza efortului. În spatele lui, Joy se pregăti să plece, dar se pare că se răzgândi pentru că se îndreptă spre el. Tresărea ori de

câte ori arma lovea cu un plescăit puternic şi înfundat sacul, făcându-l să vibreze.

— Cina e servită…

Khieu încuviinţă din cap. Continuă, lovind cu o şi mai mare frenezie sacul din piele.

— Dar dacă ai vrea totuşi…

Vocea lui Joy se stinse în vreme ce îl urmărea.

— Ştiu de ce te antrenezi…, tresări ea în clipa în care el lovi din nou sacul, trosc, cu bastonul acela metalic… zilnic şi nu vreau să te deranjez.

Ea coborî chiar pe podea; nu-şi putea lua ochii de la el.

— Acelaşi lucru îl simt atunci când te rogi. Nu m-aş – *trosc, trosc* – gândi să te tulbur nici în acele momente.

Broboanele de sudoare zburau în aer în timp ce el continua să se antreneze şi simţi nevoia să îşi arunce bluza neagră. Pielea lui îţi dădea impresia că fusese unsă cu ulei sau că era pe punctul de a se topi.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, continuă Joy, neglijând în aparentă faptul că el nu îi dăduse nici un răspuns, dar brusc n-am mai suportat să fiu singură sus în casă. Eu – *pleosc, pleosc, pleosc* – îmi pare rău că intru neinvitată dar… am simţit nevoia să fie cineva cu mine.

Khieu lăsă arma să se odihnească pe lângă corpul lui după ce dăduse ultima lovitură. Furia aceea oarbă încă îl mai bântuia, dar acum parcă se mai estompase. Efortul fizic făcut reuşise parcă să alunge vremelnic demonii. Se întoarse ca s-o privească. Începuse să respire aproape normal.

— O să mă dispreţuieşti dacă îţi spun că el nu mă face fericită… că el nu mai poate să mă facă fericită?

Joy nu fu în stare să îl privească când rosti acele cuvinte.

O făcuse dintr-o pornire spontană, ca o ultimă rafală a unei furtuni ce se potolea. În faţa ochilor săi îi juca propria ei imagine şi a lui Macomber, învârtindu-se fără încetare unul în jurul celuilalt şi căutând acel element pierdut de mult şi pe care nu aveau să-l mai găsească niciodată. Se întrebă de ce nu îi întoarce spatele lui Khieu, ieşind de acolo. Dar, îşi spuse ea singură, nu se simţea încă în stare să se reîntoarcă acolo sus; atmosfera aceea înăbuşitoare

era mult prea mult pentru ea. Sau să fi fost la mijloc cu totul altceva?

— N-ai vrea să spui ceva? spuse ea, căutându-i privirile. Orice.

Şi în acel moment simţi că nu mai poate scoate nici un sunet. Ochii lui şl copleşiseră mintea, învingându-i trupul şi chiar propriile sale emoţii, total. Îl *simţi*. Îi percepea prezenţa ca pe o căldură deosebit de puternică, care o copleşea. Forţa personalităţii lui depăşi prăpastia dintre ei şi părea că o atinge cu degete fantomatice. Simţi cum muşchii din interiorul coapselor încep să îi tresară.

Da, se gândea acum Khieu privind-o, Macomber nu o mai făcuse fericită de mult timp. Poate că nu era vina lui. Natura era un animal imposibil de îmblânzit. Specificul lui Macomber era cel ce îl făcea să fie genial, natura lui făcea ca dragostea sa faţă de Khieu să fie pură şi deplină; fără asta, el n-ar mai fi fost Macomber, iar Khieu ar fi fost mort demult, alături de Sam şi de Malis, de restul familiei lui. Îngropaţi sub pământul ars al Kampuchiei.

Khieu simţi cum îl învăluie sentimentul datoriei. Oferindu-i lui Joy plăcerea, dizolvându-i durerea, îl onora pe Macomber. Dacă Joy nu reuşea să găsească satisfacţia în incinta acestei case, s-ar fi putut foarte bine ca ea să o caute în altă parte. Iar Khieu nu putea permite acest lucru.

Îi văzuse lacrimile şi îi recunoscuse durerea. Ştia că putea să îndeplinească ceea ce Macomber considerase probabil că nu era drept şi potrivit ca s-o facă chiar el. Şi dacă nu i-ar fi permis ei accesul la acea latură a lui, ar fi fost un gest nepotrivit.

Trebuie să înveţi să asculţi nu numai cuvintele ce îţi sunt adresate. Trebuie să înveţi să auzi cu ochii şi cu inima ta, nu numai cu urechile tale. Era acum foarte aproape de ea, suficient de aproape ca să vadă cum îi tremura trupul şi să îi simtă bătăile inimii, de teamă, sau de dorinţă.

Şi dintr-o dată, Joy avu impresia că spaţiul din jurul ei devenise o entitate care respira, care trăia: deveni conştientă de zgomotul înfundat al instalaţiei de aer condiţionat, simţi briza uşoară ce se revărsa pe obrazul ei, venind dintr-o fantă ascunsă privirilor. Inhală parfumul

bogat al umezelii şi al pereţilor cu condens, amestecat cu arome exotice.

Dar cel mai mult era conştientă de ochii lui Khieu. Prin culoarea lor întunecată, luciul şi profunzimea lor, îi dădeau impresia că seamănă cu ochii unei păsări de pradă. Îşi văzu în ei propria sa imagine, dar nu reuşi să se mai recunoască.

Brusc, simţi cum picături fierbinţi de transpiraţie i se preling pe fruntea înaltă şi pe buza de sus şi, fără să mai aibă când să se mai gândească, Khieu se lipi de ea şi simţi în ceafă presiunea bastonului din metal şi piele. Îşi înclină fruntea către el şi mai mult simţi decât văzu cum limba lui adună toate acele picături. Gestul lui era atât de senzual încât o făcu să geamă uşor, să i se înmoaie genunchii, iar capul i se lăsă involuntar pe spate, sprijinindu-se doar pe metalul acela şi încălzindu-l cu căldura ei. Încă mai simţea muşcătura metalului, dar acest lucru nu o mai tulbura acum.

Din contra, o ajuta să se relaxeze atunci când îl privea pe Khieu. Era aproape ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Văzu că trupul lui era lipsit complet de păr. O fascină acest lucru şi îşi întinse mâna, desenându-i cu palma delicat conturul musculos şi neted al pieptului. Scoase un ţipăt slab. Avusese senzaţia că pune mâna într-un râu de foc, ce îi pătrunde prin braţ, prin trup şi se varsă în fântâna de la rădăcina coapselor.

Se simţi umedă şi vulnerabilă.

El dorea să se lipească din nou de ea, dar ea îl ţinu la distanţă, dorind să îşi desfete mai întâi ochii. Pielea lui avea aici culoarea bronzului, dincolo a aramei, în zonele de umbră din lateralele trupului. Avea un miros care o îmbăta şi în clipa în care privirile îi se întâlniră, avu impresia că orbeşte, ca şi cum s-ar fi uitat direct în lumina soarelui.

Îşi simţi trupul moale, pierzându-şi energia, iar carnea i se păru că se lichefiază. Braţele şi partea superioară a trupului erau acum lipsite de greutate, aceasta concentrându-se în şolduri şi în coapse. Joy avu de fapt impresia că fusese transformată, prin intervenţia imaginaţiei cuiva, într-o altă creatură. Şi atunci când privi din nou în ochii aceia negri şi fierbinţi, ochii lui Khieu, ştiu

cine făcuse acest lucru.

Pleoapele ei fluturară ca nişte aripi, lăsându-se în jos în clipa în care buzele lui îi acoperiră buzele cu o căldură despre care nici nu-şi imaginase că ar fi posibilă. Simţi cum braţele lui se încolăcesc în jurul ei şi o ridică în aer, apoi simţi o presiune în zona pubisului, o atingere circulară şi uşoară. Se gândi la pisica siameză pe care o avusese în copilărie şi cum începea ea să toarcă, înnebunită de plăcere, atunci când o scărpina în zona din spatele urechilor ei ascuţite. Doamne, ea simţea acum acelaşi lucru…

Se înfiora de plăcere, îşi ridică braţele ca să-i cuprindă gâtul şi acum ea era cea care îl trăgea spre sine, deschizându-şi buzele ca să-i soarbă gura cu înghiţituri lacome, ca şi cum, însetată după anii petrecuţi în van cu Macomber, şi-ar fi putut domoli acum setea.

Ea simţi în locul unde trupurile lor se sprijineau unul de celălalt drugul bărbăţiei lui, dar avu impresia că întregul ei corp nu era decât un organ sexual enorm şi ideea o îmbătă şi mai mult, spunând într-una:

— Aici, ah, aici!, ridicându-şi cu o mână rochia şi simţind cum frecarea aceea intimă îi atinge acum carnea. Era surescitată şi gata-gata să pleznească de dorinţă. Simţi deja plăcerile orgasmului, dar extazul ei continuă să crească în loc să scadă şi pentru prima dată în viaţă îşi folosi glasul ca un instrument sexual, rugându-l şi implorându-l să o atingă. Îşi dorea mai mult decât orice să simtă acum mângâierea aceea intimă şi mătăsoasă, să simtă lovitura şi rotirea pelvisului lui pe clitorisul ei. Era înnebunită de dorinţă.

Şi în cele din urmă. Doamne, simţi prima atingere a mădularului său năvalnic, frecându-i pârul pubic. Ţipă şi întinse mâna, mângâindu-l drăgăstos între degete, aşteptând umezeala care urma.

Se căţără pe trupul lui, ca o disperată, îşi împreună gleznele pe fesele lui, simţindu-le răceala cu călcâiele şi potrivindu-l bine la intrarea între faldurile ei, îl implântă în ea.

În clipa în care îşi simţi mădularul înghiţit de căldura ei, Khieu simţi în inimă o durere înţepătoare şi persistentă. Începură să i se amestece gândurile şi i se înţepeni

stomacul, dându-i impresia că în puţin timp avea să vomite.

Nervii din regiunea pelviană înregistrau presiunea exercitată de mişcările ei spasmodice, la fel cum face un aparat modern ce desenează pe hârtie un grafic. Orice urmă de sentiment dispăru din el şi simţi cum amorţeşte.

Noaptea îl învălui ca un mormânt, reuşind să vadă cu ochii minţii, prea clar ca să mai poată nega, mişcările acelea circulare şi atât de erotice: un pat, o fereastră deschisă, perdelele fluturând, căldura înăbuşitoare a verii din cartierul Chamcar Mon. Şi pe Malis cum se mângâia singură, desfăcându-şi larg picioarele acelea minunate, deschizându-şi faldurile intime în întunericul tainic şi lipsit de orice zgomot. Umbrele înalte ale urnelor din piatră, *cheddei*, începură să se profileze ameninţător şi putu simţi cum se stinge mirosul acela dulce de cenuşă. În acel moment avu impresia că moartea e foarte aproape de el. Se clătină atunci când Joy atinse orgasmul, explodând lung şi convulsiv, lipindu-se frenetic de el şi aproape că nici nu simţi când ea se lăsă în jos până când buzele ei îi înghiţiră mădularul şi începu să-l spele cu limba.

Obrajii ei începură să se umfle, sorbindu-l cu nesaţ, iar degetele i se strecurară printre coapsele lui umede, găsindu-i adâncitura dintre fese şi desenându-i conturul anusului. Legătura dintre el şi ea – pentru că ea semăna acum cu el într-un fel elementar şi foarte important – îi evocă sentimentele pe care în acea clipă ar fi preferat să nu le aibă. Moartea pluti în noapte către el şi îi văzu veşmintele zdrenţuite fluturând în aer, coasa aceea teribilă, instrument al durerii. Bocetele emise de *kmoch*-ul său erau acum la apogeu şi îşi roti capul în stânga şi în dreapta, în încercarea de a se opune forţei cu care plăcerea încerca să îl învăluie.

Joy îl simţi cum îi zvâcneşte în gură, cum sângele îi face mădularul să i se umfle şi mai mult, începând să geamă puţin, urcând şi coborând din ce în ce mai repede pe toată lungimea lui. Îşi ridică limba, spălându-i vârful şi în clipa aceea, o succesiune de spasmuri îl prinse, iar jeturi vâscoase şi lichide îi atinseră cerul gurii şi limba ce continuă să lucreze.

Iar el nu reuşi să se mai controleze. *Malis, Malis, Malis,*

ah!

Pe lângă faţada laterală a clădirii, către intersecţia cu Franklin Delano Roosevelt Drive, Thwaite văzuse două ambulanţe venite de la centrul medical al universităţii New York, aflat la câteva blocuri distanţă spre sud. Era o clădire întunecată şi goală, dând întregii zone aspectul nocturn al unui cimitir, dar el ştia, dintr-o îndelungată experienţă, că numai exteriorul blocului în care se afla sediul central al medicilor legişti îţi dădea iluzia că acolo se doarme. Odată intrat în clădire, te puteai considera norocos dacă obţineai un interviu de zece minute cu vreun adjunct al medicului legist, capabil să te ţină oricând la respect.

La biroul din faţa lui era un poliţist pe care Thwaite nu îl ştia, un negru tuns scurt în stil Afro care etala nişte dinţi ca nişte lopeţi. Thwaite îşi deschise portofelul în care ţinea insigna aurie de detectiv-poliţist.

— Am venit să stau de vorbă cu Miranda despre chinezul ăla mort.

Poliţistul dădu din cap şi consultă hârtia dactilografiată, ce era prinsă cu o clemă de tăbliţa aflată pe biroul său. Degetul lui gros se opri la un număr de interior, pe care îl forma.

— O să vină imediat sus, domnule, rosti el.

Era cât se poate de puţin interesat de prezenţa lui.

Thwaite văzu o revistă *Ebony* rămasă deschisă pe masa de lângă tăbliţa cu numere de telefon. Era pe punctul să îl repeadă pe poliţist, dar se gândi că e mai bine să n-o facă. Îşi îndulci tonul.

— Eşti de mult în tura asta?

— De vreo trei săptămâni, răspunse poliţistul negru. Fie vorba între noi, mă plictisesc de moarte.

— Cam mort pe-aici, aşa-i?

— La dracu’, mda, răspunse celălalt, încruntându-se. Vorbesc de faptul că sunt de gardă la nişte morţi!

— Sergentul-detectiv Thwaite?

Thwaite se răsuci s-o vadă pe doctoriţa Miranda. Era o surpriză pentru el: o indiancă la vreo patruzeci de ani, corpolentă, cu o piele ce părea fardată cu un fond de ten

întunecat. Purta halatul verde şi impersonal, impus de reglementările aplicate în secţia de autopsii. Avea un păr negru ca abanosul, strălucitor, pe care şi-l ţinea strâns legat la spate într-un coc.

— Aţi dorit să mă vedeţi?

Avea deprinderea să te înţepe zdravăn cu înţelesurile ascunse ale cuvintelor ei blânde în aparenţă. Thwaite nu o simpatiza din clipa în care dădu cu ochii de ea.

— Da, spuse el foarte calm. Legat de chinezul cel mort.

— Nu aici, spuse doctoriţa Miranda ca şi cum el ar fi trântit o porcărie în faţa copiilor.

Îl duse sus, la etajul trei, unde se afla biroul ei. Uşa de modă veche avea în dreptul capului un gemuleţ mai. Înăuntru era cald şi plăcut, pentru cine agreează arzătoarele Bunsen, recipienţi metalici de laborator, eprubete şi manuale groase de patologie. Pe Thwaite nu-l încântau deloc astfel de lucruri.

Doctoriţa Miranda se aşează pe unul din scaunele rotative din lemn, cu spătar din stinghie, aflat în faţa biroului ei plin de hârtii. Se întoarse către el, vârându-şi mânile în buzunare. Se aşează picior peste picior şi Thwaite văzu că purta pantofi ortopedici. Platfus. O merita, gândi el.

— *Şi acum*, rosti ea cu aerul unui profesor pisălog, ce doreşti? Am de scris trei rapoarte înainte de ora trei dimineaţa şi în dimineaţa asta la ora zece trebuie să depun mărturie la tribunal.

— S-o luăm de la început, spuse Thwaite.

De fapt, pe Thwaite nu îl interesa câtuşi de puţin asasinarea chinezului. Flaherty dăduse cazul secţiei lui, iar el îl însărcinase cu asta pe Enders şi pe Borak. Crimă tipică de Chinatown: un membru al organizaţiei „Dragonii” fusese ucis de la mică distanţă cu o armă de calibru mic în fosa orchestrei de la un cinematograf de tip pagodă de pe strada Broadway East.

— Nu se lipeşte somnul de tine, nu-i aşa, sergentule? întrebă ea.

— M-au prins mestecând gumă în timpul serviciului, răspunse el, aşa că umblu precum liliecii. Care-i buba?

— Plăcerea meseriei, spuse doctoriţa Miranda, fără nici o

urmă de umor.

Se întoarse cu scaunul, deschise un fişet metalic verde hodorogit, aruncându-i pe birou un dosar învelit în piele.

— Citeşte-l aici. Nu suntem librărie să dăm cărţi împrumut.

Thwaite se săturase de fiţele ei. Îşi scoase un pachet nou de

Camei fără filtru şi îl desfăcu cu degetul mare.

Ea aşteptă până când el vârî o ţigară în gură şi era pe punctul să şi-o aprindă cu bricheta.

— Aş prefera să n-o faci.

Thwaite, care văzuse scris discret „Fumatul interzis” pe biroul ei, o ignoră de-a binelea şi îşi umplu bine plămânii, scoţându-şi pe nări fumul pe care-l împrăştie în toată camera. Adjuncta medicului legist îşi întoarse capul, dezgustată.

Bineînţeles că era mult mai simplu pentru el să aibă acces la dosarele din One Police Plaza, dar în situaţia de faţă asta nu i-ar fi folosit prea mult. În mod normal, fotograful poliţiei făcea fotografii în toate locurile unde muriseră oameni, chiar în cazurile în care se considera că moartea nu se datora unor cauze naturale. Nu acesta fusese cazul în situaţia morţii lui John Holmgren. Adjunctul medicului legist care primise apelul îl notificase la rândul lui pe Barlowe, medicul legist şef, care sosise personal la faţa locului, având în vedere importanţa decedatului. Raportul său verbal preliminar nu indicase decât un puternic atac de cord, provocat după câte presupunea el, de prea multă muncă şi de oboseală. Echipa lui făcu fotografiile necesare în virtutea inerţiei.

În momentul în care Thwaite elimină orice îndoială anterioară a sa privind cauza morţii guvernatorului, era prea târziu.

Dar rămăsese setul de fotografii şi Thwaite era hotărât să îşi arunce privirile peste ele.

Doctoriţa Miranda începu să tuşească. Thwaite se prefăcu că răsfoieşte dosarul chinezului, ignorând privirile ostile ce îi erau aruncate. Telefonul de pe biroul ei zbârnâi şi doctoriţa înşfăcă receptorul, ca şi cum acesta i-ar fi dat sănătate.

Thwaite ascultă.

Doctoriţa Miranda nu spuse nimic pentru o secundă, urmată apoi de: „Cobor imediat”. Aşează telefonul în furcă şi se ridică în picioare.

— A apărut un caz nou, rosti ea. Să-mi laşi dosarul pe birou după ce termini.

Când ajunse în dreptul uşii, îi aruncă un zâmbet acru.

— Să nu faci pe nebunu’. Poliţistul White trebuie să se înregistreze jos şi o să verific când mă întorc.

— Mulţumiri, aruncă Thwaite spre spatele ce se îndepărta, pentru tot.

Ciuli urechile la scârţâitul pe care îl făceau pantofii ortopedici pe coridorul placat cu gresie. Aşteptă cinci minute, apoi aruncă o privire pe hol. Era pustiu.

Imediat se îndreptă către dosare. Doctoriţa Miranda, pe lângă faptul că era unul dintre cei patru adjuncţi de medic legist, îndeplinea şi funcţia de bibliotecară. Thwaite cotrobăi de două ori în zona unde era litera H, dar nu găsi nici un dosar privindu-l pe John Holmgren. Se uită prin birou. În colţul de lângă fereastră se afla un cabinet mai mic, de fapt un fişet închis. În două minute reuşi să deschidă încuietoarea. Se gândi că avea nevoie de alte trei minute înainte să iasă din acel birou. N-ar fi fost deloc bine ca Miranda să observe cât de mult rămăsese el acolo.

Dosarul Holmgren era acolo. Frunzări rapid raportul preliminar privind autopsia; nimic deosebit. Purta semnătura lăbărţată a lui Barlowe. Alte hârtii dedesubt: declaraţii semnate de adjunctul medicului legist care a fost de faţă, de cei doi poliţişti care au apărut primii la locul decesului, chiar şi o copie a declaraţiei preliminare obţinute de Thwaite din partea femeii Montserrat. Totul părea să fie în ordine. Nici urmă de fotografii.

Blestema în sinea lui şi se îndreptă spre un alt compartiment al fişetului. Toate fotografiile erau puse într-un singur loc, iar la litera îl găsi cinci în total. Nu mai avea la dispoziţie decât un minut şi jumătate ca să se uite la ele. Insuficient timp, dar n-avea ce face. Nu putea să rişte să le fure de acolo. Şi asta în nici un caz cu doctoriţa Miranda care ştia că el rămăsese singur sus.

Îşi aruncă privirile asupra fotografiilor. Nu reuşi să observe nimic, dar era clar că fuseseră luate de fotograful medicului legist numai în scopuri pur medicale. Fotograful poliţiei ar fi făcut fotografii cu totul diferite de acestea.

Thwaite îşi privi ceasul şi cu părere de rău puse la loc pozele, închizând cu mare atenţie sertarele şi încuind fişetul. Şterse cu o batistă toate suprafeţele pe care pusese mâna şi părăsi apoi camera, lăsând dosarul chinezului pe biroul doctoriţei Miranda.

Trebuia să existe şi o altă cale pentru a afla adevărul.

Se opri la biroul de la parter ca să semneze pentru ieşirea din clădire. Poliţistul White, care îl văzuse când cobora, lăsă deoparte revista, „Ebony”.

— Gata treaba, sergent? murmură el cu tristeţe. Ce mi-aş dori şi eu să pot ieşi imediat de aici, dacă pricepi ce vreau să spun!

Thwaite dădu din cap.

— Chiar am terminat.

Coborî vocea şi îi făcu un semn să vină mai aproape.

— Şi am şi cheia cu care să te scot imediat de-aici.

— Asta era cealaltă cale.

White îi zâmbi, arătându-şi dinţii masivi.

— Trebuie să ucid pe cineva?

Râseră amândoi discret şi Thwaite îşi dădu seama că pactul lor fusese încheiat.

— Crezi că poţi să-mi scoţi nişte poze din dosare?

— O nimica toată, bătrâne!

— Din fişierul închis.

White ridică din sprâncene.

— În acest caz, spuse el alene, va trebui să-mi dai şi mie un motiv demn de crezare.

Thwaite fu de acord.

— E corect. Fac şi eu o anchetă pe cont propriu, adică independent de departamentul meu.

— Ceva legitim?

— Dacă iese bine, sută la sută legitim.

— Iar dacă nu, ne scot pe amândoi pe tuşă, aşa-i?

Thwaite izbucni în râs.

— Nu-fi face griji. Te acopăr eu. Tu adu-mi marfa şi te am

eu pe listă. Sunt deja în căutarea cuiva de treabă. Ce zici de asta?

White zâmbi şi îi strânse mâna lui Thwaite.

— Nu-i spun decât să mă scoţi repede de aici, bătrâne.

— O.K.

Thwaite mâzgăli ceva pe o bucăţică de hârtie.

— Când îţi termini azi tura?

White îi spuse.

— Bine. Adu-mi materialul acasă. Îi înmânăhârtiuţa. Să zicem poimâine, la miezul nopţii. Îţi convine?

— La ordinele dumitale, bătrâne.

La cincisprezece minute după ce Thwaite părăsi clădirea, doctoriţa Miranda se întoarse din morga aflată în subsolul clădirii unde, contrar celor afirmate faţă de poliţist, se dusese să mănânce o prăjitură şi să bea o ceaşcă de cafea proaspăt făcută la filtru. Era ceva contrastant să-ţi circule prin vine aşa ceva printre rândurile de cadavre suprapuse. Se simţea deosebit de fericită acolo.

Şi totuşi, în seara aceea nu fusese acolo singură. Bărbatul care îi făcuse o vizită ieri după-amiază o aşteptase, sprijinindu-se de peretele metalic sclipitor, în spatele căruia erau depozitate cadavrele. Faptul că acestea erau atât de aproape de el nu părea să-l afecteze în nici un fel.

— Care dintre ei a venit?

Doctoriţa Miranda nu îi răspunse imediat. Cu toate că el îi arătase insigna aceea guvernamentală, pe ea o deranja orice amestec într-o lume pe care o considera că îi aparţine numai ei. Domeniul ei de activitate era sacrosanct. În loc s-o facă, se adânci în pregătirea cafelei. Nu îl întrebă dacă dorea şi el cafea. Îi răspunse doar atunci când începuse să ronţăie din fursec şi sorbi prima înghiţitură de cafea.

— Sticletele.

Kim dădu din cap.

— Thwaite.

Doctoriţa Miranda îl urmări din priviri. Bărbatul se întorsese cu faţa către peretele din oţel inoxidabil ce lucea în lumină. Deschise o uşiţă la întâmplare şi privi la cadavrul pământiu ce se găsea acolo. Incizia mare, în formă de T,

făcută de-a lungul pieptului, indica faptul că autopsia fusese deja efectuată.

— Cum a murit?

Doctoriţa Miranda ridică dezgustată din sprâncene. Îi displăceau atât lipsa de respect cât şi indiferenţa manifestată faţă de atribuţiile sale de serviciu. Doar personalul din morgă era îndreptăţit să dezlege o asemenea taină, oferind un fel de alinare familiei îndurerate.

— Ar trebui să mă uit în dosar, rosti ea, ca să-ţi pot spune asta. De ce, îl cunoşti?

— Nu, răspunse Kim. Eram doar curios.

— Curios în legătură cu moartea?

El îşi ridică privirile.

— Cunosc atâtea moduri de a o provoca, dar caut în permanenţă noi modalităţi de a o face.

— Cu siguranţă că glumeşti.

Trânti cu zgomot uşiţa respectivă.

— Trebuie să plec, doctoriţă Miranda. Te încredinţez că guvernul federal îţi rămâne îndatorat. Fotografiile lui John Holmgren vor dispare în două sau trei zile.

— Eşti foarte sigur de tine.

Kim preferă să îi ignore cuvintele.

— Vreau să fii sigură că ele vor servi unui scop nobil.

Ea ridică din umeri.

— Oricum se punea praful pe ele aici. Dar nu pricep de ce a trebuit să le iei ieri de aici vreme de o oră.

Kim se hotărî că era momentul să îşi pună în funcţiune farmecul personal; acest război rece nu îl ajuta cu nimic. Îi zâmbi cât putea de larg.

— Doctoriţă Miranda, deja cunoşti prea multe lucruri, o minţi el. Şi dacă îţi mai destăinui ceva, asta ar însemna că viaţa dumitale ar fi pusă în pericol.

Ea puse din nou pe masă jumătatea de fursec neronţăită.

— Adevărat?

Kim încuviinţă din cap.

— Foarte adevărat. Aşa cum ţi-am mai spus, mi-ai fost de cel mai mare folos.

În timp ce se întorcea ca să plece, îi mai spuse:

— Dar treaba asta s-ar putea schimba în mod radical în

cazul în care ai avea de gând să mai vorbeşti despre asta şi altcuiva.

Doctoriţa Miranda recepţionase bine mesajul.

— Am şi uitat deja.

Zâmbetul lui Kim era debordant.

— Splendid. Asta îmi şi doream ca să aud.

APRILIE-MAI 1967

BATTAMBANG – CAMBODGIA

Pierdut în imensitatea întunecată a junglei, Sokha mergea în continuare spre nord. Cerul îşi schimbă culoarea, trecând de la un gri murdar la maroniu, odată cu venirea iminentă a furtunii. Pământul trepida adeseori din cauza undei sonice create de trecerea la mică înălţime a avioanelor şi o dată chiar auzi bubuitul înfundat pe care îl confundă prima dată cu asaltul brusc al furtunii. Dar pământul care tremura în jurul lui îi confirma că sunetul acela era ceva mai sinistru, creat de om şi ca atare, mortal.

Ghidat parcă de instinct, ocoli enclavele tot mai mari, populate de muntenii din nord-vest, neliniştiţi şi temători de înaintarea trupelor lui Lon Noi. Sătenii îl hrăneau şi îi ofereau adăpost peste noapte, dar mirosul acela urât, care trăda neliniştea lor, ce semăna cu un parfum greţos era o încercare prea grea pentru a rezista mult timp într-un singur loc.

Acum era un soldat şi de-a lungul orelor nesfârşite petrecute în marş, în care nu avea cu ce să-şi ocupe gândurile, căuta consolarea precară a disciplinei militare, oţelindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

El nu ceruse acest război şi de fapt se rugase lui Buddha ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată. Dar acum acesta devenise un război personal. Făcea parte integrantă din el,

la bine şi la rău şi ştia că trebuie să fie pregătit pentru orice. Moartea şi distrugerea îl însoţeau permanent, ca un linţoliu fantomatic.

Venise deja începutul sezonului ploios şi Sokha fu obligat să facă numeroase ocoluri din cauza terenurilor joase, în special prin preajma lacului Tonle Sap, care începuseră să se inunde şi unde mersul pe jos devenise periculos.

La fel ca un călugăr budist, reuşi să trăiască din mâncarea sărăcăcioasă oferită de cei pe lângă care trecea. La un mic avanpost, aflat la depărtare de două zile de Phnom Penh, auzi pentru prima oară cuvântul *Angka*, dar toţi păreau să se teamă şi să îi respecte forţa.

Din acel moment, începu să invoce cuvântul *Angka* în satele unde dorea să primească alimente şi nu mai avu parte de nici un obstacol. Se găsea orez şi, datorită apropierii lui treptate de marele lac cambodgian, peşte proaspăt în permanentă. Zeii Khmer de odinioară binecuvântaseră ţara lor cu lacul Tonle Sap, o sursă practic inepuizabilă de mâncare.

Odată cu părăsirea oraşului, era sigur că îşi abandonase ochelarii, dar şi numele lui de botez, format din nouă silabe. Îi fusese de ajuns perioada petrecută în jurul lui Sam şi al lui Rene ca să înţeleagă natura partizanilor, cel puţin aşa cum se putea vedea din afară. Aceştia îi detestau pe intelectuali şi cu siguranţă că l-ar fi executat dacă i-ar fi ghicit originile. Ochelarii, era şi normal, erau un semn distinctiv, la fel ca şi numele. Deveni Sok pentru toţi cei care îl întrebau cum îl cheamă.

I se întâmplă o singură dată să vorbească în franceza învăţată în şcoală cu unul din muntenii care i se adresă în aceeaşi limbă. După expresia fetei acestuia îşi dădu seama că nu era în regulă ceva şi în clipa în care bărbatul îi vorbi din nou, înţelese. Va trebui să ţină mereu minte să vorbească, cât mai stricat cu aceşti oameni, ca să poată fi acceptat. Noaptea, atunci când poposea în pustietate, deşi era obosit, exersa în permanentă cum să încalce mai bine toate regulile gramaticale pe care cu atâta greutate reuşise să le deprindă în timpul şcolii. Procedând în felul acesta, reuşi să înveţe să vorbească la fel ca un analfabet.

Într-o zi cenuşie şi cu cerul acoperit, în care plouase tot timpul, împiedicându-l să înainteze, se prăbuşi lângă trunchiul impregnat de apă al unui palmier bătrân. Îşi lipi ceafa de coaja maronie şi aspră, închizându-şi ochii fără să-i pese de bâzâitul insectelor din jur.

Se făcuseră deja patru zile de când nu se oprise din mers şi era obosit peste măsură. Îl dureau toate membrele şi îi zvâcnea capul. În ciuda faptului că pretindea că aparţinea celor din *Angka*. Mâncarea primită nu îi fusese de ajuns la o călătorie atât de lungă. Ţăranii erau sistematic jefuiţi de recoltele lor, iar datoriile pe care le făcuseră la cămătarii locali deveniseră de nesuportat. Cele două spectre gemene, sărăcia lucie şi înfometarea, deveneau treptat aici realitate sumbră.

Sok înţelegea cu mare greutate acest lucru. Unde rămăsese Kampuchia de ieri? Înghiţită în întregime de pâcla revoluţiei, războiului şi a lăcomiei politicianiste. Avu brusc o revelaţie. Crezuse întotdeauna că în spatele revoluţiei urma să vină pacea. Precum un nor negru ce ascunde soarele, revoluţia urma să calce totul în picioare, lăsând în cele din urmă să apară din nou cerul senin. În clipele acelea petrecute sub palmier, îl îngheţă gândul că această Kampuchie a lui nu îşi va găsi liniştea, nici soluţionarea şi nici sfârşitul suferinţelor ce o sfâşiau.

Începu să plângă şi auzi în acel moment nişte sunete puternice care contrastau cu fundalul oferit de zgomotele normale ale junglei. Deveni brusc atent, dar ştia suficient de multe lucruri ca să nu se mişte sau să-şi deschidă măcar ochii. Oricine şi-ar fi făcut apariţia, era hotărât să îi lase.

— *Mit mork pee na?*

— *Mit chmuos ey?*

Era o a doua voce.

Deschise ochii şi văzu trei bărbaţi ce purtau cămăşi şi pantaloni negri. Toţi trei aveau în mâini puşti de asalt M-1, un model vechi. Le ţineau aţintite asupra lui. Partizanii.

— Vin din sud, spuse el, răspunzându-le la întrebări. Dinspre plantaţii. Orezării. Aproape întreaga mea familie a fost omorâtă de oamenii lui Lon Noi. Mă cheamă Sok…

— *Mit* Sok, îl corectă unul din partizani.

Sok dădu din cap.

— Da. Tovarăşul Sok. Am venit să mă alătur revoluţiei.

Aceştia îl luară cu ei, dar nu putea să-şi dea seama dacă era prizonierul sau tovarăşul lor. Folosiră un drum ocolit, prin junglă, mergând poate treizeci de kilometri, până când ajunseră la un luminiş unde fuseseră construite câteva clădiri. Cea mai mare dintre ele era o pagodă, cu un acoperiş de un verde pal.

Unul dintre partizani îl luă de braţ şi îl duse într-o clădire mai mică aflată peste drum de pagodă. Nu avea uşă.

Interiorul mirosea a mucegai. În colturile întunecate ale încăperii reuşi să distingă resturi de mobilă. Un bărbat stătea aşezat pe braţul mucegăit din lemn de palmier al unei canapele ce nu mai avea picioare. Îl privi pe Sok cu nişte ochi lipsiţi de orice urmă de viaţă şi privirile îi alunecară apoi spre podeaua de la picioarele lui.

— Unul din porcii lui Sihanouk, rosti partizanul, lovind în aer cu ţeava puştii M-1. Ei încearcă să ne extermine, prinţul şi cu Lon Noi, la Battambang. Dar noi le pregătim o surpriză.

Sok era cât se poate de nervos.

— Să înţeleg atunci că sunt prizonier de război?

Partizanul se întoarse rapid spre el, pocnindu-l în obraz cu patul armei.

— Tacă-ţi gura, spuse el furios. Ai să vorbeşti doar când eşti întrebat, nu altă dată.

Sok îşi duse mâna la obraz. Simţi ceva fierbinte şi realiză că i se prelingea sânge pe mână. Prudent, îşi ţinu gura. Partizanul ieşi şi se opri în faţa intrării.

Ziua se sfârşi rapid, ca flacăra unei lumânări stinse de un călugăr. Îşi făcură apariţia focuri şi torte purtate de *mitneary*, femeile soldat. Foamea lui Sok crescu în intensitate, dar nu apăru nimeni cu mâncare sau ceva de băut. Partizanul mânca lângă lumina portocalie şi pâlpâitoare a focului, stând într-un fel de cerc lângă ceilalţi.

Odată terminată masa, rămăseseră cu toţii acolo unde se aflau. Sok putu să-şi dea seama că ei nu vorbeau. Unul dintre bărbaţi intră în pagodă şi se întoarse cu o maimuţă. Animalul era ceva obişnuit în interiorul junglei, dar pe Sok îl surprinse faptul că vedea una într-o tabără a partizanilor.

Maimuţa fu adusă către marginea cercului format de bărbaţi şi aruncată apoi brutal în noroi. Sok putu distinge clar acum că era legată de gât cu o frânghie de cânepă. Capătul frânghiei era ţinut de bărbatul care o adusese.

Maimuţa tipa şi scâncea cu nervozitate, sărind încolo şi încoace, adusă mereu în interiorul cercului de sfoară.

Sok văzu luciul roşiatic al otelului, sclipind în lumina focului. Bărbaţii îşi scoaseră toţi cuţitele şi în clipa în care maimuţa sărea de la unul la altul îi loveau coada cu cuţitul.

Un bărbat făcu prima crestătură şi maimuţa urla. Sângele începu să curgă în timp ce maimuţa îşi dezgolise dinţii şi scâncea înnebunită de durere. Holbase ochii mari şi se zgâia pierdută.

Sok îi zări bine chipul, o creatură mică şi înfricoşată, semănând teribil de mult cu omul prin gama aceea largă a emoţiilor, trăsăturile ei fiind un amestec straniu şi demn de milă, ceva între un copil şi un bătrân.

Lamele ascuţite ale cuţitelor se ridicau şi cădeau, se ridicau şi cădeau. Animalul urla de durere şi de groază, sărind întruna în încercarea ei disperată de a scăpa de tortură, în vreme ce coada ei lungă fu redusă treptat la un ciot inutil.

Sok simţi în spatele lui o mişcare şi se întoarse să-l vadă pe soldatul prizonier ce stătea acum în picioare chiar lângă el şi urmărea scena de afară.

— Asta, spuse el batjocoritor, este noua voastră ordine pentru Kampuchia liberă,

Şi imediat fu lovit cu patul armei pentru acele cuvinte de partizanul ce îl păzea.

Sok privea scena uluit. Pentru asta părăsise el carcasa în putrefacţie pe care o reprezenta Phnom Penh? Ce era oare mai rău, se întreba el, vechiul sau noul? I se păru că nu exista nici un răspuns. Aşa cum se întâmplă într-un coşmar, dispăru orice urmă de logică, lăsând în urmă un vid pe care nimic nu-l putea umple.

I se făcuse cuiva milă de bietul animal şi îi tăiase gâtul. Trupul ei mutilat zăcea grotesc în ţărână, luminat bine pentru că se rupsese cercul.

Cinci bărbaţi se apropiau acum, traversând lent incinta şi

îndreptându-se spre el. Simţi cum îl cuprinde tensiunea pe paznic şi îşi dădu seama că printre cei ce se apropiau era şi conducătorul grupului. Într-adevăr, văzu că unul dintre cei cinci avea la brâu o centură neagră din piele. De ea îi atârna, de-a lungul şoldului stâng, un toc de pistol ce conţinea o armă.

Cei cinci se opriră în faţa intrării. Bărbatul cu pistol la şold îi făcu semn lui Sok să iasă afară. Părăsi adăpostul oferit de interiorul clădirii, simţindu-se pentru prima dată îngrozitor de vulnerabil şi de expus. Inima începu să-i bată nebuneşte şi frica îi amorţise gura.

— Tovarăşe, rosti bărbatul, mi s-a spus că ai venit să te alături revoluţiei.

Sok nu reuşi decât să dea din cap. Teama îl paralizase. Nu reuşea să îl distingă decât pe bărbatul ce purta un pistol în toc. Apoi simţi şi prezenta paznicului aflat în spatele său şi asta îl ajuta întrucâtva să îşi revină la realitate. Acesta nu mai era un simplu coşmar din care se putea trezi oricând, aflat în siguranţa ce i-o oferea patul său între pereţii protectori ai vilei familiei lui din Chamcar Mon.

Le privi acum pe rând chipurile. Îi recunoscu pe cei doi bărbaţi care îl însoţiseră în junglă. Mai era conducătorul lor şi un al cincilea bărbat care stătea în spatele celorlalţi… Făcu ochii mari.

Sam!

Dar Sam îşi clătină capul cât se poate de uşor. Îşi strânse buzele, ducându-şi vârful unui deget în dreptul lor.

Liderul îşi înclină capul într-o parte.

— Asta ne-ai spus tu, rosti el, dar cum putem să ne asigurăm de adevăr? S-ar putea ca în realitate să fii un spion. Şi s-ar putea ca în realitate să fii fratele gunoiului de acolo. Arătă spre prizonierul aflat în întunericul din spatele lui Sok. Cum am putea afla acest lucru, hmm? Făcu un pas spre Sok şi îi spuse brusc: Ţi-e foame, tovarăşe Sok?

Sok dădu din nou din cap.

— Ei bine, aici va trebui să munceşti ca să mănânci, aşa cum trebuie şi noi s-o facem.

Bărbatul îl ţintui cu privirea.

— Vrei să faci asta, tovarăşe?

— Da, reuşi să răspundă Sok, regăsindu-şi vocea. Bineînţeles. Pentru asta am şi venit.

— Bun, îmi place răspunsul tău.

Îi făcu un semn paznicului aflat în spatele lui Sok şi acesta simţi că nu se mai afla nimeni în spatele lui.

— Mi s-a spus despre uciderea sărmanilor membrii ai familiei tale de către forţele porcului de Lon Noi. E adevărat?

— Da.

— Da, *tovarăşe*.

— Da, *tovarăşe.*

— Asta înseamnă că urăşti regimul. Zâmbi cu viclenie. Dar sigur că trebuie să-l urăşti. Doar pentru asta te găseşti aici, nu?

Sok se uită la el. Simţi cum îl copleşeşte groaza şi i se înmoaie genunchii. Avea în gură gust de fiere.

Ca pentru a-i confirma motivul groazei sale, îl văzu pe paznic cum îl aduce pe prizonier în incinta taberei.

— Acest bărbat a fost considerat duşman al revoluţiei. A ucis şi a schilodit, a răpit şi a jefuit, totul în numele aceluiaşi porc de general care a ordonat asasinarea familiei tale. Te interesează asta, tovarăşe Sok?

— Da, reuşi să îngăime Sok cu o voce foarte slabă.

— Nu te aud.

Îşi drese glasul şi îşi linse buzele uscate. Repetă răspunsul.

— Bine, rosti bărbatul. Îţi voi oferi acum un semn de preţuire, tovarăşe. Ca o recunoaştere a durerii pe care ai suferit-o.

Desfăcu capacul tocului din piele şi îşi scoase pistolul. Oţelul armei lucea în lumina focului. Îşi mişcă brusc capul.

— Mok! Pregăteşte prizonierul de execuţie.

Paznicul îşi vârâ mâna bine în părul des al soldatului, forţându-l să îngenuncheze în noroi. Îl ţinu strâns.

— Şi acum apropie-te, tovarăşe Sok, îi spuse liderul, mergând împreună cu Sok spre locul unde prizonierul îngenunchease în noroi.

Aşeză pistolul în palma lui Sok.

— Aceasta e revoluţia. Gloanţele sunt la mare preţ, aşa

că pune gura ţevii lipită de ceafa lui atunci când apeşi pe trăgaci. Nu vreau să irosim o muniţie preţioasă.

Se îndepărtă.

— Îndeplineşte-ţi acum datoria ta de revoluţionar, tovarăşe. Pentru mama ta; pentru tatăl tău; pentru surorile şi fraţii tăi. Pentru Kampuchia!

Sok făcu fără să vrea un pas şovăielnic înainte. Îşi întoarse capul şi îl privi pe Sam. Pe chipul acestuia nu zări nimic care să-i sugereze ce să facă. Era lăsat de unul singur.

Simţi privirile partizanilor aţintite asupra lui, le simţi prezenţa într-un fel cu totul straniu. Pentru asta străbătuse atâta drum. Acesta era viitorul ţării lui.

Făcu încă un pas şi, cu braţul deja înţepenit, îşi ridică arma în dreptul capului bărbatului. Apăsă pe trăgaci.

Dar în fracţiunea aceea de secundă, aşa cum imortalizează pe vecie flashul unui aparat de fotografiat, reuşi să distingă chipul Khmerului şi văzu pe el aceeaşi expresie pe care o văzuse pe chipul plin de riduri şi torturat al maimuţei.

Apoi se auzi în noapte explozia provocată de pistol, reculul ridicând ţeava şi îndepărtând-o de craniul fărmiţat al bărbatului. Bucăţi de carne şi fragmente roz de oase îl plesniră peste faţă, făcându-l pe Sok să se înăbuşe.

Paznicul dădu drumul capului şi cadavrul bărbatului se prăbuşi pe pământ, parcă stânjenit de mizeria pe care o lăsase în urmă. Sok deveni conştient de mirosul înecăcios de fecale calde şi îşi întoarse privirile.

— Tovarăşe, rosti liderul după ce îi puse un braţ pe după umeri şi îi luă imediat pistolul dintre degetele înţepenite, revoluţia e mândră de tine. *Vinyheanakhan* sunt mulţumiţi.

Vorbea acum despre spiritele ancestrale Khmer, referindu-se probabil la familia lui Sok, deşi ar fi putut vorbi şi la figurativ. Îşi îmblânzi vocea.

— Acum a venit clipa în care un asemenea erou al revoluţiei trebuie să îşi umple stomacul gol. Flutură din mână. Veniţi, tovarăşă Chea, tovarăşă Ros. Să-i oferim de mâncare tovarăşului Sok!

I se aşeză în faţă un bol cu orez umed. Deasupra se aflau

numeroase capete de peşti. Sok nu ştia dacă îi dispăruse foamea sau dacă era atât de înfometat încât trebuia să mănânce imediat. Se uită la mâncarea aburindă. Capete de peşte, mâncarea lui favorită. Cum aflaseră ei acest lucru? Era pe punctul de a se întinde după mâncare, când ceva îl făcu să se oprească. O spaimă îngrozitoare îl îngheţă.

Capetele de peşti erau o delicatesă îndrăgită de cei bogaţi. Dacă el provenea într-adevăr din orezăriile aflate în sud, n-ar fi trebuit să se întindă atât de dornic după o asemenea mâncare. Aşa încât, cu toată foamea ce făcea să-i chiorăie maţele într-un mod dureros, scormoni cu degetele prin orez şi îl culese numai pe acesta.

— Aha! ţipă liderul. Vedem cu toţii cum trebuie să deosebim un adevărat tovarăş de gunoiul ce se strecoară către Battambang în încercarea de a distruge o Kampuchie eliberată de paternalism, colonialism şi de fluxul vietnamezilor nerecunoscători.

Îl bătu se Sok pe spinare şi ridicându-şi vocea, spuse:

— *Mit Sok, swakum mok dai dambon rumdos!* Tovarăşe Sok, bine ai venit în zona liberă! Bine ai venit în rândurile Khmerilor roşii.

DOI

Delmar Davis Macomber îşi întoarse privirile de la băncile construite în granit şi sticlă din Wall Street către ecranul luminos al terminalului de computer. Utiliza codul de acces „permisă numai vizualizarea” şi apoi îşi scrise numele şi prenumele cu ajutorul tastaturii, apelând la codul secret inventat de Khieu prin eliminarea anumitor cifre.

Acest proces era cât se poate de complex şi consuma destul timp: Macomber prefera să folosească acest sistem pentru calcule laborioase, deoarece îi permitea să utilizeze un număr mic de programatori de vârf în locul unei armate de operatori de calcul. Aceste sisteme logice erau deosebit de avantajoase sub aspectul performanţelor din domeniul înmagazinării de date. Dar era conştient şi de uşurinţa cu

care asemenea bănci de date puteau fi jefuite de spărgători de coduri, foarte versaţi, chiar şi el utilizase metode asemănătoare pentru a pune mâna pe elemente-cheie din domeniul unor informaţii secrete.

Datorită sferei de activitate a firmei Metronics, orice informaţie din cadrul sistemului folosit de el avea caracterul strict-secret. Iar în cazul în care se specifica „permisă numai vizualizarea”, măsurile de securitate din program erau triplate, pentru că aici se afla inima *angka*, a organizaţiei lui Macomber, un proces început cu cincisprezece ani în urmă, în jungla cambodgiana.

Se aplecă din nou şi folosi tasta „decodificare”, iar rândurile bizare de litere începură să se aşeze în mod corespunzător, formând cuvinte pe ecran. În cazul în care un intrus ar fi încercat să forţeze pe cale electronică intrarea, programul s-ar fi întrerupt automat şi numai vocea sa l-ar fi putut reactiva.

Pe ecran apărură următoarele informaţii:

ESTERHAAS, HARLAN (Democrat), Pres.Com. Senat Serv. Armatei/

Vârsta 66; Căsătorit: Barbara (născ. Parkinson/Vârsta: 53);

Copii: Robert/33 Edward/29 Amy/18

Raportul continua, indicând reşedinţe, date de naştere etc., dar Macomber folosi tasta „Personal” şi citi cu mare atenţie noile informaţii apărute pe ecran, pentru a se pune la curent cu datele introduse în memorie pe parcursul ultimei săptămâni.

Ecranul luminos îi puse la dispoziţie trei seturi diferite de informaţii. Calculatorul ar fi putut fi foarte uşor programat să ofere nişte scenarii optime, care să plece de la cele trei seturi de informaţii, dar Macomber se hotărâse să se oprească aici. O asistentă electronică era cât se poate de utilă, dar exista în permanentă riscul să devină mult prea dependent de calculator. În plus, lucrul care îl pasiona cel mai mult era realizarea unor scenarii chiar de către el. Această trăsătură îl făcuse de nepreţuit pentru cei din

trupele speciale care lucraseră la Ban Me Thuot.

Mai avea patruzeci de minute până la întâlnirea sa cu senatorul Esterhaas. Suficient timp ca să găsească cheia de acces. Esterhaas nu era chiar un necunoscut pentru Macomber; şi de fapt nici unul dintre politicienii cuprinşi în banca de date. Macomber se folosise de puterea şi prestigiul de care se bucura Vance Trower, fratele lui Joy, pentru a fi primit în rândul cercurilor acelea atât de exclusiviste. Fratele mai mare era un senator important şi faptul că îi era devotat surorii sale fusese o latură a personalităţii sale pe care Macomber o identificase rapid, folosind-o ca o pârghie pentru a obţine tot ce dorea. Şi în realitate, se gândi el, Joy devenise mult prea preţioasă pentru el în clipa în care descoperise acest lucru.

Nu era genul de bărbat care se ataşează uşor de femei, mai ales atunci când spectrul celor petrecute la Ban Me Thuot îl bântuia în continuare. În decursul vieţii sale, Macomber îşi dorise o singură femeie. Ruth, prima lui soţie, nu îi oferise nici o satisfacţie în pat, plictisindu-l… iar Joy se afla acolo din cu totul alte motive. Reţeaua *angka*, ce cuprindea peste douăzeci de politicieni cheie, fusese realizată foarte migălos, cerând tot mai multe faze: verificări, cultivare şi apoi convingere prin intermediul fratelui ei. Fără să aibă de unde şti, el fusese creatorul propriei sale soarte. Macomber dorise să-l recruteze de la bun început, dar prudenta îl făcuse să adopte un alt plan. Vance Trower era incoruptibil şi în scurt timp Macomber se hotărî să îi ascundă orice indiciu cu privire la activităţi de natură ilegală.

Poate că atunci, la început, Macomber o iubise pe Ruth. Dar acum nu era în stare să îşi mai aducă bine aminte. Experienţa dobândită la Ban Me Thuot reuşise să scufunde într-un val ceţos şi cenuşiu o mare parte a vieţii sale anterioare acelor ani. Şi totul se datora unei singure femei: ochi mari şi migdalaţi, buze cărnoase senzuale, un trup care pentru el depăşea o simplă dorinţă carnală. Dispariţia ei nu reuşise să-i înlăture pasiunea pe care i-o trezise. Nimic n-ar fi putut să-l facă să o uite. Continua să trăiască în interiorul lui ca o flacără vie.

Ea fusese obiectul unei încăierări violente, pe care el o întrerupsese; gălăgia făcută reuşise să-i tulbure tihna singurei mese cât de cât normale pe care putea să o aibă în cele două săptămâni de când se afla în spatele liniilor duşmane. Focuri de armă, zgomotul infernal făcut de rotoarele elicopterelor şi care făcea să fi se zdruncine oasele, bubuiturile îndepărtate ce îţi dădeau de ştire asupra exploziilor de bombe, toate astea îi răsunau continuu în urechi. Încă mai simţea în mâini şi în piept vibraţiile fierbinţi ale puştii sale semiautomate, văzând în continuare cum răspândea moartea în calea sa. Dar odată reîntors la baza Ban Me Thuot, era furios şi agitat. Nu îşi dorea decât linişte şi pace: iar ei îl înnebuniseră.

Doi puşcaşi marini solizi se luptau ca nişte cerbi în călduri undeva în mijlocul pădurii. Tatuaţi, tunşi perie, cu bicepşii jucându-le sub mânecile ridicate de la uniformă, trecuseră de la înjurături şi urlete fioroase la nişte manifestări fizice deosebit de violente.

Macomber se ridică de pe taburetul din lemn de palmier şi lovise pe rând, tăcut şi cât se poate de ştiinţific, folosindu-şi tălpile groase ale bocancilor şi primele două falange de la mâna dreaptă. Fusese pregătit cât se poate de bine; ştia cum să procedeze, economisindu-şi mişcările şi risipa de energie.

Pe cel mai masiv dintre ei îl lovise în rotulă cu piciorul şi apoi îi aplicase două lovituri fulgerătoare în cartilagiul nazal. Nu mai rămăsese acum decât amicul lui. Era mai scund şi se mişca mai rapid, dar Macomber îl făcu o fentă cu mâna şi atât mai apucă celălalt să vadă pentru că bocancul cu blacheuri i se opri în vintre.

Macomber se văzu rămas singur, lângă pricina scandalului. O orientală fusese pricina încăierării şi îşi dădu imediat seama de ce se petrecuse aşa.

Era surprinzător de înaltă – puţin sub 1,80 – cu un chip prelung şi cu nişte ochi migdalaţi ce părea că veneau dintr-o altă lume. Avea şolduri subţiri şi umeri laţi, cu sâni bine dezvoltaţi pentru o orientală.

— De la mama mea, îi răspunse ea mai târziu, plimbându-şi mâinile pe ei în aşa fel încât Macomber simţise

cum îi lăsa gura apă.

— O cambodgiană de viţă regală.

— Şi tatăl tău? întrebase el.

Sorbeau amândoi whisky în locuinţa ei, o garsonieră aflată la mică distanţă de cartierul general.

Ea îi zâmbise blând şi Macomber simţise cum i se înmoaie genunchii.

— Un vietnamez din sud. Foarte puternic. Foarte bogat.

Ti vorbise mult despre tatăl ei. Îl admira foarte mult.

— Războiul continuă, îi spusese într-o noapte ploioasă şi brăzdată de fulgere, iar el face bani.

Se lipise din nou de el, o creatură minunată ce reuşea să execute până şi cea mai banală mişcare cu o graţie perfectă.

— Dar nu pentru că ar fi insensibil; numai pentru că e mai inteligent decât toţi ceilalţi.

Macomber se tot gândise la asta în timp ce furtuna continua în noapte. Din când în când, fulgere albastre ce semănau cu un scurt-circuit păreau că le electrizează trupurile goale. Undeva afară, vântul făcea să se bălăngăne nişte obloane.

— Nu e atât de greu să strângi bani, spusese el după un timp. Mai ales în situaţii de genul ăsta. E o cerere extraordinară de mărfuri şi servicii.

Ea îl privise sceptică.

— Dacă e atât de simplu, de ce n-o faci şi tu?

— Pentru că vreau ceva mai mult de-atât.

Picăturile de ploaie loveau din nou, curgând pe ţiglele în pantă ale acoperişului de deasupra capetelor lor. Sunetul făcut de apă umplea totul în jurul lor.

— Vreau controlul.

Ea se sprijinise într-un cot, privindu-l de acolo din umbră.

— Peste ce? Peste oameni?

— Controlul destinelor.

Ea începuse să râdă, cu un sunet amplu şi muzical, plin de căldură.

— Mă tem că a dispărut de prea mult timp vremea imperiilor.

— Poate, rostise el uşor. Dar nu e acesta lucrul pe care îl

preţuieşti cel mai mult la tatăl tău?

Intrase în relaţia aceea dintre ei cu intenţia expresă de a ieşi în momentul în care se hotăra el să o facă. Era obiceiul lui să procedeze aşa şi, orice s-ar fi întâmplat, presupusese că aventura asta n-o să se deosebească prea mult de restul evenimentelor ce se petreceau aici, într-o lume aflată de cealaltă parte a globului: o lume lipsită de permanentă, efemeră şi distantă precum un vis. Războiul era cel ce făcuse ca totul să fie astfel.

Dar odată cu trecerea timpului, cu o subtilitate de care nu îşi dăduse niciodată seama până în clipa dispariţiei ei, el pierduse controlul. Pierdut în plasa ţesută din sentimente nerecunoscute ca atare, începuse să se lase subjugat de o putere pe care putea să o înţeleagă şi să o mai controleze.

Reuşea să îl stârnească fizic aşa cum nu mai reuşise nici o femeie, înainte sau după ce o cunoscuse pe ea. Atunci când pătrundea în ea, avea impresia că tot trecutul lui se topea, îndepărtându-se într-un nor. Şi în clipele acelea mult prea scurte reuşea să-şi dea seama că se putea linişti cu ajutorul ei. Îi povestise despre tot ce făcuse şi despre tot ce văzuse el. Avea impresia că iese la suprafaţă un fel de sentiment de vinovăţie cu privire la bucuria cu care întâmpina războiul acesta lipsit de orice reguli, iar atunci când reuşea să se descarce, spunându-i toate astea, parcă scăpa de demoni.

Fusese o experienţă cu totul nouă pentru el, să se poată pierde în el însuşi; reuşise să treacă dincolo de sex, către atingerea unei iubiri ideale, un sentiment pe care crezuse până atunci că nu îl poate avea.

Îşi dădu seama de toate acestea numai în clipa în care s-a întors din ultima şi cea mai importantă misiune pe care o îndeplinise în Cambodgia. În vreme ce el făcuse prima incizie în ţesătura necunoscută din care urma să fie croită noua lui viaţă şi concepea *angka*, ea îşi părăsise locuinţa din Ban Me Thuot.

Nimeni n-o văzuse plecând, verificase asta temeinic timp de câteva zile şi nopţi după ce se întorsese acolo. Dar era sigur de un singur lucru: nu plecase de una singură. O luase cineva.

Erau nenumărate posibilităţi. Ea îi spusese tot timpul că nu existau alţi bărbaţi în viaţa ei. Dar fuseseră destule nopţi în care ea nu îl putea vedea, intervale lungi de timp în care el transpira prin junglă, ucigând Khmeri roşii cu pumnalul său ascuţit. Şi îi veni atunci din nou în minte incidentul petrecut la prima lor întâlnire, derulându-se în mod repetat ca o bandă video prost înregistrată şi care nu se mai opreşte: doi puşcaşi marini luptându-se pentru ea. S-ar fi putut ca ea să fie totuşi măritată? Sau să se fi culcat cu alt soldat din trupele speciale?

N-avea să mai afle asta niciodată. În zilele rămase până la ultimul său zbor către America, informaţiile primite începură să vină cu nemiluita, uluindu-l: fusese un agent plătit de cei din Viet Cong; ambii săi părinţi fuseseră în realitate Khmeri şi era legată ideologic de rebelii din Cambodgia; fusese agent dublu, ce lucrase pentru comunişti, transmiţându-le informaţii false, pregătite de serviciul de contraspionaj al trupelor speciale.

Erau zile triste pentru el, cu toată încântarea în creştere pe care o simţea odată cu înfiriparea reţelei *angka*. Încercă în mintea lui să îşi aducă aminte toate conversaţiile intime pe care le avusese cu ea. Câte misiuni şi cât de multe din propriile sale gânduri îi comunicase ei? Era un lucru imposibil. Dragostea pe care i-o purta făcea ca dorinţa lui de a-şi reaminti aşa ceva să fie slabă şi cât se poate de difuză, până când reuşi să se convingă că nu mai avea nici o importantă pentru el ce fusese ea de fapt. Ea îi aparţinuse lui şi nimic nu putea fi mai important decât lucrul acesta.

Rămase pentru el singura enigmă nedezlegată a acestei lumi.

Muzeul de Artă Modernă era un şantier în lucru atunci când sosi el acolo. Parcul acela plin de sculpturi devenise un peisaj lunar, plin de pietre şi brăzdat de şenilele excavatoarelor şi buldozerelor. O imagine descurajantă pentru mulţi vizitatori, făcând ca muzeul să fie mult mai tăcut decât ar fi trebuit să fie în după-amiaza aceea. Era răcoare înăuntru, iar pereţii cenuşii, acoperiţi cu pânză şi podelele pavate cu gresie albă scoteau în evidentă lucrările de artă.

Senatorul Harlan Esterhaas era un bărbat cu un chip aspru, având o coamă rebelă de păr de culoare alb-gălbui, roşu la fată, corpolent şi purtând ochelari bifocali, cu rame negre, căzute aproape pe vârful nasului. Era îmbrăcat cu costum şi vestă închise la culoare, cu toată căldura de afară.

Cei care nu îl cunoşteau prea bine pe senator făceau invariabil greşeala de a-l subestima. Pentru că el refuzase să admită că vigoarea sa acumulată în viaţa petrecută în mediul rural să fie consumată de activitatea pe care şi-o desfăşura la Washington, mulţi îl priveau ca pe o victimă uşoară a învârtelilor unora sau altora.

Dar aceasta era o foarte mare greşeală. Era cât se poate de şiret, deosebit de experimentat şi făcea cu succes faţă tuturor mâncătoriilor adesea violente dintre senatori. În timp ce înainta surâzător spre senator, Macomber îşi jură să nu îi lase lui Esterhaas spaţiu de manevră.

— Domnule senator, salută el, zâmbindu-i cordial, mă bucur să te văd din nou.

Îi strânse mâna cu căldură.

— Cum mai merg lucrurile sus, pe colină?

— Ce pot să-ţi spun, îi spuse Esterhaas cu un glas răguşit, e faptul că obţinerea unor alocaţii suplimentare din partea Congresului ăsta e ca şi cum ţi-ai scoate dinţii la dentist. La naiba, treaba s-a împuţit şi mai rău de când am vorbit noi doi ultima oară. Trebuie să ne modernizăm armamentul, dar nu e numai asta, aveam nevoie de sânge nou, precum un armăsar de rasă bun pentru montă, ca să pregătim un sistem complet diferit de apărare. Apatia generală de pe colină, ti-o spun sincer, mă sperie; iar tonul îl dă şeful executivului, o ştim cu toţii ce mai luptător pentru pace avem în porumbarul de acolo.

— Mă îngrijorează foarte mult situaţia din Egipt, rosti Macomber. Se plimbau fără grabă printr-o galerie de artă itinerantă. Prin geamurile fumurii puteau să-i vadă pe muncitori purtând căşti de protecţie şi sudând cu ajutorul electrozilor.

— Şi noi suntem îngrijoraţi, îl aprobă senatorul. Dar cred că Mubarak s-a dat pe brazdă şi noi îl trimitem, oricum,

mâine pe Roger Dewitt, care primeşte acum ultimele instrucţiuni din partea Secretarului de Stat. Nu sunt sigur că îl cunoşti. Merge ca ataşat militar, dar el e mult mai mult de-atât. E un negociator înnăscut şi un şi mai bun şef de antenă, furnizând informaţii deosebit de utile pentru ai noştri.

— Eu nu de Mubarak sunt îngrijorat, îi replică Macomber în clipa în care se opriră să admire o sculptură cinetică de Calder. Vorbesc de toate sectele secrete antrenate în taberele teroriste finanţate de ruşi. E o situaţie deosebit de instabilă acolo.

Esterhaas îi zâmbi ironic.

— Văd că şi tu îţi cam pierzi nopţile. Ei bine, totul o să se liniştească acum când intră Dewitt în ei. E omul nostru cel mai bun, serios vorbind.

— Presupun că ai idee despre toate aranjamentele de securitate din zonă.

— E domeniul intangibil al Departamentului de Stat; nu-mi vâr nasul în probleme de securitate internaţională.

Se îndepărtară de sculptura lui Calder şi se apropiară de o statuie de Brâncuşi ce îţi dădea impresia că în clipa următoare avea să se ridice la pământ şi să înceapă să zboare.

— Oricum, în clipa de faţă nu există dovezi care să confirme un amestec sovietic în zonă, de amploarea celui pe care îl afirmi că ar exista acolo.

Macomber mârâi.

— Poate că ar fi bine să-ţi aranjez un zbor ca să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă în sudul Libanului.

Senatorul pufni în râs.

— Foarte amuzant.

Macomber se întoarse spre el.

— Sunt cât se poate de serios, rosti el fără menajamente. Pot să aranjez aşa ceva în două ore. Nu depinde decât de dumneavoastră.

Esterhaas se înnegri la faţă.

— Cum adică, să mă infiltrez într-o tabără OEP? Ne-ar împuşca imediat.

Macomber dădu din cap.

— Nu poţi să ştii niciodată.

Prăbuşirea bruscă a încrederii în sine pe care o afişase până atunci senatorul îl dezgustă. Politicienii ăştia erau cu toţii la fel. Era atât de uşor să-i faci să dea înapoi şi în clipa aceea erau la mâna ta.

— Dar eu mă îndoiesc foarte mult că s-ar putea întâmpla aşa ceva. N-aş permite.

Îşi îndoi palma bătătorită în timp ce Esterhaas i-o privea cu aceeaşi fascinaţie cu care priveşte şarpele o mangustă ce e gata să îl vâneze. Macomber ridică din umeri.

— Punctul meu de vedere e următorul. Îmi respingi afirmaţiile cu ajutorul rapoartelor elaborate de organizaţii pentru care obţinerea de fonduri e mult mai importantă decât îndeplinirea scopurilor pentru care au fost create. Opiniile mele se bazează pe realităţi. Crezi că implicarea ruşilor în terorismul internaţional este minoră. Dacă nu vrei să-mi accepţi oferta, atunci trebuie să mă crezi. Ce altă opţiune ai mai avea?

Senatorul îl privi pe Macomber.

— Eşti foarte sigur pe dumneata, spuse el calm.

— Sunt cât se poate de sigur pe datele de care dispun. Dar tu?

Esterhaas îşi feri ochii de scânteile orbitoare ce veneau din direcţia sudorilor.

— Am crezut că eram sigur până în clipa de faţă. Dar ideea de a ajunge personal acolo... îi întoarse spatele lui Macomber. Îţi spun cinstit, nu cred că m-aş simţi în largul meu.

— Vreau să-ţi aminteşti de clipa asta, Harlan.

Macomber se apropiase cât se poate de discret de el.

— Vreau să-ţi aminteşti de asta în tot ce urmează de-acum înainte. Ai avut şansa să vezi cu ochii tăi. Ai preferat să n-o faci. Ei bine, de acum încolo va trebui să te bazezi pe informaţiile mele.

— Înţeleg.

Macomber îşi întoarse rapid capul, aşa cum face bufniţa când simte un miros.

— Asta îţi deranjează cumva amorul propriu? Ar fi mai bine să vorbeşti acum cinstit.

Esterhaas clătină dezaprobator din cap.

— Orice amor propriu aş fi avut din naştere s-a evaporat în cei treizeci de ani la rând petrecuţi în politică. Nu e un loc pentru cei cu obrazul subţire.

„Numai pentru laşi”, se gândi Macomber. Aici nici măcar sistemul lui nu se dovedise infailibil atunci când îl alesese pe Esterhaas. Dacă lucrurile se înrăutăţeau brusc, devenind la un moment dat chiar dure, Macomber trebuia să fie sigur că acesta nu s-ar fi înmuiat din cauza presiunilor.

Îşi continuară plimbarea. Macomber îşi duse mâinile la spate, iar gestul acesta simplu reuşi săli transforme, dându-i un aer didactic.

— O tragedie ce s-a petrecut cu senatorul Burke, rosti el cu o nepăsare aparentă. Îngrozitor să fii omorât aşa, fără noimă şi asta la o asemenea vârstă.

— Nu te juca aşa cu mine, rosti Esterhaas înfuriat brusc. Roland mi-a telefonat cu o zi înainte să fie asasinat. Ştiu ce avea de gând să anunţe în public. Asta mă face să cred că n-a fost omorât de un spărgător necunoscut, aşa cum are impresia poliţia din Chicago.

— S-ar putea să fie adevărat.

Senatorul se opri în loc.

— Ascultă, mie îmi displac astfel de tactici şi dacă tu crezi că mă sperii cu ce-a păţit Burke, ar fi mai bine să te mai gândeşti. El a fost suficient de prost încât să şovăie în luarea unei decizii, în loc să o facă cunoscută şi să acţioneze imediat. Dacă ar fi făcut-o, ar mai fi trăit şi azi.

— Dacă îţi face mai bine să crezi aşa ceva, spuse Macomber degajat, treaba ta. Dar adevărul este că aici n-a fost vorba de nici o ameninţare, Harlan. Nu pentru tine. Eu nu te subestimez nici măcar pentru o clipă; poţi să fii la fel de periculos pe cât eşti de puternic. Ştiu asta. Şi din acest motiv te-am ales tocmai pe tine.

Macomber vorbise cât se poate de suav.

— Eu am un foarte mare respect pentru dumneata, domnule senator.

Esterhaas dădu din cap.

— Asta sună mai bine. Să ştii ceva, eu sunt un pragmatic. Atunci când e vorba de lumea în care trăim, eu pot să văd

foarte bine semnificaţia scrisului pe perete. Iar din locul unde mă aflu, tu ai luat o atitudine corectă. De mai bine de zece ani, ţara noastră se înnămoleşte în problemele internaţionale. La naiba, ştiam prea bine asta şi mi-am dat silinţa să mă lupt pentru ea. Dar până azi bătălia a fost pierdută pentru că n-au fost destui cei aflaţi în poziţiile-cheie care să gândească la fel ca mine. Acum însă cred că avem o şansă bună ca să ne impunem. Şi te admir pentru că îi oferi ţării această şansă.

Îşi frecă maxilarul.

— Asta ca să ştii şi să nu mă tragi pe sfoară. Pentru că dacă şaua pe care mă pui să călăresc începe să-mi frece fundul, am dreptul să schimb calul. Eu aşa înţeleg să fac şi aşa am făcut mereu în afaceri.

— Iar eu apreciez asta, Harlan. Tonul vocii lui Macomber rămăsese acelaşi. Şi înţeleg foarte bine motivele care te împing să faci o asemenea afirmaţie. Îşi continuară drumul, trecând pe lângă o lucrare de Lichtenstein care îl enerva pe Macomber. Ce-ti face familia, Harlan?

— Sunt bine cu toţii.

Senatorul începuse să se relaxeze din momentul în care se terminase cu afacerile.

— Barbara s-a dus din nou la şcoală ca să-şi ia doctoratul, începu să chicotească. Poti să-îi imaginezi aşa ceva? La vârsta ei!

— Nu-i niciodată prea târziu ca să înveţi, spuse Macomber. Şi ce mai face fata ta cea frumoasă, Amy?

— Lumina vieţii mele? zâmbi Esterhaas fericit. E cea mai bună din anul ei la universitatea Stanford. Singurul lucru de care mă plâng e acela că Barbara şi cu mine nu reuşim să o vedem atât de des pe cât ne-am dori-o, fiind aproape mereu plecată în California.

Macomber îl făcu să se oprească în faţa operei lui Brâncuşi pe care o îndrăgea cel mai mult. Liniile sinuoase ale sculpturii aveau un caracter atât de senzual încât îi tăiau respiraţia.

— Brâncuşi e un geniu autentic, Harlan, tu nu crezi asta? Spuse el apoi continuă pe acelaşi ton. Sunt în posesia unor filme cu Amy.

— Ce?

Esterhaas avu impresia că poate nu auzise el bine.

— Ai pomenit cuvântul filme?

— Fata ta, spuse Macomber cât se poate de clar, copila ta, are drept amantă o femeie. O radicală, făcând parte dintr-o fracţiune, să-i zicem, cu înclinaţii cât se poate de revoluţionare.

— Dar e impo…

Senatorul nu reuşi să termine. Se clătină puţin, roşu la faţă, dar atunci când Macomber îl prinse cu o mână ca să-şi recapete echilibrul, îi respinse mâna.

— Nu cred nici o iotă.

Macomber scoase din haină o fotografie color şi i-o dădu.

— E copia unui cadru din film.

Mâna lui Esterhaas îi tremura şi se atinse doar de marginile fotografiei, ca şi cum s-ar fi putut contamina şi el.

— O, Doamne! gemu el când privi la sursa fricii lui. O, Sfinte Dumnezeule! Barbara ar muri dacă ar afla vreodată asta!

Începuse să vorbească în şoaptă, ca şi cum vorbea de unul singur.

— Ştiu asta.

Macomber luă fotografia din degetele amorţite ale senatorului şi, ieşind în holul de la intrare se duse la un suport de stins ţigări plin cu nisip şi îi dădu foc cu ajutorul unei brichete de aur. Reveni lângă Esterhaas.

— Şi nici n-o să ştie vreodată, nimeni n-o să afle asta. Cel puţin nu de la mine. Vreau să-ţi spun asta foarte clar, Harlan. Nu de la mine.

— Cred că eu…

Senatorul păru că îşi revine cu mare greutate din transă.

— Înţeleg.

Chipul începu să i se anime.

— Eşti un ticălos ordinar!

— Asta mi se pare chiar nostim din partea ta, Harlan, rosti Macomber în timp ce se pregăteau să plece din muzeu.

Aerul sufocant al înserării începea să-şi facă simţită prezenţa în Alexandria, învăluind oraşul Washington şi

împrejurimile lui într-o căldură teribil de umedă.

Gottschalk, purtând în continuare pantalonii bleumarin, îşi scosese haina, vesta şi cravata în dungi. Acestea zăceau de-a valma pe spătarul unui şezlong, ca nişte steaguri ce nu-şi mai aveau rostul după o ceremonie. Îşi ridică paharul înalt, plin cu băutură rece ca gheaţa, ce fusese pus pe masa din fier forjat acoperită cu un blat de sticlă şi îl lipi de obraz. Oftă.

La picioarele lui, Kathleen stătea întinsă pe peluza foarte îngrijit tunsă, ţinându-şi mâinile sub cap. Purta un tricou fără mâneci şi cât se poate de larg, ce avea imprimat pe el pete verzi, maronii şi gri ce nu se deosebea prea mult de vestele de camuflaj pe care Gottschalk le văzuse la soldaţii din junglele pline de pericole din Asia de Sud-Est. Avea şi nişte pantaloni scurţi verzi precum pădurea, care îi scoteau la iveală curbura feselor. Îşi aruncase sandalele argintii cumpărate din Europa şi îşi pusese o gleznă peste cealaltă.

Gottschalk venise aici căutând o consolare, un refugiu din calea presiunilor uriaşe la care îl supunea campania pentru obţinerea nominalizării din partea partidului său. Simţea nevoia unui respiro fată de morişca neîntreruptă a celor şapte zile dintr-o săptămână de muncă. Călătorise în fiecare stat al Americii de cel puţin trei ori în decursul ultimelor opt luni în care se desfăşuraseră alegerile locale, făcându-şi timp şi pentru fiecare grup de delegaţi desemnaţi să ia parte la Convenţia ce avea să se ţină în curând la Dallas. Era o modalitate obositoare de a trăi, dar aceasta avea şi momentele ei bune. Găsise resurse pe care nici nu ştiuse că le are. Dar din când în când simţea nevoia să scape de toate lucrurile astea: presiunea la care era supus, politicianismul, imaginea pentru public pe care reuşise să şi-o făurească cu un efort atât de mare, planificarea strategiei de urmat, combaterea celorlalţi politicieni, şirul infinitelor interviuri, discursurile, cuvântările, remarcile neconvenţionale, bătutul oamenilor pe spinare, strângerile de mână şi mestecatul ţigărilor de foi. Chiar şi Roberta.

Kathleen, care îi oferea un liman şi nu numai atât, se uita la zidul acela înalt şi verde, format din frunzişul aflat în spatele gardului din lemn de bambus, care ascundea casa

de privirile indiscrete ale celor de pe stradă. Se simţea în siguranţă aici; în siguranţă şi ferită de orice pericol. Dar pe lângă asta, iubea foarte mult această casă pentru că reprezenta un simbol pentru ea. Era ca o săgeată ce prefigura urcuşul ei în societate.

Se uită la casă. Pe faţadă se puteau observa două scări semicirculare, asigurate cu ajutorul unor balustrade foarte fine din fier forjat şi care se uneau pe un podest amplasat chiar în faţă şi doar cu puţin sub nivelul intrării principale, o intrare cât se poate de largă. Deasupra faţadei placate cu piatră şi cu cărămizi de un roşu aprins, se zărea un mic balcon semicircular, curbat, sculptat în piatră de var.

Era un loc fabulos, dar Kathleen nu se considera deosebit de fericită pentru faptul că locuia aici. Ştia că merita cu prisosinţă casa ori de câte ori venea Gottschalk acolo. Dacă ar fi vrut să gândească suficient de profund, s-ar fi putut să ajungă la concluzia că nu îi făcea de fapt nici o plăcere să fie ţinută ca într-o lesă şi supunându-se tuturor capriciilor lui. Cu toate acestea, nici atunci n-ar fi găsit degradantă această postură. Nu era decât o cale pentru a obţine ceva, iar ceea ce obţinea nu era deloc dezgustător, din contra. Îşi iubea propriul său trup, iar sexualitatea acestuia o îmbăta. Ea avea puţine inhibiţii şi chiar şi acestea dispăreau în faţa ambiţiilor sale.

Îşi oferise inima cu mult timp în urmă unui iubit care cerea din partea ei cu mult mai mult decât ar fi putut să-i ceară vreun bărbat. La orice ar fi fost supus trupul ei, era dispusă să o facă; pentru că inima ei, acolo, în profunzimea ei, rămânea sacrosanctă. În sex, putea să facă tot ce i s-ar fi cerut. N-avea nici o importantă pentru ea ce făcea, doar că unele lucruri erau mai plăcute, iar altele nu.

Gottschalk nu era un porc, aşa cum fuseseră unii dintre amanţii săi de odinioară în zilele în care nu îi mersese atât de bine. Şi în felul lui anume, implicându-se mai mult pe sine, fusese bun cu ea. Dar ea era sigură că el nu reuşea să înţeleagă pe deplin natura interesului său faţă de ea. S-ar fi putut ca ea să fie ca un fel de păpuşă mecanică la care el mergea ca să uite pentru un timp şi ca să se descarce.

Era clar că el nu reuşea să-şi dea seama de toate

consecinţele. Acest lucru nu o deranja în mod deosebit. De fapt, era foarte mulţumită cum decurgeau lucrurile pentru moment. Dar avea să vină şi momentul trezirii lui, însă numai în clipa în care ea avea să îl oblige să o facă. Gândul acesta secret o făcu să zâmbească uşor. Atât de aproape de el şi să se gândească numai la rele. Ideea o făcu să se încălzească, siguranţa de sine dându-i un fel de aureolă aparte.

Gottschalk se întinse ca un motan. Îşi băuse paharul şi se şterse pe frunte de transpiraţie. Umezeala începuse să-i apară pe la subţiori, umbrindu-i cămaşa.

— Dumnezeule! spuse el. Trebuie să fii o masochistă ca să locuieşti vara aici.

Vinişoare bleu umpleau cupola cerului, ultimele zvâcniri ale unui soare ce se lăsase deja dincolo de orizont.

— Ei bine, cred că pot să mai rezist încă vreo câteva luni.

Izbucni în râs, cu un sunet ce îi coborî parcă jos de tot în gât.

— Pentru că după aceea, o să-mi petrec sfârşitul de săptămână la Camp David.

Doamne, dar cât de sigur e de el! Kathleen îl cunoştea suficient de bine ca să simtă că, certitudinea de neclintit pe care o afişa nu putea să provină numai din interiorul lui. Şi atunci de unde putea să provină? O întrebare la care încercă să găsească un răspuns de câteva luni de zile. Era un secret pe care ştia că trebuie să îl descopere.

El se ridică exact în clipa aceea.

— Am de gând să mai lucrez puţin, spuse el privind-o. Părea drapată în culorile safirului şi ametistului de umbrele copacilor ce foşneau.

Ea îşi ridică din iarbă capul şi umerii; părul ei semăna cu o cască neagră.

— O să vin şi eu cu tine.

El se încruntă.

— Nu, nu te deranja, aş prefera să fiu singur. Îşi întoarse capul spre ea, aruncându-i un zâmbet fugar. Oricum, arăţi ca şi cum nu te înduri să laşi în urmă această seară.

El păşi peste trupul ei şi atunci când ea îşi ridică privirile spre el, avu impresia că piciorul lui ezitase în clipa în care

ajunsese deasupra corpului ei, în aşa fel încât umbra lui plutea deasupra ei ca palma unei mâini puternice. Apoi îşi continuă mişcarea şi păşi peste ea.

Ea îl urmări cu privirile până când uşa se închise în urma lui. Apoi îşi închise ochii şi numără încet până la şaizeci. Se ridică în picioare şi traversă peluza fără să facă nici un zgomot. Îşi lipi urechea de uşă ca să detecteze orice sunet sau vibraţie. Neauzind nimic, roti butonul şi împinse uşa chiar în clipa în care ajunsese la capătul cursei acestuia.

Auzi imediat cum vorbea Gottschalk şi se furişă pe podeaua bucătăriei. Îşi întinse mâna spre telefonul de pe perete şi şovăi.

Se uită în preajma ei şi văzu fructiera de pe masă. O împinse cu exteriorul mâinii. Fructiera zbură de pe masă şi căzu pe podea, spărgându-se în bucăţi. Chiar în clipa aceea, îşi ridică un braţ ca să-şi apere faţa, ridicând receptorul cu celălalt.

— Ce dracu' s-a întâmplat acolo? auzi strigătul lui Gottschalk dinspre hol.

— Eu, cine să fie, spuse ea, acoperind cu grijă microfonul aparatului. Am intrat să beau ceva şi am răsturnat fructiera.

— Hei, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă şi adună toate cioburile. Nu vreau să găsesc vreunul în talpă la noapte.

— Bine. Auzi cum vorbea din nou la telefon.

— Cineva care arde gazul prin casă. Spune-i că aş vrea nişte garanţii, asta e tot.

— Nu sunt un idiot, rosti vocea aflată la celălalt capăt al firului. Kathleen îşi dădu silinţa să recunoască vocea.

— Dar tu nu eşti băgat trup şi suflet în asta, spuse Gottschalk. Şi ăsta e un lucru extrem de periculos. Nu înţeleg de ce el insistă să te folosim pe tine.

— Pentru că sunt fiul lui, rosti celălalt cu o voce mai ascuţită. El n-are încredere în altcineva. Dar tu?

— Eu nu m-aş încrede nici în propriul meu fiu… dacă aş avea unul, râse Gottschalk. N-am încredere nici în propria mea soţie.

— Trebuie să fie un deliciu de căsătorie.

— Să nu faci pe nebunu' cu mine, băiete, îl repezi

Gottschalk. O să mai vedem noi cât timp o să te mai ocupi tu de asta după ce vorbesc cu Macomber.

— Isuse! Vocea celuilalt deveni o şoaptă, cuprinsă de o teamă indescriptibilă. Ce faci? Fără nume! Isuse Cristoase! Doar el e taică-meu!

Kathleen putu să-l audă pe Gottschalk cum răsuflă apăsat în receptor; nu mai făcea nici un efort să îşi schimbe vocea.

— De asta o să ai parte pentru că mă înţepi, obrăznicătură ce eşti! Şi oricum ar fi – vocea lui redevenise calmă – treaba asta de-a v-aţi ascunselea pute de te tâmpeşte. Cine dracu' crezi că ar putea intercepta telefonul ăsta fără ca eu să ştiu, ai? De două ori pe săptămână îl verific. Respiră adânc. Fă-ţi doar treaba şi lasă psihologia pe seama celor care se pricep la asta.

Doar să ai grijă să-i transmiţi bine mesajul. Vocea de la celălalt capăt al firului îl repetă şi Gottschalk puse apoi receptorul în furcă.

În bucătărie, Kathleen aşeză la rândul ei receptorul în furcă cu cea mai mare prudenţă de care fu în stare. Nu vroia ca Gottschalk să dea buzna peste ea atunci când se apropia dinspre hol. Atunci când consideră că îl apropiase suficient de furcă, îi dădu drumul. Receptorul se legănă pe perete, semănând cu un deget ce parcă o mustra pentru fapta ei.

Dumnezeule, gândi ea în timp ce îşi privea mâinile. Acestea tremurau din cauza emoţiei. Reuşise să dea peste secretul lui. Încercă săli analizeze, folosindu-se de logică, dar nu reuşea să-i dea de cap. În aparenţă, Gottschalk şi Macomber erau exponenţii a două laturi complet diferite de pe eşichierul politic. Clătină din cap. Oricât de puternic ar fi fost Gottschalk, nu era în stare să reuşească de unul singur; nimeni n-ar fi putut s-o facă. Imaginea unui preşedinte ca un erou legendar şi singuratic ce ia decizii după cum vrea el era ceva ce ţinea doar de domeniul imaginarului.

Kathleen fusese la Washington încă de la naştere şi ştia mult prea bine acel adevăr simplu: deciziile tale erau luate de orice în afara ta şi indiferent cine ai fi fost în clipa alegerii tale, în momentul plecării tale din post deveneai un

centrist convins. Biroul acela oval te modela în acest fel. Cei cu adevărat buni reuşeau să supravieţuiască şi chiar să prospere sub presiunea aceea colosală. Dar ceilalţi ieşeau învinşi, îmbătrâniţi înainte de vreme. Iar Kathleen, deşi atât de avidă de putere, nu putea înţelege dorinţa aceea nestăvilită a bărbaţilor de a deveni preşedinţi.

Începu să râdă în sinea ei. Care era oare proverbul acela? Nu există preşedinţi cu adevărat străluciţi, numai hotărâri providenţiale.

Reveni în mijlocul bucătăriei şi se folosi de un prosop umed ca să culeagă toate cioburile. Ieşi apoi din nou în grădină. Noaptea devenise stăpână în vreme cei ei fuseseră în casă. Greierii cântau în timp ce zăpuşeala nu scădea deloc.

La naiba! se gândi ea. Se întoarse din nou cu tot trupul spre casă, uitându-se acolo ca şi cum privirile ei ar fi putut pătrunde prin ziduri. Dar poate că în definitiv el *va deveni* Preşedinte, începu ea să filosofeze. Şi eu voi fi cea pe care o să o ia cu el la Camp David. Ştia că reuşise doar să sape superficial, neavând de fapt idee unde ar fi putut să ajungă. Dar era acum sigură de un lucru: alianţa dintre Atherton Gottschalk şi Delmar Davis Macomber era într-adevăr o alianţă deosebit de puternică.

Lauren era la bară, sprijinindu-se uşor de lemnul acela lung şi rotund, devansându-şi cu o mână cotul dar nu cu prea mult faţă de perpendiculara corpului.

— Bara, îi spuse Stanilya, prima ei profesoară de balet, îţi dă posibilitatea să te poţi concentra la un moment dat asupra unei singure mişcări. Acesta e un lucru esenţial pentru că tu trebuie să le execuţi şi să le *construieşti* una câte una la momentul respectiv. Dar nu numai atât, îţi permite să îţi dezvolţi o disciplină interioară cu ajutorul căreia poţi să explodezi într-o anumită mişcare dintr-o poziţie cât se poate de statică.

Şi pentru că sub patronajul lui Martin săriturile ei deveniseră şi mai spectaculoase, atât sub aspectul înălţimii cât şi acela al plutirii prin aer, ea nu a uitat niciodată acele sfaturi elementare.

Intră deja în poziţia a cincea imediat după ce îşi făcuse încălzirea, pentru că în poziţia aceea greutatea ei cădea direct pe piciorul de bază. Învăţase cu mult timp în urmă să nu se folosească de bară doar ca să se sprijine cu toată greutatea de ea, un obicei frecvent printre începători, de care scapi foarte greu, ci ca să se ajute de ea pentru a obţine echilibrul acela pornit din interior.

Începu să execute mişcările mai întâi: *plies*, încălzindu-şi picioarele, apoi *battements tendus*, urcând gradat către genunchi, *battements frappes*, şoldurile cu *grands battements* pentru antrenarea stomacului şi a spatelui, *developpes*, urmate de întinderea la maximum a trupului. În timp ce executa mişcările, alterna ritmul lor, trecând de la lent spre rapid, execuţia lentă ajutând-o pentru dobândirea forţei şi a controlului în timp ce rapiditatea execuţiei urma să o ajute direct pe scenă.

Atunci când ajunse la capătul barei, era mulţumită şi îşi pregăti trupul pentru paşii din deschiderea numărului de spectacol coregrafic ce fusese creat de Martin special pentru ea. Execută fără greşeală o piruetă triplă, folosindu-şi poantele şi menţinându-şi elevaţia în timp ce rotirile începută să fie din ce în ce mai lente.

Fragmentul coregrafic se termină cu trei linii de *pas de chat,* modificate în mod strălucit de Martin în aşa fel încât intersectarea în aer a picioarelor şi întărirea muşchilor către rădăcina coapselor, în punctul cel mai înalt al arcului executat în săritură, să dea impresia că balerina rămâne suspendată în zbor.

Câteva din fetele mai tinere – solistele – îşi încetară exerciţiile ca s-o privească şi să se întrebe între ele când vor fi şi ele în stare să execute *pas de chat* cu atâta precizie şi elan. Una din ele, o blondă deosebit de suplă, care nu fusese primită în rândul ansamblului de balet de prea mult timp ca să scape de cea mai mare parte a inhibiţiilor sale, se apropie de Lauren şi îi ceru sfatul în legătură cu vânătaia pe care o dobândise atunci când exersase poziţia a cincea în maniera deosebit de rigidă pe care o impusese Martin, pentru ce alunecarea să fie a treia şi nu prima.

Lauren se bucura atunci când putea fi de folos; ea nu

simţea gelozia aceea aproape dureroasă a balerinelor soliste în clipa în care simţeau că se ridică nişte talente tinere. Poate că acest lucru se datora doar faptului că memoria ei era mai bună decât a acestora; nu putea uita scenele ce avuseseră loc la Şcoala Americană de Balet, când fetiţele acelea sensibile, doborâte sub povara nereuşitelor lor, se ghemuiau într-un colţ şi plângeau în hohote, nemaiputându-se abţine, ascunzându-şi feţele în mânuţele lor ridicate, iar trupurile lor neformate tremurau la fel cum tremură nişte biete animale rătăcite de turmă.

Orice s-ar fi întâmplat, Lauren respecta talentul altora; pentru că ea îşi dădea seama de propriul ei talent şi nu o înfricoşa deloc acest lucru când îl observa la alte balerine.

Dar cu toate astea, atunci când tânăra aceea blondă plecă de lângă ea, o apucă o tristeţe pe care nu şi-o putea explica şi când se uită în oglinda aceea imensă ce acoperea peretele, îşi aduse din nou aminte de vânătaia pe care o avusese şi ea odinioară, un lucru cât se poate de jenant şi de care Bobby se încăpăţându-se să se amuze. Îşi dorea atât de mult să îi revină în memorie amintirile frumoase despre el, dar ceea ce ieşea la iveală se deosebea mult de dorinţele ei.

O după-amiază de vară, când ploua torenţial şi cădeau fulgere albăstrui. N-aveau nimic de făcut, toate planurile lor de a-şi petrece într-un mod vesel ziua erau la pământ: nici o şansă să iasă la iarbă verde cu familia Levitt, s-a ales praful şi de înotul în valurile acelea agitate şi sărate de la Water Mill, gata şi cu sandviciurile cu ton şi brioşele Hostess, mâncarea ei favorită în acele vremuri. În loc să facă toate astea, fusese închisă practic împreună cu Bobby în căsuţa veche de la malul mării. Pe atunci ea avea doisprezece ani, iar Bobby zece ani şi jumătate. El era un introvertit şi îi făcea impresia că e slab de minte. Dorea să citească şi să-şi piardă vremea, în timp ce ea îşi dedica tot timpul liber baletului. Trupul ei devenise deja un fel de instrument muzical bine acordat şi descoperise că putea să realizeze tot ce îşi punea în cap să facă.

Dar profesoara ei nu fusese încântată numai de tehnica ei bună, ci şi de disciplina pe care o manifesta ea. „în viaţa

mea n-am întâlnit mai multă ambiţie şi atâta hotărâre la un copil de vârsta lui Lauren”, îi spusese ea Adelei într-o zi după ce se terminaseră orele. Lauren fusese atât de mândră de momentul acela. Şi-l aducea tot timpul aminte, până când devenise momentul ei preferat.

Dar şi ea tânjea după o viaţă mai normală, cu prieteni şi cu petreceri la care să fie invitată, cu filme adevărate la care să meargă şi nenumăratele îngheţate ce aşteptau să fie consumate. Se vedea obligată să se mulţumească să trăiască toate acele lucruri prin intermediul lui Bobby. Ea nu putea s-o facă şi nu avea cum să se schimbe. Aşa încât se apucă să facă singurul lucru ce îi dădea impresia că nu se simte atât de rău din cauza asta. Începu să-l chinuiască pe Bobby.

Se amuza pe socoteala lui în legătură cu cărţile pe care le citea, mirosul transpiraţiei lui, hainele lui şifonate şi în special se lega de trupul lui. Lauren fusese mereu o expertă în legătură cu trupul uman şi cu întreţinerea sănătăţii lui. Ea gândea că Bobby arăta ca o nevăstuică din cauza trupului lui firav, lipsit de muşchi şi cu o piele deosebit de albă fată de toţi cei din jur. Îşi bătea joc de el când îl vedea dezbrăcat şi îi împungea cu degetul carnea lui prea moale.

Îl privea cum se îndopa cu şase felii de pâine albă prăjită şi năclăite cu unt topit, mârâind înfundat în sinea ei. Dacă ea ar fi făcut ca el şi asta zi de zi, s-ar fi îngrăşat îngrozitor în doar câteva zile. El mânca tot timpul şi nu reuşea să se îngraşe. Băga în el atâtea calorii, dar era ca şi cum acestea ar fi fost doar pe hârtie.

Cu toate astea, aveau şi ei – aşa cum au aproape toţi fraţii – momentele lor de linişte şi de dragoste frăţească, atunci când Lauren îi citea înainte de culcare despre regele Arthur şi cavalerii Mesei Rotunde sau despre „Aventurile vesele ale lui Robin Hood” de Howard Pyle, sau când se întorcea acasă de ziua ei după antrenamente şi găsea spre marea ei surprindere o felicitare desenată de el cu multă trudă.

Dar în după-amiaza aceea furtunoasă de vară, când părinţii lor îi lăsaseră singuri întreaga zi şi nu aveau nimic de făcut, se petrecu ceva. Ceva îngrozitor şi imposibil de

trecut cu vederea.

Lauren îl lăsase pe Bobby în faţa televizorului, urmărind „The Dick Van Dyke Show”, iar vocea piţigăiată a lui Mary Tyler Moore o urmărise în timp ce ieşise pe veranda acoperită cu plasă. Picăturile de ploaie pătrundeau prin plasa metalică şi scaunele de grădină erau prea jilave ca să poţi sta pe ele. Privi spre cerul înnorat ce promitea să rămână la fel la sfârşitul zilei şi începu să se gândească la valurile ce se sparg de pieptul ei şi la soarele ce-i încălzeşte umerii, dându-le culoarea alunelor prăjite. Făcu nişte exerciţii pentru a-şi întinde bine muşchii, dar fără să se gândească la o tehnică anume, apoi făcu vreo câteva piruete. Dar se dezechilibră şi se văzu nevoită să-şi întindă mâna către una din grinzile de lemn vopsit ale verandei, îi alunecă mâna din cauza umezelii şi când îşi şterse palma se gândi că îi fusese de ajuns. Se îndreptă spre casă ca să bea o Cola dietetică.

Bobby nu mai era în faţa televizorului. Tocmai era prezentată o reclamă pentru pasta de dinţi Pepsodent. Se duse în bucătărie şi deschise uşa frigiderului. Nu mai era nici o Cola dietetică şi nici măcar vreo apă minerală dietetică. Cotrobăi prin rafturi. Găsi lapte şi o cană cu cafea rece. Două cutii metalice nedesfăcute conţinând apă tonică.

Dacă vroia Cola dietetică, trebuia să iasă afară ca s-o cumpere. Dar se gândi atunci că magazinul era la o depărtare de numai trei blocuri de ei. Se hotărî să plece.

La televizor continua partea a doua din spectacolul lui Dick Van Dyke. Rob era la puşcărie cu o tipă ce făcea strip-tease. Tot încerca să îi explice cum ajunsese el acolo. Bobby pierdea spectacolul lui favorit.

Traversă holul, păşi peste pragul de la camera ei şi rămase blocată. Orice gând anterior privind banii de care avea nevoie să-şi cumpere o Cola dietetică îi dispăru în clipa aceea. Îl văzuse pe Bobby cum se apleca deasupra măsuţei de toaletă, o piesă veche din lemn. Al doilea sertar. Cel în care îşi ţinea lenjeria intimă. În vreme ce ea privea totul, el scoase de acolo o pereche de chiloţi de-ai ei. Ea tocmai ajunsese la faza în care după câte credea ea putea să folosească chiloţi de „adult”. Bobby îşi vârî degetele în

interiorul benzii de elastic, trăgând curios de material. Privi la pătrăţelul matlasat din centrul chiloţilor.

Gestul lui declanşă mânia lui Lauren. Fremăta toată. Se simţi violată şi umilită în acelaşi timp. Dar în acel moment nu era conştientă decât de furia ce o stăpânea. Traversă camera din trei în trei paşi mari şi smulse chiloţii din mâinile lui Bobby.

El îşi ridică privirile îngrozit spre ea, încercând să deschidă gura.

— Dar eu...

Lauren îl lovi cât de tare putu. Luat prin surprindere, capul i se zgâlţâi pe gâtul acela atât de fragil şi se lovi de măsuţa de toaletă. Fiind încălţat doar cu şosete, alunecă pe linoleumul aflat pe jos şi căzu pe şold la picioarele ei. Începu să plângă.

Într-un mod curios, lucrul acesta o înfurie şi mai mult pe Lauren.

— Copilaşul de tine! ţipă ea, plângând de necaz. Nu eşti decât un copilaş!

Îşi aruncă chiloţii în sertar, închizându-l prin forţare cu podul palmelor. Apoi îşi domină din nou fratele, privindu-l ameninţător.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să cotrobăi prin lucrurile mele, copilaşule! Căci dacă o s-o faci din nou, o să-ţi pară rău, ţi-o promit!

Îl ridică apoi cu forţa.

— Şi acum întinde-o şi să nu te mai prind pe-aici vreodată! Înţelegi?

Bobby înţelesese. Şi niciodată nu o mai rugase să îi citească înainte de culcare.

— Înseamnă că totul a mers bine.

— Excepţional de bine. Şi-a înclinat capul în faţa unui destin inevitabil. Era peste măsură de umilit.

Khieu zâmbi.

— E foarte bine.

Macomber avusese totdeauna impresia că lumea din jurul lui înfloreşte atunci când Khieu zâmbea. Acesta avea o putere cu totul aparte în expresia ce i se citea pe faţă şi pe

care el nu se simţea în stare să o descrie. Ştia că mulţi erau puternic influenţaţi de expresia lui, în special femeile.

— Harlan Esterhaas e o verigă importantă pentru noi; el controlează comitetul privind forţele armate. Iar acum îl controlăm noi pe el. Îmi place gândul că n-au fost probleme.

Khieu se mişcă, dar nu făcu nici un zgomot. Un miros ameţitor parfuma aerul; tocmai îşi încheiase rugăciunile de seară.

Macomber îşi întoarse capul. Pe chipul celuilalt se putea citi o nelinişte. Blând, aproape tandru, îi spuse:

— Khieu, ce e cu tine?

Ochii lui urmăreau cu atenţie mişcările celuilalt.

— Îmi e ruşine, rosti Khieu, oprindu-se brusc. Senatorul Burke… indisponibilitatea lui apasă pe umerii mei.

— Uită-l pe Burke. Eu nu cred că aş fi fost în stare să îl conving cu mai mult succes decât ai încercat tu. Timpul avea o importanţă capitală., iar noi am fost obligaţi să ne împărţim ţintele. Dacă poate fi cineva acuzat de ceva, doar sistemul e de vină.

În definitiv, rezultatul e acelaşi, i-a şters numele din memorie. Zâmbi. Iar ceea ce i s-a întâmplat a servit drept exemplu, înlocuitorul pe care i l-am găsit va servi angka cu mult mai bine decât ar fi fost Burke în stare s-o facă. Jack Sullivan, senatorul Republican ce conduce Comitetul privind obţinerea de informaţii vitale. Această întârziere îşi are avantajul ei acum… el e pregătit să o facă şi să lucreze pentru noi.

— Şi cum rămâne cu Richter?

Macomber rămase puţin pe gânduri.

— Cred că bătrânul lui n-o să-i mai fie de nici un folos şi unde ar mai putea să meargă după aceea? Nu mai are nimic de care să se agaţe. Ar trebui să-l lăsăm în pace pentru moment. Eu nu trebuie să mă apropii prea mult de el, iar dacă va trebui să-l lichidăm va trebui s-o facem din prima încercare.

Privirile lor se întâlniră.

— Înţeleg.

Macomber dădu din cap.

— Bine.

Îşi mângâie cu degetul arătător mustaţa lui impecabilă.

— Cu toate astea, microfonul acela poate duce la altceva, în curând, aşa gândesc, va trebui să-ţi faci un plan ca să te infiltrezi acolo şi să-l recuperezi.

— Nu cred că asta o să creeze probleme deosebite.

— Sub celelalte aspecte, suntem în graficul impus de *angka.*

— Gottschalk o să fie încântat să audă asta. Ne-a cerut să-i confirmăm prin Eliott.

Macomber mormăi satisfăcut.

— Bine, ai grijă ca Eliott să-i dea undă verde. Dispune acum de toate informaţiile, nu-i aşa?

— Absolut de toate, da. Sigur că Macomber solicitase mai întâi sistemului conceput de el să creioneze profilul psihologic al politicienilor pe care îi cunoscuse şi care dispuneau în aprecierile lui de şanse de a ajunge Preşedinte. Erau în total cinci, dar sistemul îşi exprima rapid opţiunea sa: Atherton Gottschalk. Numai în acel moment îşi făcuse cunoscută oferta. Procedase cât se poate de prudent, pas cu pas, având grijă să îşi folosească la maximum cunoştinţele pe care le avea despre acesta, găsind modalitatea de a-l manevra pe Gottschalk şi a-l aduce în poziţia lui actuală. Macomber îi spusese numai lucrurile pe care acesta avea nevoie să le cunoască pentru a lua decizia respectivă. Lucrul acesta îl făcea pe Gottschalk să se simtă tot atât de bine ca într-un costum ce cădea perfect, croit de un expert. În definitiv, Macomber învăţase de mult că atunci când omul se simţea în largul lui, era mult mai pregătit să cedeze.

În timpul misiunilor petrecute în Asia de Sud-Est, Macomber învăţase cum să acopere toate variantele posibile, chiar şi acelea ce păreau la momentul respectiv a avea foarte mici şanse. Procedând în felul acesta, se întorsese din nou la ancheta sa personală, reuşind să obţină ici-colo câte o informaţie fragmentară, culegându-le şi plasându-le în aşa numitele „dosare roşii”, într-un seif aflat la o filială Citibank din centrul oraşului. „Operaţiunea Sultan” îl determinase să fie cât se poate de prudent.

Nu pentru că se aştepta ca Gottschalk să-i pună

eventuale probleme; în caz contrar, el n-ar fi fost selecţionat de sistem. Dar acesta îl făcu să-şi amintească de faptul că Roland Burke fusese primul pentru care optase calculatorul. Macomber se văzuse obligat să accepte că nu se putea baza în întregime pe sistemul general cu ajutorul calculatorului atunci când era vorba de oameni. Calculatoarele nu erau decât nişte maşini cu un coeficient de inteligentă ce nu-l depăşea pe acela al unui copil de 10-12 ani; ele nu puteau gândi în realitate şi cu siguranţă nu ţineau seama de neprevăzut.

— Asta înseamnă că el ştie cum trebuie să procedeze în continuare.

Macomber se sprijini cu o mână de rama metalică a ferestrei, privindu-i pe alergătorii ce înconjurau parcul Gramercy. Pe el nu îl deranja acel gen de activitate sportivă. Înţelegea foarte bine tot ce era legat de întreţinerea sănătăţii prin exerciţii fizice.

Îi trecu prin minte ideea de a-l răsplăti pe Khieu pentru intuiţie, dar se văzu obligat să se abţină, ştiind că l-ar fi jignit printr-un asemenea gest. Nu scăpase atenţiei sale faptul că

Khieu îi dădea o ocupaţie lui Joy. Atracţia fizică pe care o avusese la început faţă de ea se risipise repede. Pentru că nu dorea însă să-l jignească pe fratele ei, începuse să plece din casă cu mult mai des, aruncându-i astfel unul în braţele celuilalt. Se bazase pe magnetismul lui Khieu, alimentat de singurătatea lui Joy. Şi bineînţeles, pe loialitatea orientală ce venea din partea lui Khieu. Nici unul din ei nu îl dezamăgise în aşteptări şi era cât se poate de mulţumit de asta.

— Dă drumul la televizor, rosti el, e aproape ora cinci.

Era pasionat de ştirile de dimineaţă. Savura după aceea cu mare plăcere când citea în ziarul „New York Times” toate detaliile privind ştirile cele mai importante ale zilei anterioare.

Iată-l pe Dan Rather, dar chipul lui arăta mult mai ridat şi mai alb la faţă, făcându-l pe Macomber să exclame:

— Ce dracu’ se întâmplă? măreşte sonorul, dacă vrei.

Fotografia alb-negru din spatele prezentatorului era a

unui bărbat cu trăsături dure. Era înconjurată de un chenar negru.

—… recapitulăm ştirile, spunea Rather. Locotenent-colonelul Roger Dewitt, ataşatul miliar american trimis la Cairo pentru convorbiri cu preşedintele Mubarak, a fost împuşcat mortal de persoane necunoscute. Rapoartele preliminare nu conţin detalii suplimentare, dar surse de încredere precizează că au fost implicate în atac cel puţin trei persoane.

Rather îşi aruncă privirea pe hârtiile aflate pe biroul din faţa lui.

— Cu numai câteva clipe în urmă, la Beirut, un grup terorist cunoscut sub numele de „Facţiunea Revoluţionară Libaneză” a emis un comunicat din care rezultă că îşi asumă responsabilitatea pentru asasinat. La Cairo, preşedintele Mubarak a denumit această crimă „un act laş”. În discursul său a cerut mobilizarea armatei egiptene în încercarea de a găsi pe asasinii locotenent-colonelului Dewitt. Până în prezent nu s-a primit nici o declaraţie oficială din partea Casei Albe. Totuşi, secretarul de presă Edwin Weeks a fost citat ca denumind asasinatul „o caracteristică înfricoşătoare a vremurilor actuale”. Candidatul prezidenţial, Atherton Gottschalk, care susţine de mult timp necesitatea unor măsuri mai stricte privind protejarea personalului militar şi diplomatic american, atât în interiorul arii cât şi cel din străinătate, a cerut ca Preşedintele să treacă la aplicarea unor măsuri eficiente pentru crearea unei unităţi paramilitare specializate în lupta antiteroristă. Domnul Gottschalk a declarat că l-a şocat uciderea cu sânge rece a locotenent-colonelului Dewitt. Am încheiat citatul. Pentru un raport actualizat privind rezultatele anchetei pentru descoperirea atentatorilor, urmăriţi-l pe corespondentul CBS la Cairo, David Collins…

Macomber ridică o mână.

— Îmi ajunge cât am auzit.

Khieu opri televizorul. Se priviră vreme de o clipă. Macomber zâmbea acum, un zâmbet discret şi cât se poate de enigmatic, semănând cu al Mona Lisei, un lucru ce îi era cu totul străin lui.

— Nu e aşa că e un lucru minunat, spuse el cu blândeţe în glas, cum rezolvă viaţa totul pentru noi?

Kathleen coborî din cursa Washington-New York a companiei Eastern Airlines ce aterizase pe aeroportul La Guardia la orele 22.10. Avea doar trei minute întârziere, cu toată ploaia torenţială ce acoperea ca o pătură oraşul New York.

Era atât de ciudat să te afli acolo sus, în mijlocul unor nori negri, agitaţi şi al vâjâielii vântului, auzind cum grindina şfichiuia fuzelajul avionului şi văzând în aerul întunecat de afară scânteile alb-albastre ale fulgerelor acelea tăcute, care apăreau pretutindeni.

Kathleen intră în clădirea aerogării şi îşi recuperă bagajele de pe banda carusel. Ieşi pe uşile cu celulă fotoelectrică care se deschiseră automat când se apropie de ele şi începu să respire aerul greu şi umed din New York. Oftă. Totuşi, aerul de aici era mai răcoros decât la Washington.

Văzu limuzina pe care o comandase la plecare şi îi făcu semn şoferului. Acesta îl aşeză bagajele în portbagajul din spatele maşinii, veni lângă ea şi îi deschise portiera.

— Hotelul Parker Meridien. Se aşeză pe bancheta capitonată din spate.

Fusese atât de uşor, se gândea acum Kathleen, să aranjeze prin intermediul companiei totul în aşa fel încât să pară o călătorie de afaceri. Ea era cercetător principal la firma „Brady and Mheerson”, una dintre cele mai importante firme de avocatură ce deţineau exclusivitatea în problemele de drept ale corporaţiilor economice din zona Washington-ului. În realitate, domnul Mheerson se afla deja la New York, fiind ocupat până peste cap cu procesul antitrust intentat firmei ATT şi în care partea guvernamentală tocmai acceptase o soluţionare pe cale juridică. Acesta fusese imediat de acord atunci când ea îi sugerase să i se alăture la New York pentru a-l ajuta. Era un olandez bonom şi încă suficient de tributar mentalităţilor tipice unui european ca să insiste să i se acorde cel mai bun tratament peste tot unde se ducea în misiune. Kathleen

ştiuse că el va accepta cu plăcere cererea ei, cu toată opoziţia manifestată de unii din membrii de mai mică importantă ai conducerii firmei cu care lucra ea în ultima vreme. Toţi erau înnebuniţi după ea, în afară de Mheerson.

În realitate ea n-avea nici cel mai mic interes în procesul ATT, nici în ceea ce-l privea pe Mheerson; avea în vedere mal mult decât o slujbă de un nivel mediu în domeniul juridic. „Şi”, se gândi ea dezgustată, „nici măcar n-ar fi trebuit să-mi pierd timpul prin facultatea aceea atât de plictisitoare”.

Îşi privi ceasul de aur cu diamante. Puţin peste unsprezece şi un sfert. Oare ce făcea acum Gottschalk? Ea acasă, căznindu-se să rezolve problemele care-l aşteptaseră în timp ce el îşi petrecuse vremea cu ea? Sau poate cu nevasta aia a lui cât o vacă, jucându-se cu sânii ei mari? Kathleen simţi cum i se înroşesc obrajii: era efectul geloziei manifestate de cea care se simţea stăpâna lui.

Nu. Mai mult ca sigur că el debita unul din discursurile lui stereotipe şi sumbre pe la vreunul din cei implicaţi în colectarea de fonduri pentru campania prezidenţială. Dar asta nu însemna că ea nu credea în cuvintele lui. Dimpotrivă. Dar dacă ea ar fi crezut că scena internaţională urma să cunoască nu peste mult timp momente atât de tensionate, cel puţin voia să fie sigură că o să reuşească să înşface în cel mai scurt timp tot ce i se oferea.

Era de preferat chiar acum.

Tracy, care urmărise cu automobilul său Audi 4000 maşina albastră Impala a lui Thwaite, opri în curba mărginită de copaci dinspre strada Sixty-ninth către Bay Ridge, chiar în spatele poliţistului.

Era o noapte liniştită; se făcuse aproape miezul nopţii, momentul fixat pentru întâlnirea cu Ivory White care venea cu fotografiile cadavrului lui John luate de medicul legist. Două din becurile ce luminau blocul erau arse, iar un altul, aflat în colţ, clipea intermitent, bâzâind strident.

Se auzea zgomotul făcut pe ciment de pantofii lor. Odată ajuns la ultima treaptă ce ducea la intrarea în bloc, Thwaite, aflat doar cu un pas în faţa lui Tracy, se opri atât de brusc încât îl lovi pe acesta în umăr şi înjură cu năduf.

Tracy i-o luă înainte şi văzu mesajul scris cu spray pe uşa apartamentului lui Thwaite. HIJO DE PUTA, aşa scria, iar mai jos, PUERCO SIN COJONES.

— Ticăloşii! mârâi Thwaite şi vârî cheia în broască.

Chiar în acea clipă, Tracy simţi un miros specific şi pătrunzător de răşină, care îi aduse în memorie misiunile de luptă, pline de fluierături ce imitau păsările, zgomote care semănau cu liliecii ce băteau din aripi şi de luminile mari şi orbitoare ce sfâşiau întunericul nopţilor.

— Stai! ţipă el, aruncându-se înainte. Ţi-au…

Dar restul cuvintelor lui se pierdură în cele ce urmară. Thwaite deschisese uşa. Cerul acela nocturn deveni brusc portocaliu, negru şi sângeriu. Amândoi simţiră instantaneu un zgomot înfundat ce semăna cu cel provocat de o garnitură de metrou ce alerga pe sub pământ. Un bubuit sinistru le umplu urechile, asurzindu-i şi făcându-i să creadă că le vor pocni timpanele.

Îşi ridicară din instinct braţele ca să-şi protejeze faţa şi ochii deja închişi, simţind cum o ploaie de fragmente metalice le sfâşie hainele, mânecile de la cămăşi şi le muşcă trupurile ca nişte şobolani înnebuniţi de foame.

— Nu! urlă Thwaite. Doamne, nu!

Reuşi să-şi folosească mâinile şi genunchii, ca să se ridice în picioare, înconjurând cu braţele trunchiul uscat al platanului din faţa intrării. Dădu să se repeadă înainte, dar, Tracy, care ştia mai bine, i se aruncă la picioare şi reuşi să-l doboare chiar în clipa în care o a doua explozie zgudui casa, mai aproape de ei, făcând ca bucăţi mari din zidul din faţă să se umfle, rostogolindu-se şi apoi împlântându-se ca nişte lame în gazonul peluzei.

Un fum înecăcios şi o puzderie de rămăşiţe ce cădeau ca o ploaie blândă după o conflagraţie violentă. O perdea din cioburi de sticlă ce scânteiau în noapte, făcând să se reflecte în ele flăcările ce mistuiau totul.

Zgomotele făcute de paşi ce fugeau şi vuietul sirenelor. Strigăte şi ţipete venind din spatele lor. Se ridicară în picioare, cu chipurile negre din cauza fumului, cu hainele rupte şi cu sângele curgând din numeroasele zgârieturi şi tăieturi, îi dureau urechile, pulsându-le nemilos.

Thwaite păşi împleticindu-se pe gazonul înnegrit şi plin de tot felul de sfărâmături, îndreptându-se spre ceea ce mai rămăsese din casă, din soţia şi copilul lui. Dar focul îl făcu să se oprească, opunându-i căldura şi furia cu care mistuia totul, dar el încă mai urla în direcţia aceea, ca şi cum focul ar fi fost ceva viu, duşmanul lui.

— Lasă-mă să intru! ţipă el. Doris, unde eşti?

Îşi ridică ameninţător pumnul, îndreptându-l în toate direcţiile în furia lui neputincioasă.

— Phyllis, copila mea! Vin acum!

Dar Tracy era în spatele lui.

— Nu te poţi duce acolo, vorbi el cu tot calmul de care se simţi în stare.

„Doamne!” gândi. „Ce bubuitură!”

— Cine o să mă oprească? rosti Thwaite.

Îşi pierduse luciditatea.

— Au murit, Thwaite! Priveşte ce e în faţa ta! Nimic nu putea să reziste acestor explozii. Vei muri şi tu dacă te duci acolo.

Thwaite se răsuci, scăpându-i din mâini, iar Tracy fu şocat de chipul lui. Cu toată lumina pâlpâindă şi deosebit de vie a flăcărilor, de pe chipul lui Thwaite dispăruse orice urmă de culoare. Pielea i se întinsese pe craniu; ochii îi intraseră adânc în orbite. Lacrimile curgeau în neştire pe obrajii lui, lăsând dâre albe acolo unde spălau funinginea.

— Dă-mi drumul, zise Thwaite.

Ochii i se învârteau ca ai cailor atunci când intră în panică, făcându-l pe Tracy să recunoască în ei hotărârea acestuia.

— Dă-mi drumul sau te ucid.

Tracy lăsă braţele în jos, spunându-i:

— Ascultă, Thwaite, să nu…

Dar matahala aceea de poliţist se îndepărtă acum rapid de el, nu aşa cum gândise Tracy, să se avânte în casa ce ardea ci părăsea peluza, plecând de lângă casă.

— Ticălosul de Antonio a fost! urlă Thwaite.

Se lovi de primul val de curioşi şi aceştia făcură imediat pârtie, ca valurile Mării Roşii la sosirea lui Moise.

— O să-i scot testiculele şi-o să-l pun să şi le mănânce!

— Aşteaptă! ţipă Tracy.

Dar Thwaite era deja în stradă. Sirenele răsunau de undeva de foarte aproape, veneau pompierii. „Isuse Cristoase!” se gândi Tracy; îi lăsă pe aceştia să-şi vadă de treaba lor şi o luă la fugă după Thwaite.

Trecu de mai multe blocuri unde erau luminile aprinse, având culori ciudate, scorojite şi pătate parcă de vechimea lor sau pierzând orice urmă de culoare datorită luminii roşiatice constante ce venea din spatele lui. Depăşi chipurile unor oameni, albi la faţă din cauza fricii şi a confuziei ce domnea. Unul sau doi dintre ei încercaseră să strige la el, întrebându-l ce se întâmplase. Dar majoritatea lor erau tăcuţi şi foarte crispaţi la faţă, purtând halate de casă şi pantaloni luaţi la repezeală, întorcându-şi întrebător capetele spre incendiu şi dărâmături, aşa cum fac plantele iubitoare de lumină, ca şi cum ar fi vrut să vadă sfârşitul lumii.

Reuşi să distingă spre dreapta vârfurile nemişcate ale copacilor dintr-un parc. Chiar şi ele reflectau lumina focului, dându-ţi impresia că se aprinseseră. Aerul, deşi atât de departe de locul acela, era plin de cenuşă şi te înecai din cauza mirosului sufocant de chimicale.

Tracy îi văzu pe Thwaite cum dispare după colţul din stânga al parcului şi coborî după el pe o alee umedă năpădită de păpădii şi tot felul de buruieni. Rămăsese de unul singur. Unde dispăruse Thwaite?

Încetini ritmul, inspectând clădirea din apropiere. Pe ambele laturi erau intrări, dar nu se vedeau ferestre mai jos de etajul doi. Tracy se îndreptă spre intrarea din dreapta, inspectând-o cu mare atenţie. O uşă veche din lemn, vopsită de mai multe ori în decursul anilor. Era plină de mâzgălituri scrijelite cu cuţitul. Era şi o clanţă metalică rotundă, albă şi pătată în lumina chioară ce venea din ambele capete ale aleii. Roti clanţa. Uşa era închisă.

A doua uşă se găsea chiar lângă capătul aleii. Tracy se apropie de ea prudent. Uşa era croită din bucăţi de tablă fixată cu şuruburi. Cineva folosise un spray cu vopsea ca să traseze o linie curbă pe uşă şi rama ei.

Tracy studie cu atenţie uşa şi de data asta descoperi

zgârieturile proaspete pe care le face cineva atunci când forţează broasca. Se ridică în picioare şi apucând bine clanţa, o roti foarte încet. Uşa se deschise fără zgomot. În faţa lui se căsca întunericul unui hol.

Tracy trecu pragul uşii, o închise şi rămase nemişcat, încercând să se obişnuiască treptat cu atmosfera de acolo. Putu să distingă zgomotele specifice ale unei clădiri, ce semănau cu cele ale unui trup aflat în ultima fază de degradare. Scânduri de lemn ce scârţiiau în semn de protest, praful ce cădea din găurile făcute de carii în grinzile aflate în penumbră, iar o dată auzi şi ţipătul speriat al unui şobolan. Asta era tot.

Tracy se strecură pe hol, cu toate simţurile la pândă. De undeva de deasupra capului său curgeau picături de apă, un zgomot monoton, care devenea tot mai puternic. Lumina se împrăştia difuz pe podea, atât de palidă încât semăna cu pielea omului. Şi în momentul acela percepu nişte sunete noi, înfundate şi stranii. Tracy avu pentru o clipă impresia că juca rolul lui Orfeu în infern.

Lumina deveni mai puternică şi la fel se întâmpla şi cu sunetele acelea: un zgomot surd şi aritmie, ca de motor.

— Ah, ah, ah! auzi Tracy.

Sunete ce semnificau durerea.

Cei din Virginia îl antrenaseră să facă totul temeinic, pentru că ei ştiau că aşa trebuie să procedeze înainte să pună el piciorul în Cambodgia. Îi spuseseră clar că fără să bage bine în cap ceea ce îl învăţau ei n-avea să mai iasă viu de acolo.

Tracy păşea acum aşa cum îl învăţase Joe Fox, indianul Sioux de la Mines, nu pe vârfuri sau numai pe călcâie, pentru că astfel îţi puteai pierde foarte uşor echilibrul, ci pe muchiile exterioare ale tălpilor. Numai aşa piciorul avea contact integral cu podeaua, ancorându-ti astfel bine atât partea din fată, cât şi cea din spate a trupului, dar şi folosind avantajul de a nu scoate nici un zgomot când păşeai.

Înaintă fără să scoată vreun sunet, mai mult alunecând decât păşind pe scândurile putrede şi pline de praf. O dâră de lumină îi apăru în fată ca o proiecţie holografică. Intră în

el şi se găsi în faţa unei uşi deschise.

Era un apartament cum nu mai văzuse niciodată. Blănuri de animale aruncate neglijent peste tot: podeaua murdară, canapeaua lungă şi joasă, un balansoar verde, chiar şi o măsuţă din lemn pentru servit cafeaua. Pe pereţi erau atârnate tapiserii: un elan ce bea apă dintr-un râu, un munte acoperit cu gheaţă cu zăpadă pe fundal, gheparzi ce alergau prin savana africană. Lumina aceea slabă era emisă de două lampadare metalice ale căror abajururi nu reuşeau să ascundă becurile aprinse din spatele lor.

Tracy văzu trupul voluminos al poliţistului. Era întors cu spatele la uşă.

— El nu e aici… Ah, ah, ah!

Era o voce de femeie, piţigăiată şi plină de groază. În clipa următoare, Tracy văzu cum un picior cafeniu zvâcneşte în aer într-un gest reflex ca atunci când te loveşte medicul cu un ciocănel în rotulă.

— Spune-mi unde e… tu ştii asta.

Era o voce guturală, iar cuvintele aveau parcă în ele salivă amestecată cu mânie.

Se auzi un urlet şi Tracy îşi încordă umerii, ridicându-şi braţele. Ştia ce avea de gând să facă Thwaite. Îşi schimbă poziţia în aşa fel încât corpul masiv al poliţistului să nu-i blocheze privirile.

Aşa cum bănuise, mâinile puternice ale lui Thwaite lucrau asupra rotulei stângi a victimei, utilizând principiile izometrice şi făcând în aşa fel încât propriile mişcări ale acesteia îi măreau durerile.

Trosc, trosc! Tracy auzi cum scrâşneşte os pe os chiar înainte ca femeia să tipe de durere. Transpirase şi era murdară din cauza machiajului stricat, iar părul era o masă întunecată ce strălucea ici-colo din cauza sudorii. Dar trăsăturile chipului o trădau, schimonosite de durere şi de spaimă. Ea ştia unde se afla Antonio, e adevărat, dar Tracy o suspecta că îi era mai frică de el decât de Thwaite: poliţistul putea s-o bage în spital, dar cu siguranţă că Antonio ar fi băgat-o la doi metri sub pământ dacă ar fi trădat locul unde se afla; chiar şi în puşcărie, ea ştia bine asta, braţul lui era suficient de lung ca să-i facă felul.

Tracy putu să-şi dea foarte bine seama de asta, dar el nu se afla în situaţia de a-şi fi pierdut doar cu puţin timp în urmă întreaga familie. În mintea lui Thwaite nu era decât gândul că femeia din faţa lui era singura lui legătură cu Antonio.

Tracy era tentat să-l facă pe Thwaite s-o lase în pace pe femeie, dar îşi dădea seama că nici o explicaţie din partea lui nu l-ar fi convins pe poliţist. Îşi aruncă privirile prin apartament, încercând să găsească o altă soluţie. Era posibil ca Antonio să fi fugit deja din casă, dar Tracy înclină să creadă că n-o făcuse. El nu era decât un amator, iar amatorilor le place să rămână prin apropiere, ca să vadă dacă le-a reuşit şmecheria.

N-avu nevoie de mult timp. Bănui că şi Thwaite şi-ar fi putut da seama, dacă n-ar fi fost orbit de dorinţa de a se răzbuna.

Tracy, aflat acum în partea opusă a camerei faţă de locul în care Thwaite o maltrata pe femeie stând aplecat, se ghemui la rândul lui. O parte dintr-o blană de animal era mai încreţită, ca şi cum ar fi fost aranjată în grabă cu puţin timp înainte. Tracy se aplecă şi îşi folosi vârfurile degetelor ca să dea uşor la o parte blana aceea groasă. Văzu sub ea conturul a ceea ce putea fi un chepeng. În podeaua din scânduri, exista un inel de fier suficient de mare ca să permită introducerea a două degete.

În centrul acestuia se vedea ceva ce semăna cu o broască.

Îşi desfăcu bine genunchii şi apucă inelul cu două degete. Respiră profund, eliminând apoi tot aerul din plămâni. Repetă exerciţiul de trei ori. Aşa cum fusese antrenat, scoase din interiorul stomacului strigătul acela de luptă, *kiai*, moment în care îi reveniră în memorie scene petrecute la Ban Me Thuot, micuţa Yu; anumite elemente de arte marţiale de care cei din Virginia nici măcar nu auziseră. Trase brusc de inelul din fier.

Chepengul zbură cu un zgomot infernal, forţându-l pe Tracy să dea drumul la inel ca să nu-şi disloce degetele. Se aruncă imediat în groapă în clipa în care avu suficient spaţiu de manevră. Se afla într-o cămăruţă plină de murdărie pe

jos şi care nu era mai mare de 1,50 m pe o latură. Avea o înălţime de circa doi metri. Strigătul de luptă răsuna în continuare, ca un ecou îndepărtat.

Se ghemui şi îl văzu de îndată pe Antonio. Proxenetul se făcuse mic într-un colţ. Ochii lui castanii şi înlăcrimaţi clipeau animalic. Chipul lui turtit şi plin de pistrui era mânjit de murdărie. Urechile proeminente erau la mare distanţă de părul lins şi dat pe spate. Avea buzele strânse într-un rânjet hidos.

Cămaşa de mătase era sfâşiată şi plină de sânge, iar Tracy putu să vadă prin ea un bandaj aplicat peste ceva ce semăna cu o rană recentă: sângele continua să curgă, mânjindu-i tifonul. În mâna validă ţinea un mic pistol, calibrul 0.22 cu mânerul placat cu sidef. Văzu că pistolul fusese armat.

Tracy reuşi să vadă toate aceste lucruri în prima fracţiune din secunda plonjonului său în groapa aflată sub podeaua apartamentului, percepând mirosul pestilenţial al pământului jilav, căzând într-un fel de canalizare în care colcăiau viermii.

Sub efectul *kiai*-ului, Antonio se făcuse mic, îngheţând de spaimă. Sunete asemănătoare fuseseră folosite încă din cele mai vechi timpuri. Yu îi spusese că legiunile romane îl utilizaseră pentru a-şi înspăimânta adversarii atunci când înaintau dispuşi în falangă. Ea insistase că denumirea dispozitivului lor de atac constituia şi originea cuvântului „panică”, un derivat provenit de la mugetele zeului grec Pan, al cărui nume era legat de permanentul lui apetit pentru viaţă şi pentru sex.

Tracy îşi mută centrul de greutate pe piciorul stâng şi îşi aruncă simultan piciorul drept ca un berbec, reuşind cu o mişcare fulgerătoare să-i smulgă lui Antonio pistolul din mâna tremurândă.

Proxenetul încercă să-l lovească, folosindu-şi braţul rănit, în timp ce Tracy îi fentă cu uşurinţă şi îl lovi năprasnic în stomac cu amândoi pumnii.

— Uff! reuşi el să mai exclame şi se prăbuşi ca o păpuşă de hârtie, sufocându-se în momentul în care Tracy îl smulse de pe jos şi începu să îl ridice spre trapă.

— Thwaite! strigă el. Îţi ajunge!

Vorbise ferm, făcându-l pe Thwaite să privească în jur prosteşte. Reuşi să se concentreze şi ochii lui începură să îşi recapete limpezimea. O aruncă pe femeie cât colo.

Tracy o auzi cum scânceşte de durere, ghemuindu-se pe burtă, pe canapea, cu genunchii la gură. Se gândi că îi salvase probabil viaţa. Îl aruncă pe proxenet pe podea, făcându-l să se rostogolească.

— Uite, rosti el.

— ’Tonio!

Când îşi auzi numele, proxenetul începu să tremure. Era o voce insinuantă ce îţi amintea de un şarpe ce se târăşte, o şoaptă din care pierise orice urmă de viată, de milă. Dispăru orice culoare de pe chipul lui Thwaite. Se albi la fată şi pielea i se întinsese pe oasele craniului ca atunci, după explozie. Tracy avu impresia că în curând urma să aibă loc o nouă explozie.

— Tonio, ticălosule! rosti Thwaite aplecându-se spre el. Fă-te încoace, tu!

Îi tremura capul din cauza mâniei.

— Mi-ai omorât-o pe Doris, pe micuţa mea Phyllis.

Antonio tremura şi îşi atinse umărul stâng cu mâna dreaptă.

— N-ar fi trebuit să mă umileşti, bătrâne. Nu în faţa târfelor mele. O treabă urâtă pentru afacerile mele, omule. Ştii bine asta. Ele nu vor să mai asculte de vorbă bună, bătrâne.

— Asta e treaba ta, spuse Thwaite apropiindu-se şi mai mult.

I se gârboviseră umerii; valul de furie îl cuprindea ca un uragan.

Proxenetul clătină din cap negativ.

— Problema *noastră*, omule. Noi eram parteneri, dobitocule, *recuerde?* A trebuit s-o închid pe Caria – arătă spre femeia ghemuită pe canapea – în răcitor.

Dădu din nou din cap.

— În întunericul ală împuţit, omule. *Comprende? Con los gusanos*. Cu viermii, omule, ca şi cum ar fi murit.

Apăsă şi mai tare cu degetele pe umărul rănit.

— Acum, da! *Acum* ascultă de mine. Înţelege acum puterea mea.

— Ai să mori, ’Tonio, scrâşni din dinţi Thwaite. Aşa cum mă vezi aici lângă tine, ţi-o jur.

Proxenetul se trase înapoi un pas.

— *Idioato*! Din cauza ta s-a întâmplat asta! Tu eşti de vină!

Dar Thwaite se repezi spre el, ridicându-şi bâta de lemn de mahon. Tracy citi pe chipul lui o concentrare maximă şi o fixitate a ochilor ce îi dovedi că acesta nu mai era în stare să perceapă nimic.

Tracy făcu doi paşi înainte şi văzu lucind în mâna lui Antonio lama unui cuţit pe care îl scosese din bandajul în care îl ţinuse ascuns. Tracy se blestemă pentru că nu-l percheziţionase pe codoş şi începu să se mişte şi el.

Dar Thwaite se afla deja deasupra lui Antonio, iar bâta şuiera deja prin aer, coborând năprasnic. Lama cuţitului se ridică deja şi Tracy îşi dădu seama că n-avea ce să facă; întârziase prea mult.

Ca şi cum ar fi tăiat în brânză, lama se înfipse în partea dreaptă a trupului lui Thwaite, aproape de coaste. Codoşul roti cuţitul în rană şi Thwaite începu să urle, scăpând bâta din mână.

Cuţitul ieşi din carne, mânjit de sângele poliţistului. Tracy auzi horcăitul ce ieşea din gura deschisă a acestuia; Thwaite îşi holbase ochii. Era complet dezechilibrat şi deci extrem de vulnerabil. Şi cuţitul se pregăti pentru o a doua lovitură, un rânjet victorios schimonosindu-i chipul lui Antonio.

Nu mai avea timp decât pentru *kanashiki*, parte componentă a *ate-waza*, loviturile mortale. Tracy aprecie distanţa, îşi depărtă piciorul stâng, concentrându-şi toată forţa ca un curent electric prin intermediul şoldurilor, care făcură o piruetă.

Către umărul său drept şi pe care îl aruncă înainte utilizând mişcarea pe care o făcea şoldul. Îşi luă avântul necesar astfel încât în clipa în care braţele sale rigide se întinseră având în frunte primele două falange, toată forţa i se adunase acolo şi putu lovi fulgerător.

Îl pocni pe Antonio chiar în spatele urechii, în ceafă, locul în care un trăgător profesionist îşi împuşcă victima. Percepu foarte slab contactul acela violent, concentrându-şi atenţia asupra porţiunii aceleia aflate în spatele capului proxenetului, penetrând prin carne şi os.

Thwaite, aflat în cealaltă parte a lui Antonio, rămase surprins când văzu schimbarea bruscă a expresiei de pe chipul acela pistruiat. Acum fusese plin de ură şi de triumf, iar în clipa următoare nu mai era acolo absolut nimic. Orice urmă de însufleţire, de viaţă îi dispăruse de pe chip, lăsându-i înfăţişarea unei păpuşi de ceară în clipa dinaintea prăbuşirii pe podeaua acoperită de blănuri.

Thwaite îşi aruncă privirile dincolo de obiectul acela inert, căzut lângă el, cu picioarele larg desfăcute, uitând de propria lui durere, văzându-l numai pe bărbatul ce stătea în faţa lui.

— Dumnezeule! reuşi el să pronunţe şi apoi îşi închise ochii.

IUNIE 1967

ANGKOR THOM – CAMBODGIA

Îndoctrinarea lui Sok de către cadrele de conducere ale Khmerilor roşii a fost un proces deosebit de lung, dovedind un zel înfocat. De fapt, numai zelul înfocat era ceva adevărat. Disciplina militară şi intimidarea ideologică mergeau mână în mână şi se repetau încontinuu timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. Ruptura cu definirea normală a timpului şi a locului era considerată o caracteristică esenţială în reeducarea noilor recruţi.

Nu mai exista o împărţire a zilei în dimineaţă, după-amiază sau seară. Noaptea nu mai era destinată somnului,

ci muncii. În timpul zilei, cadrele luptau. Mai întâi sprijinind rebeliunea Samlaut de la Battambang, iar apoi pe cont propriu în incursiunile tip război de guerilă lansate împotriva duşmanilor lor de moarte: regimul corupt şi depăşit de istorie. O Kampuchie nouă şi liberă nu putea să tină cont de condiţia umană şi, ca urmare, somnul a fost redus la minimum.

Dezorientarea recruţilor îşi avea, bineînţeles, rolul ei. Noile informaţii îşi găsiseră loc în mintea acestora cu un minimum de efort şi de rezistentă. Noii recruţi erau modelaţi parcă din lut şi îi se impregna în suflet datoria patriotică de a lupta pentru controlul asupra propriei lor ţări.

Frica şi intimidarea îşi aveau şi ele rolul lor, în special printre ţăranii recalcitranţi din zonele rurale.

Cea mai nevinovată greşeală era pedepsită cu moartea. De exemplu, cei surprinşi furând benzină din rezervoarele maşinilor erau executaţi pe loc, iar dispariţia la sate a unora dintre membrii formaţiunilor vârâse o groază permanentă în rândul celor rămaşi.

Şi întotdeauna exista pumnul greu ca un ciocan al *Angka Leu* – organizaţia superioară – care deţinea supremaţia asupra tuturor. Sok nu reuşi niciodată să afle cu precizie care era structura organizaţiei sau ce reprezenta *Angka Leu* şi nici măcar dacă aceasta există cu adevărat, sau era numai rodul imaginaţiei conducătorilor de cadre.

Iar noaptea era dedicată incantaţiilor. Khieu Samphan era deja zeul suprem al Khmerilor roşii. Scrisese la Paris în 1959 o teză intitulată „Economia Cambodgiei şi problemele puse de industrializare în această ţară”. În această lucrare afirma în principal că intervenţia colonială franceză în economia cambodgiana pe parcursul anilor 1950, care semăna în multe privinţe cu perioada feudală din Europa, a introdus capitalismul în zonele rurale ale ţării şi a subminat meşteşugurile locale, afectând în felul acesta întreaga structură economică a ţării. Artizanii Khmer, care s-au aflat în imposibilitatea de a putea concura cu succes articolele textile străine, ce erau de o calitate mai bună şi se fabricau mai ieftin, s-au transformat din producători în negustori ce vindeau mărfuri străine. Din acest motiv, economia

cambodgiană a devenit din ce în ce mai dependentă de importurile de mărfuri, în timp ce capacitatea ei de a produce pe plan local s-a diminuat. Datoriile făcute de ţărani – conform tezei lui, aceştia constituiau cheia determinării prin forţe proprii a unei creşteri industriale în Cambodgia – s-a mărit în loc să fie eliminate treptat, până când întreaga ţară a început să fie strangulată de statutul său postcolonial.

Toate aceste lucruri şi multe altele erau învăţate noaptea de noii recruţi, până când aceştia s-au convins că ziua era de fapt noapte. Sok a fost la rândul lui influenţat de asta; era imposibil să nu fie şi el afectat. Era suficient de tânăr ca să aibă energia ce se cerea unui cadru ca s-o dedice în slujba revoluţiei şi suficient de inteligent ca să-şi dea seama când oamenii nu minţeau. Acceptă faptul că violenţa gratuită a acţiunilor lor era impusă de vremurile nefaste în care trăiau.

Nu simţise chiar el slăbirea influenţei lui Buddha? Pune mai bine spiritul lui Buddha în buzunarul de la spate, ca să-l scoţi la iveală atunci când va fi cazul.

Cu excepţia faptului că ei detestau religia şi tot ce însemna aceasta. Pacifismul umil practicat de budism era ceva ce venea împotriva idealurilor lor de duritate, a spiritului marţial şi de bravură în faţa inamicului. Dar era vorba de mai mult decât atât, esenţa pe care se baza religia îi umplea de spaimă. Trebuia să te rogi numai pentru zeul *Angka. Angka* te va proteja şi va avea întotdeauna grijă de tine, aşa cum vechiul regim, corupt şi slab, nu putea s-o facă; aşa cum Buddha nu putea s-o facă.

Dar mai era o diferenţă între Sok şi restul membrilor ce încadrau mişcarea. Îşi păstrase într-un colţişor al mintii un minimum de cunoştinţe, printre care aceea că el nu era Sok, ci Sokha. Făcea parte din clasa superioară, adică un intelectual, unul dintre acei duşmani generici pe care ei doreau să îi extermine pentru că puneau în pericol revoluţia lor. Se temea în permanentă să nu uite franceza aceea oribilă de analfabet şi să se dea de gol prin utilizarea în vorbire a formei perfecte cu care era atât de bine familiarizat.

Şi mai avea şi coşmarele legate de Sam. Pentru că Sam nu mai exista ca atare. Era cunoscut acum drept Chey, iar ceea ce era cel mai rău era faptul că el ajunsese să creadă că acela era chiar numele lui.

„M-am schimbat, *Own*, îi şoptise el chiar în prima noapte în care rămăseseră în fine singuri. Revoluţia m-a schimbat. Am un nume nou, care se potriveşte noilor mele teluri.” Apoi îi zâmbise.

„Dar tu m-ai făcut să fie mândru de tine. Ai reuşit să treci de toate încercările la care te-au supus.”

Sok îl privise atent în noaptea luminată de pâlpâirile focurilor. Sam părea în continuare a fi acelaşi. Simţise dorinţa să îl atingă. Sam avea în continuare aceleaşi sentimente faţă de el.

— Asta înseamnă, spuse el cu nelinişte în glas, că tu nu mai eşti fratele meu?

Sam îşi pierdu cumpătul.

— Ah, micuţul meu, spusese le, îmbrăţişându-l pe Sok, noi vom fi întotdeauna fraţi, orice s-ar întâmpla.

Sok încercă să zâmbească printre lacrimi.

— Totul e atât de greu, şopti el ca pentru sine.

Dar Sam îl auzise.

— Ei sunt cei care ne-au adus la marginea prăpastiei. Iar acum vor să ne extermine ca pe nişte viermi. Înţelegi? Nu putem permite acest lucru. Nu putem lăsa Kampuchia să moară.

Îşi strânse fratele în braţe.

— Da, este greu şi mulţi dintre noi vor muri. Cine poate şti, poate voi muri chiar şi eu. Dar eu sunt pregătit pentru asta. Aşa ar trebui să fii şi tu, *Own*. Kampuchia este cea care se află pe primul loc. Existenţa ei înaintea noastră. Da?

Sam venise la el după şase săptămâni, iar umbra lui se desenase lungă şi gârbovită pe pământul din faţa lui în lumina zorilor. Plouase toată noaptea, dar ziua ce urma părea să fie senină.

Sok se pregătea să plece. El, împreună cu un grup de revoluţionari din care mai făceau parte alţi cinci, urmau să fie trimişi în nord, la Angkor Thom, ca să cureţe ruinele şi să permită astfel utilizarea lor în scopurile urmărite de Khmerii

roşii. Îşi ridică întrebător privirile în momentul sosirii neaşteptate a fratelui său. Chipul lui Sam era sever, iar în privirile înlăcrimate i se citea o emoţie ciudată.

— Trebuie să-ţi vorbesc înainte de plecarea ta, tovarăşe, rostise Sam pentru urechile celor care ar fi putut fi atenţi la conversaţia lor.

Sam dădu din cap fără să scoată o vorbă şi se îndreptară către marginea luminişului. Păsările umpleau aerul dimineţii cu trilurile lor şi nu departe de ei maimuţele ţipau, legănându-se prin copaci.

— Ce este, *Bawng*? Ce s-a întâmplat?

Sam îl apucase de braţ.

— Chiar acum am primit veşti deosebit de proaste, fratele meu mai mic. De fapt, cele mai proaste.

— Nu vrei să mi le spui şi mie?

Sok tremura de-a binelea şi expresia din ochii lui Sam făcuse să i se înmoaie picioarele.

— Alaltăieri a avut loc un fel de explozie la Chamcar Mon. O explozie deosebit de puternică. A izbucnit un incendiu teribil. A mai rămas doar cenuşă.

Spaima îl făcu pe Sok să simtă cum îi îngheaţă inima. Se luptă să poată respira.

— Ce vrei să spui?

— *Maman*, Malis… cu toţii. Au murit toţi, Sok.

— Nu! Pe Sok îl cuprinseră fiorii şi încercă să se smulgă din strânsoarea fratelui său.

— Nu se poate! Ochii blânzi, care acum nu mai vedeau nimic ai lui *Maman*. Trebuie să fie o greşeală! Malis cea minunată. Trebuie să fie vorba de o altă vilă. Malis dansând. Nu vila noastră! Morţi cu toţii. Nu a noastră! Micuţele Sorya şi Ratha, pe care le cunoscuse atât de puţin. *Maman*!

Se aruncară unul la pieptul celuilalt, ştiind acum amândoi că rămăseseră singuri pe lume, fiecare bucurându-se şi mai mult de prietenia ce întărea legătura lor de sânge; o legătură de fier, pe care nu o putea rupe absolut nimic.

Plângeau amândoi cu spatele întors către tabăra lor, ca şi cum ar fi urinat împreună în lumina palidă a soarelui ce se strecura prin frunzişul des al junglei ce îi înconjura. Sok simţi cum îi mângâie obrazul prima rază de soare ce se

ridică peste linia orizontului, încălzindu-i chipul. Dar el nu se gândea decât la trupurile incinerate ale membrilor familiei sale, zăcând chircite, ca nişte tuburi goale spulberate fără milă de vânturile verii.

Nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi ia la revedere şi să-şi ureze reciproc tot binele. Urma să se reîntâlnească peste o lună sau cam aşa ceva, atunci când gruparea lor principală trebuia să facă joncţiunea la răsărit de Angkor Thom pentru o ofensivă militară concentrată împotriva forţelor lui Lon Noi.

Cea mai mare parte a drumului au parcurs-o prin junglă. Dar toţi se descurcau bine în topografia locală şi se strecurară fără să se rătăcească. Sok nu avu niciodată senzaţia că pierduseră drumul sau că se învârteau pe loc şi lucrul acesta îl făcu într-un mod straniu să se simtă în siguranţă în mijlocul Khmerilor roşii.

Primiseră ordine clare să nu intre în contact cu duşmanul până când nu îşi atingeau obiectivul. Se presupunea, având în vedere că prinţul Sihanouk se considera succesorul direct al regilor Khmer ce ridicaseră Angkor Wat şi Angkor Thom, că intenţiona să ordone ca trupele lui Lon Noi să ocupe ruinele în scopuri atât strategice, cât şi propagandistice. Grupul de cadre din care făcea parte Sok fusese trimis tocmai pentru a răspunde acelor intenţii ale prinţului.

Jungla prin care înaintau părea atât de străveche, luxuriantă şi fecundă, încât te ducea cu gândul la nişte timpuri imemoriale. Peisajul îi amintea de basoreliefurile ce imitau scene din viaţa de odinioară a Kampuchiei, care fuseseră încastrate în zidurile ce înconjurau vila familiei sale din cartierul Chamcar Mon. Probabil că şi ele au fost distruse de explozie şi de focul ce a urmat. Dar dorinţa lui de a da ochii cu adevăratele ruine nu îi dispăruse, arzând puternic în inima lui. Ce avea să găsească acolo? Ce va simţi în clipa în care avea să păşească în luminişul sălbăticit în decursul anilor? Nu ştia răspunsul, dar asta nu îl opri să anticipeze acel moment.

Pe parcursul călătoriei au fost numeroase momente în care se simţi singur şi îngrozitor de trist. În clipele acelea se gândise la Sam. Prezenţa fratelui său mai mare era cât se

poate de puternică în sufletul lui şi îl făcu să-şi dea seama cât de mult conta în noua lui viaţă această apropiere permanentă dintre ei. Ce s-ar fi făcut în viaţă fără ajutorul şi fără sfaturile lui Sam? Nu ştia răspunsul nici la această întrebare. De altfel, se ferea să şi-o pună.

Au avut nevoie cam de patru zile, mergând pe drumul pe care îl aleseseră. În ultima noapte şi-au aşezat tabăra în apropierea ruinelor, dar fără să le vadă. Sok fusese informat că la venirea zorilor urmau să pătrundă acolo cu mare precauţie. N-au făcut focul în noaptea aceea şi au vorbit foarte puţin. Dar partizanii erau surescitaţi. Trecuseră în drumul lor pe lângă două patrule ale armatei şi îi dezgusta gândul că a trebuit să le întoarcă spatele şi să fugă de duşman. Tânjeau după o luptă şi nici unul din ei nu reuşi să doarmă prea mult.

Ros, liderul lor, le făcu semn să intre în luminiş. Inima lui Sok începu să bată mai repede. Toţi aveau cu ei carabine M-1, modelul vechi, folosit de americani în timpul celui de-al doilea război mondial. Ros avea în plus un pistol german, Luger. Purta în jurul gâtului o eşarfă cadrilată. Cele două articole-simbol evidenţiau faptul că era ofiţer al Khmerilor roşii, cum îi poreclise prinţul Sihanouk.

Frunzişul de smarald fu dat la o parte, foşnind la atingerea lor. Era o dimineaţă tăcută. Greierii cântau la intervale de cincisprezece secunde, ca o formaţie de alămuri. Sok trecu pe lângă un şarpe care se destindea, corpul lui alunecos lucind în iarba înaltă.

Dintr-odată, zgomotele junglei se modificară, iar când Sok îşi ridică privirile, văzu că ajunseseră în sfârşit la Angkor Thom. Construcţiile acelea erau imense. Citise în copilărie despre dimensiunile lor, dar era cu totul altceva atunci când fu confruntat cu realitatea aceea tridimensională. Giganticele construcţii îţi dădeau impresia unei prezenţe ce nu se rezuma numai la dimensiunea spaţială. Îl făcură să creadă că stăpâneau timpul.

Dar ceea ce îl ului cel mai mult erau chipurile sculptate în piatră, basoreliefurile care îl priveau de pe toate cele patru laturi ale fiecărei construcţii. Acelaşi chip, imperturbabil, regal, cu un aer atotştiutor. Ochii aceia din piatră păreau că

îl urmăresc ori unde s-ar fi aflat în incinta complexului.

— Şi acum prudenţă, îl auzi pe Ros şoptind. Armaţi carabinele şi ţineţi degetul pe trăgaci.

Angkor Thom se afla în bătaia razelor de soare, porţiuni mari din piatră lucind în lumină, în timp ce în partea de jos încă mai dansau umbrele nopţii ce se stingea.

Ajunse lângă unul dintre basoreliefurile originale, din care se inspirase sculptorul contemporan pentru zidurile vilei lor. Se opri şi îl privi. Ce simţea el oare?

— Uite acolo!

Strigătul lui Ros trezi la realitate grupul făcându-i să alerge, ţipând, printre ruinele pustii. Sok îi urmă. Nu era nimeni acolo, era sigur de asta. Şi în orice caz, nu o prezenţă militară, aşa cum se temuseră ei. Într-un interval scurt de timp devenise capabil să simtă prezenţa duşmanului.

Şi totuşi, partizanii capturaseră pe cineva. Ajunse lângă ei şi văzu, şocat, că puseseră mâna pe un călugăr budist. Veşmintele lui portocalii şi capul ras erau indicii clare. Acesta îi privea cu nişte ochi impasibili. Buzele lui subţiri se mişcau uşor, dându-i lui Sok impresia că se ruga.

— Păduche!

Era vocea lui Ros, redobândindu-şi din nou tonul acela semiisteric ce era rezervat incantaţiilor ideologice. Ca la un semnal, partizanii îşi rotiră în mâini armele şi începură să-l lovească violent pe preot cu patul puştii.

Acesta nu scoase un sunet şi nici măcar nu îşi ridică braţele ca să se apere. Îl îngenunche ară destul de repede. Sok nu mai auzea decât gâfâitul celor ce loveau. Păsările, toate animalele mici din preajmă se făcuseră nevăzute pentru o vreme. Cântecul monoton al greierilor izbucnea şi se sfârşea ca un val gigantic. Pe paturile armelor apărură sânge şi fragmente de oase, mânjind uniformele lor simple din bumbac negru. Sok nu reuşi să îi mai vadă acum pe preot, doar tivul veşmintelor sale, năclăite şi înnegrite de propriul lui sânge.

Simţi cum i se face rău, îşi dori cu disperare să fugă de acolo sau şi mai bine, să tragă în ei, omorându-i în timp ce ei îl ucideau pe preot. Dar acesta ar fi fost un sfârşit prea

uman pentru ei. Şi oricum, el n-ar fi reuşit niciodată să scape cu viaţă din povestea asta. Se forţă să privească, având acum sentimentul că în această faptă atât de îngrozitoare la care era martor consta destinul tragic şi adevărata moarte a tării sale.

Abia într-un târziu reuşi să plece de acolo şi să privească din nou basoreliefurile ce descriau viaţa de odinioară din Kampuchia aşa cum îşi amintea din perioada în care era acasă. Dar atunci când le văzu nu mai simţi nimic. Dispăruse orice urmă de continuitate în timp, orice urmă a locului său în istorie.

Era ca şi cum s-ar fi uitat la mormane lucitoare de carapace moarte care aparţinuseră unor insecte, făcându-l să simtă cum îl înghite veşnicia.

TREI

Aflat la Washington, într-o seară în care procentul de umiditate din aer depăşea temperatura de afară şi când până şi localnicii inventau tot felul de scuze ca să nu se aventureze în baia de aburi de pe stradă, Kim deschise cutia poştală şi dădu peste două anunţuri publicitare, trei facturi, o scrisoare de la fratele lui şi un meniu frumos împăturit de la un restaurant chinezesc numit „Blue Szechuan”.

Aruncă anunţurile publicitare, vârî facturile din nou în cutia poştală, puse scrisoarea în buzunarul de la piept al hainei şi privi meniul. Semăna cu orice circulară de acel gen care apărea din când în când prin căsuţele poştale ale populaţiei din fiecare oraş mare din ţară.

Kim luă meniul şi urcă în apartamentul lui. Primul lucru pe care îl făcu a fost să îi dea foc şi să-i împrăştie bine cenuşa cu degetele lui bătătorite. Apoi se îndreptă spre şifonier, îşi luă geamantanul vechi din piele, înnegrit de atâta folosinţă şi telefonă la Pan Am în vreme ce îşi făcea bagajul. Făcu o rezervare la zborul de Tokio, primind informaţia că avionul avea să facă o escală de o oră la San

Francisco. Răspunse că era perfect pentru el. Termină bagajul şi chemă un taxi.

Odată urcat în avion, ceru un ceai şi când îl primi se aşeză confortabil în scaunul încăpător, scoţând scrisoarea primită de la Thu. Îşi folosi unghia ca să o deschidă.

Thu era singurul membru rămas în viaţă al familiei lui Kim. Mama, tatăl, trei fraţi şi o soră arseseră cu toţii. Doar Kim scăpase neatins. O grindă de lemn ce ardea se prăbuşise peste ei, strivindu-i şi paralizându-i picioarele lui Thu în clipa în care încerca să îşi salveze sora. Una din cele trei grinzi principale ce asigura rezistenţa casei lor îi zdrobise acesteia capul ca pe o coajă de ou.

Kim venise acasă în ultima clipă, reuşind să-şi salveze fratele, dar Thu, singurul martor în viaţă ce văzuse carnagiul acela îngrozitor, îşi implorase fratele să îi permită să moară în pace. Kim nu îi dăduse nici o atenţie, iar la spital au fost obligaţi să îi dea lui Thu sedative puternice timp de mai multe nopţi, iar ziua să-i lege mâinile de cadrul metalic al patului ca să-l poată menţine în viaţă.

Kim nu îşi mai văzuse fratele timp de mai mulţi ani după acele întâmplări; munca lui din cadrul Fundaţiei îl împiedicase. Dar imediat ce reuşise să economisească ceva bani, îi trimisese lui Thu.

Thu rămăsese trei luni împreună cu Kim şi ajunsese să urască Washington-ul. Tot ce îl înconjura îi amintea de război, de casa lui, de familia care arsese de vie. Spiritele lor îi bântuiau visele, spunea el, ca nişte animale ce-i adulmecau urmele. În cele din urmă, îi spuse lui Kim că el trebuie să plece.

Alesese oraşul Seattle, un loc deosebit de sumbru, unde procentajul sinucigaşilor era cel mai mare din toată America. Dar Kim îl lăsase să plece, fiind convins că fratele lui nu mai manifesta această tendinţă.

Thu cel chipeş. Distrugerile provocate de război şi de acel incendiu nu afectaseră trăsăturile delicate ale chipului său. Dar inima i se înnegrise şi i se zbârcise ca şi cum flăcările acelea l-ar fi pârjolit şi pe dinăuntru. Nu se gândea decât acasă… şi la război.

Kim tocmai se hotărâse să meargă şi să stea de vorbă cu

el în clipa în care primi o scrisoare de la Thu. Acesta se hotărâse într-o clipă şi se întorsese în Asia de Sud-Est. „Vreau”, scrisese el cu mâzgăliturile lui atât de lăbărţate, „să mă întorc la locul holocaustului. Nu mă îngrijorează aproape deloc ce se întâmplă cu mine pentru că, în definitiv, cine ar face vreun rău unui olog neajutorat? Am devenit într-un fel custodele trecutului nostru, al familiei noastre, vreau să zic. Frăţioare, trebuie să descopăr ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Pentru că altfel nu-mi voi putea găsi niciodată odihna. Această enigmă îmi roade sufletul ca o boală. Poţi să înţelegi prin ce trec eu?”

Kim putea şi chiar foarte bine. Şi aşa cum a reieşit mai târziu, Thu revenise în America după ce descoperise incredibila taină îngropată în trecutul acelei nopţi. Venise la Kim, spunându-i: „Frăţioare, dacă eu sunt custodele familiei noastre, atunci e sigur că tu va trebui să fii instrumentul răzbunării. Eu sunt pana, iar tu eşti sabia. Uite ce am putut să descopăr în legătură cu noaptea aceea teribilă”.

Trecuse mai bine de un an de atunci şi în tot acest timp Kim îşi folosise tot timpul său liber ca să găsească noi urme. Prin anchete personale începu să facă unele legături, luptându-se în permanentă cu dorinţa de răzbunare pe care i-o inoculase fratele lui. Ştia că trebuie să fie sigur înainte să acţioneze.

Iar dovada reuşi să o obţină chiar din banca de date a Fundaţiei. În dosarul „Peticarul”. Totul era descris acolo, dacă dispuneai de restul informaţiilor, faptele pe care Thu reuşise să le descopere cu nişte eforturi supraomeneşti.

Acum, cu zgomotul surd al motoarelor de avion răsunându-i încă în urechi, Kim desfăcu şi începu să citească colile transparente de hârtie utilizată la scrisorile expediate par avion.

Odată ajuns la San Francisco se duse direct la biroul Pan Am din aeroport, predându-şi biletul.

— Am o rezervare pentru Tokio, îi spuse el unei funcţionare simpatice. Tocmai am vorbit cu firma mea şi planurile mele iniţiale au suferit nişte modificări. Am nevoie să prind legătura cu Bruxelles.

Funcţionara consultă nişte tabele şi apoi un terminal de

calculator.

— Pot să vă ofer un loc în avionul care pleacă peste trei ore. Mă tem că mai devreme nu se poate.

— Nici o problemă.

Kim îi zâmbi recunoscător.

Kim nu părăsi aeroportul când ajunse la Bruxelles. Îşi recupera bagajele, se duse la ghişeul de bilete şi îşi rezervă un loc la zborul de Amsterdam. Îşi dădu silinţa să-l convingă pe funcţionarul respectiv că acel oraş era şi destinaţia lui finală.

În realitate, nu rămânea la Amsterdam. Odată ajuns la Amsterdam, prinse naveta aeriană de Eindhoven, un oraş industrial cât se poate de urât, aflat în coltul sud-estic al Olandei.

Acolo, se duse la un telefon public şi formă un număr din şapte cifre.

— Am sosit, au fost singurele lui cuvinte.

În mai puţin de un sfert de oră îşi făcu apariţia o limuzină neagră care parcă la marginea trotuarului aflat în faţa clădirii aeroportului. Un şofer îmbrăcat în livrea îi luă bagajele.

Kim se urcă în maşină şi se aşeză pe bancheta capitonată din spate. Se gândi fugar la „Blue Szechuan”, codul care implica prezenta lui aici. Era singura informaţie venită din partea bărbatului cu pielea alb-gălbuie. Trebuia să se prezinte în următoarele douăzeci şi patru de ore la Eindhoven.

O astfel de notificare îi venea foarte rar. În primul rând pentru că activitatea pe care o desfăşura Kim îl obliga să ajungă în locuri din care n-ar fi reuşit să dispară într-un interval atât de scurt. Pe de altă parte, în cele mai multe cazuri, individul cu piele alb-gălbuie venea să vorbească personal cu Kim. Kim îl cunoştea de ani de zile, dar nu îi ştia numele real, folosind numai numele său de cod, Tango.

Deşi lui Kim nu îi păsa prea mult de astfel de oameni, nu îi trecuse niciodată prin cap ideea că dacă n-ar fi fost vorba de imensa povară financiară pe care o reprezenta Thu pentru el, n-ar fi fost necesar să îşi suplimenteze salariul primit de la Fundaţie cu veniturile obţinute dintr-o activitate

independentă. Pentru el, sentimentul datoriei era sinonim cu viaţa.

Limuzina încetini şi opri, iar Kim coborî pe trotuarul imaculat din faţa unei clădiri din sticlă şi oţel ce ocupa de fapt un bloc întreg. Pe faţada acesteia nu era prezentă nici o plăcuţă cu numele companiei, doar cifrele ce indicau adresa: 666.

Kim trecu de paznicii înarmaţi ce purtau uniforme, îndreptându-se către biroul rezervat vizitatorilor. În spatele unei mese din lemn de cireş se afla un bărbat cu un spate de taur şi o mustaţă lungă şi neagră. Îl salută pe Kim, se ridică în picioare şi fixă la reverul hainei acestuia o legitimaţie colorată şi codificată din plastic.

Liftul rapid îl ducea pe Kim în interiorul clădirii. În două din colţurile cabinei liftului, foarte sus, existau camere de luat vederi, una ce folosea bandă normală video, iar cealaltă raze infraroşii.

Un clopoţel răsună dulce şi Kim ieşi din lift la ultimul etaj al clădirii. Podeaua era acoperită de o mochetă de culoare gri, iar pe pereţii cu lambriuri de culoare deschisă din lemn de cireş erau agăţate tablouri. Kim recunoscu un Vermeer, două Van Gogh şi ceva uluitor, chiar un Rembrandt.

— Bine ai venit! Îi ieşi Tango în întâmpinare cu ochii lui luminoşi, albaştri şi duri. Te-ai încadrat într-un timp record.

Îl conduse pe Kim de-a lungul holului uşor curbat, prin uşile duble din lemn, intrând într-o sală de conferinţe. În jurul mesei dreptunghiulare stăteau doisprezece bărbaţi. Kim îşi făcu socoteala că vârsta lor medie era poate de cincizeci şi cinci – şaizeci de ani. Acesta era Consiliul.

Toţi cei prezenţi purtau costume clasice de culoare maro sau albastră, discrete. Toţi erau oameni de afaceri, fără nici un dubiu. Deşi nu ştia numele nici unuia dintre ei şi nici nu-l interesa acest lucru, Kim putea să perceapă multe lucruri despre ei. Mirosul banilor plutea în jurul lor ca un parfum ameţitor. Dar aici era vorba de bogăţii datând de mulţi ani, averi de familie acumulate în timp şi maturizate lent, ca vinurile fine, marea artă a managementului european transmisă din tată în fiu, fără întrerupere.

Toţi erau nişte oameni abili, fiecare în felul său, Kim ştia

prea bine asta. Şi deşi îi ura în aceeaşi manieră cu totul impersonală cu care îi ura pe toţi vesticii, nu făcu greşeala de a-i subestima.

— *Setzen Sie, bitte*, spuse Tango arătându-i un scaun. *Mochten Sie ein Kaffee oder ein Schnaps trinken?*[18]

— Aveţi cumva ceai? întrebă Kim în aceeaşi limbă.

Aici se vorbea în permanenţă în germană, pentru a simplifica lucrurile. Bărbaţii aceştia reprezentau interesele a şase naţiuni europene. Dacă nu s-ar fi decis asupra unei limbi comune, zgomotul rezultat ar fi putut semăna cu o reuniune din turnul Babei.

— Cu regret, nu.

— Atunci nimic, mulţumesc, rosti Kim, cu seriozitate. „Nişte barbari", gândi el.

— Foarte bine.

Tango luă loc în stânga lui Kim.

În mod surprinzător, bărbatul cu părul roşu aprins, ce se afla chiar în faţa lui Kim, se ridică în picioare. În general, Tango era cel ce vorbea în numele Consiliului.

Bărbatul avea o frunte îngustă şi ochi foarte apropiaţi, făcându-l pe Kim să îl asemene cu un jucător de fotbal. Era un tip solid, dar atletic, fără urmă de grăsime. Musculatura lui nu se potrivea deloc cu părul sârmos care îi stătea umflat, ţâşnind din toate direcţiile.

— Această întâlnire, începu bărbatul cu părul roşu, are o dublă menire.

Vorbea gutural, cu o voce îngroşată datorită poticnirilor caracteristice limbii materne; Kim era sigur că e german din naştere.

— Mai întâi trebuie ca tu să clarifici ultimul tău raport transmis lui Tango.

Deşi i se adresa lui Kim, nu îl privi niciodată pe acesta în ochi. Deschise o mapă îmbrăcată în piele neagră de crocodil şi îşi aruncă rapid privirile pe o hârtie.

— În el, ai prezentat consecinţele morţii unuia dintre principalii candidaţi americani pentru obţinerea

[18] Aşezaţi-vă, vă rog. Doriţi o cafea sau ceva tare? (lb. germană în text).

nominalizării partidului Republican la alegerile prezidenţiale, numitul John Holmgren. Decesul acestei persoane, aşa ai raportat, deschide în aparentă calea lui Atherton Gottschalk pentru o eventuală nominalizare a sa în cadrul convenţiei de luna viitoare.

Privi cercetător fetele tuturor celor prezenţi în cameră.

— Ne-ai pus, bineînţeles, la dispoziţie dosare detaliate şi actualizate asupra tuturor candidaţilor din partea ambelor partide, împreună cu o evaluare critică a şanselor lor în cadrul apropiatelor alegeri.

Făcu o scurtă pauză, ca şi cum ar fi dorit să îşi pună ordine în gândire.

— Dar înainte să continui şi să îţi pun întrebările la care aşteptăm azi un răspuns, dă-mi voie să fac o digresiune. Noi suntem, într-un cuvânt, oameni de afaceri, toţi cei aici de faţă. Când precizez „într-un cuvânt” vreau să spun că în Europa actuală suntem martorii unei creşteri a rolului politicianismului în toate sferele de acţiune. Ridică apoi din umeri. Poate că, aşa cum simt şi unii dintre cei prezenţi în jurul acestei mese, acest lucru era ceva inevitabil. Sau poate că – aşa cum cred şi eu – noi, oamenii de afaceri, suntem de vină pentru erodarea forţei guvernelor. Reţele dizidente, facţiuni politice radicale, împreună cu terorişti şi anarhişti convinşi, au reuşit să se infiltreze din ce în ce mai mult în interiorul reţelelor intime ale structurilor puterii de stat în toate ţările noastre. Nici nu trebuie să mai adaug că aceste informaţii nu sunt deloc ceva nou pentru noi. Totuşi, ceea ce începe să devină un motiv presant de îngrijorare pentru noi este faptul că unii membrii fondatori ai Consiliului au luat recent, să spunem, unele contra măsuri evident ostile împotriva acestor forte perfide.

Degetele germanului mângâiară mapa din piele de crocodil.

— Aceşti oameni nu mai sunt acum printre noi. Unul din ei a fost aruncat în aer din cadă; celălalt a spart ferestrele din sticlă de la biroul său, aflat la ultimul etaj şi a căzut de la douăzeci şi trei de etaje, zdrobindu-se de asfalt.

Germanul respiră adânc.

— Cei pe care îi vezi acum aici reprezintă o forţă evaluată

la 3,4 miliarde de dolari SUA. Şi cu toate astea, n-am mai acţionat în nici un fel. Cu toată averea noastră, nu îndrăznim s-o facem. Pentru că dacă am proceda aşa, ar însemna să intrăm într-un război ale cărui consecinţe devastatoare, în cel mai bun caz, ne-ar paraliza pentru totdeauna. Nu vom risca aşa ceva.

Dădu din cap în maniera aceea rece şi protocolară pe care numai germanii reuşesc să o aibă, dar în direcţia lui Tango, nu către Kim.

— În momentul acesta se pune problema ta. Până în prezent, ne-ai servit admirabil. Dar ca un observator imparţial. Acum, odată cu moartea lui John Holmgren, dorim o schimbare a statutului tău. Acesta e rolul întâlnirii noastre de azi. Trebuie luate nişte decizii în privinţa unor probleme deosebit de complexe. Care e opinia ta personală despre Atherton Gottschalk? Sigur că noi avem dosarul lui, pus la dispoziţie de tine. Dar în conjunctura actuală, credem că e mai prudent să auzim despre el chiar din gura ta.

Kim se gândi câteva clipe.

— Gottschalk este ca o bară inflexibilă de fier, e invincibil, înaintea morţii lui Holmgren, am avut impresia că guvernatorul avea o şansă ceva mai bună de a obţine nominalizarea, pentru că beneficia de mai multe surse de finanţare. Totuşi, având în vedere actualul climat internaţional, sunt nevoit să afirm că şansele lui de astăzi sunt extrem de mari. Şi constat că în ultima vreme se adună mai multă grăsime pe tolba lui.

— Cum adică? întrebă Germanul. Grăsime pe tolbă?

— O expresie din argoul politic american, spuse Kim, mulţumit că se poate lăuda cu cunoştinţele sale superioare. S-au înmuiat cei implicaţi în colectarea de fonduri pentru Gottschalk, iar banii pentru campania lui curg gârlă. Trebuie să spun că el va fi nominalizat.

— Şi democraţii? vorbi Tango.

Kim ridică din umeri.

— Există câţiva oameni capabili, dacă privim obiectiv lucrurile. Dar din clipa în care Kennedy l-a învins pe Nixon în cadrul unor dezbateri televizate, a dispărut orice obiectivitate în cadrul politicii americane. Toţi candidaţii

proeminenţi ai democraţilor sunt afectaţi de problema imaginii lor.

— Să înţeleg că vrei să spui că în situaţia în care Atherton Gottschalk obţine nominalizarea republicanilor, va fi ales Preşedinte al Americii? întrebă nerăbdător Tango.

Kim văzu că acesta aproape că începuse să saliveze la o asemenea perspectivă. Modul în care îşi transmitea Consiliul intenţiile îi făcu să-şi piardă mult din respectul pe care îl avea Kim pentru membri săi. Meritau cu prisosinţă troaca din care îşi sorbeau lăturile zilnice, se gândi el, labirintul industrial din Eindhoven.

— Aceasta e esenţa situaţiei.

— Şi Gottschalk? rosti germanul. Este el într-adevăr adeptul unei politici intransigente, aşa cum indică dosarul lui, alcătuit de tine?

— Absolut. Aţi auzit cu urechile voastre cuvintele lui.

Germanul încuviinţă din cap.

— Dar are el curajul necesar să se ţină de cuvânt? Are el curajul unui…

Se opri brusc.

— Unui *german*? spuse cu sarcasm Kim.

Culoarea de pe obrajii celuilalt începuse să se apropie de culoarea părului său roşcat.

— Am vrut să spun: Are el curajul unui Cezar?

— Nu e deloc un fanfaron, rosti Kim dezgustat.

Se săturase deja de animalele astea. Începuse să-l calce pe nervi până şi mirosul lor.

Germanul îl aprobă, dând scurt din cap.

— În acest caz, ajungem la partea a doua a reuniunii de azi. Dorim să intervenim direct în domeniul în care ţi-am dat însărcinări.

Kim deveni brusc atent.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Noi nu suntem politicieni de meserie. Totuşi, noi studiem istoria, cu toţii am spicuit din lecţiile ei cele mai importante. Dar istoria, domnul meu, ne învaţă că noi n-am reuşit niciodată să înţelegem pe deplin mentalitatea americanilor. Acesta este, dacă aş putea sintetiza menirea acestui Consiliu, motivul principal al existentei noastre. Noi

am crezut că îi înţelegem bine pe americani când Reagan a candidat pentru preşedinţie. Am primit alegerea lui cu braţele deschise. Dar ne-am înşelat. Dar acum ne-ai pus la dispoziţie o interpretare din interior, înaintea acestor alegeri. Aceasta ne permite să luăm deciziile noastre viitoare în cunoştinţă de cauză. Noi nu putem face faţă singuri acestor reţele teroriste fanatice, iar dacă îi lăsăm să acţioneze aşa cum vor ei, ei ne vor înghiţi la un moment dat. Fie ca noul Preşedinte al Americii, Atherton Gottschalk, să se ocupe în numele nostru de aceste elemente disidente. Antiterorismul este punctul lui forte. Acesta e un lucru bine cunoscut, chiar şi atât de departe de America cum este oraşul Eindhoven. Iar pentru a fi siguri de sprijinul lui, îi vom pune la dispoziţie ceea ce putem noi să îi oferim: banii.

Germanul îşi răsfiră pe masă degetele lui ce semănau cu nişte cârnaţi: forţa celor resimţite îl făcuse să se încline uşor în fată.

— Îi vom injecta în acele… cum le-ai numit? – reuniuni de adunat grăsime pe tolbă. El nu trebuie să ştie azi acest lucru. Dar în ajunul nominalizării lui trebuie să i se spună foarte clar că, sursele europene ale acestei injecţii de fonduri în sprijinul campaniei lui doresc ceva în schimb.

În spatele aparentei sale nepăsări, Kim încercă să îşi dea seama ce doreau ei din partea lui. Antiterorismul era domeniul favorit al lui Gottschalk. Şi-ar fi permis el să refuze posibilitatea de a-şi transpune propriile sale cuvinte în realitate? Şi cu siguranţă că în acea cameră existau suficiente mijloace financiare care să-l convingă pe Gottschalk că merita s-o facă.

Kim clătină din cap.

— Cred că utilizând cu subtilitate aşa ceva se poate obţine ceva care să vă satisfacă.

Se opri puţin, ca şi cum ar fi analizat în continuare urmările.

— Bineînţeles că nu trebuie să vă mai spun că e vorba de o problemă delicată. O abordare a situaţiei în modul în care tocmai mi l-aţi sugerat va necesita ceva timp pentru a putea fi formulată corespunzător. Vă pot garanta însă că dacă acest lucru nu se realizează aşa cum trebuie, există

riscul să vă scape printre degete.

Oricum aveau să-l piardă, se gândi Kim. Beneficiind de indiciile pe care i le-am pus la dispoziţie, cu siguranţă că Tracy avea să îl doboare pe Macomber şi împreună cu el şi acea superioritate militară de ultimă oră pe care se baza Gottschalk în clipa în care avea să fie ales Preşedinte.

— Pe lângă factorul timp, continuă el, mă tem că aceasta va implica şi nişte cheltuieli suplimentare.

Îşi desfăcu larg mâinile.

— Dar nici acest lucru nu poate garanta un succes total.

Germanul îl privea în continuare pe Tango.

— Pe noi ne interesează doar rezultatele, nu şi cheltuielile implicate. Bănuiesc că doreşti acum nişte bani.

Kim dădu din cap.

— Se acceptă. Îţi cerem să-l urmăreşti în permanenţă pe Gottschalk în tot ceea ce face.

— Bine, spuse Kim. Iar acum dacă aţi spus ce-aţi avut de spus...

Germanul aşteptă până când Kim ajunse în dreptul uşii, aşteptând un moment prielnic pentru a vorbi.

— Mai avem doar o singură problemă.

Vocea lui, deşi nu foarte ridicată, era tăioasă, ca lama unui cuţit.

— În ultimul tău raport către Tango ai menţionat numele unui bărbat, Tracy Richter, aşa cred că îl cheamă, pe care îl utilizai pentru a putea obţine informaţii utile în cercetările pe care le făceai în favoarea noastră.

— Corect, răspunse Kim cu precauţie. Ce e cu asta?

Ochii albaştri ai neamţului scânteiară, dezvăluind o încântare pe care şi-o stăpâni greu.

— Având în vedere extinderea razei noastre de acţiune şi să zicem, implicarea noastră mai profundă în această problemă, e de datoria noastră să eliminăm toţi intermediarii mai degrabă decât să ne trezim la un moment dat întrebând cum a fost posibil să lăsăm un indiciu prin care să se poată ajunge la noi.

— Cum s-ar traduce asta mai precis?

Germanul îl privi încruntat pe Tango.

— Foarte simplu. Dacă nu îţi mai e util în prezent,

lichidează-l. Dacă nu, în clipa în care nu va mai fi de folos, să nu pregeţi s-o faci. Şi în momentul acela o să meriţi pe deplin noul tău comision.

Când uşile de la lift se închiseră în spatele lui, Kim îşi lipi fruntea de pereţii cabinei, respirând profund şi la intervale egale. Avea ochii închişi, dar mintea îi lucra cu repeziciune. Se gândi la Tracy, la cât de important era acest om pentru el. Era un adevărat geniu în infiltrarea în cadrul unor organizaţii ostile, se gândi Kim. Nu cred că acest gen de talent putea să se risipească în timp.

Din acest motiv se folosea Kim de Tracy şi nu îl putea ucide, după cum îi spusese Consiliul. Era o problemă de natură strict personală. Un concept pe care barbarii din sala de reuniuni nu vor reuşi niciodată să-l priceapă, nici măcar să-l tolereze. Îşi privi ceasul. Chiar în clipa asta Tracy obţinea maximum posibil din pozele luate la moartea lui John Holmgren. Kim îi oferise doar un miros aproape imperceptibil al prăzii sale şi acesta o şi pornise ca din puşcă în urmărirea ei.

Kim se gândi la Tracy într-o cu totul altă lumină. Tracy era singura persoană rămasă în viaţă care îl văzuse pe Kim slab şi vulnerabil. În momentul acela, în interiorul junglei cambodgiene, relaţia dintre ei se schimbase, odată pentru totdeauna. Fiind martor al umilinţelor prin care trecuse Kim, Tracy devenise în mintea acestuia un personaj imposibil: era acum un duşman de moarte, dar căruia Kim îi datora teribil de mult. Era un gând cu care nu se putea împăca uşor.

Şi, deşi ura lui faţă de Tracy Richter ardea ca o flacără vie, Kim ştia şi altceva, undeva într-un cotlon tainic al inimii sale: în lume nu exista un prieten căruia să i se poată adresa şi să îl înţeleagă atât de bine, în afară de Tracy Richter.

— Era o problemă legată de mândria personală, rosti el, ridicându-şi paharul cu whisky. Admit asta. Acum, pentru că ’Tonio e mort, înţeleg mai bine.

În gândul lui, Tracy se gândi că Thwaite ar fi putut să-l simtă. Dar nu-i spuse decât următoarele:

— Toţi suferim din asta. Mândria face parte din trăsăturile omului. Fără ea am fi ca nişte avioane rămase în aer fără pilot, nefiind unul mai bun sau mai rău decât altul. Pentru că nici unul dintre noi nu suntem nişte fiinţe care să putem uita total de sine, de noi înşine.

Thwaite îl privi cu atenţie. Băutura reuşise să îi mai aducă ceva culoare în obraji. Dar cu toate astea, părea mult mai bătrân decât Tracy, cu reţeaua aceea de riduri ca nişte răni proaspete în terenul reprezentat de chipul lui, ochii încercănaţi de durerea fizică şi emoţională resimţită în urma ultimelor evenimente.

— Mda, ei bine, poate că suntem cu toţii oameni, dar tu ai făcut acolo… Isuse Cristoase, mult mai mult decât atât.

Îşi ridică din nou paharul şi sorbi încet.

— Nu-mi pot scoate din minte…

Mâinile lui îşi reveniseră la normal, deşi la spital îi tremurau puternic. Tracy telefonase la 911 şi sticleţii veniseră imediat, cu sirenele urlând şi pistoalele în aer ca în filme. O ambulantă pentru Thwaite, întrebări puse lui Tracy. Întrebări neesenţiale; nimănui nu-i păsa de un animal ca Antonio. Oricine l-ar fi omorât ar fi făcut un bine societăţii. Aşa spuneau toţi poliţiştii de faţă.

Rana lui Thwaite s-a dovedit mai puţin gravă decât păruse la prima vedere. Se scursese mult sânge, dar rana în sine era superficială.

— N-a pătruns în interior datorită coastelor, spusese cu vocea lui cântată tânărul doctor pakistanez.

— Cred că am interpretat greşit atitudinea ta, rosti foarte rar Thwaite.

Erau deja la al treilea pahar şi se exprima mai greu. Dorise să iasă din Bay Ridge şi pentru că se făcuse deja târziu, sugerase să meargă în Chinatown, unde restaurantele şi barurile închideau târziu în noapte.

Tracy optase pentru un locşor pe care îl ştia pe Pell Street, trei trepte sub nivelul străzii. Acolo era întotdeauna întuneric şi răcoare, chiar şi la ora prânzului în ziua cea mai călduroasă din iulie. Singura nuanţă de culoare ce putea fi recunoscută era veşnicul email roşu chinezesc, ce lucea şi scânteia precum jadul.

Se aşezară la o masă din colţul cel mai retras. Puţin mai devreme, în local se aflaseră câţiva adolescenţi din New York, glumind şi făcând mare tărăboi în vreme ce mâncau. Dar acum, localul era suficient de pustiu ca să permită unei părţi a personalului să stea în jurul unei mese enorme, bând Johnny Walker din pahare de apă şi înfulecând biban fiert cu iarbă de mare şi creveţi prăjiţi la care îi se mai vedeau încă ochii ca nişte bucăţi minuscule de marmură neagră. Bărbaţii ţipau unul la celălalt cât se poate de veseli, gesticulând în aer cu beţigaşele lor pline de grăsime.

— Am crezut că erai un ticălos, spunea Thwaite, care avea chef să se răzbune pe mine. Clătină din cap în timp ce sorbi din nou. Doamne şi cât ţi-am mai urât tupeul!

Puse paharul gol pe masă, cerând să-i fie umplut din nou. Unul dintre bărbaţii aflaţi în jurul mesei rotunde se ridică şi îi luă comanda.

— Şi totul n-a fost decât energie risipită degeaba.

Plângea şi i se făcuse ruşine, ridicându-şi mâna ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă faţa.

— Isuse, nu-mi vine să cred că ele nu mai sunt.

Vocea lui, atunci când începu din nou să vorbească, devenise acută şi încordată, ca şi cum ar fi avut probleme cu coardele vocale.

— Uite aşa – şi pocni din degete – cât ai clipi din ochi.

Îşi îndepărtă mâna şi Tracy îi văzu ochii roşii de atâta plâns.

— N-am avut nici măcar şansa să… le spun ceva, să le povestesc…

Îşi întoarse capul. Pieptul i se zbuciuma atât de tare, încât Tracy avu impresia că nu mai avea mult şi începea să vomite.

— Tatăl meu e pe moarte, îi spuse Tracy. Ştiu asta; şi el o ştie. Şi avem o groază de timp, pricepi, rămas pentru noi… prea mult timp, aşa gândesc uneori.

Thwaite încă nu îşi întorsese capul spre el, meditând în continuare şi privind în gol. Chelnerul sosi cu băutura comandată. Nu se atinse de ea.

— În astfel de clipe ai un sentiment îngrozitor de neputinţa. Nu poţi să faci nimic, doar să stai de o parte şi să

priveşti cum se întâmplă.

Thwaite clătină din cap.

— Tu nu înţelegi. Îl podidiseră din nou lacrimile şi de data asta nu mai făcu nici un efort să şi le ascundă. Am fost un soţ atât de nemernic! Doris m-a iubit. Pentru ea n-a mai existat un alt bărbat. Iar eu…

Nu-şi mai termină fraza, dar înţelesul ei era cât se poate de clar. Îşi aplecă fruntea, vărându-şi degetele în părul umed.

— Nu ştiu ce-o să mă fac de acum încolo.

Se referea la propria lui vină, era cât se poate de clar, iar Tracy simţi cum îl cuprinde o simpatie imensă fată de matahala asta plină de ură de lângă el.

— Avem cu toţii demoni cu care trebuie să ne luptăm, spuse el cu blândeţe. Poate că te-ai simţi mai bine dacă mi-ai povesti despre asta.

Capul lui Thwaite zvâcni ca şi cum ar fi tras cineva de o lesă. Ochii lui aruncau fulgere.

— Nu face pe doctoru' cu mine, mârâi el, apoi clipi des şi oftă. Doamne, nici măcar nu ştiu ce mai spun.

Tracy împinse paharul plin spre el.

— Poftim, rosti el. Mai trage o duşcă.

Thwaite făcu ce îi sugerase Tracy şi apoi dădu din cap.

— Poate că ai dreptate, zise el închizând ochii. E vorba de o femeiuşcă… o târfă.

Îl înfrunta pe Tracy din priviri.

— Una mai aparte.

Aştepta răspunsul acestuia.

— Continuă, îi zise Tracy cu un ton neutru.

Dar trecuse acel moment. Thwaite ridică o mână a lehamite.

— Ah, nu e decât ce ţi-am spus, nimic în plus. O femeiuşcă.

— Dar n-ai încetat să treci pe la ea.

— Da, sigur că da. Puteam… să fac cu ea lucruri pe care n-aş fi putut să le fac… cu Doris a mea.

— Şi ai călcat şi tu puţin pe alături.

— E mai mult de atât, nu pricepi?

Băutura îşi făcea efectul, amorţindu-i durerea, atât pe

cea fizică, cât şi pe cea mentală.

— Duceam o viaţă dublă. Acum îmi dau bine seama. Şi parcă mă schimbasem în toate. În dimineaţa asta nici măcar nu mi-am luat la revedere.

Faţa îi era schimonosită de durere şi mâinile îi tremurau din cauza emoţiei pe care încerca să şi-o înfrângă.

— Cu ani în urmă, rosti Tracy, ridicându-şi mâna să mai comande un rând, eram în armată, n-are importanţă la ce armă. Am fost repartizat în Asia de Sud-Est şi acolo m-am dus. Asta se petrecea în timpul războiului din Vietnam. Aveam sub comanda mea şase oameni. Unul din ei era un puşti înalt şi slăbănog. Genul de om inapt pentru armată, ştii despre ce vorbesc.

Aşteptă un răspuns din partea lui Thwaite şi atunci când îl primi, continuă să vorbească.

— Primeam acolo pe atunci tot felul de puştani, majoritatea prost antrenaţi. Înţelegi, nu era timp pentru aşa ceva. Ei îi aruncau în prima linie pe nenorociţii ăştia şi se aşteptau ca noi să câştigăm războiul cu ei.

— Majoritatea negri şi portoricani, nu-i aşa?

Tracy îi confirmă, dând din cap.

— Majoritatea. Dar băiatul ăsta, Bobby, era alb. Era unul din cei mai entuziaşti băieţi pe care i-am întâlnit în viaţă. Se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi dovedească ceva. Oricum, se lupta ca un diavol şi învăţase rapid. Am început să mă ocup de el, spunându-i ceea ce trebuia să ştie. Dar singurul sfat pe care mi l-a respins a fost acela de a nu se apropia sufleteşte de cineva în timpul războiului. Avea în rândurile noastre un prieten, un psihopat, un tip cu ochi sticloşi şi o înclinaţie evidentă spre crimă. Tipul nu avea nici un prieten, în afară de Bobby. N-am să aflu niciodată ce văzuseră unul la celălalt.

Fură din nou serviţi cu băutură şi Tracy aşteptă să plece chelnerul la masa unde acum se urla de-a binelea.

Tracy citi pe chipul lui Thwaite interesul. Acesta se întorsese din nou cu faţa la el şi se aplecase puţin peste masă. Uitase pe moment de propriile lui necazuri şi asta era tot ce îşi dorea Tracy în acea clipă.

— La un moment dat a trebuit să aleg dintre ei o patrulă

de noapte, iar prietenul lui Bobby, psihopatul, a vrut să fie în frunte... ah, ce-i mai plăcea! Era ca un câine de vânătoare dornic de sânge, gata să umble pe urmele celor din Viet Cong.

Tracy trase şi el o duşcă.

— Dar în noaptea aceea, n-a mai avut noroc. A călcat peste o mină pusă de Viet Cong şi s-a făcut praf. Bobby era într-o stare de şoc. I-am spus-o, dar n-a vrut să mă asculte. Era un puştan care ţinea la oameni. Ce căuta el în acel război, n-aş putea să-ţi spun. Ştiam însă că nu fusese încorporat, ci se oferise voluntar, cerând să fie trimis în Asia de Sud-Est. Dacă ar fi făcut vreo prostie l-aş fi trimis la o bază din Iowa unde ar fi fost în siguranţă. Tracy îşi termină băutura. În dimineaţa următoare, am avut o nouă patrulă. A trebuit să plecăm cu toţii... toţi, în afară de Bobby, asta s-a întâmplat. A refuzat să abandoneze cadavrul prietenului său. Aveam de executat o misiune importantă şi eram deja cu un om în minus. M-am înfuriat. Am zbierat la el, l-am bătut în faţa celorlalţi, l-am umilit, forţându-l să se mişte.

Acum îi venise rândul lui Tracy să privească în gol. Îşi aducea din nou aminte de căldura şi umezeala din junglă, ciripitul păsărilor, uriaşele insecte ce se târau pe jos, dorinţa sălbatică de a se scărpina, transpiraţia şi neliniştea. Şi duhoarea. Moartea se afla pretutindeni în jurul lor ca un linţoliu ce atârna ameninţător în aerul acela de plumb.

— Şi? îl îmboldi Thwaite. Ce s-a întâmplat?

Tracy se întreba dacă trebuia sau nu să-i spună lui Thwaite. Vroia numai să-l facă pe acesta să uite de ceea ce tocmai i se întâmplase sau poate că el, Tracy, avea un alt motiv, mai egoist?

— Dar eu eram în continuare furios şi l-am desemnat să fie cel care deschide drumul. N-ar fi trebuit s-o fac; nu era bun pentru aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a mai întors niciodată, rosti Tracy, întunecându-se. El nu dorise să meargă; nu putea să mai fie prudent. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Am dat de el mult mai târziu, în resturile fumegânde ale unei tabere a Khmerilor roşii. Îl bătuseră vreme îndelungată, îi arseseră testiculele şi

penisul, îl străpunseseră cu ţepuşe grosolan tăiate. Un dezastru oribil. Nu se grăbiseră deloc cu el; asta era cât se poate de evident din expresia de groază rămasă pe chipul lui. Şi până în ziua de azi, doar aşa pot să mi-l mai reamintesc, cu ochii aceia ce vedeau parcă iadul.

— Şi deci aşa s-a terminat, rosti Thwaite.

— Nu chiar aşa.

Tracy începu să facă cercuri umede pe melamină cu fundul paharului. Cercuri rotunde, cât mai rotunde.

— M-am dus după nemernici.

— Şi ai dat de ei? Doamne, nu-mi vine să cred!

— De el, rosti Tracy, sau de cineva asemănător lui. Oricum, pentru mine era important să cred că era unul dintre ei.

— Şi l-ai ucis.

— Da, spuse Tracy. Până la urmă.

Paharul gol desena în continuare cercuri.

— Am confecţionat o prăjină de bambus lungă de aproape doi metri. La un capăt avea un laţ pe care l-am pus în jurul gâtului partizanului Viet Cong. Eu ţineam celălalt capăt. L-am luat cu noi şi el era acum cel care deschidea drumul. În ziua aceea n-am mai nimerit peste nici o mină. Îi pusesem un căluş în gură, dar putea totuşi să ne comunice unde erau ele amplasate de-a lungul potecii. Le-a ocolit pe toate, înspăimântat că ar fi putut în orice clipă să fie aruncat în aer, tras în teapă sau străpuns de zeci de ţepuşe. Tracy azvârli paharul de pe masă cu o mişcare bruscă.

Hărmălaia de la masa chinezilor se stinse ca prin farmec. Aceştia îi priviră pe cei doi bărbaţi ca pe nişte străini pe care îi vedeau pentru prima oară. Conversaţia se înfiripă apoi din nou, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O chinezoaică tânără se apropie şi mătură cu o atitudine umilă cioburile sparte.

— Odată terminată misiunea, rosti Tracy, am făcut în aşa fel ca temerile lui să se justifice. Am revenit pe acelaşi drum; acum ştiam unde erau plasate toate capcanele. Nu îmi mai folosea la nimic. L-am lichidat.

Thwaite se uită la Tracy cu foarte mare atenţie. Îi citi durerea.

— Am avut impresia, spuse el după un timp, că i-ai spus puştanului – parcă Bobby, aşa-i – să nu îşi facă prieteni. Îşi goli şi el paharul. Dar acum îmi pare că a reuşit să intre pe sub pielea ta. Cum se explică atunci că nici tu nu i-ai urmat propriul tău sfat?

În momentul în care Kathleen Christian ieşi pe uşile hotelului Parker Meridien pe strada Fifty-Sixth, descoperi că aerul nu era la fel de jilav ca în Washington, părându-i-se chiar foarte plăcut.

Purta o pereche de pantaloni gri-argintii, legaţi cu şnururi la glezne, croiţi din mătase pentru paraşută şi un tricou bleu din bumbac. O pereche de pantofi uşori, cu toc înalt, din piele de şopârlă, având aceeaşi nuanţă cu tricoul şi un şirag de perle negreli completau ţinuta. Se simţea puternică şi plină de încredere; era gata pentru ceea ce ştia că se află în faţa ei. Urma să se desfăşoare, aşa cum îi plăcea ei să spună, o zi periculoasă. Dar lui Kathleen îi plăceau zilele periculoase, fără ele s-ar fi ofilit şi ar fi murit. Se gândise adeseori că toate fiinţele umane aveau un interes sau altul, ca nişte drogaţi. Drogul ei era puterea şi cu cât era vorba de mai multă, cu atât mai bine pentru ea.

Kathleen o luă spre stânga, mergând cam o distantă de o jumătate de bloc spre Sixth Avenue. Ajunsă acolo, făcu semn cu mâna după un taxi.

— Intersecţia dintre Third Avenue şi Twentieth.

Lăsă geamul în jos, aşezându-se comod şi urmărind peisajul din jurul ei. Crescuse aici, dar era curios faptul că nu se simţea legată de acest oraş. Era considerat principalul nod comercial şi probabil că toţi aveau dreptate. Dar comerţul n-o interesa. Washington-ul era locul unde se afla de fapt puterea. De acolo era condusă întreaga ţară şi pentru ea nu mai exista un al doilea astfel de oraş pe tot globul. Parisul era locul obişnuit pentru vacanţe; Washington-ul era însă locul ideal pentru a trăi cu adevărat.

La naiba cu tine, New York! Azvârli pe geam insulta ei tăcută, înfruntând adierea aceea călduţă şi săracă în oxigen.

Kathleen ştia foarte bine cât de profund era ataşat

Atherton Gottschalk de ea. Cu toate acestea, nu voia ca el să simtă nevoia de mai mult. Trebuia să-i fie de ajuns fiinţa ei. Trebuia să-l facă să vadă asta foarte clar, iar în acest scop, pentru că bărbaţii erau nişte creaturi atât de obtuze, de limitate în gândire, era necesar să se impună în faţa lui în termenii cu care Gottschalk era familiarizat.

În clipa în care identificase vocea lui Eliott la celălalt capăt al firului, Kathleen a fost sigură de ceea ce trebuie să facă pentru a-l controla tot timpul pe Gottschalk.

Şi iată că acum se afla în inima Manhattan-ului, rulând într-un taxi galben pe artera aceea murdară, Third Avenue. Îşi aruncă privirile spre vest, văzând bijuteria aceea de părculeţ, înconjurat de gardul metalic pe care scria: NUMAI PENTRU REZIDENŢI. Acela era Gramercy Park... şi locuinţa lui Delmar Davis Macomber.

Era o clădire cu patru etaje, din cărămidă şi piatră de var. Fereastra de la etajul al doilea, sau mai bine-zis fereastra salonului, ce se întindea pe toată lăţimea clădirii, se prelungea de la faţadă spre exterior, sprijinindu-se pe patru coloane. Era un vitraliu mai mare înconjurat de un panou uriaş, semicircular de vitralii de dimensiuni mai mici, de culoare roşie, verde şi galben portocalie.

Întreaga structură era mult retrasă faţă de blocul respectiv, înconjurată de un gard metalic destul de impunător, iar în interior se zărea o scară largă din piatră ce ducea la intrarea principală, ornamentată cu lemn de stejar, sculptat într-o succesiune de pătrate.

Pe una din laturi, se afla un stâlp metalic demodat care avea în vârf un felinar din sticlă. Îşi dădu seama că acolo ardea noaptea o lampă cu gaz adevărat, pâlpâind şi aruncând lumină şi umbre jucăuşe.

Macomber! Să fie într-adevăr el cel mai important contribuabil ce-l sprijinea cu fonduri pe Gottschalk? Kathleen, ca un recrut foarte ager al puterii, îl cunoştea foarte bine, urmărind ascensiunea fulgerătoare a firmei Metronics Incorporated şi era sigură că pentru publicul larg el nu era asociat nici unuia dintre candidaţii politici. Iar dacă se adunau de aici fonduri pentru Gottschalk, lucrul rămăsese un secret absolut. Dar asta nu o surprindea deloc.

Existau numeroşi oameni de afaceri milionari care preferau să finanţeze pe anumiţi politicieni din spatele uşilor închise. Kathleen auzise şi despre diferendele dintre aceştia în legătură cu actuala soţie a lui Macomber. Această enigmă începu s-o fascineze din ce în ce mai mult.

Îşi cumpără un ziar „*New York Times*" de la standul aflat la colţul lui Third Avenue şi începu să meargă încet, atrasă parcă de un magnet puternic, către vest, de-a lungul străzii Twentieth, simţind cum atmosfera din jurul ei vorbea despre putere şi bani. Dar poate că, se gândi ea, nu e decât mintea mea de tip machiavelic ce lucrează întruna, în vreme ce legătura nu trebuie făcută decât cu fiul lui Macomber. Şi din nou întrebarea, de ce? Ce poseda Eliott Macomber, ceva de care avea nevoie Gottschalk? Pentru că ea ştia bine că numai acesta ar fi putut fi motivul pentru care Atherton ar fi avut vreo înţelegere cu tânărul acela.

Prudentă, îşi alese o intrare plasată într-un unghi de nouăzeci de grade faţă de faţada casei lui Macomber şi se ascunse, hotărâtă să aştepte, în umbra pe care i-o oferea aceasta. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai de neînţeles legătura dintre Eliott şi Gottschalk. Simţi cum îi pulsează mai rapid sângele în zona carotidei în timp ce se gândea din nou la amploarea forţei unei combinaţii Gottschalk-Macomber. Oftă adânc.

Pe lângă ea trecu o femeie cu un landou, aplecându-se să aranjeze mai bine cuvertura uşoară de pe trupul bebeluşului; o fată bătrână cu un Doberman, care-şi ridică piciorul ca să ude trunchiul pătat al unul platan; un tânăr ce fluiera fals o melodie a formaţiei Beatles pe care ea o recunoscu imediat „*Strawberry Fields Forever*", şopti ea şi îşi aruncă privirile pe prima pagină a ziarului. „O explozie puternică", citi ea, „a zguduit din temelii cartierul general din Europa al forjelor aeriene americane de la Ramstein, Germania de Vest, astăzi, rănind 30 de persoane, inclusiv un general american". „Dumnezeule!" gândi ea ridicându-şi privirile şi verificând din nou intrarea casei. Procedă în acest fel la fiecare zece secunde, continuând să citească. Căuta pagina a treia. Erau două comentarii pe aceeaşi temă. Unul descria reacţia Departamentului de Stat, care putea fi

rezumată în câteva cuvinte: „Nu sunt motive de alarmă”. Deşi Ramstein era cea mai mare bază aeriană americană din Europa, sediul escadrilei de vânătoare nr. 86 şi sediul comandamentului forţelor aeriene NATO pentru Europa Centrală, poziţia oficială a Washington-ului era aceea că nu există nimic funest în acel atac, dacă s-ar fi dovedit că era vorba de un atac. „Organizaţiile teroriste abundă în Europa”, fuseseră cuvintele citate, pronunţate de o oficialitate a Departamentului de Stat. „Dacă le-am lua pe toate în serios, n-am reuşi să ne mai ocupăm de altceva”.

Al doilea articol era o analiză făcută de un corespondent din străinătate al revistei „Times”, în care se făcea o legătură între această explozie şi cele care avuseseră loc cu câteva săptămâni mai înainte în Peru şi cu atacul recent de la Cairo împotriva locotenent-colonelului Dewitt. „Times” punea în mod subtil întrebarea: „America sub atac?”

Kathleen verifică pentru a douăsprezecea oară intrarea şi de data asta reuşi să vadă ceva. O umbră se depărtă de intrarea în clădirea unde locuia Macomber. Apăru un tânăr şi Kathleen avu pentru o clipă impresia că era Eliott. Dădu să iasă şi ea, dar îngheţă pe loc.

Figura aceea nu putea să fie a lui Eliott Macomber, îşi dădu ea seama. Era un oriental, un bărbat tânăr şi frumos, cu nişte pomeţi laţi şi pronunţaţi, despre care era sigură că nu puteau aparţine unui chinez sau japonez. În activitatea pe care o desfăşura la „Brady and Mheerson” intrase în contact cu numeroşi asiatici, fiind obligatoriu pentru ea să poată deosebi o naţionalitate de alta.

Şi nici birmanez, cu siguranţă, se gândi ea. Tenul pielii lui nu era chiar atât de întunecat. Nu. Având în vedere toate aceste elemente, trebuie să fie un Khmer. Avea o piele destul de întunecată şi un chip deosebit de frumos, de o masculinitate insinuantă, senzualitate şi o frumuseţe sculpturală pe care nu reuşise s-o vadă decât la cambodgieni, trăsături delicate şi fin cizelate, atât de deosebite de înfăţişarea severă, modelată parcă de o daltă, a unui occidental.

Când îl văzu, chiar de la o distanţă atât de mare, simţi cum începe să-i lase gura apă. Afacerile înaintea plăcerilor,

îşi ordonă ea. Cu toate acestea, urmări cu privirea ţinuta lui frumoasă în vreme ce el schimbă direcţia şi se îndreptă spre vest, către Broadway. Umerii aceia laţi, şoldurile lui unduitoare, coapsele musculoase şi – ceea ce reuşi să distingă doar pentru o fracţiune de secundă – ochii aceia atât de senini şi lipsiţi de orice profunzime.

Din cauza lui era cât pe-aci să-l piardă pe Eliott. Nici el nu era urât, nici măcar banal. Dar era dezavantajat de la bun început dacă îi comparai cu cambodgianul. Îi lipsea orice urmă din magnetismul pe care îl avea tatăl lui. Avea o ţinută mai mult rebelă şi era îmbrăcat cam frivol, în nişte jeansi decoloraţi, o cămaşă în carouri cu mânecă scurtă şi o cravată îngustă de mătase.

Oftă şi se întrebă de ce n-avea ea parte de cambodgian? Dar n-avea ce să facă. Kathleen era o realistă şi ştia că Eliott era cel de care trebuia să se ocupe. Coborî la rândul ei treptele, urmărindu-l şi îndreptându-se spre vest. Rămase la o distanţă cam de o jumătate de bloc în urma lui, mergând pe cealaltă parte a străzii. Îl urmări, folosindu-se de imaginea lui reflectată în ferestrele magazinelor pe lângă care trecea ea.

Procedase de multe ori într-un chip asemănător pentru Bill Brady, celălalt asociat principal al firmei de avocatură. Sigur că firma prefera să angajeze din când în când un detectiv particular, dar aşa cum se mândrea Brady când îi spunea, existau anumite situaţii în viaţa unei organizaţii ca a lor când nu era deloc inteligent să se apeleze la cineva din afara familiei lor. Sub paravanul unui concediu, el o trimisese la una din cele mai bune şcoli din tară, specializate în urmăriri, cea aflată la marginea localităţii Great Falls din Virginia, unde ea învăţase meserie în mai puţin de două săptămâni. Terminase a doua din cadrul promoţiei sale.

Eliott traversă împreună cu ea oraşul, mergând cu paşi mărunţi şi hotărâţi. Kathleen nu se îndoia acum că el mergea într-un anume loc. Când ajunse pe Seventh Avenue se îndreptă spre sud, traversând strada Fourteenth şi intrând în West Village. După ce depăşi câteva blocuri, împinse o uşă de sticlă şi pătrunse într-un bar.

Kathleen numără în gând până la cincizeci, traversă strada pe roşu şi intră şi ea acolo. Nu erau decât vreo şase mese în cafeneaua de lângă trotuar. Printr-o intrare aflată în mijlocul sălii reuşi să vadă o parte din tejgheaua aburită a barului. Nu erau decât vreo câţiva clienţi şi nu-i fu deloc greu să-l recunoască pe Eliott.

Acesta se afla într-un separeu lambrisat cu lemn de stejar, stând cu spatele la ea. În faţa lui se afla o blondă. Kathleen aprecie că nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Avea părul scurt şi aspru cu o nuanţă albăstruie ca o păunilor, ce îţi dădea impresia de mucegai. Purta nişte colanţi negri şi un tricou pictat în genul pielii de leopard. Avea o piele foarte albă.

Kathleen se aşeză pe un scaun înalt de lângă bar şi îşi comandă un Bloody Mary. Fata vorbea cât se poate de aprins, deşi nu era furioasă. Eliott era calm, deosebit de prudent. Kathleen îşi ciuli urechile, dar nu reuşi să distingă nici un cuvânt.

Nu se hotărâse cum să acţioneze în momentul în care tonul conversaţiei din separeul aflat departe de ea luă o turnură violentă. Fata în maiou începuse să-şi arate colţii şi Kathleen coborî de pe scaunul ei.

Fata îl pălmui pe Eliott în clipa în care Kathleen ajunsese la jumătatea distantei. Nu se uita direct la cei ce se certau, urmărindu-i însă cu coada ochilor.

Fata ţâşni brusc, răsturnându-şi paharul. Eliott se ridicase şi el de la masă. O îmbrânci şi ea îşi pierdu imediat echilibrul. Se prăbuşi cu capul înainte, intrând în Kathleen care, aşteptându-se la aşa ceva, făcu o scenă teatrală, clătinându-se pe spate sub efectul loviturii. O sprijini pe fată, iar aceasta îşi întoarse rapid capul, se zbârli la Kathleen ca un animal, dezgolindu-şi dinţii galbeni din cauza fumatului şi repezindu-se afară din restaurant.

Kathleen rămase nemişcată, privindu-l pe Eliott şi aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

— Îmi pare foarte rău, rosti el şi i se putu citi pe chip îngrijorarea. N-ai păţit nimic?

— Întrebarea mea este, spuse Kathleen, cum te simţi tu?

Reuşi să-l facă să zâmbească; expresia chipului său îi

plăcu imediat. Faţa lui devenise cu totul alta şi el odată cu ea.

— Aşa ni se întâmplă nouă mereu.

— Chiar aşa? rosti el. Trebuie să fie vesel.

Trecu pe lângă el şi intră la toaleta pentru femei. N-avea nimic de făcut acolo, decât să citească mâzgălelile de pe oglindă. *El rupe inimile fetelor de pe toate bulevardele*, citi ea. Şi scris chiar dedesubt, replica: Zău? Ce număr are?

Se privi în oglinda mânjită cu ruj de buze şi ieşi afară. Eliott o opri la înapoiere.

— Bănuiesc că nu doreşti să bem ceva împreună, spuse el.

— Poti să-mi oferi un motiv demn de crezare pentru care ar trebui s-o fac?

— Mi-ar face plăcere să accepţi.

— Bun, cel puţin eşti cinstit, îi zâmbi ea. Bine, îmi imaginez că îmi eşti oricum dator un rând.

Făcu un semn barmanului, care îi aduse băutura deja comandată.

— Vorbeşte-mi despre prietena ta.

— Ah, Poly, începu el să râdă, e mai interesant să te uiţi la ea decât să-i vorbeşti.

Kathleen îl privi cu seriozitate.

— Şi atunci de ce te vezi cu ea? Mie nu îmi faci deloc impresia că nu reuşeşti să faci ceea ce îţi propui.

Eliott, căruia nimeni nu îi vorbise până atunci aşa cum îi vorbea acum femeia aceea, rămase blocat.

— Nu e decât o caricatură de femeie, asta e tot. Îşi ridică privirile cu speranţă şi îi întinse cu stângăcie mâna. Mă numesc Eliott Macomber.

Ea văzu cum privirile lui atente o urmăresc cu prudenţă, aşteptând reacţia ei. „E un test”, se gândi ea. „Simte nevoia să fie apreciat pentru ceea ce reprezintă el şi nu pentru averea şi influenţa de care dispune tatăl său”.

Ea lăsă ca mâna lui să îi cuprindă degetele.

— Kathleen Cristian, spuse ea, cu o figură foarte calmă; pe chipul ei nu se putu citi nici o urmă, oricât de vagă, că recunoscuse acel nume. Şi acum ce-ai spune dacă m-ai invita să luăm prânzul împreună?

Tracy îl luase împreună cu el pe Thwaite, mergând la apartamentul lui din strada East Thirtieth, pentru că poliţistul nu mai avea acum unde să se ducă.

— Poate că vrei să treci pe la Melody, îi spuse Tracy când părăsiseră restaurantul.

— În nici un caz.

Thwaite se crispă puţin din cauza durerii pe care o simţea.

— Nu vreau să mă vadă în halul asta. E în stare să creadă că am păţit ceva şi iar o să-şi arate instinctele materne.

Tracy îşi ridică privirile.

— Poate că n-ar fi deloc o idee rea. Mi-ai spus deja că e o tipă deosebită.

Thwaite pufni dispreţuitor.

— Prea le crezi şi tu pe toate.

Cuvintele lui erau dure şi pline de venin. Evită privirile lui Tracy, dincolo de cheiul Bowery, către faţada podului Manhattan.

— Bănuiesc că-i prea târziu să îi telefonăm lui White. Vreau să ne uităm la poze.

— Asta vreau şi eu, spuse Tracy. Dar cred că în clipa asta ne-ar prinde bine la amândoi un pic de somn. Poate să mai aştepte până dimineaţă.

— Sigur că se poate, rosti Thwaite.

Se bălăngăni pe marginea înaltă a trotuarului şi Tracy se văzu nevoit să-l prindă de cot, oprindu-l să traverseze strada pe roşu.

— Hei, da’ cu cine glumesc eu acum?

Nu vorbea cu cineva anume, ci se purta cum se poartă majoritatea beţivilor.

— Sigur c-aş vrea să merg acolo, îşi roti el capul, încercând să se concentreze. Pupăturile ei sunt mai ceva ca ale tale. Şi e mult mai simpatică.

Încercă să se adune. Îi trânti una tare.

— Eşti un tip valabil, Tracy, dar tu nu eşti aşa drăgălaş.

În dimineaţa următoare, el se ridică cu greu de pe canapeaua acoperită cu un cearceaf, gemând puţin. Tracy umbla deja prin bucătărie. Intră imediat în sufragerie şi îl

văzu pe Thwaite cu degetele împreunate şi mâinile lipite una de alta între genunchi. Privea către covor, în gol.

Tracy îi puse în faţă o cană aburindă. Lauren părăsise deja apartamentul. Săptămâna în curs trebuia să meargă devreme la repetiţii şi, în clipa în care Tracy îşi aruncă în jur privirile, îşi dădu seama cât de gol era locul acela fără ea. Îl trecu un fior: era gândul că ajunsese să depindă atât de mult de prezenta fizică a unei anumite persoane şi de liniştea sufletească pe care o simţea alături de aceasta.

— Haide, îi spuse el lui Thwaite cu blândeţe. Bea-o.

— Ţţ! Celălalt nu schiţă nici un gest. Nu mi-e sete.

— Am pregătit micul dejun.

— Asta era mirosul ce-l simţeam? Nici foame nu mi-e.

Tracy îl privi atent.

— Doar puţin mahmur.

Thwaite nu reuşi să îi replice. Tracy sorbi din cafeaua lui, simţind cum i se încălzeşte stomacul. Într-un târziu, Thwaite îşi ridică privirile. Avea ochii foarte roşii.

— Şi tu cum te lauzi? reuşi el să bombăne. Ai băut la fel ca mine. Poate chiar mai mult. Ar trebui să te târăşti pe burtă, ca majoritatea dintre noi. Ce te face să fii altfel?

Tracy zâmbi.

— Eu am o constituţie de fier.

Se aplecă din nou, oferindu-i lui Thwaite cana de pe masă.

— Hai. Am nevoie ca tu să fii treaz şi cât se poate de alert. Trebuie să-i dăm un telefon lui Ivory White. Pozele, ţi-aduci aminte?

Thwaite dădu din cap şi se strâmbă.

— Uf, mare greşeală.

Îşi frecă obrajii cu palmele, încercând să alunge moleşeala ce îl cuprinsese din cauza băuturii.

— Mda, mi-aduc aminte. Numai că dintr-odată am uitat cât de important era. După cele de azi-noapte, eu… îşi ascunse faţa în mâini. Ah, Doamne, e numai un coşmar. Spune-mi că e un coşmar.

Se făcu linişte în cameră. Tracy dispăru în bucătărie, mâncându-şi micul dejun fără să îi simtă gustul. În momentul acela nu putea să facă absolut nimic… şi nimeni

n-ar fi putut face ceva, poate exceptând-o pe Melody. Dar Thwaite trebuia să ia singur o hotărâre.

După ce termină de mâncat, reveni în sufragerie. Thwaite stătea pe canapea ceva mai normal acum. Finea în mâini cana cu cafea.

— N-ar trebui s-o încălzesc?

— Nu. Merge aşa cum e.

Thwaite îşi ridică fruntea şi Tracy văzu că îi înflorise un zâmbet.

— Doar îi ştii pe curcani. Ăştia beau orice. Dacă ar fi încolţit şi mucegai pe buza cănii, n-aş fi fost în stare să-l recunosc.

— Ascultă-mă, spuse Tracy, n-ar fi mai bine să merg eu să iau marfa de la White? Tu rămâi aici şi faci curat. Ai în tavă nişte ouă prăjite dacă te simţi în stare să le mănânci.

— N-ar fi o idee prea rea, zise şi scotoci prin buzunarul de la cămaşă. Am pe undeva numărul lui de telefon. Vorbeşte cu el şi ia-i adresa. Trebuie să fie acasă; iar face cu rându' la cimitir.

Poliţistul Ivy, „toată lumea îmi zice Ivy White", locuia în Sunnyside, chiar dincolo de podul de pe Fifty-ninth Street. El, zvelta lui soţie şi bebeluşul ce urla întruna, locuiau într-o garsonieră dublă cu grădină imediat la sud de Fourty-seventh Avenue.

— Dumnezeule, rosti el în clipa în care îl lăsă să intre pe Tracy. Nu ştiam ce să fac mai întâi când am ajuns la casa lui Thwaite. Am telefonat la 911 şi la pompieri, apoi am întins-o.

Ridică din umeri, cerându-şi parcă scuze.

— Vreau să spun, mă pierdusem cu totul… spuse, fixându-l cu privirile pe Tracy. Thwaite e bine, da?

— O să fie bine.

— Şi familia lui?

— Ei n-au avut parte de aşa noroc.

Tracy se uită la soţia lui White cum îşi ţinea în braţe copilul ce orăcăia de-a binelea. Acesta făcuse ochii mari. El mai văzuse în viaţa lui astfel de priviri, pline de spaimă. Se simţi stânjenit; omul acesta era complicele lor. Asta nu îl deranja prea mult.

— Uf, Dumnezeule! se mustră singur White.

— Dragule, ce mai e? ţipă femeia speriată rău de tot.

— A, nimic, fetiţo.

White se întoarse spre ea.

— De ce nu-l duci pe Michael la vaporizator? Tuşeşte de-şi zdruncină creierii.

Întoarse din nou capul spre Tracy.

— Puştiul are laringită cronică. Ne-a terminat pe amândoi, n-am închis un ochi de o săptămână.

Îşi pierdu brusc cheful de vorbă. Ieşi şi se întoarse cu un plic maro, pe care i-l dădu lui Tracy.

— Mare păcat de familia lui Thwaite. E un tip de treabă, chiar dacă e alb.

Zâmbi şi Tracy îi văzu iar dinţii cât lopeţile.

— Domnule Richter…

— Tracy.

White dădu din cap.

— Tracy, trebuie să mă gândesc de-acum la trei persoane, cu Michael şi trebuie să avansez, orice-ar fi. Dacă pot să-l ajut pe Thwaite, aşa mi-am spus, o s-o facă. Jenny nu pricepe. Ea crede că dacă îţi faci bine treaba, promovezi oricum.

Tracy zâmbi.

— Amândoi apreciem fapta ta, Ivory. Nu ştiu de târgul tău cu Thwaite, dar ştiu că el se ţine de cuvânt.

Strânse mâna celuilalt.

— Să nu-ţi faci griji, OK?

— Fac şi eu ce pot.

Thwaite îşi mai revenise când se întoarse Tracy. Făcuse un duş şi era mai roşu în obraji, se bărbierise. În ochi îi sclipea o fărâmă de inteligentă.

— Ascultă-mă, rosti el în clipa în care Tracy păşi pragul uşii. Trebuie să-mi cer scuze că ţi-am umplut până acum covorul de lacrimi.

— Las-o baltă, Douglas. Toţi suntem oameni.

Thwaite îl privi curios.

— Afar’ de tine, poate. M-am tot gândit la ce-ai făcut tu azi-noapte. Nu ştiu de ce. Poate ca să nu mă mai gândesc la… la ce am de făcut azi. Familia lui Doris…

Îşi feri din nou privirile, uitându-se acum în lumina dimineţii la praful ce se strecura printre storuri.

— Şi aşa nu prea ţineau la mine. O să fie tare greu, bătrâne. Al naibii de greu.

Ridică din umeri şi îl privi din nou pe Tracy.

— Am mereu în faţa ochilor mei imaginea ta… ce i-ai făcut lui Tonio azi-noapte. Cum dracu' ai fost în stare?

— Nu cred că pot să-ţi explic, spuse Tracy, Trebuie să înveţi asta.

— Tipul de la *dojo* te învaţă aşa ceva?

Tracy îi zâmbi uşor.

— Nu. Higure nu este *sensei*-ul meu. Cel care m-a antrenat a murit.

În ochi îi apăru o privire ce se ducea undeva departe.

— A murit acum trei ani, la o fermă minunată din Virginia, înconjurat de dealuri vălurite şi acoperite cu păduri, cai de rasă şi o pereche de câini maronii de vânătoare. Adică de toate lucrurile pe care le îndrăgea în viată.

— Ar trebui ca toţi să fim atât de norocoşi, rosti Thwaite cu amărăciune în glas, deschizând plicul. Ştii, când îmi povesteai despre asta am avut acel sentiment ciudat că îţi doreai să te întorci acolo.

— Unde?

Tracy simţi cum i se strânge stomacul.

— Tu ştii mai bine. Ferma aceea din Virginia.

— Nu, rosti Tracy hotărât, niciodată nu mi-aş dori să mă mai întorc.

Dar el îşi puse întrebarea dacă nu cumva se amăgea singur, minţindu-l şi pe Thwaite. Locul acela avea un magnetism cu totul special: pajiştile şi colinele ce se rostogoleau ca nişte vălurele, freamătul pădurii, foşnetul frunzelor sub bătaia vântului şi acolo departe, la orizont, paznicii albaştri şi ceţoşi, munţii Shenandoah ce se prelungeau către sud, devenind munţii Blue Ridge, intrând în statul Tennessee şi transformându-se în cele din urmă în nişte creste maiestuoase, Smoky Mountains. Localitatea Mines.

Acolo nu avusese o clipă de răgaz, transpirând până şi

noaptea în pat, gândindu-se la exerciţiile pe care urma să i le impună Jinsoku a doua zi. Şi cu toate acestea, îl cuprinse din nou nostalgia acelor zile, afectându-i inima aşa cum simţi atunci când te îndrăgosteşti pentru prima oară. Se scutură ca să-şi revină la realitate.

Thwaite scosese fotografiile din plic.

— La să ne uităm la ele.

Le împrăştiară pe măsuţa pe care se servea cafeaua, aşezându-le una lângă cealaltă la fel ca atunci când joci cărţi, patru fotografii alb-negru, de format 8x10. Patru reprezentări ale morţii.

Primele două Îl arătau pe John Holmgren aşa cum îl puseseră Tracy şi cu Moira: pe canapea, cu un picior căzut pe podea, cu hainele mototolite bine. Prima îi cuprindea întregul trup, prezentându-ţi cât se poate de clar încadrarea cadavrului în mediul imediat înconjurător. În a doua ţi se prezenta numai bustul, mărind astfel detaliile.

Tracy studie cu mare atenţie chipul prietenului său mort.

Expresia de pe chipul lui i se păru că nu mai are nici o legătură cu realitatea, ca atunci când priveşti o pictură în care artistul încearcă să îţi prezinte ceva cât mai aproape de imaginea reală. Dar pentru ei nu era nimic deosebit în cele două fotografii. Se aplecară asupra celorlalte.

A treia fotografie îţi prezenta de aproape partea de jos a trupului şi le făcu impresia că nu aduce nimic fată de primele două.

— Parcă ar fi nişte poze standard pentru mine, rosti Thwaite.

Iar ultima îl arăta stând pe burtă. Râgâi uşor.

— Cred că m-am dat degeaba prieten cu White.

Tracy ridicase în aer cea de-a patra poză. În ea erau prezentate două treimi din partea superioară a cadavrului. Miji din ochi în încercarea de a vedea mai bine, în vreme ce Thwaite se ridică în picioare rătăcind cu privirile prin cameră.

— N-ai nici o lupă sau ceva asemănător prin preajmă?

— În sertarul de la bufet, spuse Tracy fără să-şi ridice ochii de pe fotografie.

Thwaite se întoarse imediat şi Tracy îi dădu fotografia.

Thwaite se aplecă şi închise un ochi în timp ce plimba lupa pe marginea de sus a pozei. Dădu negativ din cap.

— Nu văd nimic. Dacă tipul a fost lichidat, nu pot să pricep cum au făcut-o.

Aşează lupa pe măsuţă şi îi înapoie lui Tracy fotografia.

— Mi-am zis că totuşi poza e făcută de la distantă. Şi m-am gândit că Holmgren a mierlit-o cu ajutorul unui fir subţire, tu ştii mai bine, o coardă de pian. Dar nu se vede nici o urmă în jurul gâtului.

— Crezi că medicul legist ar fi omis... Tracy îşi întoarse capul, la stai o clipă. Chiar ai putut distinge pielea gâtului?

Thwaite încuviinţă din cap.

— Sigur că da. De ce?

Simţind cum îi bate mai tare inima, Tracy întinse o mână după lupă şi se uită bine la poză prin ea. O plimbă centimetru cu centimetru pe fotografie.

Thwaite se apropie de el pe canapea.

— Ai dat de ceva?

— Poate că da.

Tracy nu-şi ridică deloc privirile.

Urmă un moment de linişte, după care Thwaite explodă iritat.

— Hei, n-ai de gând să-mi spui şi mie, totuşi?

Tracy îşi ridică într-un târziu fruntea, dându-i lui Thwaite amândouă obiectele.

— Şi la ce să mă uit, mă rog?

Thwaite făcu ce i se spusese. Văzu marginea de la gulerul cămăşii guvernatorului şi chiar puţin deasupra ei reuşi să distingă ceva mai întunecat, pielea lui Holmgren, pentru că acesta purta o cămaşă albă. Prima dată nu reuşi să vadă nimic deosebit şi fu obligat să se concentreze mai mult.

— Pare să fie un fel de punct negru. Ar putea să fie orice: o vânătaie sau o urmă lăsată de praf pe negativ.

— Sau, rosti Tracy fără să se grăbească, urma lăsată de o înţepătură.

Poliţistul îşi ridică imediat privirile.

— Cum naiba poţi să te gândeşti la aşa ceva într-o asemenea fotografie?

— Ţi-am spus deja că nu sunt deloc sigur. Tracy respiră adânc. În nici un caz. Dar asta simt eu.

Thwaite, care fusese pe punctul să îl îndemne pe celălalt să-i spună pe ce se baza, se hotărî să n-o facă. Avea suficientă înţelepciune să ştie când să-şi tină gura.

Pentru că simţea nevoia să facă ceva, Thwaite se ridică din nou în picioare şi puse în funcţiune aerul condiţionat. Privi printre storuri şi văzu că strada era plină de oameni îmbrăcaţi cu cămăşi cu mânecă scurtă, iar unii dintre ei îşi scoseseră hainele, purtându-le pe umeri. Se făceau deja simţite semnele unei noi zile fierbinţi de vară. Îşi întoarse capul când auzi vocea lui Tracy.

— La Ban Me Thuot am văzut pentru prima oară cum se procedează. Un vietnamez din nord. Avea nevoie doar de două degete, între care ţinea un ac. Kim îl supusese unui interogatoriu complex…

— Ce naiba mai e şi asta?

— Un interogatoriu complex, repetă el. Avea ochii sticloşi, se retrăsese din nou în el. Un eufemism. În realitate e vorba de cinci grade de tortură ce se aplică unui individ.

Thwaite izbucni într-un râs nervos.

— Ca-n filme, te pomeneşti? Femeia-dragon ce înfige ţepuşe din bambus arzând în vârful degetelor eroului.

Pe chipul lui Tracy nu apăru nici o urmă de zâmbet.

— Când e vorba de o realitate brutală, Douglas, acolo *dispar* eroii. Iar treaba asta îţi garantez eu că îngenunchează pe *oricine*. Nu-i supravieţuieşte nimeni. Asta în cazul aplicării ei aşa cum am învăţat noi.

— Dumnezeule!

Thwaite îşi scoase o ţigară Camei şi o aprinse. Probabil că se mai linişti puţin când trase vârtos fum în plămâni.

— Exact. Totul depinde de cel ce e supus torturii.

Ochii i se limpeziră şi îl privi din nou pe Thwaite.

— Succesiunea celor cinci grade se menţine aceeaşi; dar actorul principal – individul supus torturii – este cel care determină zona de aplicare a ei. Începu să vorbească mai rapid. De exemplu? Unii oameni nu rezistă la durerea provocată de sfredelirea dinţilor. Alţii la scosul lor cu dalta. Fenomenul e cunoscut sub numele de frica de durere şi nu

e legat de vreo senzaţie fizică. Oricine, bărbat sau femeie, se teme cel puţin de un singur lucru. E universal valabil. Aşa că *întotdeauna* există un punct de plecare. Imediat ce l-ai identificat, restul nu e decât ceva ce tine de principiile mecanicii, dublând şi iar dublând în continuare la intervale neregulate nivelul fricii de durere până când se depăşeşte limita suportabilităţii.

Tracy înghiţi în sec.

— Dar ce legătură are treaba asta cu modul în care a fost omorât Holmgren?

— Aşa cum ti-am spus, Kim îl supunea pe vietnamezul acela la un interogatoriu complex. Subiectul fusese supus nivelului unu.

Vocea lui Tracy începuse să slăbească în intensitate. Îi reveneau în faţa ochilor imaginile, lovindu-se dureros de interiorul genelor, dându-i senzaţia unor zvâcniri sau lovituri permanente date de nişte unghii lungi, nepilite. Nările i se umflară brusc; simţi din nou mirosul înţepător de sudoare, frica şi urina ce se prelinge pe piciorul celui torturat. Un băiat ce de-abia împlinise şaptesprezece ani.

Tracy nu dorea să-şi amintească totul.

— Kim îşi întoarse capul doar pentru o clipă, să facă poate rost de un alt instrument de tortură. Nu ştiu. Avu loc o mişcare fulgerătoare, ca şi cum cel torturat ar fi vrut să strivească o insectă ce-l înţepa în gât. În clipa următoare se arcui şi muri. Am adus un medic militar, care a pus diagnosticul unui puternic atac de cord. Dar în clipa aceea, el ne-a urât. Pentru că, ce făcusem noi acolo îl făcuse să vomite. A simţit o plăcere deosebită să ne-o trântească în faţă.

Tracy se ridică în picioare; nu mai rezista să stea jos. Trecutul explodă în interiorul minţii lui ca un baraj prelungit de artilerie, făcând să i se încordeze toţi muşchii.

— Bineînţeles că noi ne-am dat imediat seama că medicul se înşela. Un japonez din a doua generaţie; american, dar care petrecuse mult timp în Japonia. El ne-a spus că tânărul îşi injectase un stimulent fantastic de puternic şi care dădea peste cap în aşa hal sistemul cardiovascular, încât provoca instantaneu un atac de cord.

— Chiar dacă plesneşti de sănătate?

Tracy încuviinţă din cap.

— Asta n-are nici o importanţă, pentru că substanţa e mult prea puternică. Expertul ne-a spus că a găsit cauza numai pentru că ştia ce să caute. Spre deosebire de otrăvurile obţinute artificial, aceasta nu lasă nici o urmă în muşchii din jur sau în ţesuturile adipoase. Se pare că se scurge prin intermediul sistemului endocrin. Şi pentru că e un derivat din nucşoară, era în stare să facă pariu că zece medici legişti americani din zece n-ar fi reuşit să dea peste otravă.

— Bine, dar asta înseamnă că n-ai nici o posibilitate de a fi sigur, vreau să zic…

— Ascultă, Douglas, rosti Tracy, chiar dacă am fi dispus de cadavrul lui John, tot nu cred că am fi găsit acum vreo urmă de otravă.

— Dar ar fi existat măcar o cât de mică şansă.

Tracy îl privi cu atenţie.

— O şansă? Da…

Între ei se lăsă un moment de tensiune, ca şi cum amândoi ar fi mers pe marginea unei prăpăstii. Brusc, atmosfera deveni apăsătoare.

Thwaite luă primul cuvântul.

— La naiba! Nu ne ajută la nimic să ne tot gândim la ce-ar fi fost dacă… Trebuie să plecăm de la ce avem. Punct.

Şi totul dispăru ca prin farmec. Dar în adâncul sufletului său el tot mai simţea o prezentă invizibilă şi ameninţătoare. Tuşi ca să-şi dreagă glasul, stingându-şi mucul de ţigară.

— Şi cu toate astea, tot nu pricep legătura pe care o are cu moartea lui Holmgren. Doar din cauza punctului negru de pe fotografie?

Tracy începu să se învârtă ca-n cuşcă, devenind tot mai nervos.

— Nu e vorba doar de atât. M-am tot gândit la felul în care a fost omorâtă Moira. Am mai văzut în viaţa mea aşa ceva. Cei din Viet Cong o practicau uneori, atunci când simţeau o dorinţă sadică de a-şi „sfărâma” duşmanii. Şi Khmerii roşii utilizau aşa ceva, la începuturile mişcării lor. Dar ei aveau un motiv mult mai practic. Economiseau

gloanţele, care erau la mare pret; acestea erau destinate ducerii unui război sfânt. Prizonierii lor erau adeseori executaţi prin asemenea metode, folosindu-se de patul armelor sau de bâte din lemn.

— Dezgustător.

— Toate invenţiile au apărut dintr-o necesitate anume, ridică Tracy din umeri. Dar, hai să privim totul din lumina asta. Îl aveam pe John, omorât cu o otravă misterioasă, practic necunoscută în America; o avem pe Moira, ucisă la numai câteva zile în bătaie; avem un minimicrofon, extrem de sofisticat, pe care l-am descoperit la reşedinţa guvernatorului.

Se priviră în ochi.

— E posibil ca toate să constituie verigi din gândirea unui singur individ, un individ care, ca şi mine, a fost în Asia de Sud-Est în timpul războiului. Şi care cunoaşte despre război la fel de multe lucruri ca şi mine.

— Ce părere ai despre prietenul tău, Kim? E vietnamez; a fost acolo; e un specialist în tortură.

— N-ar putea fi Kim, zise imediat Tracy. În primul rând, pentru că el m-a convins să intru în toată povestea asta.

Tracy nu putea în nici un caz să-i spună lui Thwaite prea multe despre Fundaţie; aceasta nu avea dreptul de a acţiona pe teritoriul american.

— În al doilea rând, bătaia nu e genul lui. Lui îi plac treburile mai curate. Mai e şi faptul că el nu se pricepe deloc la electronică. Microfonul a fost lucrat artizanal, de un expert. Iar eu am o bănuială că nu mă înşel. John a fost otrăvit, sunt sigur de acest lucru.

— Să nu te superi dacă eu prefer să mă abţin… cel puţin pentru un timp. Ar trebui ca mai întâi să auzim şi ce spune tatăl tău.

— Mi se pare foarte corect.

Tracy se mai relaxă cât de cât.

Thwaite se ridică în picioare.

— Trebuie să merg în oraş. Am o groază de treburi de făcut azi. Îţi mulţumesc pentru ospitalitatea ta de aseară, dar unde sunt trei e totuşi cam mult. La noapte trag la un hotel, nota de plată o s-o achite asigurările. O să-ţi dau de

veste la ce hotel.

Se îmbrăcă încet cu haina lui şifonată.

— Până atunci, uite numărul meu de la secţie.

Îl privi pe Tracy cu prudenţă.

— Ştii, spuse el fără grabă, m-ai cam speriat. După ce ţi-am văzut numărul, sunt foarte bucuros că noi nu ne-am bătut până acum. Violenţa de care eşti în stare… află de la mine că depăşeşte tot ce-am văzut eu vreodată şi crezusem că nu mi-a scăpat nimic.

— Am fost antrenat pentru asta, vorbi Tracy cât se poate de liniştit. Mă folosesc de ea doar când sunt obligat. Pentru a supravieţui.

Thwaite clătină din cap, privindu-l cu ochii lui şireţi.

— Mda. Am vrut doar să-ţi spun că o foloseşti însă atât de *bine*!

Mototoli cravata şi şi-o puse în buzunarul hainei.

— Mă gândesc că aşa ceva n-ar fi posibil dacă unei anume părţi din tine nu i-ar plăcea aşa ceva.

Tracy se uită la el, mijindu-şi ochii. Stătea cu spatele la lumina ce venea de afară şi Thwaite avu impresia că Tracy era mult mai masiv decât îl ştia el. Se întrebă dacă nu era decât o iluzie provocată de vreo altă şmecherie a acestuia.

În acest timp, Tracy se gândea la conversaţia pe care o avusese cu Higure. *Kokoro*, spusese *sensei*. Inima tuturor lucrurilor. *Dacă reuşeşti să pătrunzi acolo şi să supravieţuieşti acestei întâmplări, atunci ai săvârşit cel mai eroic act din viaţa ta.*

— Cred că te-ai ticnit.

Thwaite zâmbi.

— Mda. Aşa cred şi eu.

IULIE 1967 – AUGUST 1968

BARAY – CAMBODGIA

Pe Sok îl aştepta o surpriză în clipa în care el şi grupul lui de partizani îşi terminară misiunea, întorcându-se de la Angkor Thom. Unităţii din care făcea parte i se mai alăturase cineva. Dar nu era vorba de un nou recrut. Acesta nu era un bărbat tânăr. Nici măcar nu era Khmer.

În ziua aceea, partizanii îl văzură plimbându-se prin tabără şi în afara ei, întrebându-se cine să fie el. Sam părea că ştie răspunsul. Devenise mâna dreaptă a lui Serei. Serei era conducătorul unităţii lor, cel care îl îndoctrinase primul pe Sok. Dar în clipa în care Sok îl întrebase pe Sam, acesta doar îi zâmbise, spunându-i:

— Aşteaptă până la noapte. Atunci veţi afla cu toţii. Nu vreau să vă stric surpriza.

După cină, tovarăşul Serei îi adună pe toţi într-un cerc şi, aşa cum îl prevenise Sam, îl prezentă tuturor pe bărbatul acela. Se dovedi că era japonez.

— El este *Mit* Musashi Murano, spuse Serei. Este un învăţător care a parcurs un drum lung ca să ne ajute în lupta noastră pentru o Kampuchie liberă. Ascultaţi-l cu mare atenţie şi atunci când vorbeşte el, să vă supuneţi lui aşa cum vă supuneţi Angka.

Murano era un bărbat scund şi solid, cu un păr rar şi cu nişte riduri atât de pronunţate pe chip, încât îţi dădea impresia că păreau sculptate în granit. Era un bărbat care nu învăţase niciodată să zâmbească, se convinse Sok curând de asta. Îşi arătă mulţumirea prin dezgolirea dinţilor, având aceeaşi expresie pe care Sok o mai văzuse la oamenii ce se chinuiseră mult înainte să moară.

Ochii lui Murano erau extraordinari: semănau cu cei ai şopârlelor. Când te privea, observai o concentrare imensă, aproape dureroasă, dispărând orice altceva din ei. Iar atunci când te aflai în mijlocul unei lecţii pe care o conducea el, ochii aceia luau o nuanţă albicioasă ca a laptelui, speriindu-te prin căutătura lor ciudată.

Dintre toţi studenţii Khmer pe care îi antrenase Murano,

Sok a fost singurul care a avut curajul să-l întrebe de ce i se schimbau atât de mult ochii în momentele acelea. Japonezul îşi încrucişă braţele pe piept şi îi ţintui cu privirile pe Sok. În acea clipă, ochii lui se albiră ca şi cum al doilea rând de pleoape, transparente, ar fi fost coborâte prin acţionarea unui mecanism secret.

Sok tresări. Avusese impresia că un obiect dur, ca o piatră, îi perforase inima şi continuă să înainteze până în profunzimea sufletului său. Se oprise acolo, zvârcolindu-se ca un şarpe în care ai înfipt o ţepuşă, făcându-l pe Sok să se înăbuşe şi să se scuture aşa cum face un câine udat de ploaie.

Atunci când reuşi să îşi deschidă din nou ochii, văzu că ochii lui Murano erau din nou negri ca bezna nopţii. Şarpele intrat în panică dispăruse din sufletul lui.

— Acum ştii şi tu, îi spuse Murano cu blândeţe. Eu intru în profunzime. Devin una cu tine, aşa cum şi tu devii una cu trupul tău, cu mintea şi cu reflexele tale, cu spiritul tău animalic, *Kokoro*.

La început, lui Sok îi fu imposibil să-l înţeleagă, dar o dată cu implicarea lui tot mai profundă în lecţiile pe care le preda Murano, experienţa lui începu să se amplifice, infiltrându-se atât de subtil în el, încât semăna cu devierea imperceptibilă a albiei unui râu ce asculta de impulsurile tainice primite de undeva din spatele lui.

Celui ce privea totul din afară i se părea că Murano urmărea în primul rând latura fizică a agresivităţii. Dar această impresie era cât se poate de greşită, iar Sok descoperi după un timp că acel gen tradiţionalist de a gândi şi pe care trebuia să îl înfrunte când avea un adversar în faţă, era un lucru foarte bine venit, o stare pe care era mai bine să o lase aşa decât să o modifice.

— Nu există o latură fizică, îi spuse într-o zi Murano în franceza lui cu un accent atât de straniu; bineînţeles că nu vorbea limba Khmer. Nu există o latură mentală. Ele există separat doar în acel cadru artificial pe care omul şi l-a creat pentru a se caracteriza pe el însuşi. E mai uşor să lucrezi cu două concepte distincte; dar adevărul este cu totul altul.

Îşi îndoi braţul drept, ridicând braţul. Îşi încleştă pumnul.

— Apropie-te, spuse el şi încearcă să îmi mişti braţul.

Sok ascultă ordinul, dar îşi dădu seama că nici măcar nu poate săli deplaseze braţul, nici măcar cu un milimetru.

— Deci, spuse Murano, dacă îţi afirm că sunt mai puternic decât tine, acesta e un adevăr. Dar dacă îţi spun că mi-am folosit forţa musculară ca să-ţi înfrâng toate eforturile, asta ar fi o minciună. Poţi să-mi spui care e diferenţa?

Sok îi răspunse că nu poate s-o facă.

— În luptă, continuă Murano, intri într-o stare asemănătoare unui întreg. Nu există parte exterioară şi nici parte interioară. Adevărul acesta e deosebit de important, aşa încât ascultă-mă bine. Dacă voi înţelege asta, atunci vei fi capabil să domini tot ce va veni mai târziu. Dacă vezi un adversar şi te gândeşti: „Acum o să-mi mişc braţul”, eşti un om pierdut, Există ceva numit reacţie de agresivitate. O posedă fiecare fiinţă umană, dar este un lucru prea puţin cunoscut, nefiind în schimb deloc înţeles.

Ridică un deget.

— Să spunem că mergi undeva cu o maşină. Eşti lovit, iar maşina începe să se rostogolească, dându-se peste cap.

Degetul lui descrise nişte mişcări în aer, ca şi cum Murano ar fi predat în faţa unor studenţi la arte frumoase.

— Maşina e în flăcări şi situaţia ta devine deosebit de gravă. Creierul interpretează pericolul cu ajutorul simţurilor. Apreciază situaţia şi apoi acţionează în funcţie de decizia luată. Braţul tău loveşte în portiera închisă cu o asemenea forţă încât ea sare din balamale şi tu te-arunci afară, în siguranţă. Asta s-a întâmplat pentru că ai muşchi de culturist? S-a întâmplat pentru că te gândiseşi din timp la o posibilitate de a scăpa de acolo?

Clătină din cap.

— S-a întâmplat pentru că organismul uman era în pericol să fie eliminat. Iar spiritul acela animalic e pus într-un fel sau altul în mişcare. Fără a interveni gândirea, fiinţa ta se umple de o putere supraomenească şi de vigoare. E o situaţie cât se poate de reală. Se întâmplă zilnic. Aceasta este reacţia de agresivitate şi numai în felul acesta se poate pătrunde în spiritul inimii tale, extrăgând de acolo forţa de care ai nevoie în momentul acela. Acesta este *kokoro*.

Crede-mă atunci când îţi spun că nu mai există nimeni pe lume care să te înveţe această metodă de a te lupta. Poţi să înveţi tot felul de metode de la mulţi sensei. E un lucru bun. Eu încurajez utilizarea de experimente atunci când elevul e tânăr. Dar puterea necesară pentru a ucide se află aici. Să crezi în asta, dacă nu crezi în nimic. Nu îţi solicit decât o atenţie continuă. Timpul îţi va pune apoi la dispoziţie restul. Credinţa nu are ce căuta în aceasta disciplină. Tu vezi; tu auzi; tu simţi. Şi astfel înveţi totul cât se poate de direct. E singura metodă prin care poate fi învăţat totul despre *kokoro*. Iar acum, să începem.

A spune că viaţa lui Sok s-a schimbat din clipa aceea, e puţin spus. În realitate, viaţa lui a cunoscut o metamorfoză. A reuşit să găsească în el spiritul său primitiv, sau mai bine zis, Murano l-a ajutat să intre în legătură cu acesta. Şi descoperi că acel spirit era deosebit de violent. În primele zile după aceea, trăi cu sentimentul acela implântat adânc în sufletul lui, tremurând ca atunci când suferi de malarie. Avea impresia că un leu uriaş scăpat dintr-o cuşcă se apropia arogant ca să-l vâneze. Percepea asta deosebit de acut, îi putea simţi prezenţa cât se poate de palpabil.

Şi atunci, cuprins de frenezie, încercă să şi-l smulgă din inimă.

Dar în decursul acţiunii sale, fu pe punctul să se sinucidă. În momentul acela îngrozitor, nici măcar Murano nu reuşi să ajungă la el. Era prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu sine însuşi şi doar intervenţia lui Sam într-un târziu a fost cea care l-a salvat.

Sam l-a scos din tabăra improvizată de la Baray, intrând împreună în junglă, acolo unde nu puteai vedea decât păsărelele şi maimuţele cu ochii lor mari, reuşind să depăşească impasul înfiorător în care intrase fratele său mai tânăr.

— *Own*, şopti el, liniştindu-l. *Own*.

În cele din urmă, îl luă în braţe pe Sok. Amândoi transpiraseră.

— Poţi să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?

Sok nu scoase o vorbă multă vreme. Se sprijinea cu spinarea de un smochin, ignorând lipsa de confort a cămăşii

lipite de spinarea sa udă. Privea tremurând în lumea aceea ciripitoare, de culoarea smaraldului, ce îl înconjura.

— Murano mi-a arătat… *kokoro*. Rosti el, regăsindu-şi într-un târziu cuvintele.

Avu impresia că glasul lui era uşor schimbat, era mai calm şi mai profund.

— Cred că ai avut dreptate să te îndoieşti de învăţăturile lui Preah Moha Panditto. Budismul nu înseamnă universul.

Sam îl privi sceptic.

— Dar crezi că acest *kokoro* este?

— Nu.

Sok clătină din cap.

— Nu, nu cred deloc aşa ceva.

Îşi trecu degetele peste ochi şi peste frunte; îşi şterse faţa.

— Dar el mi-a arătat ceva din mine, ce eu nu am reuşit să înţeleg niciodată.

Îşi aşeză mâna pe mâna lui Sam.

— Ştii, obişnuiam să îţi observ supărarea şi mă întrebam de unde vine. Obişnuiam să mă întreb de ce erai tu oare atât de supărat. Ce anume te făcea să te simţi astfel? Ei bine, am descoperit că şi în interiorul meu există acelaşi gen de supărare. Numai că eu n-am reuşit niciodată s-o exprim atât de direct cum o făceai tu întotdeauna.

Pe chipul lui se citea tristeţea; era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— N-aş fi niciodată în stare să o explic, dar atunci când eram în toiul unei bătălii, când eu ucideam în felul acela… Nu ştiu, mă ajuta să mă simt bine. Supărarea mea se risipea, luând o formă acceptabilă, oferindu-mi şansa defulării. Poţi să înţelegi toate astea?

— Da.

Pe chipul lui Sam nu se citi nici o urmă de şovăire.

— Viaţa noastră nu se află în siguranţă; nu e deloc sigură. Şi privind acum înapoi în timp, nici nu cred că a fost vreodată. Criza ne-a pândit mereu, ascunzându-se ca un *kmoch* nefast.

Într-un fel, acum mă bucur că a ieşit totul la lumină. Iar pentru mine, lucrul acesta e mai puţin teribil, pentru că pot

să mă dedic trup şi suflet unei activităţi practice. N-am fost niciodată un bun orator.

Sok privi liziera pădurii. Erau înconjuraţi numai de junglă, deşi el ştia că dincolo de ea se aflau terasele orezăriilor, o civilizaţie, oricât de înapoiată ar fi fost ea.

— Sam, spuse el în şoaptă, eram înfricoşat de ceea ce devenisem. Îmi era frică să accept că de fapt partea aceasta din mine e cea care mă caracterizează.

— Dar şi ea face parte din tine, *Own*. Ştii bine asta, spuse, strângându-i uşor mâna lui Sok. Tu nu eşti rău, Sok, dacă asta te tulbură. Nici unul din noi nu e rău.

Dar Sok nu era deloc convins de asta; deja fusese martor la prea multe atrocităţi. Preotul de la Angkor Thom nu îi ieşea din minte: viziunea morţii acestuia prin bătaie îl bântuia mereu, aşa cum face un câine ce mârâie trăgând de lesă, gata să sară la ordinul stăpânului. După ce-l omorâseră în bătaie, ridicaseră un crucifix primitiv din lemn şi îi bătuseră membrele în cuie, un cadavru plin de sânge şi mutilat. „Asta înseamnă”, spusese Ros, „că aici e un teritoriu eliberat din *Chet Khmau*”. Îşi ridicase braţul, ţinând în mână puşca M-1. „Iată steagul nostru!”

„Nu”, se gândi Sok. „Nu aceasta este emblema noii Kampuchii”.

Dar oricât ar fi încercat, nu putea să scape de imaginea aceea teribilă. Preotul acela ar fi putut să fie Preah Moha Panditto; numai mila lui Buddha făcuse ca în locul lui să fie altcineva. Dar era totuşi vorba de viaţa unui om; o viaţă dedicată păcii universale şi iată modul în care fiii revoluţiei propovăduiau acum această pace. La ce fel de monştri dăduse naştere Kampuchia?

Sok, stând pe jos în jungla cea umedă, nu cunoştea răspunsul la acea întrebare. Şi nici nu putea să dea un nume creaturii descătuşate de Murano, care acum pândea în inima lui, posesoare a unei forţe redutabile.

Ceea ce nu reuşea el încă să formuleze, temându-se să i-o destăinuie chiar şi fratelui său, dar care nu căpătase o formă clară în mintea lui, era faptul că dezlănţuirea aceea animalică era în totală contradicţie cu tot ce învăţase încă din clipa în care reuşise să pronunţe prima frază; budismul.

Sorbise, respirase şi se îndestulase din el vreme de opt ani fără să pună măcar pentru o clipă la îndoială semnificaţia lui sau locul acestuia în lumea înconjurătoare.

Dar revoluţia schimbase totul. Acum avea mulţi profesori şi toţi expuneau alte probleme, predau alte lecţii şi scoteau la iveală cu totul alte laturi ale lui. Şi cu toate astea, el era un tot unitar. Trăia şi în acelaşi timp gândea. Exista doar un singur Khieu Sokha.

Îşi impuse să se calmeze. Aşa cum îşi mai spusese deja, timpurile actuale nu mai ţineau cont de Buddha. Cei ce se rugau acestuia erau bătuţi până la moarte şi apoi spânzuraţi, iar stârvurile lor erau lăsate pe seama vântului, ploilor şi a corbilor. Venise vremea în care să-ţi faci simţită prezenţa şi să lupţi pentru o Kampuchie liberă, aşa cum spunea Sam. Iar după aceea, când se va sfârşi odată cu vremurile astea atât de tulburi, se va întoarce din nou la învăţăturile lui Preah Moha Panditto… cel puţin în inima lui. Era în continuare budist, dar nu avea nici o dorinţă să abandoneze lumea reală şi să se dedice preoţiei.

Se simţi mult mai bine şi se sculă în picioare. Sam rămase lângă el, tăcut. Erau împreună, în jungla aceea luxuriantă, înconjuraţi de palmieri şi de liane, de floră şi faună.

Venise ora cinei.

Dar pe Sok îl aşteptau în continuare noi metamorfoze. În bătălii, folosi învăţăturile primite din partea lui Murano şi dobândi respectul tuturor cadrelor. Iar în particular, deveni cunoscut drept *la machine mortelle*: maşina de omorât oameni. Avansă în grad, devenind unul dintre ofiţerii Khmerilor roşii.

În acest timp, *sensei*-ul japonez urmări de la distanţă progresul rapid al lui Sok şi simţi că emigrarea lui în Cambodgia nu fusese zadarnică. Murano avusese în viaţa lui două soţii, dar nici un descendent. Se gândi că era momentul să facă ceva. Sigur că nu-şi dorea un copil. Ştia prea bine că nu-i mai rămăseseră suficienţi ani de trăit, în care să aştepte ca pruncul să devină un tânăr pe care să-l poată modela după dorinţa lui.

Alungat la marginea societăţii în propria lui tară,

începuse să se îndrepte către est, în căutarea unui tânăr ce nu trecuse cu mult de douăzeci de ani, cu profilul psihologic necesar. Cerinţele fizice nu erau atât de importante: erau eliminaţi doar cei anormali, sau cu anumite deficiente. Doar aceştia.

Simţi că găsise în Sok persoana mult dorită. Era momentul să-şi înceteze peregrinările. Aici, în Cambodgia, urma să moară şi să fie îngropat. Ei bine, lucrul acesta nu mai conta atât de mult pentru el. Pământul Japoniei nu-i inspirase niciodată respectul la care te-ai fi putut aştepta din partea lui. În ceea ce-l privea pe el, pământul era la fel peste tot. Cel puţin aici urma să fie venerat ca un îndrumător spiritual, ca un sensei; iar lumea şi-ar fi amintit despre el ca despre un fel de tată.

Nu avea acum nevoie de mai mult pentru a-şi împlini rostul vieţii. Întotdeauna fusese un individualist, fiindu-i suficientă propria lui persoană. Natura muncii sale îl făcuse să fie aşa. Nu puteai să împărţi *kokoro* cu o soţie, mătuşă sau unchi. Acea trăire intimă dintre *sensei* şi învăţăcelul lui fusese bucuria vieţii lui, de când se ştia. Era singurul lucru pe care îl cunoscuse cu adevărat. Orfan de mic, îşi pusese mereu întrebarea dacă undeva în Japonia mai avea un frate sau soră de sânge. Iar acum nu avea să mai afle acest lucru. Văzându-l pe Sok cum se maturizează în faţa ochilor săi, se gândi că asta nu mai avea nici o importantă. Aici se afla toată familia pe care şi-o dorea. Iar prin Sok, o continuare a kokoro.

Nu i se păru deloc straniu că adevăratul lui copil trebuia să fie o creaţie a minţii, lipsită de carne şi sânge, *kokoro*. El îşi bazase întreaga sa viaţă pe această creaţie, totul învârtindu-se în jurul ei. Pentru el, aceasta era singura formă a existenţei; aici erau cuprinse cele zece porunci ale Universului, mai puternică decât preceptele shintoiste sau învăţăturile budiste. Era singura lege a cărei supremaţie o acceptă fără tăgadă.

Trecând deja în a doua vară a existenţei sale aici, îl scoase pe Sok din incinta taberei. Sub acel adăpost verde reprezentat de coroana unui smochin, ce adăpostea ruinele unui vechi templu, îi şopti:

— Sok, fiul meu, eu sunt pe moarte.

Aflat în spatele japonezului, Sok putu să vadă *apsara* minunat sculptată în piatră, înlemnită în mijlocul dansului ei celest.

— Dar nu poate fi adevărat, rosti el. În Angka sunt destui cei care afirmă că eşti nemuritor.

Murano îşi dezveli dinţii săi îngălbeniţi.

— Şi nu se înşeală sub acest aspect.

Soarele se pregătea să apună, iar ultimele lui raze se strecurau printre frunzele palmierilor, scăldându-i pe amândoi în lumină, restul taberei lor începuse să se întunece, luând o tentă albăstruie. Murano îşi puse mâna peste mâna bătătorită a lui Sok; ochii lui păreau de-acum senini.

— *Tu* eşti nemurirea mea, Sok.

PATRU

Macomber se întâlni la club cu senatorul Jack Sullivan. Deşi clubul avea un nume, aşa prefera el să îi spună.

Clădirea aceea impozantă ca un castel, cenuşie, se afla chiar la est de Fifth Avenue, la numărul 50. Pe faţada ei nu era nici o placă, iar pe copertina gri-porumbel de la intrare, nici o emblemă, nimic deosebit, cu excepţia numărului de la adresă, scris cu înfloriturî într-o culoare maro închis, astfel încât nimic nu-i sugera trecătorului ce putea să existe înăuntru.

În spatele a două rânduri de uşi masive din lemn de mahon, un portar în livrea interzicea politicos, dar ferm, accesul vreunui individ curios care se aventura uneori pe treptele uzate din marmură ce duceau în vestibulul clubului.

Negrii nu erau admişi în cadrul clubului şi în nici un caz evreii. Erau suficienţi bani şi influenţă în joc, ca să se poată impune acest lucru.

O scară spaţioasă ducea la etajul doi, desfăcându-se în

două. Spre dreapta se afla un salon mare, cu bibliotecă, unde majorităţii membrilor le plăcea să se adune ca să bea sau să citească înainte de a servi prânzul. Macomber o luă la stânga. Acolo se aflau camerele mai mici, ce puteau fi rezervate pentru întâlniri particulare.

Un valet ţeapăn, pe nume Ben, îi deschise uşa cu panouri lustruite din lemn când auzi că bate cineva.

— Bună ziua, domnule.

Îşi înclină uşor capul. Părul lui negru era despărţit la mijloc şi lucea, ca şi cum ar fi fost uns cu briantină.

— Invitatul dumneavoastră, domnul Sullivan, încă n-a sosit.

Îi deschise lui Macomber uşa, permiţându-i accesul în camera aceea confortabilă.

Macomber, care se asigurase dinainte de acest lucru, îi spuse:

— E în regulă, Ben.

Se aşeză într-unui din fotoliile acelea uriaşe îmbrăcate în piele, uzate, dar deosebit de curate. În stânga lui, pe perete, se găseau nişte stucaturi bogate, întrerupte doar de şemineul placat cu marmură neagră. Gravuri metalice erau agăţate la aceeaşi înălţime în fiecare din acele panouri. Camera era vopsită în crem şi culoarea oului de raţă. În dreapta lui se afla o măsuţă din lemn bine lustruită. În cameră mai era o masă, înconjurată de scaune.

Macomber îşi întinse bine picioarele lui lungi, punându-şi o gleznă peste cealaltă.

— Adu-mi un cocktail sec de Martini cu vodcă, dacă vrei, Ben.

— Imediat, domnule.

— Când vine domnul Sullivan, adu-i şi lui ceva de băut dacă doreşte ceva, apoi ne serveşti mâncarea. Picioare crocante de crab şi homar rece, bine? Multă salată şi cred că o să meargă nişte bere Heineken la asta.

— Foarte bine, domnule Macomber.

Ben era singurul valet la care apela Macomber atunci când utiliza serviciile clubului pentru întâlnirile lui particulare. Nu era necesară acordarea unei gratificaţii anuale generoase pentru a-şi asigura discreţia lui,

Macomber era sigur de asta, dar spitalele particulare erau deosebit de scumpe, iar mama lui Ben era pacientă într-un asemenea spital de mai bine de cinci ani. Era normal ca nişte bani în plus să-i prindă bine.

Macomber băuse jumătate din ce avea în pahar în clipa în care Ben îl invită înăuntru pe Jack Sullivan. Cei doi îşi strânseră mâinile, iar senatorul comandă un whisky Glenlivet cu cuburi de gheată.

— Ai grijă să fie porţie triplă, îi spuse el lui Ben. Am avut o dimineaţă a naibii de grea.

Se trânti în fotoliul din faţa lui Macomber.

Jack Sullivan avea o înfăţişare asemănătoare cu boxerul cu acelaşi nume. Avea o constituţie robustă, cu umeri largi, un cap cam mare şi care părea disproporţionat din cauza părului său des, roşcat şi buclat, ce îi cădea pe frunte. Avea sprâncene lungi şi arcuite de aceeaşi culoare cu părul, iar obrajii lui erau atât de roşii, încât îţi dădea impresia că i se spărseseră vasele de sânge pe toată suprafaţa pielii. Avea un maxilar puternic şi un nas turtit ce îl făcea să semene cu un buldog. Privindu-l în ansamblu, era o fată tipic irlandeză, aşa cum îi plăcea şi lui Sullivan să se pronunţe. Era capabil să spună pe de rost numele tuturor strămoşilor săi, vreme de şase generaţii, iar dacă îl lăsai să înceapă să vorbească despre asta, singurul lucru important după părerea lui, nu-i mai tăcea ore în şir gura.

Muşchii lui proeminenţi se reliefau prin costumul cu vestă din şantung. Din cauza transpiraţiei, i se udase deja marginea gulerului de la cămaşă şi din trupul lui emana un miros slab.

Macomber întreţinu o conversaţie banală, până când senatorul îşi primi paharul cu whisky şi se retrase Ben din cameră. În partea opusă a camerei fusese deja pregătită masa, cu tacâmuri din argint şi cristaluri scânteietoare purtând emblema exclusivă a clubului, lucrate la Tiffany.

— Doamne, începu Sullivan să spună cu vocea lui răguşită şi cu accentul său specific, treaba asta din Egipt ne scoate de duminică păr alb.

Luă o înghiţitură zdravănă şi se auzi cum se ciocneau cuburile de gheată.

— Nu numai că l-au măcelărit pe Dewitt ca pe un miel de sacrificiu, dar ticăloşii au reuşit să penetreze şi sistemul nostru de pază. Exact ce s-a întâmplat azi în Germania de Vest.

— Cine a ridicat problema?

— Ah, obişnuita ciorovăială între CIA şi Departamentul de Stat. Ochii luminoşi ai senatorului păreau a fi ciopliţi în piatră. Dar nu ştii că acum vreo zece zile comitetul meu de analizare a informaţiilor esenţiale a pus pe biroul Preşedintelui un document în care erau prezentate deficienţele metodelor noastre de culegere a informaţiilor, atât în ţările din Orientul Mijlociu, cât şi în ţările din America Latină.

Sullivan se aplecă spre el şi fotoliul scârţâi în semn de protest.

— Şi ai idee ce ne-a spus hodorogul Lanolină?

Pe Preşedinte îl chema Lawrence, dar un şugubăţ dintre republicanii de vază îl şi poreclise după primele o sută de zile în funcţie.

— Vă mulţumesc, domnilor, pentru eforturile depuse de dumneavoastră în această problemă, continuă senatorul, bătându-şi joc cu mult sarcasm de idiosincrasiile din discursurile şefului executivului american. Doresc să vă asigur că voi ţine seama de recomandările dumneavoastră la momentul oportun. După cum ştiţi, principalul nostru obiectiv în acest an îl constituie economia americană. Cu o inflaţie caracterizată printr-un număr format din două cifre şi un şomaj ce depăşeşte zece la sută, cred că ştim cu toţii care ne sunt priorităţile.

— Ce păcat că remarca lui n-a intrat în gura presei, comentă Macomber, în lumina evenimentelor petrecute dincolo de ocean.

Sullivan mormăi, aprobându-l.

— Cât mi-am dorit să las să se scurgă o asemenea remarcă…

Macomber îl privi, speculând momentul.

— Şi de ce să n-o faci. Jack?

— Ei la naiba, n-am respecta întocmai modul de viaţă american, de-asta!

Senatorul ţipă de-a binelea acum, înroşindu-se la faţă.

— Mulţi dintre prietenii mei, senatori republicani, nu s-au lăsat până nu m-au convins. „Trebuie să fim uniţi, Jack”, aşa zic ei. „Trebuie să ne unim şi să apărăm Casa Albă, Jack”, aşa zic ei. „Asta e o problemă *americană* acum, Jack, nu o simplă dispută între partide”. Eu spun că e un mare rahat! Ticălosul ăsta de democrat ne face de râs, vorbesc acum de noi, fată de celelalte ţări. Biroul oval e populat de nişte mămăligi, din cei care îşi rod unghiile, prea speriaţi de Ursul Roşu, ca să facă vreo mişcare.

Îşi lovi palma stângă cu pumnul drept.

— Şi ţi-o spun cinstit, am primit deja semnale din Europa că dacă nu reuşim să dăm de ticăloşii care l-au făcut îngeraş pe Dewitt, vor râde şi curcile de noi. Del, îţi spun eu, influenţa noastră internaţională în sfera politicului a scăzut catastrofal. Îmi vine să vomit, ştii asta? Mi-e ruşine să mai spun că sunt senator.

Sullivan nu se mai simţi în stare să rămână în fotoliu. Se ridică şi începu să se învârtă înfierbântat pe covorul întins pe parchet.

— Încep şi eu să cred că Gottschalk e pe calea cea bună. Vorbesc serios, doar mă ştii, Del. Eu sunt un conservator şi mă mândresc cu asta, orice-ar fi. E adevărat, mă trag din stirpe liberală. Bătrânul meu a muncit toată viaţa lui la o bandă de montaj de-a lui Ford. Şi cu ce s-a ales, în afară de degete strivite, platfus şi emfizem pulmonar? O, da, s-a chinuit să pună pe picioare un sindicat. Dar vreau să-ţi spun ceva, Del. Sunt nespus de bucuros că bătrânul nu mai e printre noi, ca să vadă cum se spulberă visul lui. I s-ar frânge inima să vadă cum sindicatele, prin revendicările lor salariale nesăbuite s-au eliminat singure de pe piaţa internaţională. Pentru că indiferent ce facem noi. Japonia poate şi ea şi o face mai ieftin şi – Doamne, mă doare să o spun – chiar mai bine decât noi. Sindicatele astea leneşe la fiecare trei ani vor bani mai mulţi şi tot timpul măriri de salariu în funcţie de scumpirea traiului, toate astea aplicându-se fată de ceea ce reprezintă, în realitate, o săptămână de lucru de patru zile. Zi-mi tu mie, Del, cum naiba să mai supravieţuiască industria noastră când o ţii pe

o dietă aşa de severă? Nu mai putem, asta el Ne scufundăm în rahat. Iar primele căzute în luptă, la Detroit, sunt automobilele. Supremaţia o are sectorul ce fabrică componente de calculatoare. Şi nu e nevoie să ti-o spun eu – pentru că ştiu de afacerile tale cu Orientul îndepărtat care e acum atât de avansat, încât n-o să-l mai prindem niciodată din urmă. În cinci ani, o să împingem barca pe uscat.

— Vorbeşti acum la fel ca Atherton Gottschalk.

— Al naibii de adevărat! Rosti Sullivan, luând din nou loc. Ar trebui să îţi schimbi şi tu opiniile despre el, Del. L-ar prinde bine acum să aibă în spate banii unuia ca tine. După cum merg lucrurile în ultima vreme, el n-o să aibă nevoie în august decât de un purcoi de bani şi de influenţă din partea unora din principalele oraşe de pe coasta de Est.

— Noi nu ne înţelegem de mult timp, spuse Macomber. Ştii asta, Jack. Aşa cum ştiu şi ceilalţi.

— Pe dracu', treaba aia era personală. Eu vorbesc acum pe plan politic. E adevărat că el i-a dat târcoale lui Joy Trower, în timp ce voi eraţi logodiţi. Şi ce-i cu asta, toţi suntem doar nişte animale.

— Eu nu…

— Ascultă-mă, rosti Sullivan, înclinându-se din nou spre el. Îi atinse genunchiul lui Macomber cu degetul arătător. Gottschalk mi-a telefonat aseară. Ştii ce i-a sugerat el comitetului să facă? Să înceapă o anchetă asupra procedurilor de securitate personală luate la Cairo cu prilejul vizitei lui Dewitt. Ce mai zici *acum*? Eu ştiu prea bine ce simţi tu despre tâmpeniile ce se întâmplă de când a preluat Lanolină ăsta funcţia. El de mult timp e un luptător pentru pace. Vrea prietenie cu sovieticii, crede în vorbele lor dulci de la întâlnirile din Malta, în vreme ce ei ne înjunghie oamenii atunci când le vine bine, folosindu-se de nenorocitele lor de şcoli de terorişti pe care le-au înfiinţat în Liban, Honduras şi Germania de Vest. La fel ar fi intrat şi în Italia, dacă Brigăzile Roşii nu s-ar încăpăţâna la rândul lor să îi vâneze ca pe şobolani.

Îl privi pe Macomber cu severitate.

— Del, cred c-a venit momentul ca tu şi cu Gottschalk să

faceţi pace. El este genul care nimereşte din instinct punctele vitale. Ocupă-te puţin să-i faci rost de fonduri şi eu cred că el va izbândi. Eu nu spun că o să fie simplu la Convenţie, dar, Doamne, prin dispariţia lui Holmgren – Dumnezeu să-l odihnească – n-o să fie deloc atât de rău pe cât ar fi putut să fie. Vreau să spun cu asta, că în definitiv, democraţii vor trebui să îl arunce în luptă pe Lanolină, ei nu au practic pe nimeni de valoare, exceptând pe Hickock şi n-a auzit nimeni de acesta.

Din clipa când ieşi din Illinois.

Macomber se sprijini de spătarul fotoliului şi îşi dădu silinţa să pară că se gândeşte mult la cele sugerate de Sullivan. Lovi de mai multe ori cu degetul arătător buzele lui strânse în semn de îndoială. Atunci când socoti că trecuse suficient timp, îi spuse:

— Presupunând că sunt interesat în clipa de faţă de aşa ceva. Jack, aş vrea să ştiu şi eu nişte lucruri.

— Dă-i drumul.

— Aş putea conta pe tine? Oricând?

— La naiba, da. Pe deplin.

Macomber îşi puse mâinile pe braţele fotoliului. Nu se mai mişcă deloc.

— Atunci să te întreb ceva, Jack. Cât de bine ştii că respecţi un ordin?

Senatorul ridică din umeri.

— Depinde cum mă simt în legătură cu aşa ceva.

— Un răspuns înţelept. Tonul vocii lui Macomber devenise insinuant. Dar ceea ce vreau eu să-ţi sugerez e ceva cu totul special, ţi se oferă o informaţie şi… ţi se cere să acţionezi în baza ei. Şi tu faci asta.

— Indiferent despre ce ar fi vorba?

— Da.

Sprâncenele groase ale lui Sullivan se uniră.

— Doamne, nu ştiu. Am îndeplinit dorinţa propriului meu partid atunci când a trebuit s-o fac; m-am împotrivit ei, atunci când m-am gândit că dreptatea era de partea mea.

Macomber nu rosti nimic. Apăsă pe butonul ascuns sub braţul drept al fotoliului şi Ben îşi făcu apariţia.

— Poţi să ne serveşti acum masa.

Niciunul nu scoase vreo vorbă până când Ben nu termină de umplut masa cu felurile de mâncare. Şase sticle de bere au fost băgate în două frapiere argintii, pline ochi cu gheaţă.

— N-ai vrea să începem să mâncăm?

— Încă nu.

Sullivan mirosise că urma să se încheie un târg şi dorea să înţeleagă bine natura lui, înainte de a se relaxa.

Macomber se îndreptă spre masă şi, în picioare fiind, se servi cu foarfecele unui crab mare, îl tăvăli bine prin maioneză, după care îl ronţăi cu poftă. Era proaspăt şi delicios, iar carnea moale fi se topea în gură.

— Spune-mi, Jack, spuse el cât se poate de blând, cum îţi mai merge pe plan financiar, în ultima vreme?

— Bine, mârâi Sullivan.

— Nu asta vreau să aud.

Macomber dădu la o parte carapacea roşiatică şi mai înşfăcă un cleşte de crab. Îl înmuie în maioneză.

— Ai mari probleme, Jack. Foarte mari probleme.

— Îmi place să joc la risc, spuse senatorul, scăpându-i fără să vrea un porumbel din gură.

— Nu prea eşti norocos.

— Am mai trecut prin situaţii dificile. M-am descurcat întotdeauna.

— De data asta n-ai să te descurci.

Macomber puse la o parte al doilea cleşte de crab, ştergându-şi vârfurile degetelor şi gura cu un şervet de în brodat cu numele clubului. Se întoarse ca să-l privească pe celălalt.

— Ai pierdut prea mult de data asta. A ta soţie nu mai e atât de bogată ca să te mai poată salva şi mai ai şi trei copii la colegiu, iar al patrulea la o şcoală sanitară. Prea multe lucruri deodată. O povară mult prea grea. Ai lăsat ca treaba asta să-ţi alunece de prea mult timp de sub control.

Îl ţintui pe senator cu privirile.

— Trei sute treizeci de mii, asta o să-ţi rupă spinarea.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Sullivan nu depăşi nivelul unei şoapte.

— N-aş vrea să păţeşti aşa ceva. Jack. Reveni lângă el.

Asta e tot ce am avut de spus. Eşti mult prea important pentru mine. Să-ţi dau doar un exemplu, gândeşte-te la cât de mult bine poţi să faci, dacă te hotărăşti să îi convingi pe ceilalţi asupra necesităţii unei anchete cu privire la măsurile de securitate privindu-l pe Dewitt. Gândeşte-te şi la binele pe care l-ai putea realiza dacă ai face în aşa fel încât să afle presa naţională de discuţia ta cu Lawrence.

— Vrei să spui că ar trebui să îmi leg soarta de a ta… pur şi simplu.

— Eu nu-ţi propun nimic de genul ăsta, spuse Macomber, relaxat şi calm. Cinstit vorbind, Jack, eu nu-mi imaginez că pot să-fi cer ceva contrar înclinărilor tale fireşti. În definitiv, noi gândim la fel.

— Iar odată Gottschalk ales… presupun că aşa va fi…

Macomber se hotărî să ia loc.

— Uite, politica din ziua de azi are prea puţin de-a face cu preşedintele în persoană. Politica o fac oamenii cu care se înconjoară acesta. Acum sunt la putere democraţii, aşa că ne întoarcem la un rol mai mare pentru guvernul federal… o proliferare a birocraţiei, tot felul de agenţii guvernamentale inutile al căror scop ar trebui să fie urmărirea realizării unei bunăstări sociale. Şi un accent mai mare pus pe tot felul de tâmpenii privind mediul înconjurător, energia solară şi o politică oficială dusă împotriva intereselor marilor firme. În realitate, istoria îi consideră nişte mari preşedinţi pe acei indivizi care sunt în stare să se prezinte mai convingător decât alţii. Ceea ce contează. Jack, este *personalitatea*, în special acum, când televiziunea este *principalul* mijloc de comunicaţie în masă utilizat în campaniile prezidenţiale. Restul se poate face cu ajutorul unor oglinzi ce distorsionează… şi cu fonduri. Cine a venit cu teoria economică a taxelor vamale? Copilul-minune Stockman. S-a întâmplat că o mare parte dintre consilierii lui Reagan să-i cumpere teoriile; iar, după aceea, *ei* sunt cei care i-au vândut-o, la rândul lor, bătrânului. Asta n-are nici o legătură cu el. Absolut niciuna.

— Cu excepţia faptului că decizia finală îi aparţine, sublinie Sullivan.

— Bun, deci înţelegi că asta vreau şi eu să spun.

Preşedintele este cel care trebuie să fie în stare să-i convingă pe toţi ceilalţi. Pentru că altfel, administraţia nu va supravieţui greşelilor făcute de el. Dumnezeule, Kennedy a fost cel mai bun exemplu din ultima perioadă. Avem de-a face cu cel a cărui administraţie ne-a oferit războiul din Vietnam, asasinarea fraţilor Ng şi a lui Diem, invazia eşuată din Golful Porcilor şi cu toate astea el rămâne cel mai mare sex-simbol al secolului XX.

Se aplecă spre Sullivan.

— Tu chiar crezi că pe termen lung ar fi avut vreo importantă vreuna din aceste gafe? Amândoi ştim mai bine. Pentru că oamenii n-au încetat niciodată să creadă în *bărbatul* acela. Era un nou Camelot, iar poporul american a înghiţit momeala frumos ambalată, ca pe o gogoaşă în târg. Aşa că Johnson a fost cel criticat pentru Vietnam şi n-a putut face nimic ca să se dezvinovăţească de asta. N-a fost decizia lui de a intra acolo. N-a fost el cel care a ordonat angajarea trupelor americane. Regele Arthur e cel care a făcut-o. Politica respectivă fusese deja pusă în mişcare. Johnson n-a fost însă niciodată capabil să *se vândă* cu succes, ca o marfă, fiind tocmai din cauza asta învins de televiziune. La fel şi cu Carter. Imaginează-ţi, să dispui de toată puterea şi să n-ai de fapt nici un control asupra ei. Uluitor!

— Îmbrăţişezi teoria celor din spatele Preşedintelui, reflectă ca pentru sine Sullivan. Dar tu nu ai o relaţie armonioasă cu Gottschalk.

Macomber zâmbi. Dacă reuşise să-l clintească din loc pe senator, fie şi doar cu un centimetru, era o dovadă convingătoare că se afla pe o pistă bună.

— Dar genul acesta de discuţie e lipsit de orice perspectivă, nu eşti de acord cu mine? Vorbesc acum despre cineva aflat în pragul falimentului. Necazurile tale, Jack, vin de la faptul că eşti ahtiat după pariuri. Asta nu ţi-a adus decât belele. Eşti urmărit de ghinion.

Sullivan se ridică în picioare. Îşi scoase haina şi o aşeză grijuliu pe spătarul înalt al fotoliului capitonat cu piele. În timp ce el se tot mişca, Macomber urmări cum îi jucau muşchii aceia impresionanţi; avea impresia că toată

suprafaţa cămăşii era întinsă de muşchii lui Sullivan. Iar dacă exista undeva vreo urmă de grăsime pe el, Macomber nu reuşi să identifice locul acesteia.

— E al naibii de adevărat tot ce spui, Del. Sunt un jucător înrăit şi sunt teribil de mândru de asta. Aşa a fost toată seminţia mea, toată istoria noastră, o pasiune moştenită din tată în fiu.

Se aşeză din nou în fotoliu şi în ochii lui se vedea o urmă de şiretenie.

— Îţi propun o înfruntare sportivă. Ne vom încerca puterile în braţe iar câştigătorul, ei bine, va fi cel care să decidă.

Macomber zâmbi.

— Glumeşti.

— Nu glumesc niciodată atunci când e vorba de o prinsoare, rosti Sullivan calm.

Începu să rânjească, atunci când observă sentimentele contradictorii de pe chipul celuilalt.

— Hai, Del. Care-i necazul? Ai trăncănit întruna în ultima jumătate de oră. Să vedem dacă te poţi lăuda şi cu altceva pe lângă asta.

Ridică braţul şi îşi încordă bicepşii. Începu să râdă.

— Singura ta şansă de a mă învinge e să-mi culci fulgerător braţul.

Îşi întinse mâna stângă şi trase de măsuţa din lemn ce se afla lângă cotul lui Macomber, aducând-o între ei.

— O singură dată. Fără revanşă. Atât. Punct, râse el. Hai, Del, trebuie să existe vreo *fărâmă* de luptător în tine.

— Bănuiesc că n-am de ales, spuse Macomber, ridicându-se în picioare.

Îşi scoase la rândul lui haina. Şi el avea o musculatură frumoasă, dar în comparaţie cu Sullivan părea mai înalt şi mai subţire, fără să fie masiv.

— Aşează-te bine în scaun, Del, rosti senatorul, vizibil încântat. O să fie cât se poate de plăcut.

Macomber se aşeză şi el în fotoliu şi amândoi bărbaţii îşi proptiră coatele pe masă. Îşi prinseră mâinile într-o poziţie perfect verticală.

— Ar fi mai bine să avem lângă noi o terţă persoană, care

să numere, spuse Sullivan. Dar ce dracu', dă-i drumu', Del.

Macomber clătină din cap şi îl chemă pe Ben.

— Vreau să fie ca la carte, cu braţul lipit în final de masă; procedând aşa, atunci când se termină nu va exista nici o obiecţiune din partea vreunei părţi.

Sullivan ridică din umeri.

— E vorba de înfrângerea ta, poţi să ţi-o aranjezi cum vrei tu.

Sosi şi valetul, fără să schiţeze vreun un gest care să trădeze mirarea cu privire la cererea neobişnuită ce i se adresa. Numără cu profesionalism, cât se poate de clar, ca şi cum asta ar fi făcut toată viata. Apoi îi lăsă să se înfrunte.

Sullivan, în maniera multor profesionişti a luptei cu braţul, zvâcni primul violent, cu gândul să dobândească un avantaj imediat, pe care să îl amplifice pe parcursul luptei. Avu în mare măsură succes, deşi întâmpină mai multă rezistentă decât şi-ar fi putut imagina. Îi crescu încrederea şi se pregăti să-l pună jos cât mai repede pe Macomber.

Ferocitatea şi rapiditatea atacului lui Sullivan aproape că îl surprinseseră pe Macomber. În timp ce simţea presiunea aceea enormă ce apăsa pe încheietura mâinii şi pe tendoanele braţului, îşi dădu seama că dacă nu ar fi beneficiat de antrenamentul necesar, senatorul l-ar fi imobilizat din primul moment. Dar şi aşa cum se prezenta situaţia, simţea deja durere în umăr, trupul lui nefiind obişnuit cu un asemenea efort. Nu se mai întâlnise până atunci cu un asemenea grad de dificultate într-o luptă cu braţul şi trecuseră mulţi ani de când nu mai practicase aşa ceva – din timpul când se aflase la Ban Me Thuot – şi îi luă ceva vreme până când reuşi să determine cu corectitudine vectorii de putere şi punctele unde acţionau pârghiile.

Atunci când fu sigur de ambele elemente, Sullivan deja reuşise să-i culce braţul cu o treime din distanta necesară pentru a învinge. N-avea ce să facă; avusese nevoie de timpul respectiv. Acum trebuia să recupereze. Aşa cum îi spusese *sensei*-ul lui de Aikido, „pentru victorie, nu-ţi vei utiliza *propria* ta forţă, ci pe cea a adversarului".

Aplică principiile imobilizării, modificându-le în aşa fel încât să corespundă limitelor cam rigide impuse de regulile

luptei cu braţul. Mai rapid decât se aşteptase, simţi cum îi răspund muşchii, amplificându-i forţa şi deşi Sullivan începuse să transpire din cauza efortului, braţele lor reveniră lent la verticală, locul de unde porniseră.

Macomber trecu acum la utilizarea tehnicilor de aruncare în aer a adversarului şi chipul odinioară zâmbitor al lui Sullivan începu să ia mai întâi o expresie serioasă, apoi chiar îngrijorată. Muşchii i se încordară şi pe frunte îi apărură riduri adânci, până când tot trupul începu să-i tremure în încercarea lui de a bloca neaşteptatul contraatac venit din partea lui Macomber. Utiliza toate strategiile pe care le cunoştea. Nu îi funcţiona nimic şi braţele lor alunecară implacabil, apropiindu-se tot mai mult de marginea dinspre el a mesei, până când simţi cum lemnul rece îi atinge falangele şi îşi dădu seama că pierduse, în ciuda aparentelor şi a uriaşei sale mase musculare.

Clătinându-se, se ridică din fotoliu, târându-se cu greu spre masa încărcată cu mâncare. Cu mare greutate reuşi să respire.

Senatorul scoase o sticlă de bere din gheată, o deschise şi si-o lipi de buzele uscate. Înghiţi conţinutul pe nerăsuflate. O deschise apoi pe cea de-a doua.

— Hei, aruncă el peste umăr, vino să mâncăm, sunt mort de foame.

Se întinse şi rupse carapacea unui homar. Tăvăli bine carnea într-o farfurioară cu sos Cumberland, înfulecând-o pe toată. I se alătură şi Macomber, iar Sullivan, fără să-i pese că era cu gura plină, îi spuse:

— Ştii ceva, nu m-aş simţi bine să mai rămân senator după 1 ianuarie ce vine.

Macomber îi zâmbi.

— Jack, eu nici nu m-am gândit vreodată că ai să mai rămâi.

Unul din posturile de radio de pe raza New York-ului, specializat numai în ştiri, transmitea ceva în clipa în care Thwaite îşi făcu apariţia pe uşa poliţiştilor-detectivi din clădirea de la One Police Plaza.

— Întrebarea, se auzi o voce puternică pe care Thwaite o

recunoscu imediat ca fiind a lui Atherton Gottschalk, este dacă America este pregătită cum se cuvine pentru a se confrunta cu proliferarea actelor teroriste îndreptate atât împotriva personalului său militar şi diplomatic, cât şi a proprietăţilor de care dispune în afara graniţelor sale teritoriale. Ţinând seama de evenimentele tragice din ultima vreme, petrecute în Egipt şi în Germania de Vest, răspunsul este clar ca lumina zilei. Eu pun aceste întrebări: cum a fost posibil ca teroriştii să se infiltreze la Cairo în propriul nostru dispozitiv de securitate şi să ucidă pe unul dintre cei mai importanţi consilieri militari ai noştri? Cum au reuşit teroriştii din Ramstein să obţină planul conţinând detalierea instalaţiilor noastre militare de acolo? Cât timp vom mai permite pângărirea, pârjolirea şi amestecul brutal în problemele consulatului american din Lima, înainte să hotărâm să ne ridicăm şi să spunem: „Ajunge!”

Solicit ca senatorul Jack Sullivan să înceapă în cel mai scurt timp posibil audierile în legătură cu breşele din dispozitivul de securitate ce au apărut în străinătate. Reînnoiesc apelul meu adresat preşedintelui Lawrence ca să dispună imediat formarea acelor unităţi speciale de luptă antiteroristă, pe care le-am recomandat cu insistentă. Pentru că în situaţia în care continuăm să rămânem blocaţi în apatia noastră, preferând să întoarcem capul în altă direcţie, unde vor ajunge la un moment dat aceste atacuri teroriste? Pe pământ american? Spunea redactorul emisiunii.

— Dumnezeule, rosti Enders, oprind aparatul, e atât de evident faptul că suntem într-un an electoral! Nu pot să mai dau drumul la radio sau la televizor, că dau peste lătrăturile lui Gottschalk.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Borak. În ce mă priveşte pe mine, eu cred că are multă dreptate. Mie nu-mi place când văd cum suntem atacaţi peste tot în Europa şi în Orientul Mijlociu. Treaba asta pute rău de tot. Îşi ridică privirile şi îl văzu pe Thwaite.

— La te uită cine mai trece pe la noi!

Ted Enders ocoli biroul, apropiindu-se de Thwaite.

— Hei, Doug, ce mai faci?

I se putea citi pe chip îngrijorarea.

— Doamne, am suferit cu toţii când am aflat ce s-a întâmplat, zise el, clătinând din cap. Iisuse Cristoase, unde o să ajungem în curând?

— Exact ce ti-am spus şi eu, schiţă Martin Borak un zâmbet trist. Hei, Thwaite, a telefonat putoarea aia de la biroul medicului legist. Cum oare o cheamă? Parcă Miranda, nu-i aşa? Pufni el în râs. Te-ai distrat aseară la fabrica de morţi?

Rânji şi îi făcu cu ochiul.

— Ai supărat pe vreunu' cald de-acolo?

Thwaite se aruncă spre el şi Enders sări ca să-i despartă.

— OK, OK, ajunge!

Se întoarse către Borak.

— Ţi-o jur, Marty, într-o zi o să-l las să facă şniţel din mutra ta.

Borak tremură tot, roşu de furie.

— Marele bărbat! răguşise din cauza enervării. Eu şi cu Teddy facem muncă grea, iar tu eşti cel mereu citat de şefi.

Se holbă la Thwaite.

— Iar acum vrei să preiei tu cazul chinezoiului mort după ce-am făcut noi treaba principală. Hmm!

Enders îşi întoarse capul spre Thwaite.

— E adevărat?

— Nici vorbă.

Thwaite era necăjit că trebuia să îşi justifice activitatea tocmai în faţa subordonaţilor săi.

— Aveam nevoie de acces la biroul medicului legist. Aşa că m-am gândit că pretextul cu chinezul putea să-mi fie de folos.

Enders îl împinse pe Borak.

— Vezi? Cum se face că nu eşti în stare să-ţi mai ţii pliscul?

Borak nu spuse nimic şi se întoarse la treburile lui. Thwaite sortă corespondenta adunată pe biroul lui, dar nu găsi nimic demn de interes.

— Hei, Doug, rosti Enders. Uitasem. Flaherty vrea să te vadă.

Borak mârâi.

— Mda, de dimineaţă tot exersează discursul cu durerea în suflet şi cu florile.

„Nişte bădărani cu toţii”, se gândi Thwaite, în timp ce se îndrepta spre biroul căpitanului. „Auzi, îi era teamă că le iau cazul cu chinezoiul. Ce mai glumă! Încă o prelegere la care sunt chemaţi toţi şi apoi zvârliţi din nou în rahatul de pe stradă”.

E clar că ei nu aveau idee de motiv. Cei din Chinatown ştiau singuri să dea de criminali, dacă era cazul.

Ciocăni la uşă şi i se deschise imediat. Se trezi nas în nas cu chipul plin de pistrui al căpitanului.

— Thwaite, speram că o să treci pe aici, cu toate că aş fi înţeles prea bine dacă ai fi cerut liber pentru probleme personale.

Îl invită să intre.

— Poftește înăuntru.

Închise uşa după ce Thwaite intră în birou.

— Dumnezeule, spuse el, clătinând din cap, am fost şocaţi cu toţii! Ştii şi tu, în calitatea noastră de poliţişti, trăim cu toţii cu gândul că într-o bună zi s-ar putea ca noi sau familiile noastre să devenim ţinte, dar am constatat că în momentul respectiv nu suntem deloc pregătiţi pentru aşa ceva. Niciodată…

— Crezi că semăn cu Poly?

Eliott nu reuşi să îşi ia ochii de la ea.

— Nimic din ce faci tu nu se compară cu Poly, spuse el cu o voce îngroşată de emoţie şi îşi îngropă chipul între sânii ei.

Kathleen îi zâmbi, aşa cum ar fi zâmbit o zeiţă favoritului ales dintre muritorii de rând. Îşi ridică un braţ şi îi cuprinse capul, mângâindu-l. După un timp, îl îndepărtă de deasupra ei, împingându-l din nou pe patul în dezordine. Îşi plimbă mâinile pe pieptul lui, desenând nişte cercuri şi ciupindu-i sfârcurile cu unghiile. Apoi îşi ridică mâinile şi îşi desfăcu închizătoarea de la şiragul de perle din jurul gâtului. Ştia prea bine că ridicându-şi braţele, pieptul ei era şi mai provocator şi îşi menţinu poziţia simţind imediat pe sâni privirile lui înfierbântate, asemănătoare unei atingeri fizice.

Se aflau în dormitorul apartamentului lui Eliott Macomber din East Sixty-sixth Street. Pereţii erau de un verde glacial, iar scrinul scund, şifonierul suplu şi biblioteca erau vopsite într-un bleu metalic, culori ce se armonizau perfect. Era o cameră rece, aşa cum erau de fapt toate camerele din apartament, un lucru ce îi displăcu mult lui Kathleen.

— Îmi place, îi spusese ea atunci când îi văzuse apartamentul pentru prima oară.

— Ce ai de gând să faci?

— Ai să vezi, spuse ea. Luă şiragul de perle şi îl introduse între propriile ei picioare, formând o verticală perfectă pe muntele lui Venus. Aici, spuse ea în şoaptă, dirijându-i mâna spre capătul şiragului. Împinge-le pe rând.

Eliott o ascultă şi privi fascinant cum fiecare perlă dispare în adâncul sexului ei, reapărând din nou mai jos.

— Nu te opri, şopti ea, fluturând din gene.

Acum el reuşi să distingă lucind umezeala ce acoperea perlele.

— O! exclamă el rămas fără glas. O! O! O!

— Da, dragule, spuse ea, lăsându-şi capul pe spate. Vezi şi tu cum se umezesc. Oare nu strălucesc în lumină?

— Ba da, rosti el răguşit de-a binelea. Nu-şi mai putea dezlipi privirile, era fascinat de mişcările înainte-înapoi ale perlelor.

— De-ajuns, spuse ea, acoperindu-i mâna cu mâna ei.

Îi luă perlele.

— Acum stai liniştit pe spate, dragule.

Îşi lăsă palma pe pieptul lui, obigându-l cu blândeţe să se aşeze cum vroia ea.

— Relaxează-te.

Se furişă spre el până când reuşi să îngenuncheze între picioarele lui. Îşi lăsă capul în jos.

— Ţi-a făcut aşa ceva Poly?

Îşi deschise buzele şi scoase limba, atingându-i mădularul pe toată lungimea lui catifelată.

— Sau asta?

Îi cuprinse cu gura mădularul şi coborî încet, încet, până când buzele ei întâlniră cârlionţii de la baza acestuia.

Eliott gemu, singurul răspuns posibil.

Kathleen impuse un anume ritm şi îl menţinu, ştiind din experienţa ei că lucrul acesta îi înnebunea pe bărbaţi. Dar de data asta nu avea de gând numai să-l excite. Dorea să declanşeze în el o explozie pe care să nu o poată uita atât de repede.

Şi din când în când urca pe mădularul lui, lucrând direct asupra capului, trăgând rapid şi sugându-l, încântată să-l vadă pe Eliott cum îşi încordează fesele, părăsind cearceafurile aflate acum în umbră.

Atunci când începu să simtă că îi tremură muşchii din interiorul coapselor, îşi ridică o clipă capul şi îi spuse, neţinând seama de dezamăgirea lui:

— Desfă-ţi mai larg picioarele, dragule.

— Ce?

Dar buzele ei îl cuprinseseră din nou şi Eliott se văzu obligat să facă ce îi cerea ea. Avu o senzaţie de frig atunci când aerul răcoros îşi făcu loc acolo, iar după aceea o apăsare.

Kathleen îşi mări presiunea pe care o exercită asupra penisului său, făcându-l pe Eliott să geamă din nou, complet neajutorat. Simultan, ea luă perlele, umezite de propria ei secreţie şi începu să i le introducă, una câte una, în anus. Dispărură şase sau şapte înainte să se oprească. Eliott era deja excitat la maximum şi era foarte greu de controlat. Respira greu şi horcăia, ca un astmatic. I se zbăteau muşchii şi se crispau, de parcă cineva l-ar fi înţepat cu ceva ascuţit.

Kathleen era acum fericită, îmbătându-se cu plăcerea lui; plăcerea pe care ea i-o oferea lui.

Simţi cum i se umflă testiculele, urmate de zvâcnetul acela slab dar inconfundabil ce pornea din mădular. Eliott începu să mormăie şi apoi să strige în clipa în care explodă în gâtul ei, iar Kathleen se apucă să tragă uşor de capătul şiragului de perle, ieşind din el una câte una, împreună cu sămânţa lui.

Eliott ţipă de-a binelea, folosindu-şi degetele ca nişte gheare şi strângând cearceaful în jurul lui. În viaţa lui nu simţise în acelaşi timp atât de multă plăcere. Era ca o prezentă fizică, un fel de a treia dimensiune de care el nu

ştiuse vreodată că poate exista. „Ah! Ah! Ah!”, cu fiecare bătaie a inimii şi fiecare pulsase a supremului extaz.

Şi mult timp după aceea respiraţia lui imita zgomotul produs de foaie. Trupul îi era scăldat în transpiraţie şi aşa inert cum era, o urmări din priviri pe Kathleen cum se urcă pe el şi i-o absoarbe.

Se rostogoli într-un târziu şi o mângâie.

— Kathy?

Degetele lui se jucau cu sânii ei.

— N-am putea să o facem din nou? Acum?

Kathleen râse şi se gândi: „Este exact ca un copil, nu se gândeşte decât la el. Ce amant plictisitor!”

Îi atinse mădularul flasc.

— Cred c-ar trebui să-l lăsăm puţin, ca să-şi revină, tu ce zici?

Îşi întinse trupul şi se lipi de el, atingându-l peste tot. Eliott începu să tremure şi îşi închise ochii. Ea îl privi.

— Vreau să rămân cu tine, Eliott.

El îşi ridică braţele şi o îmbrăţişă.

— O, Doamne, da. Nu-mi doresc altceva.

Îşi linse buzele.

Ea îl împinse, punându-şi mâinile pe umerii lui.

— Dar fără secrete între noi, Eliott. Nu pot să sufăr asta. N-aş putea rămâne, dacă aş şti că îmi ascunzi ceva.

Telefonul sună şi el se uită la aparat. Acesta ţârâi în continuare.

— Ar fi mai bine să răspunzi.

— Am o idee mai bună, spuse el şi se întinse către ea.

Îi luă o mână şi i-o aşeză pe penis.

Kathleen ridică receptorul din furca aparatului aflat pe o noptieră din plexiglas, înmânându-i-l. El îl luă fără nici un chef.

— Alo? exclamă el morocănos, uitându-se la ea. Se auzi o voce şi el se ridică în vârful patului.

— Da, domnule, spuse, privind-o din nou. Bineînţeles că sunt singur.

Pocni din degete, arătându-i spre carneţelul şi creionul aflate pe noptieră. Kathleen i le dădu imediat.

— OK.

Începu să scrie.

— Am înţeles, rosti el, dând din cap fără să vrea. Da. Imediat. El îl va primi în maximum o oră. Puse receptorul în furcă.

— Ce-a fost asta?

Ea vorbea, fără a lăsa să se observe interesul din vocea ei.

— A, doar afaceri.

El smulse hârtia de deasupra şi o împături în două. Nimic important.

Împinse carneţelul şi creionul.

— Acum, rânji el, să trecem la ce e cu adevărat important.

— Nu, rosti Kathleen, îndepărtându-se de lângă el, pe pat.

Din ochi îi ieşeau scântei şi vorbea cu asprime.

— Ţi-am spus clar, Eliott, eu nu voi tolera secretele între noi. Cum putem avea încredere unul în celălalt?

Eliott păru încurcat.

— Ascultă, Kathy, tu nu înţelegi despre ce e vorba. Asta nu e ceva pe care să-l pot… vreau să spun, eu nici nu pot să spun că te cunosc.

— Atunci înseamnă că e într-adevăr ceva important.

El nu spuse nimic, privind-o iritat.

— Bine, spuse ea. Tu încă nu crezi că poţi să ai încredere în mine. Am să-ţi arăt cât de greşit gândeşti.

Întinse mâna după carneţel şi creion. Ţinând vârful creionului la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, frecă uşor cu el peste prima pagină din carneţel.

— Priveşte, spuse ea, aruncându-i carneţelul.

Eliott îl primi în poală şi se uită la el.

— Dumnezeule! şopti el, privind urma lăsată de el pe hârtie şi care fusese scoasă la iveală acum de Kathleen.

— Totul e scris aici foarte clar.

Kathleen îl aprobă din cap.

— Aş fi putut citi oricând, iar tu n-ai fi ştiut nimic.

El îşi întinse mâna, aşezând-o peste mâna ei.

— Doamne, Kathy! Îmi pare rău pentru toată povestea asta.

Se uită din nou la carneţel, reflectând la cele întâmplate. Apoi, îl luă şi i-l oferi ei.

— Poftim, spuse el, citeşte. Eu *am* încredere în tine.

Ea îi zâmbi.

— Nu mă interesează de fapt, Eliott.

— Nu, citeşte, te rog. Ceva totuşi *este*... ceva despre care nu ti-am povestit.

Ochii ei erau acum atât de umezi, iar albastrul lor luase nuanţa întunecată a mării. Dungile umbrelor cădeau oblic peste trupul ei, aşa cum stătea ea, pe glezne. Pentru Eliott, ţinut mereu în umbră de Khieu, care reuşea să fascineze orice femeie, ea reprezenta acum tot ce îşi dorise el dintotdeauna de la o femeie: să fie sexy şi inteligentă, iar în plus, era esenţial să aibă o inocentă care să-i dea impresia că vine dintr-o altă lume.

Într-un cuvânt, era fermecat de ea atât de mult, încât atunci când ea îi spuse; „Nu pot s-o fac. Tu încă n-ai încredere în mine. Simt asta”, îi citi el însuşi mesajul ca să-i dovedească faptul că se înşela:

— Holo trebuie să fie la ora 11.30, pe 31 august. Catedrala St. Patrick.

Kathleen tăcu ochii mari.

— Sună atât de cifrat totul, rosti ea cu un aer surprins. Ca în spionaj.

Ea se aplecă spre el şi îi cuprinse mâinile. Chipul ei strălucea plin de inocenţă şi lumină şi fremăta ca un căţeluş dornic de joacă.

— E ceva interesant, Eliott? Ah, pun pariu că aşa el Te rog, spune-mi şi mie!

Îşi ciuli urechile, fremătând de nerăbdare.

El ştia că totul era o nebunie din partea lui. Dar era şi o şansă să facă şi el ceva de unul singur. Khieu era mereu cel ce putea să facă orice. Khieu şi Delmar Davis Macomber. El ar fi trebuit să fie fiul tatălui meu, nu eu, îl năpădi tristeţea pentru a mia oară pe Eliott. Dar acum i se oferea şansa să decidă de unul singur.

Cu cât medita mai mult la asta, cu atât înclina mai mult s-o facă. Simţi cum degetele ei se mişcă pe trupul lui şi văzu în ochii ei privirile acelea galeşe, în care se citea

dorinţa, făcându-l să se topească pe dinăuntru.

Scoase fără să vrea un sunet atunci când mâna ei îi cuprinse mădularul întărit din nou. În acel moment, fără să mai fie nevoie de vreo invitaţie, gândurile lui se întoarseră la universul plăcerilor în care ea îl introdusese. Dorea atât de mult să se întoarcă acolo, încât dorinţa lui luase aspectul unei dureri fizice. Dar, în afară de asta, îşi aduse aminte de cuvintele ei. Ea îl considera un bărbat, nu un copil şi asta îl făcu să devină bărbat.

Gâtul subţire al lui Kathleen se aplecă spre el, prin dungile de lumini şi umbre, dându-i impresia unduirilor şarpelui, atunci când îşi descolăceşte trupul.

Văzu vârful roz al limbii lucind în clipa în care traversă o dâră de lumină, înainte să-l atingă. Îşi închise ochii, simţind o plăcere fantastică în clipa în care ea întâlni nervul aflat sub capul umflat al mădularului.

— Continuă, spuse el răguşit de-a binelea. Continuă!

— Spune-mi, şopti ea înainte ca buzele ei să îl învăluie cu o căldură umedă, făcându-l să vibreze din tot trupul.

Şi el începu s-o facă; dar – îşi spuse – se destăinuia nu pentru că ea era cea care i-o ceruse, ci pentru că el însuşi dorea acest lucru.

— E vorba de tatăl meu, spuse el, scrâşnind din dinţi. El are o idee fixă, că preşedintele Americii poate fi o creaţie a minţii lui.

Şi după ce îi spuse asta, se gândi că era cea mai năstruşnică idee pe care o auzise vreodată. Începu să râdă cu lacrimi, care îi alunecau pe obraji. Din cauza râsului începuse să-i tresalte şi pieptul în timp ce vorbea.

— El are de gând… are de gând să…

Dar nu reuşi să mai continue. Se auzi un zgomot ce venea din uşa de la dormitor, un sunet ciudat şi înfricoşător ce semăna cu mârâitul unui animal uriaş, cu puţin înainte de a ataca. Lui Eliott i se zbârli părul de pe ceafă şi începu să tremure, ca atunci când cineva ar arunca pe tine o găleată cu apă rece ca gheaţa.

Simţi doar un curent trecând prin aer şi nimic mai mult. Senzaţia pe care o trăieşti tu, aflat într-o maşină mică, când eşti depăşit de un camion de şase ori mai mare. Ochii lui,

acoperiţi de vălul dorinţei, percepură doar un fel de pată întunecată în mişcare.

În ce o priveşte pe Kathleen, aceasta nu auzi şi nu văzu nimic, fiind atât de concentrată la ce avea ea de făcut, până în clipa în care simţi cum ceva îi atinge capul, trăgând-o violent de păr, ridicându-i capul şi dându-i-l pe spate, forţându-i nemilos coloana vertebrală.

Se pomeni holbându-se la nişte ochi negri şi adânci, pe care era sigură că îi mai văzuse undeva şi care acum, văzuţi de aproape, i se părură atât de înfricoşători, încât în acel moment creierul i se goli de orice urmă de gândire.

Tracy primi apelul telefonic la birou şi ţâşni în picioare ca un adevărat sprinter. Vocea tatălui său se prelingea prin fir, era un om bolnav, speriat şi vulnerabil. Nu îl mai auzise niciodată vorbindu-i aşa, cu excepţia nopţii în care mama lui Tracy murise într-o coliziune groaznică pe autostrada Long Island Expressway, o enormă semi-remorcă cu douăzeci de roţi zdrobindu-i din spate maşina lor Volvo, blocând instantaneu orice lumină, ca la o eclipsă şi forţându-i să vireze brusc pe asfaltul umed, zgâlţâindu-se din tot şasiul şi urlând ca un animal rănit de moarte.

Louis Richter, aflat la volan, a fost protejat de acesta în momentul impactului, dar soţia lui, draga lui Marjory, a fost aruncată din centura de protecţie în clipa în care a cedat suportul acesteia din tavan, atunci când imensul radiator metalic al semi-remorcii s-a năpustit în interiorul maşinii, făcând-o să zboare cu capul prin parbriz. Mai rămăsese jumătate din trupul ei. Datorită gravitaţiei generate de deplasarea maşinii, picioarele ei au rămas înţepenite în tabloul de bord. Tatăl lui Tracy s-a trezit în maşina zdrobită, alături de nişte picioare amputate, pline de sânge.

Asta în timp ce copilul, Tracy, rămăsese ghemuit pe bancheta din spate, în lumea viselor, în spatele şoferului. Spre norocul lui, pentru că toată partea dreaptă din spate a maşinii a fost zdrobită, parcă sfâşiată de fălcile nesăţioase ale unui monstru uriaş.

Lovitura l-a făcut şi pe el să îşi ridice capul, făcându-l să se lovească violent de marginea scaunului din faţă. Se

trezise într-o cameră de spital, aflând mult mai târziu despre moartea mamei lui.

Se întrebă acum pentru cine a fost mai teribilă acea experienţă, pentru el sau pentru tatăl lui. Faptul că s-a aflat acolo în momentul morţii ei şi că îşi pierduse cunoştinţa i se păru ceva inuman. Copil fiind, visase adeseori că îşi salva mama. Dar atunci, la spital, Louis Richter îşi întorsese capul, inexplicabil pentru fiul său şi peste puţin timp intră o soră ca să-l scoată afară, pe holul ce scârţâia într-una, citindu-i-se pe faţă suferinţa şi înecându-se în lacrimi.

— Poftim, îi spuse Louis Richter după ce închise uşa în spatele fiului său, ia-ţi-l.

Lăsă să cadă microfonul miniatural în palma lui Tracy.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu îl mai vreau la mine, spuse el.

Părea mai obosit şi mai tras la faţă decât ultima dată când îl vizitase Tracy.

— Ai şi terminat?

— Tu nu mă asculţi deloc, atunci când îţi vorbesc? ţipă tatăl lui.

Tracy rămase pe loc şi îşi privi tatăl. Încercă să se concentreze şi să scoată la iveală un altfel de sentiment, dar el nu simţea acum decât o profundă milă, ce căuta să iasă la suprafaţă ca uleiul.

— Nu vreau să mai aud de aşa ceva, rosti Louis Richter mai mult în şoaptă.

Se îndreptă spre sufragerie şi se trânti pe canapeaua îmbrăcată în piele. Întinse mâna şi ridică bricheta nichelată ce se afla pe măsuţa din lemn bine lustruit pe care se servea cafeaua. O aprindea şi o stingea întruna, în timp ce vorbea.

Tracy luă un scaun uşor, al cărui fund era tapiţat cu catifea reiată de un galben spălăcit şi veni lângă el.

— Tată?

Îşi apropie capul, încercând să întâlnească privirile tatălui său.

— În curând trebuie să mă internez în spital, spuse bătrânul ca şi cum ar fi vorbit de unul singur. Pentru transfuzii.

Scoase un mârâit ce semăna cu furia ce stăpâneşte un animal când îşi simte sfârşitul, înainte să se prăbuşească în genunchi şi să moară.

— Eu ştiu de ce mă vor ei acolo.

Trase cu zgomot aer în piept.

— E numai o problemă de timp acum, râse el trist. Aşa a fost mereu, după moartea mamei tale. Timp în care să mă gândesc la răul pe care i l-am făcut...

— Tată, îl imploră îngrozit Tracy, dar n-a fost vina ta.

— O, ba da, spuse Louis Richter. Da, a mea a fost. Eu conduceam maşina. Ploua mărunt şi din asfalt ieşeau aburi. Maşinile intrau şi ieşeau prin zidul ăla precum fantomele suflate de vânt. N-am fost în stare să văd semi-remorca ce se apropia de mine, nici n-am ştiut de ea până când ne-a lovit şi am ţâşnit înainte. Am încercat să menţin controlul maşinii, dar era imposibil. Şi atunci a început să urle mama ta.

Flăcăruia brichetei continua să se aprindă şi să se stângă, nişte semnale destinate cuiva invizibil.

— Iar când mă trezesc la trei noaptea – aşa cum fac eu mereu – asta aud: urletul mamei tale în orice chelălăit, scârţâit sau sirenă din oraş.

Îşi îndreptă privirile spre Tracy.

— O să-ţi spun ceva acum, Tracy. M-am gândit o vreme să îl nenorocesc pe ticălosul de şofer. Mergea cu peste o sută la oră pe vremea aia. Poţi să crezi aşa ceva? Peste o sută! Şi mai avea şi o groază de abţibilduri colorate cu „Atenţie la volan”, lipite pe împuţita lui de maşină.

Ochii erau înecaţi în lacrimi.

— Ţii minte când am plecat pe insula Corfu, imediat după aceea?

Tracy dădu din cap fără să scoată o vorbă.

— Atunci am luat hotărârea. Pentru că dacă aş mai fi rămas aici încă o zi, aş fi făcut eu ceva să îl arunc pe ticălos în aer.

Încercă să schiţeze un zâmbet. Îşi încleştă mâna în jurul brichetei.

— Imaginează-ţi. Toată priceperea mea culminând cu un act de răzbunare! Dar n-am putut s-o fac, Tracy, pricepi?

Îi tremura mâna când vorbea.

— Vroiam atât de mult să... să fac ceva care să compenseze într-un fel ce am făcut... sau ce n-am reuşit să fac.

— Dar, tată – Tracy îi căută disperat mâna – tu ai făcut tot ce era omeneşte posibil.

Louis Richter apucă mâna puternică a fiului său şi i-o strânse ca într-un cleşte.

— Da, şopti el. Totul. Sunt un om foarte disciplinat şi... ei bine, trebuia să mă gândesc la ce-ar fi spus ea. Acolo, în Corfu, departe de orice, mi-am dat seama că de fapt eu eram cel care dorea răzbunarea; mama ta ura violenţa. Iar tu ştii că întotdeauna am crezut în dragostea noastră.

Începu să tremure şi Tracy se ridică în picioare, îmbrăţişându-şi tatăl.

— Acesta e motivul pentru care îmi e atât de al naibii de *greu* acum.

Disperarea aceea atât de adâncă din vocea tatălui său îl demoralizează pe Tracy şi începu să-i mângâie spatele lui atât de slab.

— Sunt şi eu aici acum, tată, rosti el cu blândeţe. Suntem împreună.

După un timp, Louis Richter îşi retrase mâna. Reuşise să se controleze.

— Microfonul acesta, spuse el, cât de important e?

— Cred că acela care l-a plantat e cel care l-a ucis pe John Holmgren. John era *prietenul* meu, răspunse Tracy, aplecându-se. Nu vreau să-l las să putrezească nerăzbunat. Trebuie să îl găsesc pe cel care l-a ucis.

— Şi după aceea? îşi ridică Louis Richter fruntea. Tu gândeşti ca şi mine, Tracy.

Clătină trist din cap.

— Înseamnă că te întorci din nou la război.

— Războiul a fost ceva necesar, tată. La fel şi acum.

— E necesar să ucizi? spuse bătrânul. Asta vrei să-mi spui?

— Sună atât de ciudat, venind din gura ta...

Louis Richter îşi acoperi ochii cu o mână şi se lăsă şi mai mult pe spate, pe canapea, oftând adânc.

— Eu sunt bătrân, Tracy. Mă simt mult prea uzat, ca şi cum toţi aceşti ani au devenit o prea mare povară pentru mine şi simt cum mă duc la fund.

— Dar tu nu vrei să mori, tată, spuse Tracy. Nu-mi spune aşa ceva.

— Nu vreau să mor, zâmbi Louis Richter. Dar vine un moment în viaţă când totul se schimbă. Te simţi mai aproape de…

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. De altceva.

Îşi împreună mâinile sale osoase şi Tracy văzu puzderia de vene albastre care pulsau chiar sub piele.

— De Dumnezeu, poate. Ah, dar nu în sensul religios. Tu ştii că eu n-am crezut niciodată. Dar uneori mă simt aproape de un fel de forjă vitală… de centrul tuturor lucrurilor, ridică el din nou din umeri. Poate că s-a schimbat şi felul meu de a gândi. Sunt sigur însă că nu mai sunt omul dinainte, cel care făcea dispozitive explozive miniaturale pentru Fundaţie.

— Dar tu nu te aştepţi ca şi eu să simt acelaşi lucru.

Bătrânul luă mâna lui Tracy. Îi mângâie palma cu vârful degetelor sale.

— Tracy, îmi dau acum seama că e tot ce mi-am dorit eu vreodată de la tine. Dacă Dumnezeu a vrut ca noi să fim creaţi după asemănarea lui, eu mi-am dorit ca tu să fii la fel ca mine. Eu am văzut în tine nemurirea mea.

Ridică o mână.

— Ah, ştiu asta. Toţi taţii trebuie că simt la fel. Dar eu mi-am dorit ca asemănarea să fie perfectă, sub toate aspectele. Am vrut ca tu să gândeşti şi să faci aceleaşi lucruri pe care le-am făcut şi eu. Iar când, în mod inevitabil n-ai făcut-o, cred că te-am învinovăţit pe tine. N-a fost cinstit s-o fac. Eu am încercat să îmi trăiesc viaţa cât se poate de corect am ştiut eu s-o fac.

Făcu o pauză şi se uită în ochii fiului său.

— Dar cred că nu m-am priceput de-ajuns.

— Înseamnă că totul a trecut acum, tată, rosti Tracy.

Îşi sărută tatăl pe obraz. Obrazul era rece şi pielea uscată.

Louis Richter se ridică cu greu, se îndreptă către băruleţul din lemn de trandafir, turnă în două pahare ceva de băut şi se înapoie cu ele în mână.

— Să vorbim acum despre microfon. Ce pot eu să fac?

Tracy îl puse din nou în palma lui.

— E posibil să dau de urma celui care asculta?

Louis Richter zâmbi în timp ce sorbea din whisky.

— Acum vorbeşti precum fiul meu. Eu pot să fac multe lucruri, rosti el, mulţumit. Dar din nefericire, eu nu sunt un vrăjitor.

— Atunci cum să fac să dau de cel care l-a realizat?

— Problema ar trebui pusă astfel: cine n-ar fi putut să îl realizeze, zise Louis Richter lăsând paharul pe masă. Acum ştiu că nu e vorba de unul din experţi. Aceştia sunt binecunoscuţi pe plan mondial, sau cel puţin în cercul meu. Iar ei toţi îşi au fiecare un stil propriu. Microfonul pe care mi l-ai dat nu se încadrează în nici unul dintre aceste stiluri. Există în el câteva componente fabricate în Japonia, dar asta nu înseamnă că acela care l-a făcut ştie meserie.

Ridică un deget în aer.

— La început m-am gândit că Mizo ar fi putut fi băgat în asta pentru că un număr din cele mai delicate componente sunt lucrate artizanal, iar el se pricepe bine la aşa ceva. Dar când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că nu poate fi vorba de el.

— Înseamnă că am ajuns într-o fundătură.

— Nu chiar. În ochii lui Louis Richter apăru o luminiţă. Mizo e printre puţinii experţi care îi învaţă şi pe alţii.

— Vrei să spui că microfonul ar fi putut fi realizat de vreunul din studenţii lui?

Tatăl lui dădu afirmativ din cap.

— E o posibilitate, dar nu am idee la ce poate să ne ajute asta. Mizo este foarte discret în legătură cu cei pe care îi învaţă şi orice-ar fi, această persoană – dacă într-adevăr i-a fost discipol trebuie că s-a petrecut cu mult timp în urmă. Pentru că microfonul nu e opera unui student. Realizatorul lui e un geniu deosebit de înzestrat. Tot ce pot să spun e că sper ca el să lucreze pentru noi, pentru că altfel, să ne rugăm la Dumnezeu să ne apere.

— Haide, tată! Nu poate fi chiar atât de grav.

— Poate chiar mai rău. Individul e pe cale să revoluţioneze domeniul supravegherii electronice. Şi nu trebuie să îţi mai spun ce consecinţe ar putea să aibă asta.

— Nu, rosti Tracy, posomorât, nu e nevoie. Se ridică în picioare. Unde îşi desfăşoară activitatea acest Mizo?

— La Hong Kong, spuse tatăl lui. Dar nu te-ar ajuta la nimic dacă aş vorbi cu el. El mă urăşte din adâncul inimii. Amândoi ne-am oferit serviciile Fundaţiei şi eu am fost cel care a primit comanda.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, rosti Tracy.

Pe chipul lui îşi făcu apariţia o expresie aparte, pe care tatăl lui o ştia bine.

— Nu cred că-mi place expresia chipului tău, Trace. Îmi aduc aminte când am văzut-o ultima oară. Ai reuşit aproape să arunci în aer acest apartament, încercând să eviţi cele trei legi de bază ale supravegherii electronice învăţate de la mine.

Tracy îl aprobă.

— Mda, dar asta se întâmpla pe vremea când eram un copil. Nu trebuie să-fi faci griji din asta.

Îi zâmbi.

— Doar să-mi prepari un pacheţel din acelea speciale.

— Bine, dar Mizo n-o să stea niciodată de vorbă cu tine. Ar fi mai bine să realizez ceva cu totul special pentru tine.

Tracy nu-l mai asculta acum. Se îndreptă spre fereastră şi privi oraşul, fără vreo ţintă anume.

— Îmi va vorbi, spuse el în şoaptă. Şi nici măcar n-o să-şi dea seama că o face.

Khieu prinsese cu coada ochiului mişcarea, încă din clipa în care părăsise casa lui Macomber. Intră imediat în alertă, dar nu luă nici o măsură specială. Îşi continuă deplasarea, ştiind că orice abatere ar da de bănuit urmăritorului.

Se întoarse şi se îndepărtă cu mersul lui caracteristic, cu paşi mari. În paralel, mintea lui punea cap la cap toate elementele furnizate de simţuri. Ştia înălţimea aproximativă a persoanei aflate în umbră, la câteva sute de metri în urmă, pentru că el cunoştea bine intrarea din faţa casei, iar

mintea lui calculase deja diferenţa de înălţime, ajungând la circa 1,70 m, cu numai trei centimetri mai puţin decât în realitate.

Dar totuşi nu află dacă urmăritorul era un bărbat sau o femeie. Primul motiv, pentru că un ziar îi masca practic tot capul şi în special figura. Al doilea, pentru că arbuştii ornamentali îi blocau parţial privirea.

Traversă strada. Ieşise deja din câmpul vizual al urmăritorului şi începu să se apropie discret. Văzu cum iese Eliott din casă şi atunci se ascunse la rândul lui într-o intrare. Era o casă placată cu piatră maronie şi îşi duse mâna la spate, împinse uşa aflată în exterior, dispărând acolo.

Trase puţin marginea perdelei aflate în spatele uşii, chiar în clipa în care Eliott trecea prin faţă, de cealaltă parte a străzii.

Şi în clipa următoare trecu şi femeia, mai aproape însă de el, pentru că mergea pe partea străzii unde se afla şi Khieu. Ziarul nu îi mai ascundea chipul acum şi el o putu privi bine.

Răsuflă înciudat şi îşi încleşta pumnul. „Ce se întâmplase?” se gândi el. „Cum a dat amanta lui Gottschalk de Eliott?”

Khieu îi urmări până la restaurant. Îi lăsă acolo şi se îndreptă spre primul bloc, în căutarea unui telefon public. Primul pe care îl găsi era defect şi fu obligat să traverseze strada. Îl sună pe Macomber, vorbind destul de mult.

— Ea e cea care a făcut contactul, spuse el în încheiere. Nu mă îndoiesc de asta.

Nu primi nici un răspuns. Khieu nu simţea nimic în acel moment. Era ca un recipient gol, care aştepta să fie umplut.

— Mie nu-mi place asta.

— Nici mie.

Vocea lui Macomber se auzea foarte bine.

— E clar că Atherton a făcut vreo gafă. Pentru că din câte ştiu eu, ea era în casă atunci când l-a sunat pe Eliott. Dar nu asta mă îngrijorează acum.

A lua viaţa cuiva – a oricui – era un păcat. La fel şi cu gândurile lui legate de Malis. Pentru a se proteja pe sine,

începu din instinct să se gândească la învăţăturile lui Preah Moha Panditto care îi fuseseră insuflate la fel de adânc, ca laptele pe care îl supsese de la pieptul mamei sale. Simţi că îl doare mâna şi nu se mai gândi la nimic.

— Trebuie făcut ceva, spunea Macomber.

Nu era nici o urmă de îndoială în tonul vocii lui; hotărârea fusese luată.

— Sistemul nostru de securitate a fost penetrat şi trebuie să ne aşteptăm numai la lucruri rele. Eşti de acord, Khieu? Eşti, în definitiv, fiul meu.

— Da, tată, rosti Khieu.

Totul făcea parte dintr-un ritual. Khieu n-ar fi îndrăznit niciodată să nu fie de acord cu o sentinţă dată de tatăl său.

— E clar că domnişoara Christian ştie ceva. Cât de mult, n-avem de unde şti până nu se întorc împreună la apartamentul lui şi cine poate fi sigur că vor face asta?

— Ai la tine aparatul portabil de recepţie?

— Da, răspunse Khieu. Nu contează unde se află în apartament, pentru că eu o să aud orice zgomot.

— Mă bucur că ţi-am spus să îl supraveghezi pe Eliott, rosti Macomber.

Khieu avu impresia că poate discerne o urmă de emoţie în vocea lui.

— Am tot sperat că mă înşel.

Se făcu din nou linişte.

— De ce nu mă iubeşte, Khieu?

— Nu ştiu, tată!

— Un fiu ar trebui să îşi iubească tatăl, nu-i aşa?

— E de datoria lui s-o facă.

— Eu îl iubesc. Oare el nu ştie asta? Îl iubesc cu adevărat.

— Ştiu, spuse Khieu, fără să-şi dea seama de tristeţea din propria lui voce. Doar e carne din carnea ta.

— Carne din carnea mea, da. Dar eu nu pot să am în el aceeaşi încredere pe care o am în tine.

— Îţi mulţumesc, tată.

La celălalt capăt al firului se auzi un cântec, voci amestecate, ce vorbeau în acelaşi timp. Dispărură într-un târziu. Tăcere.

— Ea trebuie oprită, Khieu, rosti după un timp. N-avem

de ales. Lichideaz-o fără milă.

Macomber nu putea renunţa şi probabil că nici nu vroia asta, la utilizarea vocabularului din armată. Atunci când îi spusese asta pentru prima dată, Khieu fusese obligat să-l roage să îi explice despre ce era vorba.

Khieu se întoarse pe loc ca să supravegheze ieşirea din restaurantul aflat la distanţă de un bloc de el.

— Da, tată, spuse el şi îşi înclină capul.

Kathleen scoase un urlet ascuţit. Bolborosea ceva, parcă ţinută de o frânghie trasă de stăpânul acelor ochi demonici.

În momentul acela lung în care privi în adâncul ochilor lui avu timpul să vadă acolo lucruri imposibile. Ea se gândise că în adâncul lor va putea vedea coşmaruri fantastice, îngrozitoare, cranii ce luceau, cadavre ce vomitau sânge. Văzu copii murind şi mame ce se aruncau singure în infern. Văzu violuri şi acte de un sadism ieşit din comun, o întreagă panoplie de orori.

Ea ştia acum cine o ţinea, realitatea faptelor reuşind să învingă frica oarbă şi animalică ce o invadase, paralizându-i trupul. Era cambodgianul. Nu putea să se înşele asupra acelui chip, asupra trăsăturilor lui. Se întrebă în sinea ei cum fusese vreodată posibil să simtă pentru el acea puternică dorinţă sexuală. Pentru că acum nu simţea decât repulsie. Era ca şi cum s-ar fi uitat chiar în ochii morţii.

Era ceva hidos. Se înfioră toată şi urlă, văzând cu coada ochiului fulgerul scânteietor al unei lame metalice ce se lungea parcă, în clipa când aceasta traversă o zonă de lumină. Vreme de o secundă i se păru ceva teribil de frumos, dar imediat începu să o cuprindă groaza, ca un val atât de puternic încât simţi că se înăbuşă.

Îi cedă sfincterul şi ieşiră excrementele, un miros scârbos. „Dar bine că e totuşi ceva din mine”, se gândi ea. „încă sunt în viată”.

Lama metalică intră în umbră. Şi din nou apăru lumina orbitoare, urmată de întunericul unei eclipse. Era o întreagă lume a ei, îşi concentrase toate simţurile pentru a-i urmări înaintarea.

Şi într-un târziu o simţi şi carnea ei, arzând-o acum aşa

cum nu-i mai fusese dat vreodată să simtă. Ca şi cum ar fi fost aruncată chiar în inima soarelui.

Carnea cedă, făcând loc lamei ascuţite şi lăsând să ţâşnească sânge şi fragmente solide. Sângele ei! Deschise gura şi vomită. Dar durerea aceea cumplită nu încetă, crescând în intensitate, până când mintea ei nu mai fu capabilă să accepte ceea ce i se întâmpla, făcând să se întrerupă orice legătură între creier şi trup. Şi nu mai rămase nimic, în afara unui punct cenuşiu ce se rotea în spaţiul imens şi lipsit de aer, micşorându-se cu o încetineală infinită.

Aşa renunţă Kathleen la viaţa pe care o iubea atât de mult, agăţându-se disperată, încercând să înşface şi să se lupte, până în ultima ei clipă.

— Nu, urlă acum Eliott. Ah, Doamne, nu!

Plângea şi lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji. Era confruntat cu un zid de gheaţă verzuie şi sudoarea se prelingea pe spinarea lui. Simţea că îi invadase ceva creierul. O armată de furnici forfoteau acolo.

Mâinile lui erau ca nişte gheare, zgâriindu-i pielea capului şi trăgând de părul ud. Se gândi parcă, beat, că ar trebui să îşi întoarcă privirile de la oroarea ce avea loc chiar în faţa lui. Dar n-o făcu. Nu reuşi nici măcar să clipească din ochi. Avea senzaţia că cineva îi lipise genele, obligându-l să stea cu ei deschişi.

„Asta e pedeapsa mea”, se gândi el „pentru că am încălcat ordinele tatălui meu”. Nu îi trecu deloc prin cap să se întrebe asupra prezentei lui Khieu acolo şi nici să îi condamne acţiunea. Moartea reuşise să facă ordine în mintea lui pe jumătate isterizată.

Eliott avu impresia că acest Khieu era trimisul Domnului, îndeplinind dorinţele acestuia. „Ar trebui să fiu biciuit pentru ce-am făcut”, se gândi el înnebunit. „Bătut!” Dar o altă părticică din el îi dădea senzaţia că sufletul lui fusese lăsat să iasă la suprafaţă; că acea esenţă primordială, care îl făcea să se deosebească de toţi ceilalţi, i se scurgea acum printre degete, ca nişte picături de apă. El fusese un nimic înaintea pătrunderii lui Kathleen în viaţa lui şi acum era redus din nou la acelaşi stadiu, un nimic.

Făcându-se mic în faţa faptei îngrozitoare ce se petrecea în faţa lui, nu simţi nici mânie şi nici tristeţe. Îşi dădu seama că destinul lui în viaţă era nimicnicia. N-avea nici un rost să i se opună. Încercase, de data asta şi văzuse rezultatul. Cearceafurile erau năclăite de urmările morţii.

Khieu, cu braţe rigide, îngenunche pe pat, ţinând-o pe Kathleen ridicată. Era plin de sânge, bucăţi de piele şi sânge închegat. Un miros pestilenţial plutea în cameră, dar el era învăţat cu aşa ceva.

Sângele curgea de undeva, picurând ritmic, precum bătăile unui ceas. Privi în jos. Era mânjit de sânge; sângele apăruse pe tot trupul femeii. Capul ei se lăsase în mod ciudat pe o parte, cu gura deschisă, ca o cavitate neagră. Khieu mirosi duhoarea veşniciei, ieşind ca o adiere din adâncul cadavrului.

Dar braţele ei nu renunţaseră să treacă peste prăpastia care îi despărţea. Degetele ei se agăţau de trupul lui, încercând să îl înşface, ca nişte gheare. Ea se luptase cu disperare, zgâriindu-i şi vârându-i adânc unghiile în carne, lovindu-l înnebunită în timp ce viaţa se scurgea din trupul ei, încercând parcă să îl ia cu ea.

Khieu clătină din cap şi îi desfăcu degetele înţepenite pe cămaşă, unul câte unul. În urma lor, sub cămaşă, văzu zgârieturile adânci ale unghiilor ei ascuţite, ce semănau cu un tatuaj plin de semilune, din care picura, încet şi roşu, sângele lui. O îndepărtă de el şi răsuflă îndelung.

Eliott urlă şi se lipi de perete în clipa în care capul lui Kathleen i se prăbuşi în poală. Khieu îşi ridică privirile, îşi întinse violent mâinile şi îl târî peste cadavrul aburind şi lipicios ce zăcea întins pe pat.

— Tu, vino aici!

Îl apucă pe Eliott de umeri. Era înspăimântat de cât de aproape fusese fratele lui să deconspire *angka*.

— Ştii ce erai să faci? ţipă el. Ştii?

O luminiţă scânteie departe, vreme de o fracţiune de secundă, în ochii lui Eliott. Îşi aduse aminte de toate fetele pe care i le luase Khieu; fete care i se cuveneau de fapt lui.

— Da, rosti el sfidător. Ştiam foarte bine ce făceam. Ea m-a făcut să simt că trăiesc; ea dorea să fie cu *mine*!

Khieu îl lovi, plesnindu-l violent peste faţă. Eliott simţi cum i se zguduie capul şi, luat prin surprindere, nu reuşi decât să emită nişte sunete slabe. Chipul lui Khieu devenise o mască rigidă şi palidă, parcă golită de orice urmă de sânge.

— Nu. Ea a reuşit să te facă să uiţi de propriile tale responsabilităţi. Datoria pe care o ai faţă de *angka*.

O nouă lovitură, dată cu dosul palmei.

— Tu n-ai nici un pic de respect pentru tatăl tău. Pleosc. Tu nu înţelegi nimic! Tu nu meriţi nimic!

Iar Eliott, ghemuindu-se şi plângând ca un copil, acoperit de sânge, auzi neîncetat ecoul acelui cuvânt, lovindu-se de craniul lui până când din creierii dispăru orice alt gând. *Nimic, nimic, nimic.*

— Da, şopti el cu un ton plângăreţ. Ştiu asta.

MARTIE-APRIUE 1969

ZONA 350, CAMBODGIA

Trei ani de lupte continue purtate în junglele Kampuchiei i se păreau trei secole. Mai ales dacă evenimentele ce se succedau în timpul luptelor dădeau impresia că nimic nu se schimbase.

E adevărat că Khmerii roşii erau acum o forţă demnă de respect în lupta pentru eliberarea ţării. Rândurile lor se îngroşară, iar armamentul lor se dublase.

Dar guvernul kampuchian încă se menţinea la putere. Sihanouk încă domnea, din ce în ce mai urât de oameni, deşi Khmerii roşii promiseseră de mult timp să îl distrugă. Primul lor ministru, Lon Noi, avusese un accident de maşină într-o zonă rurală în timp ce inspecta personal o zonă de luptă. Se lovise grav la umăr şi demisionase în 1968 ca să zboare în Franţa pentru a se reface. Dar acum, un an mai

târziu, îşi reluase funcţia şi aveau cu toţii impresia bizară că fuseseră aruncaţi din nou în trecut.

Cu excepţia unui singur lucru: murise Musashi Murano.

Acel eveniment, mai mult decât oricare altul, fusese cel care păruse că marchează scurgerea timpului pentru Sok. Amintirea morţilor din propria sa familie devenise deja în inima lui un fel de chist negru şi rece din chihlimbar. Jungla şi luptele permanente îi cauterizaseră rana, filtrându-i durerea şi făcând-o să se prelingă în ţărâna însângerată de la picioarele lui.

Dar moartea lui Murano era încă proaspătă în mintea lui. El fusese cel ce ajutase la săparea gropii, care coborâse cadavrul, devenit atât de uşor după ce murise, cel care îi acoperise trupul cu ţărână, folosindu-se de patul puştii M-1, cel care plânsese în toiul nopţii atunci când nimeni, nici chiar Sam, nu îl putea vedea.

Lui Sam nu îi plăcuse niciodată şi nici nu îl înţelesese pe *sensei*. Acel gen de disciplină impusă nu era pentru el. El era un bărbat precum Rene Evan: un arhitect al progresului filosofic al revoluţiei. El lupta cot la cot cu ceilalţi membri, cadre Khmer, dar toţi aceştia ştiau că îi lipsea fervoarea necesară pentru lupta lor. În schimb, devenise în timp unul din ofiţerii de elită implicaţi în activitatea politică şi în coordonarea pe teren a manevrelor, făcând din când în când legătura cu celelalte unităţi ale Khmerilor roşii ce participau la marşul cel lung către victoria finală. Existau chiar zvonuri în tabăra lor că el se întâlnise cu membrii din *Angka Leu*. Dar nimeni nu avu curajul să îl întrebe direct acest lucru.

Dar chiar şi moartea lui Murano trecu pe planul doi odată cu primirea noilor sarcini. Chinezii elaboraseră planul realizării unui circuit extraordinar de complex pentru introducerea masivă a heroinei în rândurile soldaţilor americani, în scopul subminării acţiunilor militare ale acestora. *Angka Leu*, sau cel puţin aşa părea, aprobase cu entuziasm această experienţă, pentru că unitatea lui Sok a fost cea desemnată să fie o verigă a acelui lanţ. Primii saci conţinând drogul au început să apară în tabăra lor cu două săptămâni mai înainte, urmând a fi îngropaţi până când se

putea contacta următoarea verigă. Sam fusese cel care, cu ocazia uneia din ieşirile lui din tabără, le adusese vestea acestei sarcini foarte importante. Un contact permanent cu chinezii era vital pentru că aducea odată cu el şi un ajutor militar suplimentar ce înlesnea şi mai mult victoria cauzei pentru care lupta *Angka*.

Aşa încât veni ca un şoc pentru toţi momentul când într-o seară, Sam a fost arestat şi pus la dispoziţia consiliului superior.

Imediat ce se întâmplă asta, Sok a fost scos din rândul cadrelor unităţii, i s-a confiscat pistolul şi a fost băgat singur într-un cort. La intrare a fost pusă o santinelă.

Noaptea s-a scurs cu o încetineală teribilă şi de-abia într-un târziu îşi făcu apariţia o figură la intrarea în cort. Sok se îndreptă spre figura aceea şi văzu că era Ros.

— Îl judecă pe *Mit* Chey, intră acesta direct în subiect. S-a descoperit că el lucra în secret împotriva *Angka*.

— Prietenul meu! exclamă uluit Sok. Dar e imposibil! El e doar atât de loial cauzei noastre. Mi-aş risca şi viaţa pentru ei, atât de sigur sunt de asta. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

— El este judecat acum, rosti Ros, ignorând cuvintele lui Sok. Vei fi informat asupra hotărârii tribunalului revoluţionar.

— Dar nu înţeleg nimic din toate astea. Eu…

Ros începu să se îndepărteze.

— *Mit* Ros!

Bărbatul îşi întoarse capul.

— Aş vrea să-l văd.

Dar Ros deja începuse să se îndepărteze din nou.

Totul începu să fie confuz în capul lui Sok. Ce se petrecuse? Ajunse la concluzia că poate visa totul. Dar el ştia că nu visa; durerea pe care o simţea în sinea lui era ceva foarte real. Luminile fugare ale lanternelor erau ceva real. Mirosurile din junglă erau ceva real.

Masa de seară veni în tabără şi apoi au fost scoase resturile. Nimeni nu îi aduse de mâncare lui Sok. Nimeni nu vorbi cu el. Din când în când putu zări cum grupuri de doi sau trei bărbaţi traversară incinta taberei. Aceştia priveau

adeseori spre locul unde fusese reunit tribunalul pentru a audia probele acuzatoare.

Auzi într-un târziu o mare tulburare şi alegă spre intrarea în cort, încercând să dea perdeaua groasă la o parte ca să poată vedea ce se întâmplase. Santinela îi blocă drumul, dar reuşi să vadă că tribunalul îşi încetase dezbaterile.

Afară, în centrul taberei, se formase un cerc, asemănător celui făcut de oameni atunci când prindeau o maimuţă sau un porc mistreţ. Dar de data asta în mijloc nu mai era un animal. Era Sam.

Sok se gândi în acel moment să omoare santinela. Dar ce-ar fi putut face după aceea? Ar fi fost împuşcat înainte să mai înainteze zece metri. Ce mai rămăsese de făcut? „Gândeşte-te!” se certă el singur. „Trebuie să îl salvezi pe Sam!”

Reuşi acum să distingă vârful capului fratelui său, în timp ce era introdus în mijlocul cercului. Totul urma să se întâmple imediat. Vai, Sam! Hotărârea fusese luată; tribunalul îl găsise vinovat şi, aşa cum spusese Ros, vestea urma să-i fie comunicată şi lui Sok. Iar vestea o reprezenta de fapt cercul format din soldaţi.

Măcar dacă ar fi existat o cale de a-i salva lui Sam viaţa. Dar el ştia că nu mai putea face nimic. Vorbise *Angka*, iar glasul ei era lege în interiorul junglei. Dacă ar fi încercat să intervină în vreun fel, ar fi fost şi el executat la fel de pripit. Ce rost ar fi avut să procedeze aşa, în afara faptului că n-ar mai fi fost obligat să fie martor la moartea fratelui său?

Atunci îşi aduse aminte de Murano; îşi aminti de tot ce învăţase de la el. Ceea ce era esenţial la *kokoro* era să nu se grăbească în acţiunile sale. Să reacţioneze la agresiunea venită din exterior. O disciplină ce nu putea fi menţinută decât atunci când aveai extrem de multă răbdare.

Dacă reuşea să accepte ceea ce urma să se întâmple, atunci putea să îşi întoarcă gândurile către ceea ce avea să urmeze mai târziu. Îi cunoştea pe cei răspunzători de asta, cei ce formaseră tribunalul. *Kokoro* avea să îi elimine, unul câte unul, de pe acest tărâm, aruncându-i acolo unde nu trăiesc decât şerpii. Aşa îşi jură Sok să facă în clipa în care auzi sunetul produs de prima lovitură.

Sunetul bastonului din bambus e un sunet aparte. În unele cazuri de mai înainte, se recursese la patul armelor, dar *Angka* a decretat că acestea aveau o valoare mult prea mare că să fie utilizate fără să sufere şi ele la sfărâmarea oaselor oamenilor.

Era un sunet nefiresc şi umed, ce n-avea un echivalent în natură: un trosnet ce semnifica jupuirea şi ruperea pielii şi a cărnii, dar şi fracturarea cu zgomot a oaselor. Sunetul se prelungi teribil de mult în timp şi, deşi Sok luase deja o hotărâre, îşi vârî degetele în urechi, încercând în van să blocheze accesul lor. Îşi muşcă atât de tare buza de jos încât înghiţi sânge, simţind în gură gustul lui fierbinte, sărat şi amar.

Se gândi la răul pe care urma să-l facă el tuturor, unul câte unul, dar trupul lui zvâcnea odată cu fiecare lovitură, ca şi cum ar fi fost cuprins de nişte convulsii, obligându-i mintea să revină la realitate, la coşmarul acesta atât de adevărat.

Sunetele se auziră tot mai rar şi apoi încetară. Sok oftă lung. Totul se sfârşise. Începu să dispară şi agonia ce îl marcase până atunci. Muşchii de pe tot trupul începură să îi tremure, formând noduri ce se mişcau întruna.

— *Mit* Sok.

Când se întoarse îi văzu pe Ros, care stătea la intrarea în cort. Pe chipul lui se putea citi oboseala, iar uniforma lui neagră pătată de sânge umed şi sânge ce începuse să se usuce.

— Eşti chemat de *Angka*, rosti Ros fără urmă de emoţie în glas. Bastonul lui, plin de pete negre, era prezent alături de el. O să ieşi chiar acum afară.

CINCI

Pentru Macomber, întoarcerea lui în Asia a fost la fel de

dificil de suportat ca şi situaţia în care şi-ar fi introdus singur mâna în foc. Nu se aşteptase să fie atât de greu pentru el, dar amintirea primei şi singurei lui iubiri îi ardea inima ca un pumnal viu, iar căldura creştea în intensitate cu cât se apropia mai mult de locurile acelea.

Tot acel covor de imagini, pe care se lăsase praful uitării, începu să se ridice ca un şir de schelete fantomatice, ca şi cum timpul ar fi rămas pe loc de când plecase el de pe ţărmurile acestei vaste Asii. Şi în special simţi ca pe o durere extrem de acută misterul dispariţiei ei. Se gândi că până atunci reuşise să lase ca totul să se stângă de la sine, dar îşi dădu acum seama că nu reuşise decât să se amăgească singur. Trăia ea oare, sau murise?

Îşi aruncă privirea pe fereastra compartimentului în timp ce rotile trenului huruiau şi trosneau de-a lungul ţărmului de sud-est al Chinei continentale, îndreptându-se spre Canton. Dominionul Hong Kong rămăsese mult în urmă, către sud-vest, cu terasele strălucitoare de culoarea smaraldului ale orezăriilor, cu hectarele crescătoriilor de peşte ce contrastau vădit cu noile construcţii ale zgârie-norilor aflaţi în furnicarul de oameni ce populau suburbiile apărute recent chiar lângă Hong Kong, aproape de Sha Tin. Guvernul local se străduia să îşi convingă cetăţenii să se mute din Hong Kong-ul supraaglomerat în suburbiile ce îşi măreau rapid populaţia. Macomber începu să râdă.

Acele aşa-zise „noi teritorii” fuseseră concesionate pe o perioadă de 99 de ani de la Republica Populară Chineză. Concesionarea propriu-zisă – şi pe care China comunistă nu o recunoaşte în nici un caz ca fiind legală – urmă să expire în 1977. Ce avea să se întâmple cu Noile Teritorii? Nimeni nu ştia, cu toate pretenţiile Primului Ministru chinez că ţara lui îşi va exercita din nou suveranitatea asupra acestor teritorii. Dar guvernul britanic se baza cel puţin pe faptul că, oricum, China comunistă obţinea prea mulţi bani prin intermediul Hong Kong-ului ca să încerce să îi schimbe vreodată statutul. Şi pe lângă asta, ce aveau de gând să facă acum cu cei 11,5 milioane de cetăţeni chinezi de acolo care fuseseră educaţi în spiritul unei anumite libertăţi?

Macomber ar fi preferat să zboare cu avionul la Canton,

dar guvernul chinez se împotrivise. Acesta dorea ca membrii comisiei să vadă cu proprii lor ochi prosperitatea înregistrată de noua Chină, fiind necesare aranjamente pentru o călătorie cu trenul. Bine cel puţin că aveau să zboare cu avionul de la Canton la Shanghai!

Debarcaseră la Lowu, un sătuc aflat la frontiera nordică a Noilor Teritorii. Liniile de cale ferată traversau un pod acoperit ce se arcuia peste râul Shum Chun şi pe care aveau acces numai marfarele.

Drept înainte văzuse gheretele din beton şi ghips ale grănicerilor şi barăcile peste care fluturau faldurile steagului roşu, emblema Chinei comuniste. Delegaţia a fost întâmpinată de un grup de chinezi îmbrăcaţi în uniforme kaki, cu chipiuri pe care erau prinse steluţe roşii şi cu bentiţe de aceeaşi culoare pe gulerele de la uniforme. Erau multe arme la vedere, „pentru a descuraja orice fel de incident”, aşa îi s-a spus cu ajutorul unui interpret. Macomber nu avea nevoie de interpret, bineînţeles, dar se gândi că era mai prudent să nu menţioneze nimănui de faţă că era familiarizat cu limba lor.

Membrii comisiei au traversat pe jos podul acoperit, urcându-se într-un alt tren pentru a parcurge restul călătoriei lor spre Canton. Se aflau cu toţii într-un singur vagon, cu banchete capitonate cu pluş şi destinat în mod evident unor astfel de ocazii, pentru că toţi erau siguri că un turist obişnuit ce vizita China continentală n-ar fi beneficiat de tratamentul cu covorul roşu.

O chinezoaică tânără şi suplă le-a fost repartizată în calitate de ghid oficial şi aceasta îşi dădu silinţa să comenteze în permanenţă traseul parcurs de trenul ce se zgâlţâia într-una, indicându-le acele privelişti pe care guvernul dorea ca ei să le admire. Dacă unii membrii ai comisiei puneau şi întrebări cu privirile la privelişti despre care ea nu vorbise, ea prefera să îşi continue programul prestabilit.

Macomber preferă să ignore vocea ei melodioasă chiar din clipa în care ea începuse să vorbească; ştia prea bine că ea n-avea de gând să spună nimic ce putea să-i fie lui util. Itinerarul Comisiei Trilaterale conţinea 95 apă de ploaie şi 5

afaceri concrete. În orice caz, Macomber avea altă treabă de făcut, adică motivul real pentru care acceptase să fie inclus în Comisie. Pentru că astfel putea să intre în China sub pretextul unor activităţi perfect legale.

În timp ce privea pe fereastră la verdele şi albastrul Chinei continentale, se întreba poate pentru a mia oară ce anume făcea ca viaţa să fie atât de diferită aici. El avea acel gen de minte analitică, ce căuta răspunsurile logice chiar şi în domeniul misticului, pentru că natura vieţii – cel puţin aşa cum o vedea el – consta în aşezarea într-o anumită ordine a tuturor pieselor componente ale unui incredibil joc de domino. Şi pentru a reuşi acest lucru, aşa simţea el, aveai nevoie doar de logică pentru a putea sorta prin noianul de fapte, a le pune cap la cap după categorii, a le acorda priorităţile lor specifice şi apoi a acţiona în funcţie de informaţiile rezultate.

Şi dacă exista într-adevăr ceva care să reuşească să îl înfurie, era interpretarea greşită pe care o dădea Khieu acestei logici. Khieu acorda o atât de mare însemnătate misticismului care pentru Macomber nu reprezenta decât anatema. Acesta a fost şi unul din motivele pentru care Macomber îl trimisese la un colegiu din Paris. O gândire sănătoasă, atât economică cât şi filosofică, aşa credea el, l-ar fi ajutat pe Khieu să îşi realinieze propria lui gândire. Şi chiar aşa se şi întâmplase, într-o mare măsură. Dar Macomber nu pusese în balanţă faptul că fiul său cambodgian nu avea un sentiment al istoriei. Bine, dar cum ar fi putut el să aibă aşa ceva? Istoria poporului Khmer, aşa cum era ea cunoscută, se ascundea în clădirile şi templele învăluite în ceata de la Angkor Wat.

Dar rămăsese un mister modul în care Khmerii de odinioară reuşiseră să ridice acele edificii măreţe. Macomber se socotea printre cei norocoşi pentru că reuşise să se plimbe prin ruinele acelui oraş uitat înainte ca Khmerii roşii să permită junglei să se furişeze înapoi şi să înghită încetul cu încetul acele locuri.

Dar ce ar fi putut şti Khieu, sau orice alt Khmer, de exemplu, în legătură cu Angkor Wat? Rămăsese o enigmă la fel de mare atât pentru acesta, cât şi pentru Macomber.

Poporul Khmer nu avea o moştenire, o istorie şi din acest motiv nici sentimentul propriului său loc în reperele acestei lumini.

Ce ai fi putut să faci tu cu astfel de oameni în afară de a-i determina să se supună propriei tale voinţe? În definitiv, francezii reuşiseră să unească întreaga tară în jurul lor, dar cu un succes atât de mic încât Khmerii începuseră să se întoarcă unii împotriva celorlalţi. Dar acestea erau nişte bătălii duse de filosofii radicali, prea cerebrali şi prea căşti pentru a-şi folosi propriile lor degete spre a apăsa pe trăgaciul armelor. Ei erau mult prea ocupaţi şi îi chemau pe soldaţii de rând să ia armele şi să poarte bătăliile pentru ei.

Macomber îi ura şi îi admira în acelaşi timp pe aceşti radicali francezi. Nu putea să nu se gândească la ei ca la nişte laşi, dar cealaltă fată a monedei îi demonstra faptul că aceştia puteau fi nişte experţi în manipularea oamenilor. Încă din clipa în care primul intelectual Khmer de elită a intrat în cercul lor, aceştia reuşiseră să-i polarizeze pe cambodgieni în funcţie de propriul lor punct de vedere. Khmerii au fost atraşi astfel în capcană, iar Khmerii roşii şi-au găsit într-un târziu în Khieu Samphan pe propriul lor salvator, cel care nu se căutase decât pe sine. Faimoasa sa lucrare, „Dezvoltarea economică şi industrială a Cambodgiei”, a devenit Biblia rebelilor, cu ajutorul căreia ei indicau singura modalitate de supravieţuire a unei noi Kampuchii: prin distrugerea a tot şi a tuturor celor ce au fost asociaţi cu vechiul regim corupt. Însă prin extindere, distrugerile au continuat până când noul şi „iluminatul” regim a devenit poliţia gândirii din întreaga ţară.

Acţiunea prin care Macomber l-a scos pe Khieu Sokha din mediul acela a salvat sănătatea mentală a băiatului. Cambodgia era poate locul lui de naştere, dar acum întreaga lume era noul lui cămin. Mintea şi trupul lui serveau acum altor scopuri, mai profitabile, prin intermediul educaţiei pe care i-o concepuse Macomber. Iar rezultatul obţinut a fost acela că Khieu se putea simţi în stare să trăiască şi să fie util în oricare altă tară.

Acest proces îndelungat îi oferise lui Macomber, în multe privinţe, mult mai multe satisfacţii decât gândul la propriul

său fiu. Îşi dăduse toată silinţa cu Eliott, consultase pe cei mai buni medici pediatri, educatori, profesori. Dar nu reuşea să îşi dea seama unde greşise. Faptul că îl iubea pe Eliott făcea ca dezamăgirea lui să fie şi mai greu de suportat.

Incidentul petrecut cu târfa aia de Kathleen Christian fusese picătura care umpluse paharul – cel puţin la început – şi Macomber luase hotărârea să îl pedepsească imediat pe Eliott. Atunci când Khieu îi adusese banda cu înregistrarea integrală a dialogului dintre Eliott şi femeie, ascultând schimbul acela de replici, Macomber îşi dăduse într-un târziu seama că reuşise să găsească o soluţie, o pârghie, un fel de forţă ce ţinea de subconştient şi cu ajutorul căreia îşi putea supune fiul, aşa cum procedase cu toţi cei din jurul lui.

De câte ori îi spusese femeia Christian că Eliott e „un adevărat bărbat”? Şi modul în care răspunsese Eliott la acel cuvânt. Macomber înţelesese imediat inteligenta acelei femei şi ştia că pentru el era mult mai bine ca ea să fie moartă. Ea găsise slăbiciunea lui Eliott şi se folosise imediat de acest lucru. Se hotărî să acţioneze plecând de la punctul unde ajunsese ea înainte să moară.

Încetă să se mai gândească la asta şi îi reveni neliniştea. Era vorba acum de China: un continent plin de lucruri intangibile, de surprize brutale şi de o infinitate de întrebări fără răspunsuri. Avea întotdeauna acel sentiment tulburător că se petrece ceva străin imediat în afara câmpului său vizual. Simţea că nu se va putea niciodată odihni aici şi că trebuia să fie permanent în mişcare pentru a reuşi să fie cu un pas înainte la tot ce l-a urmărit pas cu pas în Orientul îndepărtat.

Macomber îşi închise ochii, impunându-şi să asculte vocea stridentă a ghidei lor. Şi bâzâitul acela insistent îl ajută în curând să adoarmă.

Privit din exterior, oraşul Shanghai dădea o impresie de permanenţă, dominat de amploarea suprafeţei ocupate de zona comercială, aflată de-a lungul esplanadei Bund ce însoţeşte incinta portului.

Şi totuşi, aceasta este o falsă impresie. Capitala de

odinioară a lumii interlope, unde putea fi obţinută pentru un preţ anume orice substanţă sau serviciu ilegal, Shanghai era acum centrul activităţii comerciale al întregii Chine comuniste. Reprezenta o mai mică atracţie turistică dintr-o ţară-continent ce şi-a deschis relativ recent porţile, în afară de Peking şi câteva oraşe mai industrializate din nordul ţării.

Dar oraşul Shanghai fusese întotdeauna un oraş al străinilor, lipit parcă artificial de China aşa cum este azi Kowloon. Refugiaţii apăruţi după al doilea război mondial împânziseră oraşul, venind din Europa de Est, stabilindu-se aici, ascunzând-se în lumea aceea atât de pestriţă.

Dar nu mai rămăsese nimic din toate acestea. Mai mult de atât, aerul acela cosmopolit, în permanentă schimbare, ce îi impresionase atât de mult pe tânărul Macomber, dispăruse prin uniformizare. Comunismul nu putea tolera o asemenea explozie necontrolată de individualism.

Acum nu mai era prezentă decât o singură manieră de a te îmbrăca, un singur standard, un singur mod de a face afaceri, un singur mod de a te supune legii, dar şi un mod standardizat de a vorbi. Şi cu toate astea, aşa cum avea să afle în curând, existau mai multe moduri de a trăi.

Poate pentru că Shanghai avusese mereu o tradiţie, aceea de a fi cel mai deschis oraş chinez, regimul comunist a înţeles că aici nu dispunea de suficientă argilă de modelat, în comparaţie cu restul ţării. Sau poate pentru că reprezentanţii săi nu erau atât de atotştiutori ca în mitologia pe care reuşiseră să o creeze în legătură cu ei. În plus, conform zvonurilor, reţeaua neoficială, dar demnă de încredere prin care se scurgeau informaţiile provenite din întreaga ţară, guvernul avea o disperată nevoie de fonduri pentru finanţarea programului său faraonic de modernizare. La Shanghai, cel puţin aşa se spunea, antreprenorii locali erau încurajaţi să descopere metode originale de a obţine bani.

Aceştia au fost, cel puţin, termenii folosiţi de Monk în discuţia lui cu Macomber.

Macomber se întâlnise la clubul Jin Jiang cu Monk, „călugărul”, conform aranjamentului prestabilit. Clădirea, o

construcţie relativ mare, cu un volum neregulat ce acoperea o zonă întinsă, în stil romanic, fusese sediul clubului colonial francez din Shanghai până la invazia din 1949.

Se deschisese din nou în ianuarie 1980 ca un fel de loc de agrement pentru oamenii de afaceri străini şi oficialităţile guvernamentale ce se bucurau de suficientă influenţă ca să beneficieze de favoruri. Adăpostea o piscină olimpică, o sală pentru popice cu bilă metalică, o alee pentru popice cu bilă de lemn, o cameră plină de fum unde se juca biliard, chiar şi un loc unde puteai juca mah-jongg, pe care guvernul îl catalogase drept imoral pentru că era cunoscut din trecutul „feudal decadent” al Chinei.

Macomber, în costum cu cravată neagră, se întâlnise cu Monk la restaurantul franţuzesc aflat într-unui din numeroasele saloane ale clădirii. Fusese preluat de la intrare de un chinez înalt şi subţirel, îmbrăcat într-un costum sobru european, care se înclină adânc în clipa în care Macomber îi înmână invitaţia.

O lumină blândă, şofran, smarald, safir şi rubin, ce venea de la lămpile Art Nouveau, cu abajururi din sticlă colorată, ilumina intrarea, aruncând jeturi strălucitoare, ca nişte lungi şi tremurătoare unghii lăcuite, peste peretele placat într-o imitaţie de mozaic persan, în care se amestecau albastrul marin cu verdele-păun.

Macomber fu condus prin camera tapiţată în verde în care se jucau cărţi şi unde şase chinezi stăteau încordaţi deasupra pietrelor zgomotoase de mah-jongg, transpiraţi din cauza căldurii şi a băuturii, mormăind în dialectul lor aparte ce diferea chiar şi de varianta de la periferia oraşului Shanghai.

Monk stătea la o masă pentru două persoane, acoperită cu o faţă de masă imaculată, tacâmuri strălucitoare şi pahare de cristal. În spatele lui, ferestrele dădeau spre o grădină luxuriantă, în centrul căreia reflectoarele luminau două terenuri de tenis cu suprafaţa din lut verde.

Monk – nu era numele lui adevărat, ci numele de cod sub care îl cunoştea Macomber – avea trăsături grosolane şi o vârstă incertă, între cincizeci şi şaizeci de ani; era imposibil

să faci o apreciere mai exactă. Se deplasa rapid şi zâmbea cu uşurinţă. Ochii negri ca smoala erau luminoşi şi semănau cu nişte mărgele. Avea părul încă negru, dar în timp îi apăruse o chelie ca o tonsură chiar în vârful capului, de unde i se trăgea şi porecla. Era un om de afaceri fără apartenenţă politică.

Îşi ridică privirile în clipa în care îşi făcu Macomber apariţia, arătându-şi dinţii îngălbeniţi ce semănau cu fildeşul vechi şi îl invită pe acesta să ia loc. Nu spuse nimic, continuând să scoată un fum albastru dintr-o ţigară subţire, cu un miros groaznic. O cutie îngustă de tablă, cu un motiv din perioada victoriană imprimat pe pereţi, se afla deschisă în dreapta lui, dând la iveală mai multe instrumente de tortură.

— Presupun că ai avut parte de o călătorie plăcută.

Monk purta un costum cu revere late ce se demodase încă din anii 1970.

— Plăcută, dar mult prea lungă.

— Ah, dar noi încă n-am reuşit să ajungem la viteza pentru care voi apusenii sunteţi, în mod justificat, atât de renumiţi.

Îşi dezgoli din nou dinţii, arătând ceea ce ar fi putut fi luat drept zâmbet dacă venea din partea unei alte persoane, dar care la Monk semăna cu rânjetul primitiv al unui animal care îşi descoperea dinţii.

— Vreau luna de pe cer şi o vreau chiar acum! reuşi el să imite uluitor de bine accentul unui american.

Macomber avu impresia că în faţa lui se afla o gorilă, îmbrăcată elegant şi scoasă dintr-o cuşcă.

— Îmi place de tine, Macomber.

Monk stinse în scrumieră chiştocul ţigării şi îl chemă pe chelner.

— Tu ştii când să cedezi, nu faci greşeala de a rămâne inflexibil, greşeală pe care o fac majoritatea celor din seminţia ta.

— E cel mai important cusur pe care îl găseşti la noi?

Ceru pentru el un scotch cu gheată, iar chinezul îşi comandă vodcă Stolichnaya.

Monk se gândi la întrebarea lui ca şi cum ar fi fost una

cât se poate de serioasă.

— Ah, Macomber, lipsa de curaj nu e o calitate pentru un adevărat bărbat. Asta este.

— Da, încuviinţă Macomber. De acord cu tine.

— Chiar aşa.

Monk îl privi o vreme. Apoi luă o nouă ţigară din acelea oribile şi şi-o aprinse.

— Ei bine, poate că n-ar trebui să fiu surprins. În definitiv – ridică din umeri – te afli acum împreună cu mine. Iar pentru asta trebuie să ai puţin curaj.

Îşi arătă din nou dinţii atunci când sosi băutura. Ridicară amândoi paharele şi toastară, urându-şi unul altuia numai bine pentru afacerile pe care urmau să le încheie împreună, înţelegându-se din priviri.

Macomber fu surprins de calitatea băuturii sale şi îi spuse acest lucru.

— O, dar tot ce se găseşte aici vine din import, îi spuse Monk. Pentru că altfel nu s-ar putea bea.

— Nu pot să pricep de ce ai insistat să ne întâlnim aici, rosti Macomber.

— Adică la clubul Jin Jiang?

Monk îşi mai comandă un rând de vodcă.

— E singurul local public din Shanghai unde merită să vii. Singurul lor cu adevărat *civilizat* unde te poţi întâlni cu cineva.

Ridică o mână în aer, într-un gest amplu.

— Există, bineînţeles şi Casa Roşie – sau Chez Louis, aşa cum preferă străinii de aici să îl numească – dar după umila mea părere, mâncarea nu e atât de fină ca aici.

— Nu asta am vrut să spun.

Macomber sorbi din whisky, urmărindu-l pe chinez cum dă vodca peste cap cu o rapiditate de invidiat; Monk ridică din nou mâna, făcând semn după încă un rând.

— De ce neapărat în China? Existau numeroase alte oraşe din care puteai alege: Hong Kong, Singapore, Bangkok. Locuri în care ne puteam pierde mai uşor.

— Un teritoriu neutru, hmm?

Monk acceptă al patrulea pahar de vodcă; terminase deja unul atunci când apăruse Macomber.

— Păi, dragul meu Macomber, problema era aceea că tu ai fi ieşit din comun oriunde.

Îşi duse o mână la bărbia lui dolofană.

— Eu mă confund cu chipurile din oricare oraş pe care mi l-ai citat, chicoti el. Pentru că am eu mutra potrivită, pricepi. Dar tu, tu eşti un american şi încă un american bine cunoscut. Ce ai fi căutat tu în Singapore sau Bangkok, hmm? Pentru că aşa mi s-a spus, afacerile le închei în primul rând cu japonezii. Aşa că nici Hong-Kong-ul nu se afla în drumul tău. În lumina asta, am considerat că nu trebuie ratat prilejul oferit de prezenţa Comisiei Trilaterale aici. La tine acasă, prezenţa ta peste ocean e în atenţia presei; prin urmare, prezenţa ta aici, devine explicabilă. Nu creează nici un comentariu.

Macomber nu putu găsi nici o greşeală în raţionamentul celuilalt. Departe de a se linişti, însă, argumentul făcu să îi crească neliniştea. Pentru el, China semăna cu un pumn rece, venit din partea unui duh care îi cuprindea într-o menghină inima. Se gândea cum reuşise acest continent să i-o înghită pe Tisah ca şi cum ar fi fost hârtia ce învelea o caramea; ca şi cum ea n-ar fi fost o fiinţă omenească, care gândea şi avea propriile sale sentimente.

Tentacule ciudate păreau că îl învăluie. El nu reuşea să îi înţeleagă pe chinezi şi nici nu îi agrea. Ei îl determinau să fie mereu precaut, pentru că niciodată nu reuşea să ghicească ce gândeau sau ce aveau de gând să facă în clipa următoare. Chinezii constituiseră terenul ideal pentru Tracy Richter. Acesta îi păruse capabil să le pătrundă felul de a gândi specific lor; era în stare să gândească la fel ca ei. Unde naiba dispăruse Richter atunci când îşi luase tălpăşiţa? Şi dintr-o dată se ivise, nouă ani mai târziu, ieşind la suprafaţă pe post de consilier al lui Holmgren pentru mass-media.

Ei şi, ce importanţă mai avea? Acum el intrase în povestea asta şi trebuia să ţină seama de această complicaţie.

Îi transmisese instrucţiuni lui Khieu să recupereze microfonul fără să facă vâlvă. După ce auzise înregistrarea, stătuse liniştit o vreme şi analizase situaţia. Trebuia exclus

din start un atac frontal. Atunci când era vorba de Richter, cuvântul-cheie era subtilitatea. Khieu trebuia să recupereze microfonul său, dar nu înainte ca Richter să scape de el. Lui Macomber nu îi plăcuse niciodată Richter; îi invidiase tot timpul priceperea. În Cambodgia singurul lucru făcut bine de Macomber fusese să ucidă. Richter nu făcuse numai atât.

Monk comandă un cocktail hawaian, filet mignon Monte Carlo, o salată verde mică, iar ca desert, omletă Vezuviu. Macomber, dezgustat profund de o asemenea extravaganţă calorică, alese o supă de langustă şi fazan *en casserole*.

— Şi nimic dulce?

Monk îşi deschise uluit ochii.

— Dar trebuie să serveşti ceva. Bucătarul-şef e un refugiat de pe un vapor francez de croazieră; nu refuza specialitatea lui. Sufleul de vanilie este superb.

— Cred că nu, spuse Macomber, menţinându-şi poziţia. Acord o mare atenţie la conţinutul în zahăr al preparatelor.

Pe chipul lui Monk apăru o expresie ciudată, dispărând ca o boare.

— Încă un rând de băutură, îi comandă el chelnerului.

În timp ce îşi sorbea cafeaua amară, Macomber îi spuse:

— Apropo de lotul de marfă…

— Afacerile nu constituie un subiect potrivit la masă, îl întrerupse Monk. Accentuez mereu acest lucru.

Îi zâmbi cuceritor.

— Aparenţele înseamnă totul aici.

Îl privi ţintă pe Macomber.

— Sigur nu te grăbeşti?

Începu să chicotească uşor. Vodca, aprecie Macomber, începea să-şi facă efectul.

— Nu în China.

Macomber se sprijini de spătarul fotoliului, relaxându-se în cele din urmă. Lui personal, îi displăcea acel om. Era un ţăran necioplit. Dar pentru el nu era nici o greutate să-şi pună deoparte sentimentele personale. Afacerile sunt afaceri, iar Monk era singura persoană cu reputaţia suficient de nepătată căreia i se putea adresa. Lotul de marfă nu consta în armament; şi nici în petrol sustras pe furiş din Orientul Mijlociu sau diamante furate din Africa de Sud, deşi

n-avea nici o îndoială că dacă i-ar fi trebuit aşa ceva. Monk ar fi putut să i le preocupe după o săptămână de la solicitare. Nu, marfa lui era ceva mai special. Gândul îl făcu să îşi înfrângă nerăbdarea şi să aştepte neclintit, ca zidurile unei fortăreţe.

Se termină şi masa într-un târziu. Monk se lăsă şi mai mult pe pluşul fotoliului, lungindu-se de-a binelea. Râgâi mulţumit. Observă privirile dezgustate ale lui Macomber.

Solicită nota de plată şi o plăti cu o carte de credit Master Card. Atunci când îşi făcu din nou apariţia chelnerul, ţinea în mână o pungă mare din hârtie, din cele obişnuite la cumpărături. Monk semnă nota de plată cu un scris înflorat şi intră în posesia pungii de hârtie. Reuşi să se ridice, proptindu-se bine cu pumnul în masă.

— Acum, rosti el, e timpul ca tu să vezi puţin oraşul nostru.

Deşi trecuse de ora zece seara în clipa în care coborâră pe treptele late ale intrării flancate de coloane, în local se mai afla multă lume. Macomber îl lăsă pe Monk să coboare primul treptele şi îl urmă în grădina cu miros de iasomie. Zări în apropiere luminile ce veneau de la noile anexe ale clubului Jan Jiang şi care făceau din acesta cel mai important hotel din oraş.

Depăşiră un grup de tineri ce-şi pierdeau timpul în semiîntuneric. Aceştia tăcură în momentul în care se apropiară ei.

— Cunoşti expresia – aşteaptă puţin, cum se spune oare în engleză? – ah, da, „castronul de orez din fier”?

Punga de hârtie se lovea cu zgomot de piciorul lui Monk în timp ce ei continuau să meargă înainte.

Macomber scutură din cap.

— Guvernul şi-a schimbat recent optica. De acum înainte nu va mai garanta tinerilor un loc de muncă. În loc să facă asta, încurajează iniţiativa particulară. Pentru că în tară sunt deja prea mulţi locuitori.

Ieşiră pe şoseaua Nanjing, una din principalele artere ale Shanghai-ului. Macomber văzu reclame uriaşe pentru minicasetofoanele Sony şi pentru aparatele foto Pentax de 35 mm. Un hârb de troleibuz trecu gol pe lângă ei,

zdrăngănind într-una. Încă mai circulau pe lângă ei taxiuri-bicicletă.

— Micile firme particulare, continuă Monk, rămas nemişcat în trafic, erau odinioară cunoscute sub expresia „coada balaurului capitalist”. De abia au trecut trei ani de atunci – un timp scurt, după cum merg lucrurile. Tinerii au fost învăţaţi cu siguranţa locului de muncă la o firmă de stat, asigurări medicale gratuite şi eventual o pensie de la stat. Castronul de metal plin cu orez. La-le toate aceste lucruri; spune-le să muncească pentru ei. Ei nu pricep nimic.

Monk arătă spre un vânzător de pe stradă.

— Doreşti cubul lui Rubik? Cadoul meu. Râse din gât. Nu? Ridică din umeri. Există deja cinci fabrici care fabrică aşa ceva acum. Sunt sigur că se vor apuca în curând şi de altele. Sunt mulţi oameni în China şi mai e până când o dispară şi nebunia asta.

Macomber începuse să-şi piardă răbdarea.

— Şi de ce-mi spui mie toate astea?

Monk îşi desfăcu larg braţele, iar punga i se bălăngănea stingheră într-o mână.

— Se simte schimbarea în atmosferă. Pluteşte în aer, e prezentă în mâncarea pe care o mâncăm şi în băutura pe care o bem.

Intră în conul de lumină aruncat de stâlpii de iluminat de pe stradă, iar chipul îi păru mai lat şi mai turtit decât era în realitate.

— Gândeşte-te, Macomber, aici se constituie un client potenţial pentru producţia voastră de armament. China se maturizează; vom avea nevoie de echipamentul modern pe care îl concepe şi îl execută compania ta.

Macomber fu luat prin surprindere.

— Dacă asta e o nouă glumă, să ştii că nu e bună deloc. Eu vând numai guvernului american şi aliaţilor acestuia, pe baza unor licenţe aprobate direct de acesta. Se aplecă spre Monk, scrâşnind din dinţi.

— Sigur că da, se grăbi să-l liniştească Monk. Politica voastră e cunoscută bine în, hm, comunitatea noastră. Eu nu doream decât să îţi prezint un argument general valabil. China se află într-un plin proces caracterizat prin schimbări

vaste şi constante. Ce e valabil azi, mâine e de domeniul trecutului. Politica înregistrează un flux şi un reflux permanent, se întinde şi se strânge precum corpul dragonului. Noi suntem precum orbul care se trezeşte dintr-o dată în plină lumină şi începe treptat să observe ce se petrece în jurul lui. Dar ce poate el înţelege din asta? Într-o zi se întâmplă ceva, în ziua următoare, altceva. La început, progresul lui este lent şi nu lipsit de greşeli. Dar el îşi menţine mersul înainte. Pentru că din clipa în care a văzut lumina, trebuia s-o facă.

— Pe mine nu mă interesează China, izbucni Macomber. Iar timpul meu nu e nelimitat. Mă aşteaptă nişte afaceri acasă. N-am putea începe acum?

Monk dădu uşor din cap şi coborî de pe trotuar, intrând în mijlocul traficului. Înainte ca Macomber să poată reacţiona, un taxi hodorogit se opri în faţa lor, scrâşnind puternic şi mirosind a cauciuc ars. Monk deschise uşa din spate şi îi indică şi lui să intre.

Macomber se aplecă şi se aşeză pe banchetă; Monk îl urmă, trântind bine uşa după el. Vorbi ceva neinteligibil în dialectul mandarin, iar şoferul dădu din cap. Cutia de viteză protestă cu zgomot şi taxiul începu să meargă târâş-grăpiş.

— Acum, rosti Monk de lângă el, să trecem la afaceri.

Atherton Gottschalk fu invitat să intre într-una din cele şase mari săli de conferinţe aflate în exteriorul clădirii Pentagonului, în încăperea înaltă ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri de culoare închisă, izolată fonic, era aşteptat de toţi şefii de Stat-Major ai forţelor armate americane. În spatele lor se afla un ecran ce acoperea un perete, flancat pe o latură de steagul american, iar pe cealaltă latură de trei steaguri ale celor trei arme principale.

Gottschalk se aşeză la masa octogonală ce îi fusese rezervată. În faţa lui se afla un set de creioane, o carafă cu apă de la gheată şi un pahar simplu din sticlă, cu gura mare. Văzu că aceleaşi obiecte se aflau în faţa tuturor participanţilor. Şefii de Stat-Major interarme aşteptau pe scaune rotative, cu spătar înalt, capitonate în piele neagră. O scrumieră cromată era încastrată în braţul fiecărui scaun.

Camera era deja plină de fumul albăstrui al ţigărilor.

Gottschalk se întoarse spre consilierul său şi făcu un semn din cap. Acesta începu să împartă mape albastre bărbaţilor ce se aflau în jurul mesei octogonale.

— Domnilor, începu Gottschalk, aveţi aici un proiect detaliat privind viitorul dumneavoastră. Un proiect privind securitatea… şi superioritatea militară a Americii în a doua jumătate a anilor 1980 şi începutul anilor 1990.

Făcu o pauză şi deschise dosarul lui, îndemnându-i în tăcere pe ceilalţi să facă acelaşi lucru.

— În prezent, aşa cum sunt sigur că ştiţi cu toţii, nominalizarea mea drept candidat la preşedinţie din partea propriului meu partid se află în faza finală. Am nevoie de sprijin suplimentar, nu neg acest lucru. N-am venit aici ca să vă *mint* – le zâmbi aproape timid – ci să vă *conving*.

Utilizase cuvinte legate de zăpadă şi de bulgărele de zăpadă, reuşind să obţină numeroase zâmbete. Privi în jur, de la un chip la altul, privind ochi în ochi pe fiecare dintre ei, dându-le acea impresie de intimitate, de parcă i se adresa numai lui şi îi împărtăşea un secret bine ascuns până atunci.

— Acum, majoritatea celor de faţă mă cunosc bine. Precum ştiţi, m-am luptat în trecut cu ghearele şi cu dinţii pentru alocarea unor fonduri considerabile în beneficiul armatei, mai ales în ultimii patru ani deosebit de dificili, având în fată o administraţie democrată agresivă fată de o astfel de atitudine, dar în opinia mea, cu o voinţă mult prea slabă pe plan internaţional. Am dus o luptă, practic pierdută dinainte, până în prezent, împotriva unor pacifişti numiţi de Preşedinte în cadrul Consiliului de Securitate Naţională.

Făcu din nou o pauză, turnând apă în pahar şi sorbind din el.

— Dar tendinţa pronunţată în favoarea destinderii, manifestată de actuala Administraţie, este de natură se ne alarmeze pe toţi. Relaţiile încordate dintre Departamentul de Stat şi Israel, un aliat care chiar în cea mai favorabilă situaţie – ceea ce nu e cazul azi – este esenţial pentru interesele Americii în Orientul Mijlociu, sunt cauzate de o concepţie total greşită şi după care prinţii saudiţi trebuie

curtaţi, indiferent de costurile implicate. Dar mai este şi o altă problemă cu care trebuie să vă confruntaţi. Oponentul meu din cadrul partidului Republican – şi cu care mă voi confrunta în august pentru nominalizare – este o persoană care aduce cu ea tot acel bagaj periculos caracterizat prin politica de destindere promovată de fosta administraţie republicană, îmbrăţişată cu un deceniu în urmă. El se va angaja în negocieri diplomatice cu sovieticii, în timp ce aceştia au obţinut deja superioritatea numerică în Afganistan, Polonia şi în multe ţări din lumea a treia, pe care nici nu mai e nevoie să le menţionez acum; şi asta în vreme ce echipele special antrenate de ei se infiltrează în bazele noastre militare, omorând asemenea eroi precum locotenent-colonelul Dewitt.

Izbucniră aplauzele în cameră; Gottschalk se simţi deosebit de mulţumit. Era un semnal că se crease un raport intim între vorbitor şi audienţă, atât de important într-o asemenea situaţie. Obţinuse un cap de pod; el nu mai era considerat acum un diletant, o persoană care îşi băga nasul în probleme ce ţineau numai de specialiştii în probleme militare; depăşise dificultăţile pe care le întâmpina orice civil, indiferent de politica pe care o promovase, atunci când intră în acest sanctuar.

— Am citit sintezele lunare cuprinzând informaţii importante şi m-am alarmat la rândul meu din cauza eforturilor substanţiale pe care le-a făcut în special Uniunea Sovietică în domeniul dezvoltării sale militare în ultimii patru-cinci ani. Precedenta administraţie republicană, sunt sigur că sunteţi la curent cu acest lucru, a depus toate eforturile pentru a mări cheltuielile militare. Dar ea n-a reuşit decât să zgârie la suprafaţă, înainte ca opoziţia manifestată din mai multe direcţii să reuşească să îi saboteze acest efort.

Privi pentru o clipă dosarul din faţa lui.

— Pe pagina a doua a materialului veţi găsi informaţii-cheie statistice, cu privire la un nou avion de vânătoare, controlat prin computer.

Se auzi un fâşâit ce se datora întoarcerii paginilor.

— Un avion complet blindat, apt să atingă o viteză de

circa trei ori mai mare decât a unui avion actual cu reacţie… fie de aici, fie din Uniunea Sovietică, E perfect echipat pentru zbor de noapte, pilotul e asistat de computer prin intermediul unor circuite moderne activate prin laser, iar lucrul esenţial este acela că poate transporta opt rachete de croazieră. Pe scurt, domnilor, *Vampirul* reprezintă un pas uriaş în domeniul tehnologiei militare, oferindu-ne în acelaşi timp să fim extraordinar de mobili şi redutabili.

Senatorul mai sorbi putină apă.

— Dosarul din faţa dumneavoastră conţine alte şase proiecte avantajoase de natură militară, ce ne oferă acel minim avantaj de care avem nevoie împotriva duşmanilor noştri. Toate aceste proiecte – inclusiv *Vampirul* – nu numai că au părăsit planşeta proiectanţilor, dar sunt pe deplin operaţionale. Da, m-aţi auzit bine: *pe deplin operaţionale*.

Gottschalk se aplecă din nou în direcţia mesei.

— Tot ce mai rămâne este doar aprobarea dumneavoastră… şi, bineînţeles, partea cea mai grea, suplimentările de fonduri necesare. După cum vedeţi, domnilor, toate aceste noi sisteme de arme sunt rezultatul eforturilor unei singure firme: *Metronics Incorporated*. După cum probabil ştiţi şi dumneavoastră, fondatorul şi preşedintele firmei este Delmar Davis Macomber şi eu bănuiesc că nu vă este necunoscut faptul că noi doi nu suntem ceea ce s-ar putea numi doi buni prieteni.

Răsunară din nou râsete înfundate ca urmare a surâsului uşor dezgustat ce se citi pe chipul senatorului. Acesta îşi ridică braţele, cu palmele întoarse spre cei din jur.

— Bun. În regulă, recunosc că între noi au existat nişte diferende. Vocea lui avea acum un ton copilăresc; le destăinuia din nou nişte secrete.

— Noi continuăm să avem deosebiri de opinie: personale, profesionale şi da, chiar politice. Dar, îi ameninţă el cu degetul arătător, există un subiect de importanţă vitală, asupra căruia suntem *amândoi* de acord. E vorba de părerea noastră comună că *Vampirul* ne oferă o perspectivă de neegalat pentru a apăra securitatea Americii nu numai de comunismul de pe plan internaţional, ci şi de terorismul

mondial.

Gottschalk deveni din nou sumbru.

— Domnilor, cu toţii am fost martori de prea multe ori în ultimii ani la escaladarea incidentelor teroriste create împotriva Statelor Unite în Iran, Germania de Vest, Egipt şi Peru. Iar aceste incidente continuă să se înmulţească pe măsură ce ne apropiem de anii 1990. Am văzut deja cum fenomenul se răspândeşte ca o molimă, trecând de la naţiunile din lumea a treia şi apărând şi în Europa. Aliaţii noştri, precum Germania de Vest, Italia, Franţa şi Anglia, sunt răniţi de moarte. Iar eu vă anunţ acum că se apropie şi rândul nostru. Trebuie să ne pregătim pentru o asemenea perspectivă şi să acţionăm rapid, puternic şi sigur. Pentru că, domnilor, unde vom ajunge noi, atunci când o ţară liberă, un teritoriu aparţinând celor curajoşi va fi ţinut ostatec de forţele ostile modului nostru de viaţă?

Gottschalk îşi programase bine succesiunea temelor din discurs şi evaluase perfect reacţia audientei. Şi din nou izbucniră aplauzele, urmate de zâmbete, clătinări aprobatoare din cap şi strângeri de mână. Toţi cei prezenţi doreau să îl felicite şi să-i confirme sprijinul personal cu prilejul Convenţiei ce se apropia, dar şi în decursul campaniei prezidenţiale.

Aplauzele şi urările lor de bine continuară săli răsune în minte chiar şi după ce îi părăsise, asigurându-i-se protecţia necesară până la limuzina cu care se întorcea la Alexandria. Întoarse capul şi privi pe fereastră. Niciodată nu i se păruseră luminile din Washington mai clare şi mai vii, atât de pline de promisiuni.

Şi pentru că fu tentat s-o facă, apăsă pe butonul ce îi permitea să comunice cu şoferul, spunându-i să se întoarcă din drum şi să treacă peste podul pe care se intra în oraş. Era un moment emoţionant, un moment ce reprezenta cel mai bine districtul Columbia.

În timp ce traversau Arlington Memorial Bridge, se aplecă şi privi obeliscul feeric luminat al Monumentului Washington, aflat dincolo de panglica lungă şi strălucitoare a răului. Fasciculele de lumină ale reflectoarelor îi dădeau impresia unor cabluri venite din eter, care parcă susţineau

acea siluetă zveltă şi maiestuoasă.

Coborî din limuzină la Lincoln Memorial, urcând de unul singur treptele albe de marmură, un drum parcurs în timp de atât de mulţi americani veniţi aici ca să se minuneze la fel cum făcea şi el acum, de minunea acelei statui de o asemănare izbitoare cu fostul Preşedinte.

Gottschalk avu senzaţia că se născuse din nou, ca şi cum în noaptea aceea vede pentru prima oară enorma statuie a lui Abraham Lincoln, cu toate că în realitate avusese nenumărate ocazii s-o vadă.

Era un moment deosebit în viaţa lui Gottschalk. Simţi cum îl inundă o energie cu totul specială, încălzindu-se sub acele lumini de parcă ele îi erau adresate chiar lui. „Şi în curând vor fi”, se gândi el. „Într-o zi foarte apropiată”.

Mai era nevoie doar de un singur lucru pentru ca acea noapte să fie cu adevărat perfectă şi se întoarse, coborî treptele şi intră în limuzină ca să telefoneze.

Kathleen era la New York, aşa îi comunică biroul ei secretarului său şi nu îi rămânea nimic de făcut. Atunci îi ceru operatoarei să îi dea numărul de telefon de la hotelul Parker Meridien din New York, aşezându-se confortabil pe pernele moi ale banchetei.

Cochetă cu ideea de a închiria un avion până la New York ca să-i facă o surpriză şi s-o ia cu el înapoi. Latura raţională din el îi spunea că totul era o nebunie, dar nu reuşea să convingă cealaltă parte a lui să renunţe la idee. Îl opri numai gândul că aşa ceva ar fi produs destule valuri, putându-i periclita nominalizarea.

Ea nu fusese la hotel când îi telefonase mai devreme, de la dineul organizat la Hilton, pentru colectarea de fonduri; n-avea importanţă, trebuia să încerce din nou, Poate că era destul de târziu şi se hotărâse să revină la hotel. Dumnezeule, cât ura el sentimentul acela de neputinţă, iar aşteptarea şi ţârâitul în gol înrăutăţea şi mai mult situaţia. Trânti furios receptorul în furcă. Nu, el nu dorea să lase un mesaj pentru domnişoara Christian. Pentru că dacă ar fi făcut-o, ar fi putut la fel de bine să citească în „Washington Post” vestea despre aventura lui.

Gottschalk bombăni prudent, iar buna lui dispoziţie de

mai înainte se dezumflă ca un balon spart. Îi treceau acum prin minte tot felul de gânduri în legătură cu Kathleen. Cu cine ieşise în oraş? Urmau să revină împreună în camera ei de hotel şi să facă dragoste? Poate că ei chiar făceau asta, ignorând insistentele apeluri telefonice.

Nereuşind să o elimine din mintea lui, se forţă să se gândească la ziua de 31 august, ora douăsprezece la New York, când el avea să fie proaspăt nominalizat şi se va lansa în campania prezidenţială. Iar în acel moment, pe treptele catedralei Sf. Patrick, unul din locurile cele mai respectate şi mai îndrăgite din întreaga lume, avea să cadă lovitura de maestru al lui Delmar Davis Macomber: un grup de cadre de elită, format din terorişti internaţionali care au luat ostateci, inclusiv pe Gottschalk.

Îşi dezgoli zgomotos plămânii, mândru de cele ce urmau să se întâmple. Ce strateg uimitor şi plin de curaj era Macomber! Gottschalk se simţea atât de norocos pentru faptul că se aliase cu un asemenea tip! Era un adevărat geniu.

Gottschalk se văzu pe el însuşi, stând falnic în mijlocul haosului ce va urma la Sf. Patrick, ţinându-se dârz şi apoi ieşind ca un erou atunci când totul avea să se termine, plutind spre Casa Albă, condus de cea mai mare majoritate de voturi înregistrată de la prima victorie în alegeri a lui Nixon şi până azi.

I se lumină chipul. Doamne, ce mult îmi place! Se gândi el. Şi crezu cu tot sufletul în ceea ce avea să urmeze. Putea să vadă cu ochii minţii cum se desfăşoară fiecare moment, ca şi cum ar fi urmărit un film redat cu încetinitorul: fiecare împuşcătură, gest, expresie a feţei, fotografie, titlu de ziar. Ah, titlurile de o şchioapă! Gottschalk gemu de plăcere în timp ce începu să viseze cu ochii deschişi. Presa!

Simţi cum începe să se excite şi îşi schimbă poziţia pe banchetă. Umflătura deveni curând vizibilă chiar şi în semiîntunericul din limuzină. La naiba cu Kathleen! Şi oricum, nu el o îndemnase să se ducă la New York. Se hotărî să nu îi dea din nou telefon până când ea nu se întorcea de acolo. Putea să se descurce şi fără ea.

— Acasă! îi spuse el şoferului.

Şi imediat îi apăru în minte imaginea sânilor apetisanţi ai Robertei, picioarele ei cărnoase şi muşchii ce tremurau în interiorul coapselor ei.

Se gândi că acesta nu era decât un alt exemplu de situaţie în care evenimentele eclipsau importanţa unei anumite persoane. Aşadar, „politica în acţiune”!

Tracy îl sună pe Thwaite cu puţin timp înainte ca el şi cu Lauren să plece de acasă. Era o dimineaţă însorită şi veselă şi, pentru că Tracy urma să plece în curând la Hong Kong, iar Lauren beneficia de una din rarele ei zile libere, se hotărâseră să meargă cu maşina la plajă.

— A venit momentul să ne gândim şi la motiv, îi spuse poliţistul.

— Aveam de gând să te întreb ce mai faci, îi răspunse Tracy, dar bănuiesc că nu e nevoie de aşa ceva acum.

Tracy se dusese la dubla înmormântare şi se aşezase alături de Thwaite. Văzuse privirile pline de ură pe care i le aruncau acestuia părinţii fetei. Nici gând să vorbească cu Thwaite sau să se apropie de el. Poliţistul avea dreptate: îl acuzau pe el şi numai pe el de moartea fetei şi a nepoatei lor. Atmosfera agresivă ce plutea în aer dăduse ceremoniei funerare un aspect ciudat şi deosebit de rece, în contrast vădit, în primul rând, cu motivul acelei reuniuni. Thwaite dovedise o atitudine demnă pe tot parcursul ceremoniei, pierzându-şi cumpătul numai lângă groapă, după ce plecaseră cu toţi ceilalţi şi în timp ce soarele îl bătea în cap, iar vântul îi sufla prin păr, făcând ca şuviţele să ia aspectul unor degete fantomatice.

— Eu sunt OK, spuse rapid Thwaite.

Dar continuă după o scurtă pauză:

— Vine şi pleacă precum o boală stranie şi de care nu pot să scap. Munca îmi face bine. Mă bucur că există ceva care să m-ajute să uit.

— Te mai gândeşti la Melody? întrebă Tracy în receptorul aparatului.

— Mă gândesc, mda, îşi drese el glasul. Încă de când mi-ai spus la telefon de varianta Hong Kong am tot încercat să găsesc un motiv. Mi-am închipuit că poate fi vorba de un

lucru pe care îl cunoştea Holmgren şi care i-a generat moartea, fie de ceva legat de politică. Ar trebui ca tu să ştii mai multe despre astea decât mine. Avea vreun duşman?

— *Toţi* politicienii au duşmani, spuse Tracy. Face parte din meserie. Dar nu văd pe nici unul care să-l omoare. Şi nu în modul în care s-a procedat. Cine ar putea să aibă acces la cunoştinţe dintr-un asemenea domeniu? Oricum, eu nu văd să existe vreun politician care să fie în stare să *gândească* aşa ceva. E ceva mult prea complicat; prea misterios.

— OK, îi răspunse Thwaite. Poate că formulez greşit întrebarea. Cine avea cel mai mult de câştigat de pe urma morţii lui Holmgren?

— Vorbeşti acum strict politic?

— Mda. Chiar aşa.

— Atunci ar trebui să-ţi răspund: Atherton Gottschalk. El şi cu John erau la cuţite pentru a obţine nominalizarea în cursa prezidenţială la convenţia Republicană de luna viitoare. Lupta nu e definitiv câştigată, dar cred că în prezent Gottschalk are marja necesară pentru a învinge, în special în lumina evenimentelor internaţionale din ultima vreme.

— Hm! Crezi că el ar putea fi în spatele acestei poveşti? Ştii, nu-mi pot scoate microfonul din minte. Afacerea Watergate şi altele asemănătoare…

— Înţeleg ce vrei să spui. M-am gândit şi eu de la bun început la asta. Îl cunosc bine pe Gottschalk. E un tip dur şi îl ura cu adevărat pe John. Acelaşi lucru îl pot spune şi despre cei din echipa lui. Îşi doreşte foarte mult să devină Preşedinte, dar să fim cinstiţi şi alţi trei sau patru candidaţi îşi doresc acelaşi lucru. Iar eu cred că în programul lor nu intră o astfel de crimă.

— Pricep.

— Ce te frământă acum?

— Poate că nimic. Nu ştiu. Tracy auzi foşnetul unor hârtii. Mi-a căzut în mână un raport. Am solicitat computerului central să îmi listeze toate decesele de politicieni ce n-au avut o cauză naturală, petrecute în ultimele şase luni. A apărut un singur nume. Cunoşti pe cineva… ăăă, un senator pe nume Roland Burke?

— Am auzit de el. Nu l-am întâlnit niciodată. Era un tip de treabă. Am fost chiar surprins când am auzit că se gândea să nu mai candideze în septembrie pentru a fi reales. La momentul respectiv am considerat că aceasta urma să fie o grea lovitură pentru Senat şi pentru că acum e mort, ştiu că nu m-am înşelat.

— Aici scrie că a fost ucis de un musafir nepoftit, un hoţ. Poliţia din Chicago e convinsă de asta.

— Ce-a spus medicul legist?

— O să-ţi placă asta! Raportul de la autopsie arată că moartea s-a datorat unei masive hemoragii craniene, provocate de pătrunderea brutală a cartilagiului nazal în creier.

La celălalt capăt al firului se făcu o linişte ce dură atât de mult, încât Thwaite se simţi obligat să întrebe:

— Tracy? Mai eşti acolo?

— Cred, se pronunţă Tracy, că ar trebui să mergi acolo.

— Urmele s-au cam răcit acum, dar şi eu sunt de acord, merită o încercare, spuse el răguşit. Crezi că e vorba tot de prietenul nostru?

— Ar fi posibil.

Tracy analiză rapid în minte informaţia primită.

— Sigur că un bărbat foarte puternic ar fi putut s-o facă, dar unghiul loviturii trebuie să fie… Se opri. Se precizează cumva în raport cum se prezenta cartilagiul?

— Nu. Nu văd nici o menţiune despre aşa ceva.

— OK, nici nu mi-am imaginat că ai fi putut afla asta. Atunci când ajungi acolo, caută-l pe medicul legist care a făcut autopsia. El va şti.

— Ce trebuie să caut?

— Eu aş spune că avem o confirmare în cazul în care cartilagiul era întreg. Asta înseamnă că individul a folosit unghiul corect. Un bărbat solid, dar care nu are antrenamentul necesar, i-ar fi făcut praf cartilagiul la a doua sau a treia lovitură.

— Bine, rosti Thwaite. O să văd ce pot să scot.

Începu să râdă.

— Să nu stai prea mult pe-acolo.

Tracy înţelese că Thwaite încerca să-i spună să fie

prudent.

— Doar timpul strict necesar. Ne vedem curând.

Lauren îl privea din cealaltă parte a camerei. Lângă ea se afla un coş din răchită pentru picnic, pe care îl umpluseră cu pui rece fript, sandviciuri cu ton, salată de cartofi, măsline, fructe proaspete şi o sticlă de vin alb.

— Ce crezi că ai să faci? îi spuse ea încet.

Îşi strânsese bine părul la spate şi îl împletise în două cozi, astfel încât pometii şi buzele îi ieşeau în evidenţă. Purta un tricou roşu cu emblema „NYCB” şi o pereche de pantaloni scurţi albi ce îi evidenţiau splendoarea picioarelor.

— Am crezut că după cele petrecute cu familia lui Douglas, se grăbi ea să-i spună, ai să te linişteşti.

— Nu pot, îi răspunse el simplu, am crezut că o să înţelegi.

— Ceea ce înţeleg eu, spuse ea furioasă, este faptul că amândoi riscaţi să fiţi ucişi.

El o privi impasibil, conştient de lacrimile ce străluceau în colţul ochilor ei.

— Nu înţelegi, spuse ea, tremurând puţin, că nu pot să suport gândul că te voi pierde? Nu acum, după ce am reuşit să ştergem amândoi cu buretele tot ce ne-a despărţit. De câte ori în viaţă apare dragostea, ştii tu asta? O dată, dacă ai noroc. De mai multe ori, dacă eşti dispusă să o faci. Dar eu nu vreau s-o fac.

Se apropie de el.

— Zbori acum de cealaltă parte a lumii să te întâlneşti cu Dumnezeu ştie cine şi să faci ce numai Dumnezeu ştie. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să nu te mai întorci?

— N-o să mi se întâmple nimic.

— Ah, Tracy!

Începu să-i tremure şi glasul, iar el o luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

— Eşti atât de sigur pe tine.

Vocea ei devenise şoaptă. Şi în clipa următoare îl întrebă ca un copil:

— De ce trebuie să fii tu acela?

— Pentru că, îi răspunse el, am o datorie faţă de John. Am şi eu o răspundere în soluţionarea acestui caz.

— Şi asta n-are nici o legătură cu Kim?

— Ceva, poate. Da.

— Eu ştiu unde lucrează Kim. Am crezut că tu ai plecat de acolo.

Ce ar fi putut el să-i spună? Şi din nou auzi vocea lui Thwaite… *există în tine o latură căreia îi face plăcere*. Să fie vorba de Higure şi *kokoro?* Asta văzuse în el Jinsoku atunci la Mines? Avea el oare tăria să se autoanalizeze şi să descopere adevărul? Se grăbi să alunge acele gânduri.

— Eu pot să-l controlez pe Kim. El îmi e util pentru că îmi oferă accesul la resursele de care dispune fosta mea firmă. Să nu îţi faci griji în legătură cu Kim.

Ea se îndepărtă puţin de el.

— Tu chiar nu înţelegi? Eu nu sunt îngrijorată pentru Kim. E vorba de *tine*!

Poate pentru a linişti teama ei în creştere, el o duse la tatăl lui. Faptul că ei nu se întâlniseră până în acel moment nu era din vina ei. Era mai mult vorba de o problemă legată de relaţia din trecut pe care o avusese Tracy cu Louis Richter.

Îşi parcă Audi-ul pe strada Cristopher şi, în timp ce Lauren îl aştepta în faţa intrării în clădire, el merse după colţ la un magazin de cafea ţinut de un grec, cumpărându-i drept o surpriză o cutie cu brioşe Hostess.

Bătrânul fu încântat să o vadă; îşi dorise întotdeauna o fată, iar faptul că existaseră reţinerile manifestate iniţial de Tracy ca să i-o prezinte, îl făcuseră să sufere.

Tracy omise în mod deliberat să-i spună despre boala de care suferea Louis, pentru că dorise ca reacţia ei faţă de acesta să fie cât se poate de normală, nu compătimitoare sau tristă.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Se plăcură de la prima vedere, iar Tracy privi fascinat cum bătrânul o plimba prin apartamentul acela mare şi tipic pentru un bărbat singur.

În realitate, Tracy nu avea de unde şti cât de profundă era afecţiunea ei faţă de bătrân. Lauren era fermecată de el, simţindu-i căldura şi grija pe care i-o arăta acesta. El era atât de diferit de severitatea tatălui ei, acel tată ce nu suporta lucrurile pe care nu le pricepe, încât Lauren îşi

descoperi curând o durere ce zăcuse până atunci profund întipărită în inima ei şi care acum se topea precum se topeşte primăvara zăpada. În primele cincisprezece minute de când se aflau împreună, Louis Richter îi pusese mai multe întrebări despre balet – şi despre viaţa ei în general – decât îi pusese propriul ei tată vreme de cincisprezece ani. Iar cu el nu trăia niciuna dintre reminiscenţele neplăcute ale copilăriei şi pe care le găsea îngrozitoare ori de câte ori ea se ducea acasă ca să-şi vadă părinţii. Pentru că, în mod invariabil, vizitele acelea se transformau în confruntări.

În vreme ce înaintau pe autostrada Long Island, ea descoperi că dorea să vorbească despre trecut.

— Dar de ce foloseşti mereu cuvintele Asia de Sud-Est atunci când tu vrei de fapt să spui Cambodgia?

Tracy îi aruncă o privire rapidă şi acceleră, depăşind un Fiat mic roşu.

— Mult timp, spuse el fără grabă, nu trebuia să ştie nimeni ce făceam noi. Cambodgia era în aparenţă neutră în războiul din ţara vecină şi din acest motiv la fel de inaccesibilă ambelor părţi angajate în conflict. Dar şi noi şi ei ştiam că asta nu este adevărat. Cambodgia oferea adăpost la zeci de mii de luptători Viet-Cong. Sihanouk a luat o decizie nesăbuită şi le-a permis să se infiltreze în zona de frontieră. El avea impresia că dacă se înţelegea cu vietnamezii, în loc să persiste în politica tradiţională de neîncredere şi ură, ar fi putut reuşi să îşi salveze ţara. El a crezut că acţionând astfel, comuniştii vor rămâne îndatoraţi faţă de Cambodgia şi vor permite ulterior afirmarea suveranităţii ţării lui. Dar el n-a reuşit să înţeleagă ramificaţiile ce fuseseră create ca urmare a acţiunilor sale. El a dat greş şi în înţelegerea intereselor *noastre*. O viziune globală asupra lumii, asta n-a fost niciodată unul din punctele lui forte.

— Atunci ar fi trebuit să îi dea afară pe vietnamezii veniţi din nord.

— Nu ştiu. Nu e chiar atât de simplu. El se simţea ameninţat. A fost singurul lucru la care s-a putut gândi. Dar ceea ce s-au apucat să facă succesorii lui, Lon Noi, Ieng Sary şi Khmerii roşii, a fost şi mai rău. Campania dusă de ei,

de genocid şi ură împotriva Vietnamezilor, a reuşit să îi înstrăineze faţă de orice ţară civilizată şi a dus în cele din urmă la înfrângerea lor în ianuarie 1979. Şi astfel, Cambodgia a ajuns o pradă uşoară pentru emigranţii vietnamezi, Ţara şi-a pierdut nu numai suveranitatea, dar şi propria ei identitate naţională. A dispărut totul, înecat în fluvii de sânge şi gelatină de napalm.

Se angajă pe varianta ce ducea la Southampton College, mergând spre sud până când ajunse la autostrada Montauk. Îşi continuă drumul spre est.

— Oricum ar fi fost, continuă el, prezenta noastră acolo era clandestină. Ridică din umeri. Iar mai târziu, după ce m-am aflat acolo pentru o bună bucată de timp, după tot ce-am apucat să văd… Ei bine, eu cred că la mijloc a fost ruşinea faţă de tot ce-am făcut noi, nu numai noi, americanii, dar şi francezii, în special francezii, vietnamezii şi chinezii – poporului Khmer şi minunatei lor ţări. L-am asmuţit unii împotriva celorlalţi, am transformat ţara într-un coşmar de sânge şi moarte.

Lauren se înfioră. Părăsiră autostrada Montauk imediat după Water Mill şi se îndreptară din nou spre sud, spre linia ţărmului şi plaja Flying Point. Aceasta se afla suficient de izolată pe Long Island, ca să fie practic părăsită în acea perioadă a anului.

Ascunşi în spatele unei dune înalte de nisip, se aflau la adăpost şi erau singuri pe plajă. În depărtare, spre apus, dincolo de o lungă limbă de uscat, începea zona reşedinţelor de milioane de dolari, cu grinzi în consolă şi cu luminatoare din sticlă.

Tracy îşi aşeză mâinile sub cap. Lauren se aşezase lângă el, direct în bătaia soarelui. Genele ei lungi aruncau umbre subţiri în scobiturile ochilor, făcând-o să semene cu balerina de pe scenă.

— Ar fi atât de uşor, cel puţin aşa cred, să spun că am mers în Asia de Sud-Est pentru că aveam o treabă de făcut şi pentru că doream să o fac, rosti el. Şi sigur că pe atunci eram îndeajuns de tânăr să cred că era simplu să-i scoţi pe comunişti afară din Vietnam şi din Cambodgia. Dar ei nu ne-au învăţat nimic despre factorul politic.

— Tu erai mult prea ocupat să înveţi cum să ucizi.

Tracy o privi cu atenţie.

— Mai întâi a trebuit să învăţăm cum să supravieţuim.

Îi atinse braţul şi o mângâie.

— Dar vezi tu, ei au considerat că odată ce am făcut ceva instrucţie puteau să ne arunce în luptă oriunde şi să ne lase să punem în practică ce-am învăţat. Dar nu era chiar atât de simplu. Iar în final, ceea ce m-a făcut să mă retrag a fost faptul că mi-am dat seama că *ei nu se vor schimba niciodată*. În repetate rânduri i-am văzut cum aplicau aceleaşi principiii, principiile lor, *indiferent de situaţie*, iar atunci când dădeau greş, aşa cum se şi întâmpla de multe ori, le era imposibil să găsească o explicaţie pentru cele întâmplate. Eu ştiam motivele, sigur că da, dar ei nu voiau să mă asculte.

Tracy oftă.

— Ei au făcut enorma greşeală de a-i trata pe Khmeri la fel cum îi tratau pe nord-vietnamezi. Doamne, ce idioţi! Vietnamezii au în spate o întreagă istorie de războaie şi de agresiuni militare. Dar Cambodgia era un paradis rustic, animat de idei budiste şi pacifiste. Dar asta se întâmpla înaintea războiului. Acum, Cambodgia – vechea Cambodgie – a murit, fiind îngropată sub ruinele ce se prăbuşesc în permanenţă de la Angkor Wat. Iar *noua* Kampuchie, dacă poţi să-i spui aşa, se distruge singură aşa cum te muşcă un câine turbat.

Lauren era şocată, albă ca varul la faţă şi tremurând toată.

— Dar cum a fost posibil aşa ceva? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— Noi am pierdut pe plan politic, nu militar. Ca de obicei, am trecut de partea celor răi. Cel puţin mie mi-a fost clar că Lon Noi a fost de fapt cea mai nepotrivită persoană care să merite sprijinul nostru. Dar noi încercam să soluţionăm conflictul după teorie – şi nu am încercat să îl tratăm ca pe o situaţie cu totul specială. Iar Khmerii roşii au ştiut să se folosească de sprijinul pe care îl acordam noi lui Lon Noi pentru a convinge populaţia, inclusiv pe călugării budişti, că ei – Khmerii roşii – reprezentau salvarea tării. Dar în ziua

următoare celei în care l-au răsturnat de la putere pe Lon Noi, au declanşat nişte pogromuri anti-vietnameze atât de groaznice, încât Khmerii republicani s-au rugat de guvernul de la Saigon să intervină. Armata vietnameză a invadat Cambodgia, măcelărind la rândul lor. Şi de atunci încolo, Cambodgia nu a mai cunoscut decât războiul şi subjugarea ţării.

— Iar asta te doare pe tine cel mai mult.

El evită să o privească. Un vas de pescuit trecea pe lângă ei, cu plasele negre şi groase ce cădeau ca nişte draperii prinse de catargele lor galbene. Se auzeau din când în când şi trepidaţiile zgomotoase ale motoarelor Diesel. Tracy îşi dorea atât de mult să îi destăinuie totul! El îşi dădea seama că nimic nu era corect între ei doi până când nu făcea acest lucru. El ţinea ascunsă o latură secretă a personalităţii lui, o latură ce o privea pe ea în modul cel mai intim. Faptul că el se considera vinovat de moartea fratelui ei era ca o prăpastie ce îi făcea impresia că îi desparte şi mai mult. Trebuia că într-o bună zi să arunce o punte peste acea prăpastie şi să treacă dincolo. *Trebuia* să îi spună.

— Ştii, e un lucru tare nostim, îi spuse el într-un târziu, când eram mai mic, obişnuiam să mă întreb de ce s-a măritat mama cu tatăl meu.

— Vorbeşti serios?

Lauren îşi feri ochii de lumina soarelui, apărându-i cu mâinile. „E un bărbat minunat!” se gândi ea.

— Eu nu vreau să spun decât că ea a ştiut mereu cu ce se ocupa el… şi pentru cine lucra. Ea era o pacifistă, înţelegi. Eu cred că biata de ea s-a resemnat… pentru că dragostea pentru tata era atât de puternică…

Tracy o privi pe Lauren.

— Poţi înţelege asta?

Lauren dădu din cap.

— Sigur că da.

Începu să sufle briza, făcând ca deasupra capetelor lor să se unduiască iarba de pe dună, precum tentaculele unei stele de mare.

Ea lăsă nisipul să-i cadă printre degete, stând rezemată într-un cot, cu picioarele ei lungi întinse şi cu gleznele

aşezate una peste cealaltă. Amândoi îşi scoseseră hainele subţiri de stradă, rămânând în costumele de baie. Ea purta un costum dintr-o singură piesă, de culoarea pielii, ceea ce făcea ca de la distantă să pară goală, fiind împodobită doar de florile roz şi mov imprimate, care se înclinau uşor pe tulpini.

— Cât timp vei fi plecat?

Îi vorbise în şoaptă şi Tracy avu impresia că îşi imaginase acea întrebare.

— Nu ştiu.

Ea îşi ridică privirile, ferindu-şi din nou ochii de soare.

— Unde o să stai? Aş vrea să-i dau telefon.

— Nu cred că ar fi o idee bună.

Plaja era complet pustie şi nu se mai auzea decât vântul ce sufla şi zbuciumul valurilor ce se spărgeau de mal, o liniştitoare imagine a veşniciei. Şuviţe de păr îi scăpaseră din pieptănătură şi se zbăteau acum pe lângă obrajii ei, sub adierea caldă a brizei.

— Dar poate că o să reuşesc eu să-ţi dau telefon, adăugă el. Dar el ştiu că promisiunea lui nu însemna mare lucru. Ea ştia mult prea bine că el nu putea vorbi serios, n-avea cum să-i spună unde anume se ducea şi ce trebuia să facă acolo. Ştia ce înseamnă să te concentrezi total.

Dar Lauren se gândea acum la el într-un plan mai îndepărtat. Iminenta lui plecare reuşise să îi aducă din nou în memorie imagini fugare despre Bobby. Atunci când îl văzu viu pentru ultima oară, el tocmai părăsea casa şi ea îl privise cu coada ochiului în timp ce îşi executa exerciţiile matinale de balet. Lauren fusese mult prea ocupată, concentrându-se la ce trebuia să înveţe până după-amiază, pentru audiţie şi nu-l sărutase în semn de „la revedere”. De fapt, nu-i adresase nici un cuvânt. Poate că el îi strigase ceva la despărţire. Ea nu îşi aducea aminte. Iar momentul acela a fost primul lucru care i-a venit în minte în după-amiaza în care îşi însoţise părinţii la aeroportul Dulles International pentru a intra în posesia rămăşiţelor pământeşti ale lui Robert Arthur Marshall. Peste o săptămână şi jumătate ar fi împlinit optsprezece ani.

...*Concentrarea*. Elementul care o ajută să fie atât de

bună.

Dar şi cel care a planat asupra ei în ziua aceea sumbră şi rece, când Bobby a ieşit din viaţa ei pentru totdeauna…

— Tracy, nu vreau să pleci.

Rugămintea din tonul ei deveni mai puternică şi continuă să-i vorbească, cu tot nodul ce i se pusese în gât.

— Eu ştiu că sunt teribil de egoistă, dar nu-mi pasă. Mi-e teamă să nu ţi se întâmple ceva groaznic. Mi-e teamă că te vei urca în avion iar eu niciodată…

Îşi acoperi chipul cu mâinile. I se zguduiau umerii în timp ce plângea.

— Ah, Doamne, iartă-mă. Simt însă nevoia să plâng, nu ştiu de ce, eu…

Mâinile lui îi cuprinseseră capul şi se apropie mai mult de ea. Începu să îi sărute lacrimile pentru a face să dispară norii ce umbreau ochii ei minunaţi. Tracy se gândi la plăcerea pe care i-o oferea această imagine.

Se sărutară îndelung şi pătimaş. El simţi trupul plin de energie şi suplu lipit de trupul lui, apoi adierea respiraţiei ei şi căldura ce emana din pieptul şi pântecul ei. Îi mângâie obrajii, gâtul şi adâncitura claviculei, umărul ei ascuţit. Îşi lipi buzele de gâtul ei şi văzu cum i se închid ochii.

— Tu eşti în întuneric, şopti ea, iar eu sunt în lumină.

Îşi încolăci braţele în jurul trupului lui, iar degetele îi urmăreau conturul muşchilor, mişcându-se cu încetineală, metodic, ca şi cum ar fi fost o oarbă ce se obişnuia cu trupul noului ei amant.

Ea văzu cu ochii minţii chipul său luminat de strălucirea lunii, mişcându-se dintr-o zonă de umbră în alta, eroul despre care el singur îi vorbise. Şi crezu fiecare cuvânt al lui, ştiind că indiferent de spusele lui, el prefera să evite cât mai mult să se laude cu isprăvile lui. Ea îşi dădu seama fără ca el să-i spună despre specificul activităţii sale din trecut, fiind însă sigură că se întorsese la acestea; el nu îi putea spune decât nişte lucruri cât mai generale. Îi era recunoscătoare pentru intimitatea prezentă între ei şi în acelaşi timp nici nu căuta să îşi ascundă dorinţa de a şti mai mult.

Simţi căldura trupului ce se lipise de trupul ei şi începu să

ofteze. El se apucă să îi dea jos partea de sus a costumului de baie şi îşi lăsă în jos capul, făcând-o să se uite în jur ca să vadă dacă plaja era în continuare pustie. Dar în clipa în care buzele lui îi ajunseseră pe piept, nu se mai putu gândi la nimic. Îi acoperi capul cu braţele, în timp ce fiori de plăcere începură să alerge spre rădăcina coapselor. Simţi cum căldura îi cuprinde pelvisul, dând naştere la o umezeală ce o făcea să îl dorească şi mai mult.

Simţi cum arătătorul lui Tracy o atinge în zona unde se deschideau faldurile ce-i acopereau feminitatea. Simţi prin căptuşeala costumului de baie cum o presa pe locul acela. Senzaţia produsă de ţesătura ce se mişca în acelaşi ritm cu degetul lui, o făcu să tragă mai mult aer în piept.

Gura lui se mişca într-una, stârnindu-i dorinţele şi necăjindu-i sfârcurile, devenite tot mai tari. Dorinţa îi puse un nod în gât şi îi era imposibil să mai scoată vreun cuvânt. Se auzeau doar nişte sunete nedesluşite, un fel de cântec de sirenă plin de dorinţă şi de dragoste, reuşind să îmbine fericit pasiunea de moment cu o legătură profund emoţională fără de care plăcerea sexuală s-ar fi diminuat cu mult.

Tracy era atât de stârnit, încât depăşea chiar şi nivelul atins odată cu primele lor întâlniri. Constată că nu reuşea să-şi impună un ritm normal al respiraţiei, iar atunci când gâfâia, aerul expirat era fierbinte. Mădularul i se întărise chiar înainte să îi scoată costumul de baie, iar acum era atât de mare, încât începuse să iasă din slip. Iar în clipa în care degetele lui Lauren se furişară în jos pe trupul lui, cuprinzându-i testiculele, vârful penisului începu să tremure şi să se zbată ca şi cum urma să explodeze.

— Ah! exclamă ea ca şi cum sunetul s-ar fi datorat unei lovituri. Tracy…

Un suspin uşor, ca un norişor ce pluteşte în înaltul cerului, purtat de o boare călduţă şi de razele de soare, în timp ce îi trasă conturul lung al penisului şi urca spre capătul lui. Oftă din nou atunci când îi cuprinse vârful ce ieşise deasupra slipului.

— E atât de mătăsos…

Cuvintele ei erau ca un nou imbold, mărindu-le la

amândoi plăcerea.

Pentru Tracy, vocea gravă a lui Lauren, îngroşată de dorinţă, îi era mai mult decât suficientă pentru ca mădularul să devină şi mai tare. Vocea ei ascundea promisiunea unor plăceri ce nu era nevoie să fie descrise. În momentul acela, el era convins că Lauren ar fi putut să îi provoace orgasmul chiar şi numai alintându-se astfel.

Şi nimeni alta nu simţea o atât de mare plăcere să sărute. Chiar şi sânii îi tremurau, nu numai trupul, atunci când buzele unuia se striviră de buzele celuilalt. Iar gustul ei nu semăna cu nimic cunoscut lui, parcă ar fi conţinut ceva aparte, o mirodenie exotică şi pe care numai ea putea s-o aibă.

Ea nu se îndura să întrerupă sărutul, iar mâinile continuară să coboare pe trupul lui, până când reuşi să îi scoată slipul şi să-l lase gol. El se lipi şi mai mult de ea, făcând-o să ţipe, înnebunită de dorinţa împreunării lor depline, aproape rupându-şi costumul de baie cu unghiile şi gemând a neputinţă, până când o ajută el.

El dorea să o pătrundă chiar atunci, dar ea clătină din cap şi îi şopti:

— Mai întâi, mai întâi…, cu o voce atât de gâtuită încât el nu mai dori să facă decât ceea ce îl ruga ea.

Capul ei se lăsă în jos, iar soarele îi lumină părul, dându-i o strălucire aurie şi o nuanţă diferită de a unei muritoare de rând, în timp ce buzele ei întredeschise îi cuprinseseră încetul cu încetul mădularul, încet, răcorindu-l cu umezeala gurii ei, făcându-l să geamă din interiorul pieptului şi îi transmise la rândul lui vibraţiile acestor gemete. Gura ei era ca o teacă teribil de mătăsoasă şi fiecare rotire a limbii ei pe vârful penisului său îl făcea să simtă un vârtej ameţitor de plăceri, până când începu şi el să tremure, iar fesele începură să i se cambreze în timp ce şoldurile încordate se sileau să rămână pe pătură.

Ea îşi ridică buzele şi îl privi cu ochii măriţi şi umeziţi din cauza dorinţei.

— Acum, îi spuse ea. Ah, acum.

Şi Tracy, cu penisul ce începuse să îi zvâcnească din cauza tensiunii nervoase, îşi întoarse trupul spre ea, căuta

intrarea şi o pătrunse în secunda următoare cu o singură alunecare lentă şi fierbinte, reuşind să aducă lacrimi micuţe în colţul ochilor ei.

— Ah, gemu ea. Ah, ah, ahhh…

Şi începu să-i apese sălbatic fesele, impunându-i un anume ritm, în timp ce se apropia şi se îndepărta de el.

Nici unul n-ar fi vrut ca momentul acela să se termine vreodată, dar dorinţa începea să fie din ce în ce mai mare, zburând fără nici o limită impusă, iar extazul orgasmului era singura lor posibilitate de a se putea în sfârşit elibera. Tracy pătrunse în ea din ce în ce mai repede, iar cu braţele o strânse cu putere şi blândeţe în acelaşi timp, ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut s-o piardă în orice moment.

Lauren îşi pusese o mână pe fesele lui iar pe cealaltă o ţinea pe spinarea lui cu degetele răsfirate ca vârfurile unei stele de mare, îmbătându-se cu muşchii încordaţi ai gâtului şi atunci când simţi sunetul acela special care vibra în tot trupului lui, de care îşi aduse din nou aminte, ah, după atâta timp, asemănător zgomotului făcut de un avion la decolare, ea îşi strecură degetul arătător prin faldurile umede ale feselor lui, tot mai adânc, căutând până reuşi să găsească intrarea. Iar acolo îi simţi zvâcnirile anusului: înăuntru şi afară, în ritm cu ea, frecarea aceea, atât de aproape de degetul ei, îi mări şi mai mult plăcerea, surescitând-o la maximum.

Găsi intrarea şi pătrunse încet acolo, implântându-se astfel în el aşa cum şi el se implânta în ea. El simţi cum trupul lui musculos îi dădea un semnal de alarmă, un fior.

— Ah, da, dragule, îi şopti ea înfierbântată, la ureche. Aşa e bine. Vino, dragule. Vino. Ahhh!

Lauren pierdu orice reper de timp şi spaţiu, ca şi cum orgasmul ei ar fi reuşit să o elibereze, dislocând-o şi făcând-o să plutească odată cu vântul, cu viteza unui glonţ. Şi în intervalul de timp dintre două bătăi de inimă. Depăşind totul în zbor. Era conştientă doar de existenta ei şi a lui Tracy, intim legaţi printr-o cascadă din ce în ce mai înaltă de plăceri, precum cercurile din ce în ce mai mari ale undelor unui lac, împrăştiindu-se la nesfârşit spre exterior, sub fierbintea sărutare a soarelui, ale cărui raze mângâiau

trupurile lor umede.

Dar momentele ce urmară acestei descărcări comune fură deosebit de dificile pentru Tracy. Simţi în gură gust de cenuşă în timp ce spectrul fratelui mort al lui Lauren îl chinui aşa cum îl chinuia un stăpân nemilos – momentul luminos – în care se simţise mai aproape de ea decât de oricine altcineva din toată viaţa lui – nu reuşi decât să îi mărească atât de mult sentimentul de culpabilitate, încât nu reuşi să mai suporte povara aceea. Aceasta îi dădea senzaţia unei obscenităţi, după ce aflase cât de apropiaţi reuşiseră ei să devină, în clipa în care se retrăgea din ea şi anume că secretul lui era de fapt o diformitate mult prea hidoasă.

— Lauren, şopti el răguşit. Lauren…

Lipită de el, ea văzu expresia chipului său şi se îngrozi.

— Dragul meu, ce e?

El se agăţă de ea şi îi spuse întreaga poveste. Tot ce-i destăinuise lui Thwaite în lunga noapte petrecută în faţa paharelor din cârciuma aceea din Chinatown.

El simţi disperat cum îi tremură trupul atunci când îi descrise modul în care murise Bobby; simţi cu detaşare cum ea se îndepărtează de el în timp ce îi povestea despre convingerea lui că fusese şi el complice la cele întâmplate.

— Ticălosule! îi aruncă ea. Ticălos cu inimă de piatră, ca să-i faci aşa un lucru, inimaginabil, tocmai lui!

Se ghemuise pe toate cele patru membre, aşa cum fac animalele atunci când sunt luate prin surprindere şi sunt îngrozite.

— El era un copiii Doar un copil!

I se răcise trupul, cu toată căldura oferită generos de soare; se făcuse din nou ca o minge, aşa cum fusese şi în ziua aceea de la aeroportul Dulles când ei scoseseră sicriul de lemn pe un cărucior cu rotile din burta avionului, iar razele soarelui loveau orbitor marginile oblice ale acestuia. Îl privi acum pe Tracy, aflându-se în umbra oferită de trupul lui, în timp ce soarele bătea în spinarea acestuia; el nu i se mai păru a fi aceeaşi persoană care o însoţise cu maşina până în locul acesta. Îşi simţi inima mult îmbătrânită, dar o ardea flacăra unei mâini îndreptăţite, dându-i o putere

nebănuită.

— Pentru că dacă n-ai fi fost tu, tipă ea înnebunită de durere, el ar mai fi trăit şi azi!

— Lauren, eu n-am vrut decât…

— Nu-mi pasă ce-ai vrut tu!

Îşi luă hainele şi începu să se îndepărteze către malul abrupt al dunei de nisip.

— Şi nu ştiu cum de m-am lăsat atât de orbită până acum!

Căzu în genunchi, cu faţa spre el, cu faţa la valurile înspumate şi spre ţărmul acela minunat, ca o semilună, spre frumosul lui chip. Dar acum nimic din toate acestea nu mai avea nici o importantă pentru ea; pentru că dispăruse orice urmă de frumuseţe din toată lumea care o înconjura. Nimic, în afară de urâţenia oribilei morţi a fratelui ei, o grozăvie înfiorătoare şi pe care o simţea ascunsă în trupul ei, precum o carne străină şi leproasă.

El îşi întinse mâinile spre ea, implorând-o.

— Lauren, am făcut tot ce-am putut ca să îmi răscumpăr vina. Eu…

— Înţeleg! Adevărat! Ai ucis din nou!

Devenise isterică iar ochii i se măriseră atât de mult, încât avu impresia că albul lor strălucea peste tot în jurul lui.

— Şi nu e de mirare că nu te-ai putut uita la mine atunci când ai coborât din avion cu trupul lui Bobby! Nu te acuz pentru asta! Dar dacă ţi-ar mai rămas vreo urmă de decentă în tine, m-ai fi lăsat în pace. Dar tu n-ai făcut-o. M-ai urmărit!

Îşi pierdu vocea, nereuşind decât să mai scoată nişte sunete guturale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că te iubeam. Aşa cum te iubesc şi acum.

— Iubire?

Râsul ei îl făcu să se înfioare.

— Ce iubire? Faci dragoste cu mine în timp ce ştiai ce i-ai făcut sărmanului de Bobby!

— Lauren, el era prietenul meu. El mi-a fost drag.

Din tonul lui răzbătea o notă de disperare pe care nu

reuşea să şi-o mai controleze; îşi dădea seama că situaţia lui era disperată.

— El a avut încredere în mine; amândoi am avut încredere unul în celălalt, Cum crezi tu că m-am simţit atunci când am văzut ce i-au făcut?

— Eu cred că n-ai simţit *nimic*! Ai ştiut asta? Cred că eşti incapabil să ai în tine ceva care să semene cu un sentiment uman. Războiul, războiul. Acesta e motivul real pentru care te-ai dus acolo! Pentru că nu te-ai gândit decât la asta. Să îţi îndeplineşti misiunea! Pentru că războiul înseamnă să ucizi, Tracy şi lasă-mă să-fi spun ceva, trebuie să-ţi placă teribil de mult, pentru că asta ai făcut tu acolo! Să ucizi, să ucizi şi după aceea să ucizi şi mai mult!

El îşi întinse din nou mâinile spre ea, dar distanţa dintre ei i se păru a fi acum cu mult mai mare.

— Dă-mi cel puţin o şansă să-ţi explic. Îmi eşti datoare măcar cu atâta lucru.

Ea se căţără în patru labe, retrăgându-se în spatele şerpuitor şi înalt al dunei. Firişoare de nisip se scurgeau în jos, fâşâind pe lângă tălpile lui goale.

— Nu-i datorez nimic unui *ucigaş*! Ticălosule! Nu vreau decât să mă scoţi de aici!

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre maşină, în timp ce el, aflat parcă în transă, adună tot ce mai rămăsese de la picnicul lor.

Tracy găsi pachetul nedesfăcut ce conţinea brioşele Hostess şi îl cuprinse tandru cu amândouă mâinile. Erau lacrimi pe el în clipa în care îl puse la un loc cu celelalte resturi.

La Shanghai, noaptea era prea fierbinte, în ciuda faptului că briza îşi făcea simţită prezenţa pe fereastra deschisă a taxiului, Macomber se răsuci pe bancheta din spate, reuşind să-şi scoată haina. Dedesubt, cămaşa albă din bumbac i se lipise de spinare ca un strat umed de piele pe jumătate jupuită.

— Ce păcat că taxiul nu are aer condiţionat, deh, Macomber! rosti Monk. Nu-şi întorsese capul, dar pupilele ochilor se deplasaseră mult în lateral. Aşa e mai bine?

— Până şi vântul ăsta nenorocit e fierbinte!

Monk dădu din cap.

— Vara e de multe ori greu de suportat aici. Dar te obişnuieşti în timp cu aceste condiţii neospitaliere.

Taxiul se îndreptă spre nord, ieşind din vechiul cartier franţuzesc în care serviseră atât de somptuos cina. Se aflau acum în partea nordică a vechiului oraş chinezesc.

Taxiul scârţâi şi se opri pe strada Aren, iar Monk îi puse şoferului în mână un teanc de *fen*. Macomber se îndoi că Monk îi dăduse vreun bacşiş bătrânului.

Coborâră într-o curbă. În faţa lor, în spatele unui zid alb, se zăreau nişte copaci înalţi şi întunecaţi.

— Grădinile Yu, spuse Monk. Vino! îl invită el pe Macomber înăuntru.

Parcul părea pustiu.

— Aici chiar că bat la ochi oricui.

— Prostii!

Monk îl îndemnă să înainteze.

— E cel mai potrivit moment să te afli aici. N-ai avea nici un chef să-l vizitezi în timpul zilei, Macomber. Prea multă lume. Adică imposibil să te poţi bucura pe deplin de frumuseţea şi de liniştea de aici.

Intrară pe o alee. În faţa lor se afla un zid rotund şi alb. Deasupra lui se putea vedea cum se ondula trupul unui dragon. Monk îl dirijă spre stânga, acolo unde zidul se termina cu un cap de dragon, sculptat cu mare măiestrie.

— Aici sunt mai mult de treizeci de pavilioane, rosti Monk cu o undă de mândrie în glas. Lucrările au început în 1537, în timpul dinastiei Ming.

Se întoarse încet pe loc.

— Şi acum, unde ar fi mai bine să ne ascundem? Sunt multe, multe locuri.

Ochii i se luminară.

— Ah, acolo, arătă el cu mâna. Podul celor nouă turnante.

Începură să meargă în acea direcţie.

— Acolo e şi o renumită ceainărie, dar cu părere de rău te anunţ că e închisă noaptea. Nu reuşi să se abţină să nu râdă. Şi oricum, noi o ducem mai bine, nu-i aşa?

Se aşezară cât mai bine cu putinţă pe pietrele acelea reci

care îţi dădeau impresia că te reconfortează atunci când te sprijineai de ele. Copacii fremătau în jurul lor, făcând ca noaptea să pară şi mai neagră decât era ea în realitate.

Monk fâşâi prin punga de hârtie, scoase o sticlă de Stolichnaya şi îi desfăcu capacul.

— Ah, acum, rosti el. A meritat aşteptarea.

Turnă vodca în două păhărele din hârtie şi îi înmână unul din ele lui Macomber, care îl văzuse pe chinez cum îşi umpluse paharul său aproape până la margine.

— Nu e puţin cam devreme? îi spuse Macomber ironic.

Monk îl cercetă din priviri.

— Dragul meu Macomber! Ai zburat peste o jumătate din planetă ca să mă vezi. Doreşti o marfă pe care numai eu pot să ţi-o ofer. S-ar cuveni oare ca să părăsim amândoi grădinile Yu fără să ne cherchelim? Eu cred că nu! Îşi ridică paharul. Vrei să bei şi tu cu mine?

Macomber era conştient că n-avea de ales. Sorbi cu cumpătare, în timp ce Monk îşi aruncă pe gât o treime din conţinutul paharului.

— Acum să trecem la afaceri.

Monk îşi frecă mâinile, anticipând o afacere bună.

— Pentru şapte bărbaţi – musulmani fanatici – preţul trebuie să fie mare. Sunt sigur că tu înţelegi bine asta.

— Perfect.

— Ei trebuie recrutaţi, despărţiţi şi îndoctrinaţi corespunzător.

— Dar toţi în limba lor, spuse Macomber. E un lucru esenţial. Nici o aluzie privind implicarea unei puteri străine nu trebuie să le parvină!

Monk dădu împăciuitor din cap.

— Înţeleg. Aşa se va şi face... în schimbul unui anume preţ.

Îşi fixă şi mai bine fundul pe răcoroasele bănci din piatră aflate pe marginea podului.

— Să spunem şapte milioane... câte unul pentru fiecare din ei.

— Imposibil.

Macomber îşi învârti paharul între degetul mare şi celelalte degete.

— Sunt pregătit să îţi ofer două milioane de dolari.

Monk îl privi pe Macomber ca şi cum acesta l-ar fi jignit de moarte. Un sunet ciudat, animalic, îi ieşi dintre buze.

— Şase milioane. Doar atât pot să mai cobor.

— Trei.

— Cinci şi jumătate.

— E dublu faţă de cât merită ei, spuse Macomber.

Monk ridică din umeri şi îşi mai turnă votcă.

— Atunci du-te în altă parte.

— Nu-ţi pot plăti mai mult de patru milioane.

— Dacă-mi dai cinci, vei primi marfa, rosti Monk.

Începu să soarbă din pahar.

Macomber începu să se gândească. Cinci milioane era mai mult decât anticipase el. Dar pe de altă parte, nu credea că Monk ar fi fost dispus să mai coboare. Mai avea de ales? Avea nevoie de oamenii aceia... trebuia să se înscrie într-un grafic foarte strâns.

Dădu afirmativ din cap.

— S-a făcut. Ei trebuie să vină în două tranşe, mai întâi unul şi apoi şase. Ştii bine zilele: 31 august şi 22 decembrie.

— Zis şi făcut! ţipă Monk, dând peste cap vodca ce îi mai rămăsese în pahar, după care îl umplu din nou.

Îl privi pe Macomber.

— Să ţi-o spun şi eu, mă bucur că s-a închis aici. Cinstit să fiu, mie nu-mi plac târguielile. Eu sunt un om de acţiune; îmi place să pun lucrurile în mişcare. Pentru că asta înseamnă într-adevăr o provocare.

— Doar războiul este cu adevărat o provocare, rosti Macomber. N-a mai rămas nimic din ţara asta azi.

Îi era teamă să nu-l jignească pe chinez, dar băutura pe care o consumase în seara aceea atât de lungă îl făcuse să-şi exprime sentimentele lui reale.

— Locul unde mă aflu mă sperie. O ţară care parcă aşteaptă să înceapă din nou războiul. Sunt prea mulţi strigoi aici.

Monk îl privi pe Macomber şi îşi exprimă la rândul lui acordul.

— Da, spuse el. E perfect adevărat. Au murit prea mulţi prieteni; prea multe familii au dispărut, de parcă i-ar fi

înghiţit pământul.

— Ai înţeles, spuse Macomber.

Monk îl privi uluit.

— Ce să înţeleg?

Macomber izbucni în râs.

— Vreau să spun că ai dreptate. Mi-am făcut o vreme griji în legătură cu tine.

Monk îl privi politicos, dar curios.

— Da? Cum aşa?

— M-am gândit că poate erai un comunist.

— Un om de afaceri liber n-are legături cu politica, spuse Monk, clătinând din cap. Nu-şi poate permite s-o facă.

— Dar tu eşti loial Republicii Populare. Sunt sigur că sub acest aspect eşti implicat politic.

Monk îşi aruncă privirile peste capul lui Macomber, spre ramurile desfăcute ale unui arbore gingko.

— Se spune că arborele acela are patru sute de ani, oftă el adânc. Mă simt şi eu la fel de bătrân, Macomber. Ţi-o spun sincer, l-am văzut aici pe toţi cum vin şi apoi pleacă. Cei puternici şi cei vicleni. Şi la un moment dat sunt loviţi năprasnic, iar eu odată cu ei.

— Bine, dar tu eşti încă aici, preciză Macomber. Şi prosperi în continuare.

Monk privi fix în ochii lui Macomber. În ei se vedea o luminiţă.

— Dar eu nu mai am pe nimeni. Am avut odinioară o soţie, o fiică încântătoare. Au dispărut amândouă... China le-a înghiţit de vii.

— Nu înţeleg.

Macomber se aplecă spre el şi îi mai turnă celuilalt vodcă în pahar.

— Odinioară, cu mult timp în urmă, sau poate că aşa mi se pare mie asta acum, am avut un frate. Era un bărbat plin de voinţă şi deosebit de violent. Îi ura pe americani.

Monk îşi duse paharul la gură.

— Guvernul ţării mele a găsit o bună întrebuinţare pentru el. L- au antrenat şi l-au infiltrat în teren. S-a descurcat foarte bine. A avut atât de mare succes, încât i-au cerut să înceapă să recruteze noi agenţi.

— Când a fost asta? îl întrebă Macomber.

— În 1967.

Monk închise ochii, băutura începea să-şi facă efectul. „Trebuie că are în cap numai votca”, se gândi Macomber. Se apropie şi mai mult de el. Poate că o să-i scape ceva chinezului; ceva compromiţător. Lui Macomber îi plăcea să dispună de informaţii despre alţi oameni. Asta îi dădea certitudinea că ei vor face ceea ce îi se cere.

— Ce s-a întâmplat? tatonă el cu blândeţe.

Ochii lui Monk se aburiră puţin, dar întrebarea lui Macomber îl aduse pe linia de plutire.

— Printre oamenii pe care i-a întâlnit se afla şi o femeie. O femeie frumoasă, jumătate Khmer, jumătate chinezoaică.

În mintea lui Macomber încolţi o idee.

— El a antrenat-o şi ea a devenit agentul lui cel mai capabil. Tu trebuie să înţelegi că fratele meu era un om dedicat idealurilor sale. El nu era niciodată mulţumit de succesele înregistrate azi; se gândea în permanenţă la viitor. Iar această femeie i-a dat ideea unei lovituri spectaculoase. Urma s-o infiltreze în tabăra forţelor speciale americane de la Ban Me Thuot.

Macomber avu senzaţia că aude un ţipăt înăbuşit ce pornea din străfundul inimii sale. Îşi ţinu gura, temându-se să nu întrerupă şirul gândurilor chinezului.

În inima lui se cuibărise spaima şi în clipa în care încercă să vorbească simţi cum i se lipeşte limba de cerul gurii.

— Care… reuşi el să îngăime într-un târziu. Cum o chema pe ea?

Putu citi în ochii lui Monk efortul pe care îl făcea să îşi aducă aminte.

— Oribil. A fost ceva oribil. Am încercat să-mi scot asta din minte. Numele acela duduia în creierul lui şi Macomber îşi ţinu respiraţia. Tisah, aşa o chema. Fratele meu a dus-o acolo şi i-a lăsat instrucţiuni să se folosească de toate cunoştinţele ei pentru a intra în legături amoroase secrete cu ofiţerii superiori din contrainformaţii, aflaţi în tabără.

Legături amoroase. Pluralul veni ca un şoc în mintea lui Macomber, ca explozia unui obuz de mortier. „Tisah!” gândi el. „Tu ai fost a mea. Numai a mea!”

— Aşa cum ţi-am spus, ea a făcut ce i s-a spus şi informaţiile pe care i le strecura fratelui meu erau de cea mai bună calitate. El era foarte încântat. O umbră păru că trece peste chipul lui Monk. Şi apoi, s-a schimbat totul într-o bună zi.

— Ce vrei să spui?

Macomber descoperi cu groază că vocea lui devenise un fel de croncănit răguşit.

— Sau mai bine zis, ceva a schimbat-o pe ea. A încetat total să îi mai furnizeze informaţii. Temându-se pentru viaţa ei, fratele meu s-a strecurat după ea. Ea nu se afla în propria sa locuinţă.

„Ştiu asta”, se gândi Macomber în agonia ce îl cuprinsese. Ce se petrecuse cu Tisah a lui? Acum, după toţi aceşti ani lungi şi în care nu ştiuse nimic, era pe punctul să afle adevărul. Şi asta unde, din atâtea posibilităţi, tocmai într-un străvechi parc din China.

— El ştia numele persoanelor contactate de ea – amanţii ei, ca să fiu mai explicit – şi se îndrepta spre cartierul acestora.

Un fior de gheată îl cuprinse pe Macomber la gândul acela. El nu ştiuse niciodată. El se gândise la momentul respectiv că s-ar fi putut să lucreze pentru comunişti; nu crezuse că ar fi putut s-o ierte. Dar îşi dădu seama că timpul îl făcuse să se schimbe. Ea fusese singura femeie iubită din toate celelalte. El putea s-o ierte pe Tisah. Ea îl făcuse din nou să trăiască, acolo, în mijlocul morţii. Doar ea venise să îl salveze.

Iar acum ştia şi adevărul în legătură cu el însuşi. N-avea nici o importantă dacă se dovedea că ea fusese într-adevăr un spion chinez. Tremură când îşi dădu seama de şocul acelei revelaţii. N-avea nici o importantă! Ce rost mai aveau toate cărămizile puse cu grijă pentru a ridica un eşafodaj politic, în comparaţie cu această dragoste arzătoare?

Dragoste!

Pentru că dacă se dovedea că Tisah era în viaţă, ar fi fost singurul lucru care ar mai fi contat în viaţa lui. Mintea lui fusese pusă pe jăratic odată cu gândul că ar fi putut, dacă ar fi fost în stare să îl manevreze pe Monk aşa cum trebuia,

să descopere în cele din urmă adevărul. *În viaţă*! Importanţa acelor cuvinte îl copleşi.

„Nu te grăbi”, gândi el, sufocându-se sub impactul şirului de întrebări pe care tânjea să i le pună chinezului, „la-o încet sau ai să pierzi acum totul”.

— Oribil. Ce era atât de oribil?

— Păi, consecinţele, bineînţeles, spuse Monk cu un ton ce arăta că nu putea pricepe de ce îi ceruse Macomber un răspuns la o întrebare atât de simplă.

Dădea acum impresia că e beat turtă şi Macomber râse încântat în sinea lui.

— Când fratele meu se întoarse în tabăra de unde plecase, găsi un mesaj care îl aştepta acolo. Fusese rechemat; superiorii lui erau furioşi. Oamenii şi echipamentul fuseseră expediate în vederea unei ofensive fictive; totul, până la ultimul om, fusese spulberat într-o ambuscadă. Fratele meu căzuse în dizgraţie.

Monk încetă brusc să mai vorbească. Probabil că o combinaţie între emoţia din cuvintele lui şi tăria băuturii făcuseră ca fruntea lui să fie plină de sudoare. Ochii i se închiseseră pe jumătate şi îşi ţinea cu greutate echilibrul.

Chiar în clipa în care Macomber simţi nevoia să îl îndemne să continue, Monk începu să vorbească din nou, cu o voce ceva mai slabă decât înainte.

— Odată ajuns în celulă, fratele meu şi-a dat seama ce se întâmplase. Tisah făcuse o menţiune specială în legătură cu ultimul ei contact, un soldat din forţele speciale americane. El era foarte şiret, aşa spusese ea într-un raport. Foarte inteligent. Ea se gândise că acesta ar fi putut fi bărbatul cel mai periculos de abordat din întreaga bază Ban Me Thuot. Dar a împins-o înainte ideea că el părea să deţină informaţii cu mult mai secrete decât tot ce reuşise ea să culeagă până atunci.

Chipul lui, atins de razele lunii, străluci şi păru că se mişcă precum florile atinse de adierea încărcată de arome ce se făceau simţite dinspre est.

— În închisoare, pricepi, dispui de mai mult timp pentru a lua în consideraţie şi a discerne importanta unor anumite întâmplări; timp suficient pentru a-ţi întoarce gândurile în

trecut şi a analiza orice mic amănunt pe care ţi-l aduci aminte când te afli în imensa tăcere impusă de izolare. Fratele meu şi-a dat seama că ea fusese descoperită de omul acela deosebit de periculos. De ultimul ei contact. Ei bine – Monk îşi răsfiră degetele ca pe nişte ramuri delicate – adevărul acesta nu îl ajută cu nimic, bineînţeles. Guvernul nostru trecea prin momente grele, momente îngrozitoare. L-au acuzat pe fratele meu de orice, inclusiv de trădare; ei doreau, în esenţă, să-l dea drept exemplu. Şi aşa au şi procedat. L-au ucis; i-au ucis toţi membrii familiei. Şi apoi s-au ocupat şi de familia mea. Mai întâi a dispărut băiatul meu cel mare, apoi fiul meu mijlociu a dispărut de la şcoală. Apoi soţia mea şi după ea fetiţa mea, un prunc. Totul ca o lecţie pentru mine. „O să ţi-i dăm înapoi", aşa mi s-a spus, „când vom fi mulţumiţi în legătură cu nevinovăţia ta. Dar până atunci, un duşman al statului nu are familie".

Monk îşi lipi obrazul său grăsuţ de podul palmei.

— În cele din urmă, cei de la putere au fost destituiţi, l-au înlocuit alţii. Eram răzbunat, dar legat de soţia şi de copiii mei... nimeni nu ştia sau nu vroia să-mi spună nimic. Nimeni.

Monk se ridică cu mare greutate şi se sprijini de parapetul podului cu mişcările lente şi deosebit de prudente ale unui beţiv. Îi dădu impresia lui Macomber că e un bărbat mult mai bătrân, iar lumina filtrată ce cădea pe chipul lui făcea ca pielea să semene cu pergamentul.

— Aşa că iată definiţia – oare folosesc cel mai potrivit cuvânt? — A ceea ce înseamnă oribil, Macomber. Şi nu vreau să mai aud despre asta.

Scuipă în apă.

Macomber încercă că se concentreze în timp ce se ridică în picioare. Îl privi cu multă prudentă pe Monk, ştiind că venise şi momentul final.

— Şi fata? rosti el încet, degajat. Tisah?

Pentru el, cuvântul cel mai greu de pronunţat.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Pentru un timp domni tăcerea. Macomber percepu zumzăitul insectelor şi de undeva de sub ei, din apă, veni plescăitul sec al săriturii unei broaşte.

Monk privea fix în adâncurile acelea întunecate, ca şi cum ar fi putut citi din nou trecutul în straturile de mâl ce zăceau pe fundul apei.

— Sigur că nimeni n-ar putea şti cu precizie ce s-a petrecut în noaptea aceea. Fratele meu a reuşit să pună totuşi cap la cap cea mai mare parte a celor întâmplate. Tisah începuse să ezite în faţa duplicităţii sale. În aşa hal, încât probabil că la ultimul ei contact a ajuns la concluzia că era un pericol dacă mai trăia. El a intrat în locuinţa ei în toiul nopţii. Probabil că ea l-a auzit, poate chiar în ultimul moment. În orice caz, ea a scăpat şi a fugit în jungla cambodgiană.

Inima lui Macomber zvâcnea acum atât de dureros, încât îşi duse fără să vrea mâna la piept. Ochii lui ba se concentrau, ba priveau în gol. *În viaţa*!, gemu mintea lui. *Tisah trăieşte*!

Respiră de mai multe ori adânc. *Prana*. Chiar şi aşa, îi mai luă un timp până să-şi revină din şoc. Se uită la adânciturile ce semănau cu urmele lăsate de vărsat de vânt de pe cornişa podului de piatră, amintindu-şi de permanenta lucrurilor. Numai atunci când fu sigur că n-o să-l trădeze vocea rosti cu mult calm:

— Vreau s-o găseşti pentru mine.

Monk nu schiţă nici un gest; continuă să contemple apa ca şi cum Macomber n-ar fi scos o vorbă. Dar după un timp îşi legănă capul într-o parte şi în cealaltă.

— Bărbatul acela era un om rău, Macomber. Un om chiar foarte rău.

Se întoarse încet spre el. El nu păru să-l bage în seamă.

— Dar poate că pentru tine, bărbatul acela e un erou, da? continuă el. Eu însă ştiu că e un om rău.

Ochii lui erau întunecaţi, dar licărea totuşi ceva în ei. Macomber se gândi că excesul de băutură îi făcea să fie astfel.

— Tu îmi spui acum că vrei să ţi-o găsesc pe Tisah. Nu mi-e necunoscut faptul că tu ai fost la Ban Me Thuot, Macomber. Da şi mi s-a spus şi ce făceai tu acolo. Aş fi fost cel mai mare prost dacă nu îi-aş fi verificat trecutul înainte să fiu de acord să ne întâlnim.

Îşi împreună mâinile ca şi cum ar fi vrut să se roage.

— Ştiu cine eşti.

— Cine am fost, îl corectă Macomber.

Monk ridică din umeri.

— Spune-i cum vrei. Dar se întâmplă să nu ştiu care e interesul tău în treaba asta.

— Nu te priveşte pe tine.

Ochii lui Monk erau pe jumătate închişi, iar genele se ridicară şi coborâră imperceptibil.

— Dă-mi voie să-ţi spun, Macomber, că deşi putem fi parteneri de afaceri într-o anumită problemă, noi nu ne aflăm de aceeaşi parte a zidului, după cum ai spune chiar tu.

— Ai irosit aproape un sfert de oră, spunându-mi cât de mult urai Republica Populară Chineză.

Monk lăsă în jos privirile.

— Atunci înseamnă că amândoi ne-am irosit degeaba timpul. Nu amesteca politicul cu loialitatea. Ce simt eu în legătură cu propriul meu guvern, asta e o treabă; dragostea mea pentru China nu poate fi niciodată pusă în îndoială. De aceea, atunci când îmi ceri să-ţi caut o femeie numai pe jumătate chinezoaică ce a făcut parte din trecutul tău – o spioană care timp de mai multe luni bune a lucrat împotriva ta – trebuie să îţi pun următoarea întrebare logică: de ce?

Îşi ridică fruntea, iar ochii lui negri luceau în lumina lunii cu o forţă supranaturală.

— Doreşti să termini ceea ce ai început cu cincisprezece ani în urmă, Macomber?

— Ce?

— Vrei să scotocesc pentru tine toată Cambodgia, să o aduc pe Tisah a ta şi să privesc precum luda al vostru, al creştinilor, în timp ce tu o execuţi?

— Ce… ce spui tu? Macomber era deja pe punctul de a ţipa. Că *eu* am fost ultimul ei contact?

— Eşti un om foarte periculos, Macomber. De asta sunt sigur.

— Ai de la mine un supliment de cinci sute de mii dacă dai de ea.

— Stimate domn…

— În regulă. Un milion!

— Ce garanţii am eu că…

— Nu eu am fost ultimul ei contact, la naiba!

— Eu niciodată n-am spus acest lucru, îi trânti chinezul.

— Dacă aş şti cine a fost, l-aş omorî cu mâna mea! spuse răguşit Macomber. *Asta* îţi dovedeşte ce simt eu faţă de el.

În tăcerea ce urmă, o tăcere stranie ce se produce după un baraj intens de artilerie, Macomber îl privi aspru pe Monk.

— Asta vrea să însemne, spuse el aproape în şoaptă, că tu ştii cine a fost ultimul ei contact?

— Adevărul este că ştiu.

Monk se depărtă de parapet în cele din urmă.

— De mulţi ani port cu mine acel nume. E singura moştenire rămasă de la fratele meu.

— Vreau să ştiu, vorbi Macomber cu vocea îngroşată.

I se înfierbântase rău de tot mintea. Gândul că cineva de la Ban Me Thuot încercase s-o ucidă pe Tisah acţiona ca un junghi dureros în inimă. Vreau să ştiu şi asta.

— Dar, rosti Monk foarte serios. Înţeleg să vrei să ştii. Văd cum mocneşte în tine gândul răzbunării. Am perceput natura spiritului tău.

Se îndreptă şovăielnic spre punctul cel mai înalt al podului şi acolo se întoarse cu faţa spre Macomber.

— La fel cum percep în cele din urmă şi adevărata natură a testamentului fratelui meu. Pentru că are şi un obiectiv de îndeplinit. Da, o voi găsi pe această Tisah pentru tine, Macomber, pentru că eu ştiu că ea e încă în viaţă.

Îşi ridică braţul.

— Cât despre cealaltă dorinţă, îţi ofer gratuit informaţia. Nu am nevoie să mai suport şi povara numelui său. Înainte ca fratele meu să moară, am apucat să-l văd. Mi-a plâns în braţe pentru că ştia ce urma să se întâmple cu el, deşi eu, în ignoranţa şi naivitatea mea, n-am vurt să-l cred. Aşa mi-am adus mereu aminte de el în toţi aceşti ani. Poate că acum, când o să-ţi ofer numele bărbatului care a descoperit adevărul în legătura cu Tisah şi prin ei doi voi şi fi şi eu capabil să uit la rândul meu. Numele lui e Tracy Richter.

Avionul lui Tracy decola la orele 18.00. Înainte să se îndrepte spre aeroport, trecu pe la tatăl lui ca să preia personal pachetul pe care îl pregătise acesta.

Dar el nu era acum preocupat numai de cercetările lui, ci încerca să înţeleagă înlănţuirea tuturor evenimentelor. Încercă să introducă şi moartea lui Roland Burke în succesiunea acestora; încercă să includă şi punctul de vedere al Fundaţiei. Interesul lor subit îl făcu curios. Începu să se întrebe dacă nu cumva era vorba şi de implicaţii pe planul politicii externe. Să fi fost John implicat în ceva de care el nu avusese nici cea mai mică idee? Tracy se gândi că acest lucru era practic imposibil. Dar trebuia să admită faţă de el însuşi că exista totuşi o posibilitate, oricât de mică ar fi fost ea.

Mintea lui era atât de absorbită de încercarea de a soluţiona aceste enigme, încât fu luat complet prin surprindere atunci când Lauren îi deschise uşa ce ducea la apartamentul lui Louis Richter.

Se priviră lung unul pe celălalt vreme de câteva momente tensionate. Se gândi un timp după acea întâlnire neaşteptată că ar fi putut exista o clipă în intervalul caracterizat prin şocul provocat de recunoaşterea reciprocă şi în care, dacă el ar fi fost suficient de rapid să deschidă gura, ar fi avut o şansă să o recucerească.

Dar în acel moment el o văzu la fel ca şi alţii, poate, care o vedeau pe scena pustie, cu aureola impusă de meseria ei, cu o mască rece pe chipul ei, iar ea, fără să scoată un sunet, se retrase şi îi permise să treacă pe lângă ea.

El auzi ecoul uşii ce se închidea în spatele lui, în timp ce se grăbi să traverseze holul de la intrare. Lauren se îndreptă direct spre bucătărie, dispărând din câmpul lui vizual.

— Ce caută ea aici?]şi întrebă Tracy tatăl. Am căutat-o peste tot la telefon, încercând să-i dau de urmă.

Louis Richter îşi puse un braţ pe umerii fiului său.

— Eu cred că acesta e în prezent singurul loc unde se simte în largul ei.

Văzu expresia de pe chipul lui.

— Hei, îi spuse el blând, timpul cicatrizează toate rănile… chiar şi pe ale ei.

În atelierul lui din spate, Louis Richter îi spuse.

— Nu cred că numai tu eşti de vină. Cred că o macină şi ceva din interiorul ei.

— Ce anume?

— Nu ştiu chiar totul.

Îşi închisese de mult timp cu obloane fereastra ce lumina acea cameră, din motive de securitate, dar şi ca o măsură de precauţie. Niciodată nu făcuse vreun efort să o redeschidă. Iar acum, în lumina slabă, Tracy avu impresia atunci când îi privi chipul că are în faţa lui un craniu, ca şi cum i-ar fi dispărut toată carnea şi cineva ar fi dat peste os cu un strat subţire de lac. Simţi cum îl cuprinde mânia când văzu că moartea plutea în aer atât de aproape de tatăl său.

Îşi apucă tatăl de umăr, ca şi cum prin contactul acela ferm ar fi putu să-i dea bătrânului o parte din propria sa vitalitate.

Ochii lui Louis Richter erau plini de lacrimi şi el îşi întoarse privirile ca să nu-l vadă fiul său plângând. Îşi drese glasul.

— E ceva legat de... ceva privind relaţia dintre frate şi soră, coroborată cu cele petrecute între voi... Nu sunt sigur.

— Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să i le spun.

— Ştiu, rosti Louis Richter şi se întoarse din nou spre el. Şi vei găsi acel moment, crede-mă.

Ridică de pe birou o trusă de toaletă din piele de porc cu aspect zgrunţuros, l-o puse în braţe lui Tracy.

— Să n-o deschizi acum, îi spuse el. Lasă-i pe cei de la vamă să o facă, dacă aşa vor ei.

Tracy luă trusa de toaletă şi şi-o puse sub braţ.

— Tracy...

— Voi fi atent, Dad.

— Ştiu că aşa vei face, îi spuse Louis Richter.

Tracy se aplecă şi îşi sărută tatăl pe obraz. Avu impresia că pielea lui era ciudat de netedă şi moale, ca a unui copil. Apoi se întoarse şi ieşi din apartament. Atunci când trecu pe lângă bucătărie, o putu auzi pe Lauren care îşi făcea de lucru acolo, îi veni greu să deschidă uşa. Dar descoperi că era mult mai greu să meargă pe hol către lift şi apoi să iasă în stradă.

Macomber îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Probabil că Monk îi dăduse totuşi un bacşiş şoferului pentru că mormanul de fier vechi îi aştepta în continuare atunci când părăsiră labirintul din grădinile Yu. Macomber se simţi satisfăcut. Târgul fusese încheiat şi obţinuse pe parcurs şi o informaţie foarte importantă. Şi dintr-o dată i se păru că şase milioane reprezenta un preţ convenabil. „Ticălosul de Richter!” se gândi el. „Cât de mult îl urăsc!”

Monk deschise portiera din spate a taxiului şi Macomber se urcă în maşină. Auzi cum se închide uşa din spatele lui şi îşi întoarse capul.

— Eu am să merg pe alt drum, rosti Monk.

Căscă, cu poftă. Ochii i se închiseseră de oboseală şi deveniseră nişte crăpături.

— Eşti şi tu de acord că e mai bine aşa?

— O, da. Sigur că da.

Acum, după ce încheiaseră afacerea, Macomber era dornic să se afle cât mai departe de acest bărbat ciudat şi de agitata lui ţară. Tânjea să se întoarcă la hotel şi să dea un telefon.

Monk îşi sprijini bărbia pe braţe. Surprins, Macomber observă că urmele de grăsime de la cină erau în continuare împrăştiate pe bărbia lui. Imaginea îi provocă repulsie.

— Ar mai fi, spuse el, problema privind efectuarea plăţii.

Macomber îşi ţinu respiraţia.

— O treime va fi depusă mâine dimineaţă la banca din Hong Kong desemnată de tine, o treime la data livrării, iar ultima tranşă în decembrie, atunci când soseşte grosul mărfii.

Monk dădu din cap.

— Taxiul o să te ducă din nou la hotel. Nu-ţi face griji privind plata şoferului, Macomber. Îi zâmbi. Transportul e în sarcina mea.

Rosti ceva în dialectul mandarin, luându-şi mâinile de pe geamul taxiului. Maşina se îndepărtă, scârţâind din toate încheieturile, iar Macomber se destinse pe bancheta din spate.

Monk urmări cum vehiculul depăşeşte curba străzii

Anren, la capătul sudic al grădinilor Yu. Privi în sus, în noapte, ca şi cum ar fi putut să vadă dincolo de luminile oraşului, pătrunzând în inima stelelor ce ardeau pe bolta cerului. Începu să fluiere o melodie pe care un apusean n-ar fi ştiut de unde să o ia. Auzi duduitul înfundat al unui motor pus în funcţiune şi după câteva clipe îşi făcu apariţia un Mercedes nichelat, ale cărui faruri mari galbene străpungeau întunericul precum ochii unui tigru.

Mercedesul opri chiar în faţa lui. Şoferul care coborî din maşină şi ocoli prin faţă ca să-i deschidă portiera purta uniforma armatei Republicii Populare Chineze.

Imediat ce se află la adăpostul spaţios şi confortabil oferit de interiorul limuzinei, Monk îşi scoase o batistă albă din mătase şi se şterse atent şi metodic pe bărbie.

Vodca, se gândi el, era o băutură interesantă. Nu numai că nu duhneai după ea, aşa cum ai fi făcut dacă beai whisky american, canadian sau scoţian, dar putea fi şi foarte uşor de falsificat. Zâmbi ca pentru sine. Cine ar fi fost în stare să arate deosebirea dintre apă şi votcă, dacă n-ar fi avut posibilitatea să soarbă din ele?

Conducerea clubului Jin Jiang fusese încântată să îşi îndeplinească o datorie patriotică şi la cererea lui substituiseră cu apă vodca Stolichnaya pe care o comandase el.

Sigur că sticla pe care o deschisese în grădinile Yu şi din care băuse împreună cu Macomber fusese adevărată. Monk se uită pe fereastră în timp ce Mercedesul înainta prin bezna plină de umezeală. I se păru un lucru ruşinos faptul că ruşii erau cei care fabricau o băutură atât de bună. Îi ura şi nu avea încredere în ruşi. Erau nişte mincinoşi cu intenţii belicoase; strânşi ciorchine în jurul frontierelor Chinei şi tânjind să le încalce. Aceasta era o problemă permanentă, având în vedere faptul că tehnologia lor era în multe domenii mult mai avansată decât cea a Chinei.

China încă nu poseda o industrie grea şi, ceea ce era şi mai rău, nici nu dispunea de un program coerent comercial pentru a finanţa şi a o scoate din Evul Mediu. Monk oftă. Acela, din nefericire, fusese cursul politicii stabilite de Mao pentru China şi el se dovedise a avea consecinţe

dezastruoase.

Se aplecă să îi spună şoferului să meargă mai încet; avea nevoie de timp ca să se poată gândi şi făcea cel mai bine asta atunci când era în mişcare. I se păru cu totul ironic, dar nu atât de ciudat faptul că ţara lui preferase să adopte aceeaşi politică pe care o urmaseră şi japonezii în secolul al XVII-lea, când Ieyasu Tokugawa şi urmaşii săi au menţinut integritatea istorică şi culturală a acelei ţări cu preţul unei totale izolări de restul lumii.

Atunci când şogunatul de două sute de ani al familiei Tokugawa a fost în cele din urmă răsturnat de la putere şi a început restauraţia Meiji, Japonia s-a aflat într-o situaţie asemănătoare celei în care se află azi China: într-o stare jalnică de înapoiere, flămândă după o cultură cosmopolită şi având nevoie cu disperare să sară într-un timp cât mai scurt peste o prăpastie tehnologică şi psihologică acumulată în decursul anilor.

Prăpastia psihologică era cel mai greu de eliminat. Aşa numita Revoluţie Culturală chineză, Monk ştia acest lucru, fusese doar o mare farsă, o simplă reorientare a eşichierului politic. Iar acum fuseseră eliminate toate consecinţele ei; ţara cunoştea un nou avânt. Miniştrii şi oficialităţile guvernamentale veneau şi plecau cu o rapiditate uluitoare. Politicile abordate sufereau de lipsă de coerenţă şi de continuitate. Şi totuşi, guvernul actual ştia cum trebuia acţionat pentru a face din China o putere mondială modernă.

Acesta era şi motivul principal pentru care îi permiteau să opereze aşa cum o făcea el. Aranjamentele lui secrete aduceau enorme venituri unui guvern înfometat după sume uriaşe plătite peşin. China mai avea suficiente probleme din cauza poverii reprezentate de numărul populaţiei şi de paşii pe care trebuia să-i facă. Industria grea şi modernizarea armatei erau numai două din priorităţile momentului. Afacerile lui Monk aveau o mare importanţă în ochii lor.

Aceasta făcea ce el să se bucure de o independenţă unică în întreaga Chină. El trăia luni de zile peste hotare. Intra şi ieşea din ţară aşa cum dorea el, cu foarte puţine restricţii. Dar chiar dacă nu era vorba de o firmă condusă de

stat, în cele din urmă, tot de stat era controlată. Pentru că în definitiv aceasta era China. Iar Monk jucase un mare rol în progresul tării sale.

Sigur că avea o importantă capitală pentru diversele aranjamente ale lui Monk faptul că adevărata lui afiliere politică să nu fie cunoscută. Reputaţia lui fusese clădită pe aparenta lui independentă. Orice scurgere de informaţii contradictorii asupra sa l-ar fi eliminat de pe piaţă.

Dar Monk ştia că acest lucru era imposibil să se întâmple vreodată. Pentru că el se deosebise în multe privinţe de Delmar Davis Macomber. El era prudent, conservator, răbdător. Nu era lacom şi nici un maniac. Îl interesa perspectiva îndepărtată.

I se păru acum că Macomber era obsedat de propria lui poziţie în viată. Fusese un lucru fascinant să se întâlnească în sfârşit cu omul acela după tot ce auzise despre el. Îi oferise chiar şi ce îşi dorea el şi asta fără să îl impună vreo condiţie.

Zâmbi. Ei bine, poate că era totuşi vorba de o condiţie.

La bordul cursei de Washington, Tracy pierdu fără nici un folos zece minute când se gândi ce avea de gând să-i spună directorului.

Picăturile de ploaie se izbeau de geamul hubloului; perdeaua densă de nori acoperea atât pământul cât şi cerul de deasupra avionului. Tracy închise ochii şi se gândi la alte lucruri, lăsându-i subconştientului sarcina de a soluţiona problema.

Primul lucru pe care îl făcuse dimineaţa fusese să-i ceară lui Irene să obţină schimbarea rutei spre Hong Kong prin Washington şi să obţină o devansare a zborului cu 24 de ore. După aceea, îi telefonase chiar directorului la numărul lui secret.

Numărul cu acces limitat rămăsese acelaşi, dar se schimbase procedura de securitate. Auzi sunetul cavernos ce venea de pe fir în timp ce vorbea cu operatoarea telefonică. „Administraţia” au fost singurele ei cuvinte; aparatura de înregistrare îşi vedea sârguincios de treabă. Probabil, se gândi Tracy, tot ceva proiectat de tatăl lui.

— Doresc să vorbesc cu directorul, rosti el.

— Directorul se află în prezent într-o şedinţă, îi spuse scurt vocea aceea inflexibilă. Pot să întreb cine îl caută?

— Sunt Mama, rosti Tracy.

— Scuzaţi-mă, spuse telefonista, n-am înţeles bine.

Era prima minciună. Ea recepţionase bine totul, chiar absolut totul; pentru că asta îi era meseria. Tracy repetă numele pe care i-l dăduse Fundaţia.

— Vă rog să aşteptaţi, îi spuse vocea. A mai apărut un apel telefonic. A doua minciună. De la capătul firului veni din nou sunetul acela cavernos.

— Salut, Mama! îi răspunse o voce sinceră, jovială, masculină. Aici e Martinson.

— Nu cunosc nici un Martinson, rosti calm Tracy.

— Sigur că mă cunoşti, bătrâne. Am fost colegi la universitatea Princeton. Nu-i aşa că îţi aduci aminte?

— Eu n-am mers la Princeton, rosti Tracy, urmând procedura clasică. Am absolvit şcoala Mines, promoţia ’68.

— Înţeleg.

Se făcu din nou linişte. Dispăru orice urmă de jovialitate.

— O clipă, vă rog.

Trei declicuri. Fusese din nou transferată legătura. Nimic deosebit.

— Mama?

Vocea aceea era mai profundă, dar tot masculină. Atmosfera camaraderească dispăruse, fiind înlocuită cu un ton sobru, de afaceri.

— Tu eşti?

— Eu şi nimeni altul, rosti Tracy. Doar dacă aţi dat codul meu altcuiva.

— Eu nu cred că directorul ar fi făcut aşa ceva... tu ce crezi?

— El are dreptul ăsta.

Vorbe goale. Tracy aştepta un schimb mai important de cuvinte.

— Aici e Price, spuse vocea. Am absolvit împreună la Mines.

— Price pe care-l ştiu eu a căzut din prima lună; material administrativ, nu pentru munca de teren.

— Dar pe amândoi ne-a antrenat Hama, insistă vocea.

— Jinsoku a fost în anul respectiv, rosti Tracy şi tot aşa, până când a murit acum trei ani.

— Chiar aşa?

Tracy se săturase.

— Price, ticălosule, aproape că ţi-ai rupt mâna când ai tras prima oară cu pistolul la Mines.

— Doamne. Mama, eşti chiar tu!

— Price, vreau să vorbesc cu Directorul.

— Da… bineînţeles. O să-i spun că eşti la aparat.

Se făcu linişte, dar nu îi comută legătura.

— Mama… mă bucur mult să îţi aud din nou vocea.

După o clipă se auzi vocea Directorului.

— Cred că înţelegi în continuare necesitatea acestor verificări. Avea o voce curgătoare, ca apa rece de pârâu; o voce groasă în porţiunile din mijlocul frazelor. Se potrivea bine cu cei ce-l păzeau mereu când ieşea afară. Niciodată nu eşti atât de prudent pe cât trebuie.

Nici nu putea fi vorba de un salut mai personal ca acesta.

— Încă mai primeşti telefoane obscene?

Directorul mârâi.

— Ca întotdeauna. Riscurile meseriei.

— Motivul pentru care ţi-am telefonat… O să fiu în oraş diseară. M-am gândit că o cină ne-ar prinde bine la amândoi, ar fi o schimbare.

— După o dispariţie de zece ani, aşa aş spune şi eu. Trase aer în piept. Să zicem ora opt, la *Lion D'Oft*

— Nu, îi răspunse imediat Tracy. Aş prefera *Chez Francoise*.

— Sigur, îi confirmă amabil Directorul. Cum de-am uitat? Dar în poziţia mea, te obişnuieşti cu locuri ceva mai şic. Unde zici că e asta?

— Nu departe de Great Falls, spuse Tracy, ştiind că Directorul nu uitase amplasamentul restaurantului. Pe malul apei.

— Îl găsesc eu, spuse Directorul şi întrerupse convorbirea.

Se aprinseseră mesajele „Puneţi-vă centurile de siguranţă… Vă rugăm nu fumaţi" în clipa când avionul se pregăti de aterizare, lăsându-şi în jos flapsurile atunci când

coborî înscriindu-se prin pâclă pe culoar, în direcţia aeroportului din Washington.

Încercă să-şi limpezească gândurile pentru întâlnirea cu directorul, dar imaginile legate de Lauren continuau să persiste, ameţindu-l. O văzu întorcându-se cu încetinitorul, ţinându-şi ridicat în aer un picior pe care şi-l strânsese din genunchi; văzu cum i se reflectă soarele în păr şi îşi văzu proprii săi ochi prinşi în ochii ei verzi ca marea. Văzu lacrimile adunate acolo, ca şi cum urmau să se prelingă în curând.

Încercă să nu se mai gândească la apartamentul lui, atât de gol şi atât de mort, fără animaţia produsă de prezenţa ei acolo. Întuneric. Iar ea nu era acolo. Îl chinui sentimentul de vinovăţie atunci când îşi imagină din nou chipul ei. Bobby.

Aparatul, un Boeing 707, ateriză după ce ţopăi de două ori, iar motoarele slăbiră în intensitate, parcă oftând. Pasagerii se aflau deja pe culoare, scoţându-şi din plasa de deasupra capetelor servietele diplomat şi sacoşele cu cumpărături.

Înainte să părăsească aeroportul, Tracy îşi predă bagajele mari liniei aeriene cu care urma să zboare în Hong Kong, luându-şi cu el doar lucrurile pentru noapte şi trusa de toaletă din piele de porc şi în care tatăl lui îi pusese tot felul de lucruri nevinovate. Oricine, inclusiv vameşii, ar fi deschis-o pentru control, ar fi dat de obiecte absolut normale cum ar fi un aparat electric de bărbierit, un ceas de voiaj, o perie şi un pieptene, trei bucăţi de săpun Ivory şi o unghieră argintie. Dar nici unul din aceste obiecte nu era în realitate ceea ce aveai impresia că ar fi.

Tracy ieşi din clădirea aeroportului, coborî treptele ce duceau spre stânga lui şi prinse autobuzul roşu-alb cu emblema firmei Avis, ce făcea legătura cu parcarea. După mai puţin de zece minute, îşi ridică maşina închiriată, un Cordoba metalizat şi pătrunse în traficul intens de pe inelul exterior ce ieşea din incinta aeroportului.

Reuşi să se înscrie în cele din urmă pe autostrada Washington Memorial şi începu să se târască precum melcul. Depăşi pe stânga Pentagonul şi imediat după aceea traficul slăbi în intensitate pentru că majoritatea maşinilor

se îndreptară peste podul Arlington Memorial, pentru a intra în zona centrală a oraşului. Acul reprezentat de Washington Memorial stătea înfipt, alb şi înalt, în înserarea ce se lăsase. Chiar când privea, se aprinseră reflectoarele, scăldându-l într-o baie de lumină.

Iarba era de un verde luxuriant, o dovadă de netăgăduit a unei umidităţi ridicate, dar şi a atenţiei acordate de guvern capitalei. Apele râului deveniră purpurii, iar atunci când întunericul se lăsa peste tot, se transformau în indigo, cu nişte spirale aurii aruncate de luminile oraşului.

Chez Francoise era un restaurant fără pretenţii ce se afla situat într-o zonă rurală. Afişa un stil tipic pentru nordul Franţei, aşa cum putea fi perceput şi din elementele elveţiene din decor şi din uniforma chelneriţelor.

Directorul stătea deja la masă atunci când îşi făcu şi Tracy apariţia.

Tracy avusese întotdeauna impresia că directorul avea un aspect primitiv. Cu maxilarul lui supradimensionat, gâtul gros şi trupul lui masiv, părea că cel puţin sub acest aspect exterior aparţinea unei lumi ce existase cu un milion de ani în urmă. Dar creierul lui era cu totul altceva. Tracy îl văzuse nu de puţine ori cum reuşise să îi întrecă prin gândire o mulţime de indivizi cu pretenţii de profesori.

— La loc, îl invită directorul.

Părea doar cu puţin mai vârstnic decât atunci când îl văzuse Tracy ultima oară.

— Am comandat pentru tine un whisky Glenlivet cu gheată, deşi eu dezaprob în continuare aşa ceva. Ai face mai bine să-l serveşti simplu.

Privirile lui îl urmăriră pe Tracy în timp ce acesta se aşeză.

— Pentru că gheaţa face să dispară buchetul acela uşor afumat al băuturii.

— Tu poţi să bei aşa cum îţi convine, spuse Tracy, în timp ce eu voi bea aşa cum îmi place mie.

Directorul zâmbi.

— Văd că nu te-ai schimbat.

— Nici tu.

Veni şi băutura, iar Tracy sorbi din pahar. Directorul puse

de-o parte meniul.

— Mai târziu, spuse el.

Îşi cuprinse cu degetele paharul cu Bourbon, combinat cu apă obişnuită. Nici un cub de gheată nu zdrăngăni pe fundul paharului de cristal.

— S-ar părea că Washington-ul nu s-a schimbat deloc, spuse Tracy.

— La suprafaţă, da. Directorul îşi scoase unul din trabucurile lui confecţionate manual, puţin îndoit, cu tutun negru şi verde.

„Fundaţia îmi oferă multe mici plăceri", aşa îi plăcea lui să spună mereu, „una dintre ele e aceea de a obţine ţigări de foi cubaneze". „A obţine" era cuvântul favorit al Directorului.

— Dar în interior, e cu totul alt lucru.

Făcu o pauză, pentru a îndeplini ritualul aprinsului trabucului. Atunci când fu mulţumit de felul cum mergeau lucrurile, îşi continuă ideea.

— Nenorocita asta de administraţie democrată nu ştie diferenţa dintre subţioară şi gaura curului, zise el, apoi privi spre capătul incandescent al trabucului. N-au nici măcar inteligenta minimă cu privire la modul în care să procedeze cu rapoartele noastre sau decenţa să ne lase să ne vedem de treabă. Nişte ticăloşi şi nişte naivi.

Ochii lui întâlniră privirile lui Tracy.

— Mă încurajează, însă, valul de simpatie pentru Gottschalk. Un tip foarte de treabă. Exact ce ne trebuie.

Directorul se încruntă, luând o expresie impozantă, pentru că sprâncenele lui stufoase, în momentul în care se împreunau, ameninţau să se încalece pe puntea oferită de nasul lui patrician.

— E adevărat că oraşele mari nu găsesc încă potrivit să treacă de partea lui, entuziasmate. Dar eu cred că asta se va întâmpla nu peste multă vreme. Ele încă îşi aduc aminte de Reagan.

Îşi mişcă trupul său masiv şi oftă.

— Nu e uşor să fii republican.

Ochii Directorului umblau şi căutau întruna, sfredelind spaţiul dintre ei doi.

— Mi-a părut rău să aud despre guvernator. Un prieten bun de-al tău, presupun.

— Kim m-a vizitat recent.

— Chiar aşa?

Tracy deveni brusc atent. Nici o inflexiune în vocea directorului, iar chipul lui era ca o mască. Dar ceva anume din postura lui, o anumită rigiditate, o întărire a şirii spinării, o uşoară întoarcere a capului spre stânga pentru a-şi aduce urechea dreaptă în direcţia discuţiei lor, îi transmise un semnal de alarmă lui Tracy, gândul că abilitatea ţinea strict de domeniul părţii stângi a creierului, fiind alimentată de informaţiile obţinute cu ajutorul urechii şi a ochiului din dreapta.

— Era legat de moartea guvernatorului, spuse cu nepăsare Tracy. Dar bănuiesc că tu ştii totul despre asta. Dacă nu sunt chiar demn de pus la naftalină, Kim îţi raportează direct ţie.

— Nimic nu s-a schimbat radical în interiorul Fundaţiei, spuse directorul. Majoritatea oamenilor noştri din teren intră în contact cu Pierce. Dar Kim e un caz special. Hmmm… Eu nu-ţi vorbesc ca la şcoală. Doar ştii şi tu că, Kim e mai bun decât aproape toţi ceilalţi. El necesită… o grijă specială.

— Vrei să spui că e nevoie să te asiguri că n-o ia la goană ca un câine turbat, ucigând în stânga şi în dreapta lui.

Directorul trase fum în piept, singura dovadă că se consideră jignit.

— Rezultatele obţinute de el atenuează orice gen de acţiune luată de către noi.

— El nu e decât un asasin, dornic de sânge, spuse furios Tracy.

— Dacă ar fi să analizăm mai bine, la fel eşti şi tu, îi replică directorul. Vocea lui rămăsese la fel de calmă, dar îi revenise culoarea în obraji, pete roşii aplicate parcă grosolan cu un ruj de buze. Îşi scoase din gură trabucul fumat pe jumătate şi se aplecă peste masă, acoperind tacâmurile sub trupul lui masiv.

— Numai în ultimele şase luni a reuşit să obţină pentru noi mai multe informaţii privind utilizarea pe scară largă a microtoxinelor de către opoziţia din Cambodgia, decât a

reuşit Departamentul de Stat timp de doi ani înainte s-o facă el. Nu mă îndoiesc o clipă de enorma lui valoare pentru noi.

Directorul se înfierbântase râu.

— Vacanţa de care se bucură el în prezent o merită cu prisosinţă, te asigur eu.

— Sunt sigur de asta, murmură Tracy în timp ce lupta să nu lase să se vadă uriaşa emoţie ce îl cuprinsese.

Kim era într-o vacanţă? Atunci venirea lui la Tracy – investigaţia asupra lui Holmgren în care îl implicase şi pe Tracy – nu era o misiune primită din partea Fundaţiei. Directorul nu ştia nimic de asta. Dumnezeule, gândi Tracy sorbind din Glenlivet ca să se mai calmeze. Gândurile îi zburau simultan în zece direcţii diferite. Îşi recâştigă imediat autocontrolul, îngheţându-şi gândurile.

Prana. Şi-ar fi dorit să îi poată folosi acum influenţa sa binefăcătoare, dar nici nu putea să se gândească la aşa ceva: să inspire şi să expire adânc, controlat, în prezenţa Directorului, îşi dădu seama că ceva lipsea.

— Ce dorea Kim de la tine? îl întrebă directorul.

— O simplă vizită de condoleanţe înainte să plece.

Minciuna îi venise uşor în minte. Prea uşor. Se văzu obligat să îşi reamintească din nou că o făcea pentru ultima oară şi de acum gata cu minciunile. După ce reuşea să dea de ucigaşul lui John şi al Moirei, avea de gând să abandoneze odată pentru totdeauna această viaţă.

Directorul chemă un chelner în legătură cu meniul şi în timp ce se hotărau ce să mănânce îi spuse:

— Mereu apar situaţii... în care se simte mare nevoie de experienţa ta. De fapt, acum e nevoie mai mult ca oricând.

— Sunt sigur că există astfel de cazuri.

— Cred că o să mănânc pui, spuse directorul.

Închise mapa unde se afla meniul şi o aşeză pe masă, în faţa lui.

— Da. Împreună cu o sticlă de vin de pe valea Rinului, scos de la gheaţă, exact ce trebuie pentru o seară ca asta.

— Nu vreau să te las să pleci, rosti uşor Joy şi în clipa care parcă simţi că nu adoptase cea mai bună tactică cu el,

începu din nou. Tu nu poţi să pleci aşa.

Khieu se gândea la ultima discuţie avută cu Macomber înainte ca acesta să plece în China.

— Tu ştii acum la fel de multe lucruri despre Fundaţie ca şi mine.

— El îl cunoaşte pe Kim? întrebase Khieu, gânditor.

— Ştie despre Kim prin intermediul lui Tracy, bineînţeles, îi răspunse Macomber. Dar ei nu s-au întâlnit niciodată.

— A văzut vreo fotografie?

— Nu. De fapt nu există fotografii pentru personalul Fundaţiei.

Khieu îşi reaminti cum se înclinau în faţa micuţei statuete aurite ce îl reprezenta pe Buddha şi prin ai cărui ochi putea fi văzut şi cunoscut întregul Univers.

— Atunci nu vor fi probleme.

Apoi începuse să se roage, înaintând cu răbdare şi metodic prin catehismul budist.

— E mult prea riscant, îl readuse în prezent vocea lui Joy.

El îi zâmbi şi îi mângâie părul moale.

— Cum poţi să ştii tu aşa ceva?

Ochii ei erau înlăcrimaţi.

— Pentru că mi-e frică pentru tine.

El începuse să râdă.

— Nimic nu-mi poate face rău. Mă voi furişa prin noua Kampuchie ca un strigoi.

— Şi cum rămâne cu vedeniile tale?

Joy dormise destul timp lângă el ca să ajungă să-i fie teamă de coşmarurile lui, ca şi cum acesta ar fi fost chiar ale ei. Ea nu le ştia conţinutul; n-ar fi îndrăznit să-l întrebe şi cu siguranţă că el nu i-ar fi spus despre ele. Dar era mai mult decât suficient pentru ca ea să treacă prin tumultul acelor emoţii înspăimântătoare ce se revărsau din sufletul lui ca un torent murdar. Ea îl ţinea strâns în braţe în timp ce el să zbătea şi gemea, vorbind la nesfârşit fraze ce se repetau încontinuu, cuvinte în limba Khmer şi pe care ea nu le putea descifra. În momentele acelea pline de tensiune, el îi dădea impresia unei fiinţe stranii, ce-şi luase zborul spre Pământ de la o depărtare de zeci de mii de ani lumină.

Dar pasiunea pe care o simţea pentru el, uşurarea şi

liniştea pe care i-o aducea el noaptea, o făcea să se simtă legată de el şi ar fi fost oricând gata să o facă şi în situaţia în care ei n-ar fi putut să comunice verbal.

Pentru că el era cel ce o ţinea pe ea în casa de pe Gramercy Park South. Fără el, ea s-ar fi înecat de mult sub presiunea valurilor acelei căsătorii stranii în care intrase. Cu siguranţă că l-ar fi părăsit pe Macomber şi s-ar fi întors la familia ei din Texas. Dar acest Khmer era atât de ciudat, deşi ea începuse să suspecteze faptul că tocmai ciudăţenia lui era cea care reprezenta cea mai mare parte din atracţia ei faţă de el.

— Vedeniile mele, îi răspunse Khieu după un timp, vin din mine. Nici ele nu pot să-mi facă vreun rău într-o nouă Kampuchie.

— Dar acolo e război în continuare, şopti ea.

El o privi cu ochii lui întunecaţi şi de nepătruns, ochi atât de profunzi.

— Toată viaţa mea a însemnat un război. Sunt un copil al războiului, în sensul cel mai literar cu putinţă. Tu crezi că războiul m-ar putea acum distruge, după atâta timp? Îşi roti capul dintr-o parte în alta. Să nu te temi pentru mine, Joy.

Îşi întinse mâna spre ea, cu palma larg deschisă.

— Sunt aici.

Luă mâna ei şi o aşeză deasupra.

— Şi aici voi fi mereu.

Se auzi soneria şi Lauren spuse:

— Merg eu să deschid, pentru că Louis Richter era ocupat în bucătărie cu ultimele aranjamente legate de pregătirea unei cine frugale, formată din sandvişuri cu friptură de vită şi salată de cartofi. Lauren se uită la ceasul de la mână. Era obosită. Fusese o dimineaţă îngrozitor de lungă, în care executase exerciţiile de balet care o obosiseră în mod inexplicabil, făcând-o iritabilă, prin accentul pus pe elementele de bază. La repetiţiile de după-amiază pentru noul spectacol de balet, putea cel puţin să se piardă complet atunci când executa paşii respectivi. Majoritatea celorlalţi membri ai ansamblului bombăneau zilele astea din cauza repetiţiilor duble silnice la care îi supunea Martin. El

nu le spunea motivul şi deşi în aer plutea o emoţie greu de definit, dar uşor de perceput, enigma cu privire la sursa acestei emoţii îi supăra într-un mod vizibil.

Dar nu atât de mult pe Lauren, care de la despărţirea ei de Tracy îşi dorea doar să se dedice şi mai mult baletului, forţându-se atât ea cât şi cei din jur aproape la fel de mult pe cât se chinuia şi Martin cu ei.

În drumul ei spre uşă se gândi la Louis Richter. Ea avusese odinioară un unchi care se purtase cu căldură şi cu dragoste faţă de ea. Îşi aducea aminte când stătea în poala lui, cu braţele lui lungi în jurul trupului ei mic. Îşi amintea în special de parfumul aparte al cămăşilor lui, un amestec de apă de colonie şi de tutun de pipă; iar ei îi plăcuse să-şi lipească urechea de pieptul lui puternic şi să asculte bătăile neobosite ale inimii lui. El murise când ea avea opt ani şi trecuse mult timp de când nu se mai simţise atât de destinsă, atât de în siguranţă, cu un bărbat de vârsta lui Louis Richter.

Atât de mult încât devenise chiar interesată de ce avea el de spus în legătură cu brusca dezvăluire de către Jack Sullivan a modului în care aprecia Preşedintele problemele legate de securitatea personalului american în străinătate cu puţin înainte de asasinarea recentă la Cairo a ataşatului militar respectiv.

— O, da, spusese el, cred că bătrânul Lawrence şi-a prins urechile cu treaba asta.

Şi ea îşi dădu seama, aşa cum i se întâmpla adeseori când era împreună cu Tracy, că forţa opiniilor lui, varietatea şi amploarea cunoştinţelor lui, erau de-ajuns ca s-o molipsească şi pe ea pentru o vreme.

Căuta să se adapteze la toate aceste lucruri noi pentru ea, simţind cum parcă se topeşte în căldura şi destinderea pe care i-o oferea el, în momentul când deschise uşa.

În clipa în care o văzu Khieu, avu parte de o senzaţie asemănătoare morţii. El ştia precis cum era această senzaţie; ajunsese de nenumărate ori atât de aproape de ea în jungla cambodgiană.

Zâmbetul lui plin de şarm păli pe conturul întunecat şi frumos al chipului său. Simţi cum îi urcă un gust de fiere

prin esofag, ca lava topită, ameninţând să îl sufoce. Îşi deschise din reflex gura şi rosti fără să gândească: „Louis Richter nev ptas tay?”

Era o zi înăbuşitoare de vară, iar palmierii înalţi stăteau liniştiţi şi calmi, desfăcându-şi coroanele sub bolta cerului galben. Transpiraţia ce semăna cu şiraguri de perle îşi lăsă povara pe umerii şi pe fruntea lui. Stătea în picioare în perimetrul Chan Chhaya într-o după-amiază de miercuri, atunci când ele dansau suficient de aproape de Khemarin, sala tronului din palat, pentru a putea simţi prezenţa lui Sihanouk şi faptul că se trăgeau din străvechii regi Khmeri.

Malis, îmbrăcată în *samput chawng kben*, cu genunchii îndoiţi şi tălpile ei goale întoarse spre exterior, prinzându-se cu degetele de la picioare de podeaua lustruită din marmură. Numai braţele i se mişcau. Mâinile ei spuneau o poveste, exprimau emoţia, treceau prin toată gama sentimentelor umane. Trupul ei rămânea tăcut; faţa ei era o mască, aşa cum dictau legile baletului Khmer.

Inima lui Sok era copleşită de imaginea lui Malis, de dansul superb controlat al degetelor ei şi care şopteau poemul lor tragic cu zei răzbunători, demoni înspăimântători şi dragoste pierdută.

Întreaga lui fiinţă era mistuită parcă de un foc al cărui nume nu trebuia să-l spună şi ale cărui origini nu trebuia să îl afle niciodată.

Afară, călugării în veşminte portocalii umpleau grădinile regale, iar umbrele pastelate se odihneau pe umerii lor în încercarea de a le feri capetele rase de căldura ucigătoare a soarelui. Deasupra capetelor lor, steagul Khmer, cu dungile albastre, roşii şi albe ce intersectau imaginea centrală a lui Angkor Wat, flutura în adierea sporadică, înfăşurându-se în jurul lui la fel cum făceau degetele expresive ale lui Malis în momentele de repaos.

În această după-amiază înăbuşitoare, el era convins că Malis era o *apsara*, una din misticele dansatoare celeste ce se bucurau de puteri supranaturale. Se spunea că străvechii regi Khmeri se slujeau de *apsara* pentru a putea vorbi cu Dumnezeu, traducând cuvintele din mesajul lor în simboluri din lumea baletului.

Ochii lui Khieu Sokha erau plini de dorinţe, pentru că în timp ce sora lui dansa, spunându-şi povestea ei mitică despre trecutul Khmer, el îşi aducea aminte cum dansa ea noaptea pentru el. Numai pentru el. Un dans de un abandon total şi care n-ar fi fost niciodată tolerat aici. Un dans numai pentru plăcerea lui Malis. Dar pentru că şi el se afla acolo, era un dans şi pentru plăcerea lui. O intimitate împărtăşită, ilicită şi deci, cu atât mai plăcută. Doar pentru el. Pentru el şi pentru ea. Împreună.

În nuanţele schimbătoare ale ochilor verzi pe care îl avea Lauren, Khieu o văzu acum pe Malis, reînviind puternică şi sănătoasă, emanând o vitalitate animalică. Felul în care stătea ea, gâtul ei lung, înclinarea capului, semeţia umerilor şi a şoldurilor, picioarele ei lungi şi mai presus de toate, ţinuta ei de balerină, ecouri ce-i aminteau de Malis, făcură ca el să aibă senzaţia că e învăluit de cavalcada copitelor unor cai ce se apropiau năvalnic. I se înmuiară coapsele şi clipi, văzând din nou cerceii din rubin, lucraţi de mână sub forma florii de lotus, pe care îi purta mereu Malis.

— Cum? rosti ea, privindu-l curioasă. Ce ai spus?

Khieu îşi dădu seama că îi vorbise în limba Khmer, ca şi cum ea *ar fi fost* chiar Malis!

— Scuză-mă, spuse el blând. Trebuie să învăţ să vorbesc. Tuşi ca să-şi dreagă vocea. Louis Richter e acasă? Pot să-l văd?

El pronunţă cuvintele ca un automat; ştia prea bine ce avea de făcut. Dar capul i se învârtea.

— Sigur că da, spuse Lauren făcând un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre. Închise uşa după el. Pot să ştiu cum vă numiţi?

— Kim, pronunţă automat Khieu. Văzu că ea se întoarce şi îl priveşte şi mai curioasă.

— Deci dumneavoastră sunteţi Kim, spuse ea, zâmbindu-i. Eu sunt Lauren Marshall.

Ea îi întinse mâna şi el nu se mişcă timp de o fracţiune de secundă, ameţit. După aceea i-o luă şi o duse la buze, apăsându-le pe spatele mâinii, simţindu-i pielea moale. Îşi închise ochii şi se trezi din nou la Chan Chhaya.

Când ea se întoarse şi o luă înaintea lui pe hol, ochii lui

negri o urmăriră ca şi cum ar fi putut trasa mişcările ei prin aer, ca şi cum ar fi fost cercurile magice prin intermediul cărora reînviase sora lui mult iubită.

Se gândi rapid, „Ce caut eu aici?” Ştia că în clipa în care dăduse cu ochii de ea ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru că sunase la o altă uşă şi să plece de acolo. Louis Richter ar fi trebuit să fie singur. Ar fi putut s-o facă şi acum, îşi spuse el. Încă mai avea timp să plece.

Dar miresmele Phnom Penh-ului erau prea puternice, iar amintirile îl copleşiră cu uşurinţă. Văzu în Lauren un spectru, o reînviere atât a spiritului, cât şi a cărnii. El nu consideră acest lucru o simplă coincidenţă; pentru că aşa ceva nu exista în lumea lui. Îi fusese sortit s-o întâlnească pe Lauren Marshall. Aceasta era *karma* lui. Şi nu puteai să fugi de *karma*; era o alternativă la care nici nu îndrăznea să se gândească.

În plus, el văzu în Lauren primele semne ale unui drum ce i se deschidea lui; o potecă pe care nici nu visase că o va întâlni vreodată. Pentru că el credea acum că prin Lauren Marshall îşi va putea exorciza propriul său demon. Ispăşirea pentru o viaţă dusă în păcat, un lucru de neimaginat pentru orice Khmer.

Lauren dispăru după un colţ şi putu să-i audă vocea.

— Louis, te caută cineva.

Khieu intră în sufragerie chiar în clipa în care în uşa de la bucătărie îşi făcu apariţia Louis Richter, purtând o tavă lăcuită în negru şi încărcată cu farfurii, tacâmuri din argint şi pahare.

El se opri când îl văzu pe noul venit.

— Da?

— Kim, fu singurul cuvânt scos de Khieu.

Fără să-şi ia ochii de la el, Louis Richter aşeză tava pe masă.

— Lauren, rosti el cu blândeţe. Îmi imaginez că oaspetelui nostru i-ar place să bea ceva. Poate ceai?

Iar când celălalt dădu afirmativ din cap, Louis continuă:

— Te superi?

Lauren privi de la unul la celălalt.

— Deloc.

— Al doilea dulap din dreapta, spuse bătrânul. Deasupra capului tău când eşti cu faţa la chiuvetă. Ceai negru chinezesc. Ceainicul e pus deja pe aragaz. Am să servesc şi eu puţin.

— Louis?

El îşi întoarse capul când o auzi, văzu îngrijorarea de pe chipul ei şi îi zâmbi.

— Afaceri, iubito.

După ce ea plecă, îi spuse:

— Coreean, nu-i aşa?

— Vietnamez.

Bătrânul pocni din degete.

— Adevărat. Memoria îl mai înşeală pe un om bătrân.

Khieu zâmbi puţin; se aşteptase la aşa ceva.

— Aveţi o memorie bună, domnule Richter, chiar dacă fizic nu mai sunteţi în cea mai bună formă.

Îl surprinsese faptul că se simţea enorm de uşurat la gândul că Lauren părăsise camera.

— Directorul vă transmite salutări.

Louis Richter se îndreptă spre canapea, îndemnându-l şi pe Khieu să facă acelaşi lucru.

— Interesant. Director unde?

— Într-un loc unde nu sunt uitaţi niciodată foştii salariaţi.

— Din Delaware, spuse bătrânul, aşezându-se cu un oftat.

— Districtul Columbia, spuse rapid Khieu.

— Ah, zise el cu urechile ciulite, v-aţi mutat de atunci.

— Suntem în continuare în acelaşi loc, domnule Richter.

— Da. Pricep. Ce face turturoiul ăla bătrân? Se zbate în continuare pentru bugetul anual?

Khieu ştia că trebuie să fie prudent. Cunoştinţele lui despre Fundaţie erau limitate şi de o acurateţe îndoielnică. Dacă nu reuşea să-l scoată pe bătrân din discuţia pe această temă, mai devreme sau mai târziu avea să aibă dificultăţi.

— Directorul n-a trebuit niciodată să-şi facă griji în legătură cu bugetul, ştiţi asta la fel de bine ca şi mine, domnule Richter. A... locul unde lucrăm noi a dispus de la bun început de un buget ferm anual; un procentaj din

bugetul federal.

Spusese tot ce ştia; acum trebuia să ia el iniţiativa. Se înclină spre el, împreunându-şi mâinile sale tuciurii într-un gest de rugăciune.

— Haideţi, domnule Richter, nu credeţi că v-aţi jucat destul?

Lauren apăru cu ceaiul şi aşeză tava pe măsuţa pentru servit cafeaua şi care se afla chiar în faţa lor. Khieu simţi că ochii i se furişau spre ea ca şi cum l-ar fi magnetizat. Sorbi din priviri felul în care ea păşea, se mişca, vorbea, cercetându-i chipul şi văzându-i ochii perfect distanţaţi unul de celălalt. Pulsul începu să i se accelereze şi se văzu nevoit să apeleze la disciplinele învăţate cu mult timp în urmă pentru a-şi reveni.

Bătrânul îşi petrecu următoarele câteva minute turnând ceaiul. Îi înmână lui Khieu o ceşcuţă, şi-o luă şi el pe a lui şi apoi se sprijini de spătarul canapelei. Aroma aburilor se ridică spre chipul lui în clipa în care începu să vorbească.

— Da, rosti el după un timp, au trecut destui ani de când m-a vizitat cineva din partea foştilor mei patroni.

Khieu aşteptă cât de mult timp putu s-o facă. Ştia că nu putea să dea impresia că e nerăbdător, dar pe de altă parte, cu cât rămânea mai mult împreună cu aceşti oameni, cu atât risca el mai mult.

— Domnule Richter, iertaţi-mă dacă ajung direct la subiectul vizitei mele. Timpul meu este destul de limitat.

Bătrânul se ridicase în picioare şi se îndrepta agale spre peretele acoperit de cărţi. Se opri în faţa lor, îşi plimbă un deget pe cotorul primei cărţi, apoi pe al alteia.

— Spune-mi, rosti el, unde zici că te-ai născut? Mai spune-mi o dată. Se întoarse şi îl privi pe Khieu. Fiul meu mi-a spus odată, dar am uitat.

Khieu ştia că sosise momentul; acum era nevoie nu numai de fler. Lăsă ca neliniştea să i se evaporeze, îşi impuse ca detaliile vieţii de zi cu zi să se adune la picioarele lui ca o îmbrăcăminte nedorită.

În locul acesteia, simţi cum în jurul lui bate forţa enormă a unui ceas cosmic, iar tăcerea albă a pulsaţiei sale de metronom se acordă cu ritmul bătăilor inimii lui, cu

şuieratul respiraţiei lui. Simţi aerul aflat între ei doi, îl gustă, îi auzi şi văzu prin el. Şi spuse:

— Phnom Penh.

Louis Richter dădu scurt din cap.

— Da. Perfect adevărat. Ce stupid lucru din partea mea, să uit, zise el şi reveni spre canapea, frecându-şi mâinile. Şi acum, spuse el cu un ton limpede, tonul omului dornic de afaceri: Cu ce pot fi de folos?

— Directorul a hotărât să se implice personal în anchetă. De fapt, eu mă aflu aici din ordinul lui. Trebuie să recuperez de la dumneavoastră dispozitivul de ascultare electronică şi să îl predau la Washington.

— Înţeleg.

Louis Richter simţise acest lucru încă din clipa în care tânărul i se prezentase. Iar acum era satisfăcut. Era din nou ca pe vremuri şi nu-i veni să creadă că le dusese atât de mult dorul, întoarcerea lui Tracy stârnise totul; se simţise din nou util. Iar acum ştia că prin apariţia lui Kim se închidea un ciclu. Fundaţia avea din nou nevoie de el, pentru ultima oară.

— Trebuie să fie vorba de ceva important.

— Extrem de important, rosti Khieu.

— Ei bine, aşteaptă puţin, spuse bătrânul zâmbind. Mă întorc imediat.

Un timp, atunci când rămăseseră singuri, se lăsă o tăcere atât de deplină, încât Lauren avu impresia că aude cum izbesc în geam, ca grindina, razele de lumină aruncate de felinarul din stradă. Se înroşi puternic la fată sub intensitatea privirilor lui Khieu, un lucru pe care nu şi-l amintea să-l fi făcut din vremea când fusese o adolescentă teribil de timidă în societate.

Era îngrozitor de conştientă de frumuseţea acestui bărbat, deşi percepea în el un amestec de sălbăticie, un fel de anarhie atent studiată şi care o uimea prin aparenta sa contradicţie. Atunci când privi în ochii aceia negri şi sticloşi, avu senzaţia că pătrundea într-un put de o adâncime infinită, chiar în inima haosului, dar un haos totuşi ordonat.

El o atrăgea şi în acelaşi timp o înspăimânta. Simţi pe sub piele undele unui curent invizibil, ca şi cum el ar fi fost un

magnet încărcat cu o forţă de nestăvilit. Existaseră momente bune şi momente rele în zbuciumata ei relaţie cu Tracy şi în care fusese conştientă de existenţa în el a unei forţe ce semăna foarte mult cu ceea ce simţea ea acum. Dar pentru că nu reuşise să o definească, nici măcar pentru sine, nu vorbise niciodată cu Tracy despre acest lucru. La un moment dat reuşise chiar să se convingă singură că nu era decât rodul imaginaţiei sale.

În definitiv, farmecul personal nu era ceva total necunoscut pentru ea. Toate marile balerine emanau aşa ceva şi toate dansatoarele se străduiau să beneficieze şi ele de aşa ceva. Ea ştia bine felul în care îi influenta pe dansatorii cu care intra în contact; ştia bine cum îi răspundea publicul. Acelaşi magnetism îl simţise la rândul ei în mulţi dintre partenerii săi masculini din cadrul ansamblului de balet.

Dar acum era vorba de altceva, pentru că alături de forţă, percepu şi disperarea, ura, teama şi lucrul cel mai ciudat din toate, fericirea unei linişti sufleteşti despre care nici nu avusese vreodată idee că ar fi putut exista.

Fără s-o invite nimeni, traversă camera şi se aşeză pe canapea, cu faţa spre el. Ochii lui de culoarea abanosului o sfredeleau, necruţători. Mai văzuse o dată aşa ceva, pe chipul unui animal şi nu uitase niciodată acest lucru. Tracy o luase într-o după-amiază plăcută la o vânătoare cu şoimi în Virginia şi imediat după ce el scosese gluga de pe capul acestuia, în momentul în care îşi întindea în aer aripile lui mari, privise vreme de câteva secunde în ochii şoimului, hipnotizată, găsind fixată acolo un fel de veşnicie crudă.

— Cu ce te ocupi? o întrebă tânărul pe care îl ştia sub numele de Kim.

— Sunt balerină. Ştii…

Ea încetă să mai vorbească, observând cum i se transformase chipul. I se păru că pălise sub bronzul caracteristic seminţiei lui. Făcuse ochii mari, iar buzele lui cărnoase se retraseseră, dezvelindu-i dinţii albi, dând impresia că era pe punctul să mârâie şi să se arunce asupra ei ca un câine turbat. Şi în acelaşi moment, simţurile ei percepură un fel de şoc bizar, ca şi cum cineva aflat foarte

aproape de ea i-ar fi introdus un ac subţire în trup, pătrunzând astfel în interiorul ei, iar gândul acesta o făcu să tresară.

Inima lui Lauren se strânse brusc, supărător şi ea sări de pe canapea ca să interpună masivitatea ei protectoare între ea şi acel tânăr ciudat. Îşi vârî violent unghiile în buretele pernelor, până când simţi cu i se albesc degetele, luptându-se să-şi recapete controlul.

Cât despre Khieu, acesta trăise o cu totul altă senzaţie. Şocul lui fusese enorm în clipa în care ea pronunţase cele câteva cuvinte „Sunt balerină”. Gemuse ceva în străfundul inimii lui, se smulsese de acolo şi îşi luase rapid zborul, iar el simţi un pericol atât de iminent, încât făcu ochii mari şi nările i se dilatară sub imperiul fricii. Dar nu era vorba de frica pentru el; pentru că acesta era un sentiment pe care nu îl mai avea de mult timp. Ca multe alte lucruri, războiul îi atrofiase frica.

Nu, frica pe care o simţea se referea la ea. Îşi dădu seama că pericolul era cât se poate de real, făcându-l să dorească să îşi întindă mâinile şi s-o protejeze. S-o protejeze de ce anume? N-ar fi putut s-o spună; nu putea distinge sursa pericolului. I se albiseră şi buzele din cauza forţei pe care o exercita pentru a reuşi să străbată dincolo de valurile de senzaţii ce îi blocau vederea lui interioară.

Louis Richter a fost cel care l-a salvat în cele din urmă.

— Uite c-am venit, rosti bătrânul când reveni în cameră.

Ţinea un pacheţel învelit în hârtie maro şi o bandă de izolat folosită de electricieni. Îi înmână pacheţelul lui Khieu.

— Să ai mare grijă de el.

Khieu îşi trecu palma peste faţă. Simţi că i se umezeşte şi atunci îşi frecă între ele degetele ca să-şi şteargă transpiraţia. Reuşi să schiţeze un mic zâmbet.

— Vă mulţumesc, domnule Richter. Nu-şi pierduse în întregime cumpătul şi îşi aminti că trebuia să mai afle ceva de la acel om. Sperasem că n-o să vă fie atât de greu să vă despărţiţi de el.

— De ce să-mi fie greu? întrebă Louis Richter. Nu-mi mai foloseşte la nimic.

— Da?

Bătrânul zâmbi.

— Pentru că am obţinut din el toate informaţiile necesare.

— Ce fel de informaţii? rosti Khieu aparent nepăsător. E vorba de ceva ce mi-ar putea fi de folos?

Bătrânul îşi lăsă braţul pe umerii puternici ai lui Khieu în timp ce îl conduse pe hol.

— Posibil. Foarte posibil. Dar Tracy deja aleargă pe urmele respective.

Khieu întâlni privirile lui Lauren şi simţi cum se ridică în el acelaşi sentiment de ameninţare, dar de data aceasta cu mult mai puternic. Simţi că înnebuneşte pe moment, încercând să descopere originea acelui pericol.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să se concentreze din nou.

— Tracy o să-mi spună curând unde a plecat.

Bătrânul râse.

— N-aş crede.

Îi făcea plăcere să-l domine pe acest bărbat despre care auzise atât de multe lucruri. Se simţea bine. Prin vinele lui curgea o energie vitală, ca un curent electric, făcându-l ca în acea clipă să fie din nou el însuşi, reuşind să elimine treptat gândurile legate de boala lui, dizolvându-le în fericirea şi liniştea sufletească a sentimentului că se născuse din nou. Îi deschise uşa bărbatului despre care credea că era Kim.

— E deja în drum spre Mizo.

O încălcare a regulilor de păstrare a secretelor. Şi ce dacă? Acel flux vital de energie îl îmbătase; îşi dorea ca acest bărbat să înţeleagă că el, Louis Richter, avea la degetul mic informaţia respectivă. „Şi ce părere ai de asta, dragul meu Kim?” se întrebă în sinea lui, jubilând.

Khieu fu cât pe aici să se împiedice de pragul uşii. Simţi revolta stomacului, care îi aruncă în gură gustul amar al fierii. Se întoarse ameţit şi îi strânse mâna bătrânului. „Ah”, se gândi el, „Mizo! Buddha, apără-mă!”

— Să nu uiţi să îi transmiţi directorului salutările mele... şi mulţumesc.

— Da, spuse Khieu mecanic. Aşa voi face.

Avea impresia că totul se destramă, întreaga ţesătură ce forma *angka* şi pentru care tatăl său şi cu el depuseseră atât de multe eforturi şi pierduseră atâta timp ca s-o realizeze.

Privirile lui alunecară peste zâmbetul de pe chipul lui Louis

Richter, luminând faţa pe jumătate umbrită a lui Lauren, care rămăsese în hol. Ea îi făcu acum impresia că se uită la el fără să mai tresară, ca şi cum şi-ar fi dat seama că îi era suficient să-l privească pentru a-i da la o parte pielea şi carnea, pătrunzând în interiorul secretului încătuşat în măduva oaselor lui ca un vierme palid şi invizibil.

În acel moment reuşi să îşi revină complet. Îi dispăru orice teamă în clipa în care recită în gând rugăciunile dedicate centrismului. Îşi simţi din nou picioarele şi i se linişti stomacul. Era acum din nou o fiinţă întreagă. Eliberat de teamă; eliberat de răutate. I se limpezise şi mintea. Scăpase de orice urmă de sentiment. Nu mai era orbit de interferenţele produse de acestea şi îşi redobândi hotărârea iniţială, mai puternică decât oricând.

Cu un licăr de perspicacitate îşi aduse din nou aminte de harta stelară pe care o construise singur. Acel flux în permanentă mişcare, o forţă ascunsă, puternică şi de neîmblânzit. Tracy Richter? Trebuia să afle acest lucru. Dacă era vorba de Richter, va trebui să îl înfrunte. Dar nu trebuie să-i spună nimic tatălui său, luând această problemă în propriile sale mâini şi ascultând numai de propriul său raţionament.

Îi privi pe amândoi ca pentru ultima oară.

Sfârşitul primului volum.

COLOSSEUM
Club Barbara Cartland
Organizează
Marele Concurs

CITIŢI CU ATENŢIE NOUL REGULAMENT DIN INTERIOR ŞI PROFITAŢI DE MULTIPLELE AVANTAJE OFERITE POSESORULUI ACESTEI CĂRŢI!

1. Puteţi primi un apartament cu 3 camere în Bucureşti.
2. Puteţi primi unul sau mai multe din cele 500 de premii în valoare totală de 10.000.000 lei.
3. Membrii clubului beneficiază de oferta specială de locuri de muncă şi colaborări propuse de Editura Colosseum.
4. Membrii fideli ai clubului vor primi cadouri surpriză oferite de celebra scriitoare lady Barbara Cartland.

Adresa: Editura COLOSSEUM Bucureşti
Bucureşti, Sect.2, Calea Moşilor 113 C, Ap.7
Tel: 01/6149528 - 6146541

COLOSSEUM
BUCUREŞTI

VOL 1 şi 2 Lei 9990